

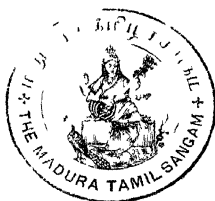
மீ:

தொல் காப்பியம்.

செய்யுளியல்
நச்சினூர்க்கினியருரை
உரையாசிரியருரைபுடன்

வேதுஸமஸ்தானவித்வான்
ரா. இராகவையங்கார்
பரிசோதித்தது.

துரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரசுரம் - ஓ.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1917.

முகவுரை.

தொல்காப்பியம் என்பது தொல்காப்பியனாரைச் செய்ப்பட்டதால் என்னும்பொருட்டு, இத்தொல்காப்பியனார் சமதக்கினிபுதல்வரென்றும், திரணதுமாக்கினி என்னும் இயற்பெயரையுடையரென்றும், அகத்தியர் வடக்கணின்று தென்றிசைப்போதுகின்றபோது இவரை உடன்கொடுபோந்தாரென்றும், நச்சினூர்க்கினியா பாயிரவுரைக்கண் உரைத்தார். அவர் தொல்காப்பியன் என்பதற்குப் பழைய காப்பியக் குடியினுள்ளோன் என்று ஆண்டுக்கறினார். இவற்றை நெல்காப்பியன் என்பது இவர்குடிபற்றி வழங்கியபெயரென்றும், திரணதுமாக்கினியென்பது இவரியற்பெயரென்றும் தெளியலாகும். அந்தணரருமறைமுதலாக வடமொழியினுள்ள தொன்னூல்கள் பலவற்றினும் “காவியகுலம்” என்பதோர் பழையகுடிப்பெயர் வழங்கப்படுகின்றமை அம்மொழிவல்லார் நன்கறிப. காவியர் கவியின் வழியினரென்ப. கவி சக்கிரனுக்கு ஒருபெயர். இவர் பிருகுமஹாருஷியின்மரபினராதலாற் பார்க்கவர் எனவும் வழங்கப்படுவர். சமதக்கினியும் அவர் புதல்வரும், பிருகுவம்மிசியராதலான் பார்க்கவரென்றும், அவரே கவிவம்மிசியராதலாற் காவியர் என்றும் பெயர் பெறுப. வான்மீகிபகவானும் பாலகாண்டத்துப் பிருகுமஹாருஷியின்பத்தினியைக் “காவியமாதா” என்று வழங்கினார். காவியமாதா என்பது காவியர்க்குத் தாய் என்றவாறு. இதனும் சமதக்கினி புதல்வரான திரணதுமாக்கினியின்குலம் காவியகுலமாதல் நன்குணரலாம். இது பழமைபற்றி விருத்தகாவியகுலமென்று வழக்குப்படுமென்று கருதலாகும். இது தமிழிற் நெல்காப்பியக்குடி என்ற வழங்கப்படும். இக்குடியிற் பிறந்துசிறந்ததனாற் குடிப்பெயரே பெயராக வழங்கப்பட்டதென்க. பனம்பாரனூர்கூறியபாயிரத்துப் “தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி” எனக்கூறுதலால் தன்பெயர் குலப்பெயரேயாக விளக்கஞ்செய்தார் என்பதே கருத்தாதல் காண்க. இது முப்பாலாசிரியர் வள்ளுவர் எனப் பெயர்சிறந்தத போல்வதொன்று.

இத்தொல்காப்பியனார் அகத்தியனார்மாணக்கர் பன்னிருவருட்டலைவராவர். இதனை “அகத்தியர்வழித்தோன்றிய ஆசிரியரெல்லுந்நூற் தொல்காப்பியனாரே தலைவரென்பது எல்லாவாசிரியருட்கூறுபவென்பது” என “வினையினி” என்னும் மரபியும் சூத்திர

வுரையிற் பேராசிரியர்கூறியதனானுணர்க. அகத்தியனார்க்குத் தொல் காப்பியனாழ்முதலாகப் பன்னிருபுலவர் மாணிக்கநுண்டென்பது “மன்னியசிற்றின்பினவானினார்வேண்டத் தென்மேயிருந்தசீர்சான்முனி வரன், மன்பாற்றண்டமிழ்தாமின்முணர்ந்த, துன்னருந்நீர்த்தித் தொல்காப்பியன்முதற், பன்னிருபுலவரும்பாங்குமப்பகர்ந்த,” என வரும் புறப்பொருள்வெண்பாமாலைப் பாயிரத்தானுணர்க. இனி இவர்காலம் இஃதென்றதுணர்யம்பாதிருப்பினும் இறப்பமுத்திய தென்பதமட்டும் எல்லாநூற்கும் ஓய்ப்பதாதும், தொல்காப்பியனார் ஆதியுழியின் அகத்தேகே இந்நூல்வெய்தானென்று நச்சினார்க்கினியர் பொருளதிகாரக் கருவியலுரைக்கண்கொண்டார்.

இவர், அகத்தியனாரொத்தருளிய சரிழ்முதலுலிலக்கணைய இயல், இசை, நாடகம் என்னும் அகத்தமிழ்ப்பாற்றி மிகவும் பாந்து கிடத்தலான் அவற்றுள் சரிபுணர்ச்சிகளன்றியமையாது சிறந்த இயற்றமிழ்ப்பகுதியை எழுதமுடிவெழுத்து எழுத்தது, சொல், பொருள் என முன்றநீராய்ச்சி ஒன்வீராதிகாரத்துக்கும் ஒன்ப தொன்பதியாலாகப்பகுத்து இந்நூத்தேகழு. இயலாகவைத்து அளக்க லாகாவரும்பொருள்வெய்துநூலையொடுபுணர்ந்த ஒண்மைய வாய, சில்வகையெழுத்துக்கெய்யாழ்முத்திரங்கனாற் பல்வகையானும் இத்தமிழுலகு பயன்கொள்ளுமாறு இந்நூலை இயற்றியருளினார். கடைச்சங்கத்தாராள், களையிற்பொருள் கண்டுகணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் “இடைச்சங்கத்தார்க்குறா கடைச்சங்கத்தாரர்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம்” என்றாங்கலான இவர் செய்தருளிய இந்நூலின் தலைவையும் பழமைவும் கண் குவையலாம்.

இந்நூலும் கூறப்பாடு எழுத்தது, சொல், பொருள் எனப்பட்ட முன்றனாள் முன்றையினானும் பொருளாய்ச்சிக்கேஉபகாரப்பட்டு நின்றலால் பொருளதிகாரத்தின் மேம்பாடு இனிதுணரப்படும். பொருளதிகாரமேம்பாடு இறையனார்களையல் முகவுரையானும் தெளிக. பொருளனைத்தும் நிலைபெற்றுவிளக்குகல் கல்விசைப்புலவரியற்றிய பல்வகைச்செய்யுளின் கண்ணையாமென்பது தெளியப்படுமாதலாற் செய்யுளிலக்கணவாராய்ச்சி பொருளதிகாரத்தே வேண்டப்பட்ட தெனவுணர்க. இப்போது வழங்குகின்ற எழுத்தது, சொல், யாப்பு, அணி யென்னப்பட்ட ஐக்கிலக்கணங்களையும் ஒருவன் உற்றுணர்வது செய்யுளின் கண்ணையாதலாற் செய்யுளிலக்கண ஆராய்ச்சி தமிழுணர்ச்சிக்கு இன்றியமையமை காணப்படும்.

சூத்திரமுதற்குறிப்பகராதி.

(எண் சூத்திரங்கொண்ட.)

உலகெதிர்தல்காண்ட	93	உளவியல்வகையே	163
உதப்பாடுவண்ணை	224	உளபொருள்குடி	58
உதவலென்ப	81	உறநீரடியே	64
உதகண்டபொருள்	210	உகாண்டவியிப்பி	51
உதகப்புகண்டாம	229	உகரிபட்டை-தேதே	108
உதகதந்தாளே	121	உகரியப்பாடி	157
உதகதபட்டை	159	உதகரியபுற	67
உதகதகுதம	18	உதகரியபுறகுளி	105
உதகதகதககுடி	73	உதகிருகெலை-கு	94
உதகதகுளிகுடி	11	உதகசுந்திரை	27
உதகதகியலவார	144	உதகதகசுருகல்	134
உதகதெழுந்த	92	உதகதகசுப்பாட்டே	134
உதகதிரிசுளவி	132	உதகதகசுப்பாட்டேதர	132
உதகதிகததுவரிணு	123	உதகதகயுவலை	69
உதகதிறந்துவருத	14	உதகதகரியபுறகு	203
உதகதின்சிறப்பே	105	உதகதகசுப்பாட்டே	13
உதகதயுள்ளனவே	33	உதகதகசுப்பாட்டே	6
உதகதகசுளிகளவி	135	உதகதகசுப்பாட்டே	16
உதகதகதென்ப	72	உதகதகசுப்பாட்டே	19
உதகதகதகசுளிகள	117	உதகதகசுப்பாட்டே	23
உதகதகதகசுளிகள	171	உதகதகசுப்பாட்டே	62
உதகதகதகசுளிகள	151	உதகதகசுப்பாட்டே	113
உதகதகதகசுளிகள	159	உதகதகசுப்பாட்டே	99
உதகதகதகசுளிகள	166	உதகதகசுப்பாட்டே	1
உதகதகதகசுளிகள	11	உதகதகசுப்பாட்டே	207
உதகதகதகசுளிகள	151	உதகதகசுப்பாட்டே	238
உதகதகதகசுளிகள	169	உதகதகசுப்பாட்டே	202
உதகதகதகசுளிகள	211	உதகதகசுப்பாட்டே	96
உதகதகதகசுளிகள	2	உதகதகசுப்பாட்டே	30
உதகதகதகசுளிகள	146	உதகதகசுப்பாட்டே	213
உதகதகதகசுளிகள	165	உதகதகசுப்பாட்டே	12
உதகதகதகசுளிகள	213	உதகதகசுப்பாட்டே	68
உதகதகதகசுளிகள	113	உதகதகசுப்பாட்டே	41
உதகதகதகசுளிகள	209	உதகதகசுப்பாட்டே	204
உதகதகதகசுளிகள	86	உதகதகசுப்பாட்டே	232
உதகதகதகசுளிகள	89	உதகதகசுப்பாட்டே	191
உதகதகதகசுளிகள	17	உதகதகசுப்பாட்டே	146
உதகதகதகசுளிகள	219	உதகதகசுப்பாட்டே	228
உதகதகதகசுளிகள	97	உதகதகசுப்பாட்டே	205
உதகதகதகசுளிகள	59	உதகதகசுப்பாட்டே	152

கழுநீரடியே	35	கைக்கிளைமுதலா	185
கழுநீர்துதி	76	கொச்சகமராக	121
கழுநீர்தனவெஞ்சினு	43	கொச்சகமொரு	148
கழுந்துமுதலா	78	கிதிரவணைம	222
கழுந்தொடுஞ்சொல்	179	கினைமனமொழி	235
கழுநிலத்தெழுந்த	164	கோகூளுத	40
ககதல்வண்ணம	231	கோநிலதானே	41
கடுமுழுத்தென்ப	37	கீரீவயமருங்கி	56
கண்ணொளநே	138	கெடபொருளாவன	125
ஐவகையடியு	50	செய்யுடாமே	127
ஐவகையடியுமாரிசியக	52	செய்யுணமருங்கி	243
ஒண்டொடிமாதா	192	கெடபுணமொழி	236
ஒப்பொடுபுணாநத	176	செவியுறைதார்ப்பே	114
ஒத்தாழிசைக்கல்	130	சேர்மொழி	241
ஒத்தாழிசைக்கல்யீரு	131	சொல்லிய	100
ஒத்தாழிசையு	115	சொல்லிய	206
ஒத்தாழிசையு	112	சொல்லிய	122
ஒருசீர்சையிட	98	சுமாராருதலா	240
ஒருசீர்சையிட	201	சூய்யுணமருங்கி	200
ஒருசீர்சையிட	171	சூய்யுணமருங்கி	137
ஒருபானசிறுமை	150	சூய்யுணமருங்கி	14
ஒருபொருளுதலையு	153	சூய்யுணமருங்கி	119
ஒருபொருணுதலையு	118	சூய்யுணமருங்கி	154
ஒருபொருணுதலையு	147	சூய்யுணமருங்கி	103
ஒருபொருணுதலையு	227	சூய்யுணமருங்கி	141
ஒருபொருணுதலையு	195	சூய்யுணமருங்கி	7
ஒருபொருணுதலையு	220	சூய்யுணமருங்கி	55
ஒருபொருணுதலையு	18	சூய்யுணமருங்கி	46
ஒருபொருணுதலையு	5	சூய்யுணமருங்கி	54
ஒருபொருணுதலையு	212	சூய்யுணமருங்கி	21
ஒருபொருணுதலையு	175	சூய்யுணமருங்கி	215
ஒருபொருணுதலையு	120	சூய்யுணமருங்கி	128
ஒருபொருணுதலையு	24	சூய்யுணமருங்கி	83
ஒருபொருணுதலையு	25	சூய்யுணமருங்கி	87
ஒருபொருணுதலையு	160	சூய்யுணமருங்கி	84
ஒருபொருணுதலையு	186	சூய்யுணமருங்கி	230
ஒருபொருணுதலையு	192	சூய்யுணமருங்கி	102
ஒருபொருணுதலையு	184	சூய்யுணமருங்கி	108
ஒருபொருணுதலையு	116	சூய்யுணமருங்கி	287
ஒருபொருணுதலையு	57	சூய்யுணமருங்கி	228
ஒருபொருணுதலையு	5	சூய்யுணமருங்கி	36
ஒருபொருணுதலையு	3	சூய்யுணமருங்கி	32
ஒருபொருணுதலையு	221	சூய்யுணமருங்கி	91
ஒருபொருணுதலையு	10	சூய்யுணமருங்கி	60
ஒருபொருணுதலையு	156	சூய்யுணமருங்கி	75
ஒருபொருணுதலையு	119	சூய்யுணமருங்கி	178

துண்மையு	177
கெடுஞ்சீர்வண்ணம்	220
கெடுவெண்பாட்டுமு	153
கெடுவெண்பாட்டே	118
கேரவளிற்சி	15
கேரினமணிய	170
கேர்ந்தயற்சி	71
கேர்சீலைவஞ்சி	42
பத்தெழுத்தென்ப	38
பாததைவாயில்	198
பரிபாடல்லை	120
பரிபாடல்லை	162
பாட்டிடைக்கல்	180
பாட்டிடைவைதத	173
பாட்டுரைநூலை	79
பாணன்சுத்தன்	190
பாசிவகையே	155
பாரப்பாரிவர்	197
பார்ப்பான்பாங்	189
பாவிரிமருங்கி	107
புறநிலைவாயுரை	161
புறப்பாட்டுவண்ண	225
பொழிப்புமொ	190
போக்குயல்வகை	136
மண்டுகருட்ட	117
மாபேதானும்	80
மருட்பாவேனை	85
மலைவளி	187
மனையோ	196
மாட்டுமொசமு	211
மாத்திரைமுத	104
மாத்திரையெழுத	1
முச்சீராணு	47
முச்சீர்முற்றகையு	70
முடுகியல்	66
முடுகுவண்ணம்	233

முதந்தொடை	145
முற்றியலுகா	9
முன்னிகா	14
முவாறெழுத்தே	40
முவைத்தெழுத்தே	36
முன்றுறுப்படக்கி	172
மெய்பெற	188
மெய்பெற	101
மெல்லசைவண்ணம்	217
மொழிகாந்து	126
மொழியினும்	95
மொழையெதுகை	88
வசையெடு	129
வட்டசச்சீராண	20
வஞ்சித்தூக்கே	71
வஞ்சிமருக்கி	22
வஞ்சிமருக்கினு	26
வஞ்சியெயே	45
வண்ணகத்தானே,	140
வண்ணகதாமே	234
வண்ணகதானே	212
வல்லிவைவண்ண	216
வழிபடுதெயவ	119
வாயிலுசாவே	199
வாயுறைவாழ்த்தே	111
வாயுறைவாழ்த்தேவயங்க	112
வாழ்த்திடல்	109
விராஅயதனா	61
விராஅயவரிணு	53
வீருகதேதானு	239
வெண்சீற்றறை	29
வெண்டளையர்	63
வெண்பாட்டுற்றடி	72
வெண்பாவியவ்ணு	77
வெண்பாவுரிச்	23

கடவுள் துணை

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

அ. - செய்யுளியல்

நச்சினூக்கினியருரை.

யுத்தியா வெழுதி லாய க யொறு
 யாதத ச்சேயு பாப பெறு
 மரபே நாதே கொண்டனகையு
 ளேககே பாசை பானிய வெறு
 துணையே ககீதாந் கூற்றவகை யொறு
 கேட்டுவர் களினே பாந்நகையொறு
 பப்தின பெய்யா பெய்வகை யொறு
 முன்னமொடு நொ நொநகையொறு
 மாட்டு வண்ணமொடு யாபாபி லவகையி
 னுறுதல பிட்டு வகை யொறு
 மபவா பழநுதவண்ணா யொறு
 விநுதே விணையொறு மொறு
 யொறுதம கூறிபொட்டுநிக கொகையு
 நல்லிசைபாபலவர் தொறு யொறு
 வல்லிதிற் கூறி வுநுத் துரைத் தனாரே.

12

கு என்பது குத்திரம். இவ்வோத்து செய்யுளது இலக்கணம் உணர்த்தி ஒழையிற் செய்யுளியல் என்றும் பெயர்த்தது: எனவே இவ்வோத்துறுதலி லுள் செய்யுளிலக்கணமாயிற்று. பாயிரத்துள் 'வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு அதலி, நெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்வல்' என்றடையான் ிதற்கு முன்னர்க்கூறிய அதிகாரங்களிலும் இவ்வதிகாரத்தும்எல்லாம் வழ குற்றகுஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவனகூறி, அவ்விரண்டும்பற்றிச் செய்யுள்,

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

நிகழுமாதலால் அச்செய்யுட்டுரிய இலக்கணத்தையெல்லாம் இவ்வோத்து ஊட்டுடொகுத்துக் கூறுகின்றார் என்றுணர்க. இங்ஙனங் கூறவே, முற்கூறிய ஒத்துக்களோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

இவ்வோத்தினுள் இத்தலைக்குத்திரம்;—இவ்வோத்தினுள் பேர்க்கினிற் செய்யுட்டு உறுப்பாவன இவையென்று அவற்றை பெரும்புறையும் தொகையும் கூறுகின்றது.

இந்ந் பொருள். யாதகிறாடுன்றத அடியுசிறு குறிச்சகாத எழுத்த திகாரத்தோதிய யாதகிறாகர் கதகப அன்ன டாநத பாவின் உடைவேறுபாடுகளை யுணர்ந்ததி விராடபு த்ருர்த்துமை யாதகினை யென்றது யாதத்திராயானவை என்பதும், யுசுதியின் வகையை என்பதும் மேலேசுருத்திசெய்த பெரிய எழுத்திய வகையென்றத எழுத்த திகாரத்துக் கூறிய எழுச்சகாத மயாட்டிவலு வகையை உரைக்கையென்றது யுடகைய மயிலையு வணர்நுரையு அசைக்கூறு பாட்டினை யாத்தசீரணாம் பொருள் பெருவாடாது உருகுச்சினை எனவே அசையும் தனிசுகளிய பொருள் பெருவனவம் தனித்தனிப்பெருளின்றிச் சீராயவழிப் பொருள் பெறுவனவம் என உருவகையாம், தேயசாத்தன் எனவரும். அடியென்றது அசையுடைய வந்தொடாகத்தேருறுப்பை. யாப்பென்றது அவ்வடிசொய் பொருளேற்றுந்நபச செய்தோர் செய்கையை. யப்பென்றது சொய்யுட தொழுவழுக்குத்திரிதவாற்றுகேற்ப வழுப்பாடல் செய்யுளோடு ருரைமைய ஆக்கென்றது பாககளைத் தண்சது யுசசடு சொல்லுகையென்றது எழுத்துவொற் பொருளாகா எழிற் துயர் உயிரெழுச்சி ஏற தொடைபகுதிகளை. தோகவொன்றாய் டாசுதிரியிய உபபுகசீயையுடைத்தய்க் கேட்போர்க்கு நோகருதலாடல் மெச்சு தோகருதல் - பயன்கோடல் பாவென்றது இவ்வயுப்புககளை யுசு சதாய- மேட்டிபுத்திருத்த சொல்லும் பொருளுந் தெரியாமல் ஒருவன் கூறியவழியும், இது எனனெய்யுளென்றறிவதற்கு ஏதுவாகிப் பாததுபடல் மெய்வேதாரோசையை அளவியல் என்றது அடியவையறையை நிறையென்றது அசத்திணையும் புறத்திணையும் அறியசெய்தலை. கைகோள் என்றது அவ்வசத்திணையொழுக்கம் அறியச் செய்தலை. கூற்றுலகையென்றது அசெய்யுட்டுக்கட்டொழைத்து கூறுகின்றோரின் னோரென அறிவச்சலை. கூற்றிவை என்பது பாடமாயின் அஃது எண்ணிய மூன்றினையுந் தொகுத்ததாம். கேட்போர் என்றது இன்னொர்க்குக்கூறுகின்றது இதுவெனத் தெரித்தலை. களென்றது ஆயற்கைப்புணர்ச்சியும் இடநதலைப்பாடும் முதலியன உணராமெய்தலை. காலவண்மையென்றது முக்காலத்துய நிறைச்சுச்சிக்கண்பெண பொருணிச்சுச்சியுணையு

நச்சினூர்க்கினியருரை.

கூறலை. பயனென்றது சொல்லிய பொருளாற் பிந்தொன்று பயப்பச்செய்தலை. மெய்ப்பாடென்றது சொற்கேட்டோர்க்குப் பொருள் கட்டிலுதலை. எச்சவகை யென்றது சொல்லப்படாத ஒழிபும் தழீஇக்கொள்ளச்செய்தலை: அது கூற்றும் குறியும் எனவருதலின் வகையென்றார். முன்னமென்றது கூறவாரையும் கூறச்சேட்டோரையும் குறிப்பான் எல்லாரும் கருதும்படி செய்தலை. பொருள் என்றது புள்வன் முன்றோற்றிக்கொண்டு செய்வதோர் பொருண்மையை. துறைவகை யென்றது முதலுக் கருவும் முறைபிறழ்க்தாலும் இஃது துன்பாற்றப்படுமென்று ஒரு துறைப்படுத்தற்கேதுவாயதோர் கருவியுளதாசச் செய்ய்தலை. மாட்டென்றது அகன்றும் அணுகியுக் கிடந்த பொருள்களைக் கெடாண்டிவந்து சொடாங்கக் கூட்டி முடித்தலை. வண்ணமென்றது ஒருபாலின்கண்ணிமுழும் ஆராவிகூர்ப்பத்தை. எளுஅ என்ற எல்லாம் எண்ணிடைப்பொய். ககாரங்கள் வண்ணுப்பொருட்டு. யாப்பியல் வகையி லுறுதலையிட்ட அக்கரலைத்தம் என்றது யாப்பிலக்கணப்பகுதியால் அவ்வண்ணத்தொடு கூறிய இருபத்தாயும் எ-று. அம்மை..... வகுத்துரைத்தனையி னன்றது அஃமைமுதலிய எண்வகை வணப்பொடும் முற்கூறிய இருபத்தாய்க்கொகுத்து முப்பத்தாங்குமட்பாக்கி இம்முப்பத்துநான்கும் நல்லிசைப்புலவர் செய்யப்பட்டு செய்யுட்கு உறுப்பாமென்று கூறி, அங்கணம் இவர்க்கணமே கூறலிடாதே அவற்றைத்தாளு செய்ய்தல் வன்மையினவமந்த சுவதிபட வகுத்த அவ்வத்துறையல்லாம் போயினார் என்றவாறு.

செய்யுறையப்பெனக்கூறி வல்லிதின் வகுத்துரைத்தனொன ழாறுக. இருபத்தாயுள்ளும் எட்டினின்றும் இருவகையாற் றெகைகூறியது, இருபத்தாயும் தனிநிலைச் செய்யுட்கு ஒன்றென்றனை இன்றியமையாவாய் வருதலும், அவ்வெய்யும் பல செய்யுட்டொடர்ந்த தொடர்கிலைச்செய்யுட்கேபெரும்பான்மையும் உறுப்பாய்வருதலும், தனிநிலைக்கண் ஒரோவொன்றாயும் வருதலும் அறிவித்தந்த ஏன்க. இவ்வுறுப்புக்குறையாமற் செய்யுட்கேய்வார் நல்லிசைப்புலவர் என்பதாஉம், அடிவரையறை கூறியவற்றிற்கே இவ்விலைக்கணமென்பதாஉம், * அடிவரையறையில்லா நூன்முதலிய ஆறற்கும் திணைமுதலிய உறுப்பு ஆகா என்பதாஉம், அவற்றுள் நூலும் உரையும் ஒழிந்த நான்கும் செய்தார் இசைப்புலவராகார் என்பதாஉம் உணர்க. ஶ்ரீனி நூலும் உரையும் செய்தாரும் நல்லிசைப்புலவர் என்பது பின்னர் ஶ்வற்றிற் கிலக்கணம் கூறும்வழி யுணர்க. உறுப்பெனவே உறுப்புடைச்செய்யுறும் அதன்கண் அடங்கும், உறுப்பினது ஈட்டம் முதலாதலின்.

* 'அடிவரையில்லன வாறென மொழிப' 'அவைதா, நூலி னுன வுரை இனான.....குறிப்பினுன' என்பனவற்றினுணர்க.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

இவ்வாசிரியர் தனையை உறுப்பாசக் கொன்றாத தென்னையெனின்:— தனையாவது சீரினது தொழிலாய்ப் பாக்கரின் ஓசையைத்தட்டு இருசீரிணைந்ததாகும்; அவ்வாறிணைந்த இருசீரிணையும் ஆசிரியரொல்லாம் இருசீர்க்குறளடியென அடியாசவே வகுத்துக்கொண்டாராசவன் தனையென வேறேருறுப்பின்றும். அன்றியும், தனையான் அடிவகுப்பாரும் உளராயின்னதே அதனை உறுப்பென்று கொள்ளவேண்டுக; அங்கனம் வகுத்துக்கொள்ளாமையின் உறுப்பென்னுது சீரது தொழிலாய் ஓசையைத்தட்டுப்படுதொன்றென்றே கொண்டார். அதனை யுறுப்பென்பார்க்குத் சீரான் அடிவகுத்தல் குற்றமாம். தொல்காப்பியரோடு ஒருகாலையாணுக்காக்கிய கூக்சைப்பாடினியாரும் உறுப்பென்றார்; பிள்ளையார் கூக்சைப்பாடினியார் முதலியோர்கொள்வர்; அது பொருந்தாது.

இக்குத்திரத்தாய் கூறிய முறையே முறையாமறு வருகின்ற சூத்திரங்களின் பொருட்கிடையான் உய்த்துணர். வண்பெட்டும் தனித்தனி வருமாறும் தம்முள் இயையுடைமையம் புண்குணர்ச. இவ்வறுப்பினை ஆசிரியன்குறியும் உலகத்தார்குறியுமாகக் கொள்க. இவற்றை உயிரில்லாத கலவையுறுப்புப்போற் கொள்க. (க)

2. அறுற்றுண்

மாத்திரையாவது எழுத்தியல் வாகையு

மேற்கினம் தன்ன என்பனார் புலவர்.

இது நிறுத்தமுறையானே மாத்திரையும் எழுத்தியலும் உணர்த்துகின்றது.

இ-ள். அவற்றுண் மாத்திரையானாம் என்பது முற்கூறியவற்றுள் மாத்திரையைச் செவிகருவியாக உணர்த்துகொள்ளும் தியையும், எழுத்தியல் வகையும் என்பது முற்கூறிய குப்பத்துமூன்றெழுத்தும் யாப்பிலக்கணத்திற்குப் பதினைந்துபெயரவாய் நடக்குந் கூடபாடும். மேற்கினந்தன்ன என்பனார் புலவர் என்பது எழுத்தீசாத்நிற்கூறிய இலக்கணத்திற் பிறழாமையென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

ஈண்டு அளவென்றது எழுத்திலக்கணத்தில் எழுத்திற்குக் கூறிய மாத்திரைகள் தத்தம் ஓசைகளைப் புலப்படுத்தி நிற்குமாறு தொடர்புபடுத்தி விராஅய் நிற்ப்செய்யும் நிலையை அளந்துகோடலை: என்றது “அளபிறந்துயிர்த்தலு. மொற்றிசை நீடலும்” (தொல்-எழுத்- நூண்- ௩௩) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் “குறுமையு நெடுமையு மளவிற கோடலி” (ஐடி- ௧௨ மொழி- ௧௭) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் செய்யுட்குரிய ஓசைதருமெனக்

கூறிய மீட்டெழுத்துக்களும் ஒற்றெழுத்துக்களும் தத்தம் பாவின் ஓசையை வேறப்படத்தத்து நிற்றும் என்றதாம். இவ்விரண்டு சூத்திரத்தோடும் மாத்திரையளவை மீட்டெடுத்தார். இவன் அளந்தஅளவு என்று என்பதற்கு, அளவு அளவுதொழின்பேனின்றது. இதனால்வது செய்யுள் வேறபாக அளவாகையிற் சிறப்புயப்பாக விளையுப்புகளின் முன்னே கூற்றும். உதாரணம்:— “வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல் யான் கோவளி” (கலி-பாலை-க) எனவும்; [“கடியவே கணக்குழாஅய் காவென்றோ தக்காட்டு” (12) எனவும் குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் மெட்டுழுத்தினை பகுத்திரைவித்து விராகயம் என்றவாறு காண்க.] “குரங்கு குரப்பெலிநீர கொம்பவற் பூவி” (13-4) [“பிடியுட்டிப் பின்னுண்ணுங் கழிதெனவு முறைத்தனபோ” (கலி-பாலை-க) எனக்குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் மெட்டுழுத்தினை பகுத்திரைவித்து விராகயம் என்றவாறு காண்க. இத்தாம் எழுத்திரஞ்சுத்திரங்களிரண்டும்* அனை கூற்றும்.

இனி எழுத்து முப்பத்துவென்றனும் சில எழுத்துக்களை உயிர் என்றும் பெயர்கொடுத்து அவற்றைக் குறிலும், மெட்டும், அளபெடையும், குற்றியலிகரமும், குற்றியலகரமும், மகரக்குறுக்கமும், ஓசைகரக்குறுக்கமும் எனப் பெயர்வேறபாக கொடுத்து அதனொடு எட்டாக்கியும், சிலஎழுத்துக்களை மெட்டென்றும் பெயர்கொடுத்து அவற்றை மெல்லினமும், வல்லினமும், லீடையினமும், ஆந்தமும், குற்றியபெடையும் எனப் பெயர்வேறுபாடுகொடுத்து அதனொடு குறுக்கியும், புவையிரண்டுங் கூடியவற்றை உயிர்மெய் எனவேற்றிப் பெயராகியும் மெத்தகூறியவாறே பதினைந்து பெயரவாய் சுவந்தெட்டுமென்றற்கு எழுத்தியல்வகை மென்றார். இவ்வெழுத்திரை எழுத்துக்களும் சூத்திரங்களிளவ மீட்டெடுத்தார். அவை* ஒள

* “அளபிறந்துயிர்த்தலும் ‘குறுகையுநெடுகையு’ என்னுநிரண்டும். இவன் இவ்வெழுத்திரைஞ்சுத்திரங்களிரண்டும் விரிந்துபோற்றலென்னும் உத்திபற்றி இவ்வெழுத்துக்குத்திரத்தை நோக்கிக்கூறியன எனக்கொண்டு, எண்டைக்குரைத்தாங்கு அவற்றிற்கும் உரைத்து, இவ்வதாரணங்களுடைய ஆண்டும் எழுத்துக்காட்டுதல் காண்க.

+ “இவற்றோடு மகரக்குறுக்கமும் கூட்டிப் பதினெழுத்தென்பாருமுள். அதனும் பயனென்னையெனிற்ப் பாட்டுடைத்தலைவன் கேட்டுக்குக்காரணமாமென்பார்” என்றார் பேராசிரியர். அளபெடையை யொன்றாக எண்ணி மகரக்குறுக்கத்தைக்கூட்டிப் பதினைந்தெனவேகொண்டார் யாப்பருங்கலநூலார். (எழுத்தோத்து-2)

காச விறுவாய்' (தொல்-எழுத்-தூன்-அ), 'அ, இ, உ, எ' (102-15) 'ஆ, ஈ, ஊ, ஏ' (102-16) 'நீட்டம் வேண்டின்' (102-17) 'அவைதாங், குற்றியலிகரம்' (102-18) 'ஓள பாகு மிடனுமா ருண்டே' (102 மொழி 18) 'வல்லெழுத்தென்ப' (102-எழுத்-கக) 'மெல்லெழுத்தென்ப' (102-உ1) 'இடையெழுத்தென்ப' (102-உ2) 'உயிரெழுத்து' (102-மொழி-உஎ) என்பனவாம். அளபெடையி ன்ஊம் எழுத்தாரசன்மை *மேடே பெறுதும். இவற்றுட் குறிலும் மெடினும் குற்றகாரும் அமைக்குமப்பாம். ஒற்றடுத்த அமைகள் வேறுபடாமையின் ஒற்று அமைக குறுப்பாரசு ஒற்றளபெடைக்குறுப்பாம். மெடினும், அளபெடையிரண்டு, உயிருட், உயிரெய்யும், மூவீனரும், ஓசா! ஓளகாரக்குறுக்கமும் தொடைக்குறுப்பாம். குறிலும், மெடினும், அளபெடையிரண்டும், மூவீனரும், ஆயதமும் வண்ணத்திற்குறுப்பாம். இவற்றை உற்சவெழுத்தென்பபெழுத்தும் என இரண்டாரசும் வகுப்பர் + (2)

15. குறிலே மெடினே குறிலிண குறிப்பாரசு
 மெடினெழுதி வாய்மெடினி மெய்ப்பாடாரசு
 நேரநிறைவுமென்றிசுற் பெயரே.

இது நிறுத்த முறையானே அமை கூறுகின்றது.

இ-ள். குறிலும் மெடினும் சனித்தவாரசு, குறிலிண்டு இணைந்து வந்தும், குறியின்னா மெடினெணைந்துவந்தும், பின்னர் இரகரன்குறு ஒற்றெழுதி வருதலோடே பெருள்பெற வாய்மெடினி + நிறைவு மெடினான்கேரையும் நிறையையும் என்ப பெயர்க்குறிஞர் நுகரியா 61-று.

குறிலும் மெடினும் சம்மன் மாசுதின மெடினாவேனும் உறற்றின் மாத்திரையை வேக்காது எழுத்தாரசன்மை மெடின்க்கி உண்டற்கும் ஒயோவோரலகு பெறுமென்றார். இது குறிலிணைக்குறு குறினெடிற்கும் ஒருகும். நேரசை நிறையசை என்ற பெயர், ஆட்சியும் குணமும் காரணமாகப் பெற்ற பெயர். இரண்டெழுத்தானாகாது மெடினெழுத்தானாகலின் நேரிய தன்மே: அதனான் நேரியஅசை நேரசை என்றயிற்று, 'உயிரி மெடினெழுத்து மெண்ணப்படாது' (தொல்-செய்-18) என்றலின் 'எண்ணப்படாத ஒற்ற

* செய்யுளியல் - கள,கடி.

† சிறப்பெழுத்து உறுப்பெழுத்து எனத்தொகையும் செய்வர் யாப்பின்கலவிநூல்காரர்.

‡ 'எண்ணப்படாத' எனவும் பிரதிபேதம்.

றுக்கள் பயன்படாது அசைந்துநிற்றலின் அசையென்னும் பெயரும் எய்திற்று. இரண்டெழுத்துநிரைகளின் இணையசையென்னும் பொருள்பட நிரையசை யென்றயிற்று*.

உதாரணம்;—அ, ஆ, இல், ஆல் எனவும், பல, பலா, புகர், புகார் எனவும் வரும். ஒற்றுக்கள் எழுத்தாய்வின்று அலகுபெறுதற் குரியவல்ல வென்பது மொழி பரபின்சண்ணே மொழிப்படித் திசைப்பினும் (உ0) என்பதன்கட் கூறியவாற்றினுணர்ச்சு. குறில் பெடில் என எழுத்தாக ஒத்திற்றேனும் பெட்டெழுத் தேழே யோமொழுத் தொருமொழி (ஔ-க0) என்றசைநல் பெடில் மொல்லாந்தன்மையும் குற்றெழுத் தைத்து மொழிநிறை பிடுவே (ஈ-க0) என்றசைநூற்றிலும் சிறுபான்மைமொல்லாந்தன்மையும் பெறுதும்; அன்றியும் ஒற்றுக் கூறினவையாலும் பெறுதும் உள் ளார் தொழி என வேசைகாண்கும் வரி வரால் கலா வலின் எனநிரையசை நான்கும் வந்தன. (ந)

௪. இநுவகை அகரமொடி அலயந்தவைய வரினே
நேர்பு நிரையு மாகு மென்ப.

இது கூறாத அகரங்கூறுங் கூறுகின்றது.

இ-ள். இருவகை உகரமொடி என்பது குற்றுக்களோடே அவையியைந்துவரின் எ-து யேற்கூறிய நேரையும் நிரையசையும் பிளவுபடாது ஒருமொல்லிழுக்காடுபட வுடையத்துவரின். நேர்பும் நிரையும் ஆகுமென்ப எ-து நறுத்தமுறையே நேரையோடியைந்த குற்றுக்களும் அத றேடியைந்த முற்றுக்களும் நேர்பை எனப்படும்; நிரையசையோடு இயைந்த குற்றுக்களும் அதிறேடியைந்த முற்றுக்களும் நிரையசை எனப்படும். எ-று.

நேரின்பின் உகரம்வருதலின் நேர்பு; நிரையின்பின் உகரம் வருதலின் நிரையு என ஆட்சியும் குணமும் காணமாக்கப்பெற்ற பெயராதல் மேற் கூறியவற்றுட்காண்க. *

* “ஆனி நேரசைநிரையசைகளைத் தனியசை, இணையசை என்பாரு முளர்: என்னை? ‘தனியசை யென்ற விணையசை யென்ற, விரண்டென மொழிப் வியல்புணர் தோரே’ என்றார் காக்கைபாடினியார்” என்பது யாப்பநங்கலவிருத்தி. (அசையோத்து-க)

† ‘குற்றெழுத்தைத்தும்’ என்புழி முற்றும்மை எச்சப்பட்டிருந் தெனக்கொண்டு தாமே நிறைந்துநின்று மொழியாதலிலு; சிலமெய்யொடு கூடி நிறைந்துநின்று மொழியாம் எனவரைப்பர்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

உ-ம். வண்டு, நாகு, காம்பு, மின்னு, நாணு, தீர்வு: கோசையுன்றன் பின்னும் இருவகை உகாரும் வந்து கோப்பசையாயிற்று. குறிந் பின்வரும் இருவகையுகாரும் கோப்பசையாகாமை *மேர்கூறுகின்றார். வாகு, குகாகு, மலாடு, மலாட்டு, இரவு, புணர்வு, உலாவு என +ரையசைநான்கின் பின்னர் க்குற்றுக்காரும், சிரையசைமூன்றின் பின்னர் முற்றுக்காரும் வந்து சீர்ப்பசையாயிற்று. குறினெடி லொற்றின் பின் வாசமுற்றுக்காரம் உளவேற்காண்க.† குற்றிய லுகாரம் மந்திரன மொழிப' (மெ-4-1) (மெ-4-2) என்ற விதியாற் குற்றுக்காரம் புன்றிபெற்று† மெ-4-3 புன்றிபெற்றதொற்றுப்பிபான்று ஒடுக்கிசில்லாது தன்னொன் னாப்பட்டமெய்யுதராயு உரை மாத்தையாத்கா ய்கின்றதேனும், அகன்றினைத்தவின் ஒற்றொன்றொகாரகு ஒருமாத்தினு பெற்ற உயிர்போல ஆகன்றிசையாயியி ளாயின் லெ-4-4 குகொடு த்தலுமாகாது இதுனை-செயற்பா-துவெ-மு-ரைய-யுகு-செ-வெ-னே கோக்கு கோப்பசை சிரைபசை என வேண்டிவரை, 9111111. பின்னுள்ளோர் அலகு பெறுமென்று கொண்டாபோலைய உகாரும் பெறுபெறுமென்று கொள் ளவேண்டியவாறும், தேசமா, புள்ளொழியச சாக, பதப்பு உனைசகுற்றுக்கா வீரக வேறுதாரணகொள் ளவேண்டியவாறும் எனவே குற்றுக்காரம் அலகுபெறவாயிற்று. வண்டு, கொட்டி என உலாவுவாயை செவி கருவியாக உணர்க.

ஒரு மாத்திரையபெற்ற முற்றுக்காரம் உகாரை பசையாமெனவெ னின்;—வண்டு வண்டு வண்டி வண்டு என்புற்பு பிறாசயகலெனவெ னின்னு மின்னு மின்னு மின்னு என்புழியின் மெ-4-5 உகாரும், மெ-4-6 பெற்றடி வண்டுஎனக் குற்றுக்காரம் விற்குநின்றபுயிர் தீரேகடு என முற்றுக்காரம் விற்கு னின்றபுயியும் ஒத்தவோசையாவா கலாணும் உகாரை சளாயிற்று. மெ-4-7 எழுத்தளவெஞ்சினும் மொழிப' (மெ-4-8) என்ற விதியாற் பெறுதும். (சு)

செய - 6.

† 'முற்றுக்காரம் இரண்டைப்பின்னும் ஒருகாறு குறினொற்றின் பின் னும் கெடிந்பின்னும் என கோப்பசைக்கு இரண்டல்லதாகாது. உரைபசைக கண்ணும் குறிவிண்ப்பின்னும் குறினெடிந்பின்னும்ல்லதாகாது. உதாரணம்—மின்னு, நாணு எனவும், உருகு, குளாயு எனவும் வரும். வாழ்பு, தாழ்பு என கெடினொற்றின் பின்னும் முற்றுக்காரம் வந்தாலெனின், அவை ஆகா' எனவும், 'இக்காட்டிய நான்குமே ஆவன' எனவும் கூறுவா போராகிரியர்.

‡ போராகிரியர் "முற்றிய லுகார மொழிசினதைத்துக் கொளாஅ, சிற்ற வின தே யீற்றடி மருக்கினும்' என்பதனுரையிற் 'மருககு என்றதனால் சிற்றடிக்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணே முற்றுக்காரம் விலக்குண்டதெனக்கொள்க: என் னார்க்குப் 'புலமலர் த் தாயகலம் புல்லு' எனவும் 'கண்ணாரக் காணக் கதவு' ள்ளவும் வருமாலெனின், அவை மருஉவழக்கு 'எனக்' எனக்கூறுவர்.

நச்சினூக்கினியநூரை.

௫. குறிவினை யுகர. பல்வழி யான.

இது தனிக்குறிலானாதிய வேசைப்பின்னும் இருவகை உகரம் வந்து நேர்பசையாதலை விலக்கினமையான் எய்தியதுவிலக்கியதுஉமாம். குற்றுக்கரங் குற்றெழுத்துப்போன்று அல்குபெறுமென்றமையின் எய்தாதது எய்துவித்து வழுவமைத்ததுஉமாம்.

இ-ள். குற்றெழுத்தோடிணந்த குற்றியலுகாரமும் முற்றியலுகாரமும் அல்லாதவிடத்தே முற்கூறிய நேர்பசையாவன; எனவே குற்றெழுத்தோடிணந்த குற்றியலுகாரமும் முற்றியலுகாரமும் வந்துழி கரையசையாம். எ-று.

இனி, 'உடம்பொடுபுணர்த்தல்' என்பதனறற் குறிவினையெனக் குற்றுக்கரத்தையும் குற்றெழுத்தென வேண்டினமைபெற்றும். உ-ம்;—நூயிறுவலியது என ஓசைப்பின்னர் வருகின்ற குறியின்வந்தகுற்றுக்கரம் குற்றெழுத்துப்போன்று குறிவிணையுகாமாய அல்குபெற்றதேனும் குற்றுக்கரமே யென்று இலக்கணமல்லேசார் வழுவமைச்சுவாறு. இங்ஙனம் குற்றுக்கரம் எழுத்தளபெஞ்சுமெனவே, 'குற்றியலுகர முறைப்பெயர் மருங்கி, நெற்றியனகரநிரை நகரமொடு முதலும்' (எழுத்த-மொழி-கூ.) என விதித்த துந்தையென்னு முதற்குட் குற்றுக்கரம், எழுத்தளபெஞ்சிக் குற்றெழுத்துப்போன்று அல்குபெறுதலுங் கொள்க. ௧௫, மழு இவை முற்றுக்காரிரையசையாம். (௫)

கா. இயல் ௧௪ முகலி ன் *டேனைய யிரியசை.

இது முற்கூறிய அகரையை இருகூறுமெயது அவற்றிற்கு எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது.

இ-ள். உயலசை முதலிரண்டு எ-து முதற்கண்ணின்ற நேரும் நிரையும் இயற்றிக்கொள்ளப்படாது இயற்கைவகையான் கின்றங்குன்று தலைத்தலின் இயலசை யென்று: வேனையயிரியசை எ-து ஒழிந்த இரண்டும் இயற்றிக்கொள்ளப்பட்டுத் தொழில்செய்தற்குரியவாதலின் உரியசைமென்றும் பெயராம். எ-று. அங்ஙனம் இயற்றுதல் சீருட் காண்க. (௬)

எ. தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிறைத் தாகாது.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ-ள். மொழி சிறைத்து எ-து பொருடந்து ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்பதோர் சொல்லிப் பொருளைக்கெடுத்து: தனிக்குறில்-முதலெழுத்தைத் தனிக்குறிலாக்கின்: முதலசையாகாது எ-து அது வேசையாகாது. எ-று.

* 'டேனைய யிரியசை' எனவும் பிரதிபேதம்.

தோல்காப்பியம் செய்யுளியல்

எனவே, பொருள் தந்த ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கலாது விட்டிசைத்து நன் குழி நோசையாம் என்றவாறாயிற்று. புளிமா என்றவழிப் புளியென்று ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கின்ற சொல்லைச் சிதைத்து முதல்நின்ற பகர உகரத்தை நோசையாக அலகிடப்படாது. இனி விட்டிசைத்து நோசையாகநால் எவல், குறிப்பு, தற்கட்டு, வினா, சுட்டு என *ஐந்தா பொருளின்கண் விட்டிசைத்து நோசையாம். உதாரணம்:—

| ' வெறிகமழ் தண்புறவின் வீங்கி யுகளு
மறிமுலை யுண்ணுமை வேண்டிப்—பறிமுன்கை
அ உ மறியா வறிவி லிடைமகளே
நொ அலைய ளின்னாட்டை நீ'

என்பது எவல். அ உ என்பது அகராதனனையே சுட்டுதலிற் தற்கட்டு. அ ஆ விழ்த்தானென் றெண்ணப் படும்' (நா-ஷ-க) என்பது அருட்குறிப்பு. அ அவனும், இ இவனும், உ உவனும் என்பது சுட்டு. எ எவன் என்பது ஹினா. 'உயையிற்கோடல்' என்பதனான் ஐந்திடத்தும் விட்டிசைத்தல் கொள்கு; 'அ, இ, உ, எ, ஓ' என்னுயப்பா லாதும்' (தொல்-எழுத். தூன்-உ) எனவரும். இவை மொழிசிதைத்துத் தனிககுறியாய நோசையாயின வாயு காண்க. (எ)

அ. ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகாரா.

இது குற்றியலிகாரம் அலகுபெற்றும் அலகுபெறாதுமவரும என்கிறது.

இ-ள். குற்றியலிகாரம் ஒற்றியற்று எழுத்தியற்றுஎ-து குற்றியலிகார மாவது ஒற்றியல்பினையுடைத்து : அதுவேயன்றி, எழுத்தியல்பினையும் உடைத்து. எ-று.

என்றது அலகுபெறாதவழி ஒற்றும்: அலகுபெற்றவழி யெழுத்தாம் என்றவாறு. உ - ம்:—'குழலினி தியாழினி தென்ப' (திருக்குறள்-சுக) என ஆசிரியத்தனையாயும்! 'அருளல்ல தியாதெனின்' (ஐ-உ-உருக) எனக் கலித்தனையாயும் வருதலிற் குற்றியலிகாரம் அலகுபெறாது ஒற்றியற்றாயிற்று. 'நினக்கி யாரோ மாகுது மென்று, வணப்பு எனக்கியா னுரைப்பக் கேண் னடி' என இக்குற்றியலிகாரங்கள் அலகுபெறுதலின் எழுத்தியற்றாயிற்று.

* இனி விட்டிசைக்கும் இடந்தான் மூன்றென்பது உரையிற்கொள்க. இவை 'அ ஆ விழ்த்தான்' எனக்குறிப்பின்கண் வருதலும், 'அ உ மறியா' என்குறிப்பின்கண் வருதலும், 'நொ அலையல்' என எவற்கண் வருதலும் என விட்டிசைக்கும் இடந்தான் மூன்றெனப்பட்டது" என்பர் பேராசிரியர்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

ன் அதுவாம். †சுரும்புலவு நறுத்தொடையலன், கலன்னவ நலன்னவு இவை சிலம்பெழியீற்று மகரக்கட நின்ற உகரம் முற்றுபரமாயின. இனி †இனத்துள்ள தாகு மறிவு (திருக்குறள்-ச.ந.ச.) †இன்ன தினியார்ப் பிரிவு (௨.௨-௧௧௫௮) சுருமமே கல்லார்கட் டர்வு †போற்றிவானர் துனிவு †பாடறியாதானே யிரவு †போற்றாதார்முன்னர்ச்செல்வு (நான்மணி-௧0) †புன்கணுடைத்தாற் புணர்வு (திருக்குறள்-௧௧௫௨) †புனைமலர்த்தாரகலம் பல்லு †அஞ்சொன் மடவார்க்கருளு †கோலு இவை யடியிறுதிக்கண் உரியசையாய் கின்ற வாறு காண்க.

‘நிற்றலின்றே’ என்றதற்கு சுற்றடிக்கண் நற்றலில்லையென்று கூறின் அவை முடியாவாம். இவை அசைக்கும் ழுசைக்கும் உறுப்பாம். உகரமும் என்ற உம்மையாற் குற்றுசாரமும் †சேற்றுக்ககானீலம் எனப்பிரித்துக் கொடாமனின்றவாறும் †எய்போற்கிடதானென்னேறு’ (வெண்-வாகை-௨.௨) என இறுதிக்கண் உரியசை-யாய் கின்றவாறுந்காண்க. நாகுண்டு என்பது குற்றுசாரமாகாது. (௯)

* “போர்த்து போர்து சார்ந்து சார்ந்து, தோர்து தோர்து மூசி நேர்ந்து, வண்டு சூழ விண்டு நீக்கி, நீர்வாயக் கொண்ட நீல் மூர்வா, யூதை வீச ஆர வாய, மதியேர் துண்டோ டொல்கி மாலை, நன்மணந கமழும பன்னல் லூர, வமையேர் வளைத்தோ ளம்பரி நெடுநக, ணீணை யீரோது யேத்திள வன மூலை, யிரும்பன் மலரிடை யெழுந்த மாலி, னறுந்தழை துயல்வருஞ் செறி நதேந்-தல்கு, லணிகை நசைசூய வரியமர் சிலம்பீன், மணிமருள் வார்சூழல் வளரிளம் பிறைதுத, லொளிநல்லு வயநகிழை யுருவுடை மகளிரொடு, நளி முழவு முழங்கிய வணிநல்ல மணிகை, ரிருநதளவு மலரளவு சுரும்புலவு நறு த்தொடையலன், கலன்னவு கலன்னவு நலன்னவு நலன்னவு, பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவலு, சொருநீ மறைப்ப வொழிசுவ சன்றே.” இது செய்யுளியலுரையில் ‘இசைபு’ என்பதற்கு உரையாசிரியர் எடுத்தோதிய பாட்டு.

† இனமலர்க் கோதா யிலங்குநீர்ச சேர்ப்பன்

புனைமலர்த் தாரகலம் பல்லு.

‡ மஞ்சுசூழ் சோலை மலைநாட மூத்தாலு

மஞ்சொன் மடவாட் கருளு. இவை யாட்பநுங்கலவிநந்தி மேற்

கோள் (௫௮).

§ சேற்றுக்கா னீலஞ் செருவென்ற வேந்தன்வேல்

கூற்றுறழ் மொயம்பிற் பகழி பொருகய

ரோற்றக் தொழில்வடிவு தம்முட் டடுமாற்றம்

வேற்றுமை யின்றியே யொத்தன மாவேட

ராற்றுக்கா னாட்டியர் கண்—இஃது இன்னிசைப்பட்டுருடைக்கு

இசையாசிரியர் காட்டிய பாட்டு.

நச்சினூக்கினியரூரை.

க0. குற்றிய லுகாமு முற்றிய லுகாமு
மொற்றெடு தேன்றி சிற்கவும் பெறுமே.

இது உரியகைகள் ஒற்றுப்பெற்று சிந்துமென எய்தாததெய்துவீத்

இ-ள். குற்றியலுகாமும் முற்றியலுகாமும்எ-து முற்கூறிய குற்றிய லுகாமும் முற்றியலுகாமும். ஒற்றெடு . பெறுமே எ-து வருமொழி வல்லெழுத்துகவருவழி வல்லொற்றெடு தேன்றி சிற்கவும் பெறும் எ-று.

உதாரணம்;—‘சேற்றுக்கானீலம்’ ‘நாணுத்தனையாகவைகி’ ‘நெருப் புச்சினதணரீத’ ‘கணவுக்கொனீ கண்டது’ என இருவகை உகாரமும் ஒற் றடுத்து உரியமையாயினவாயு காண்க. உம்மை எதிர்மறையாதலின் ஒற் றடாது வருகலே பெருப்பான்மை யென்றுணர்க. கையொழி ஒற்று மிக்கு உண்ணும், நடக்கும் என்பன தேமா புரிமாவாயே கிற்கும்; விக் குள், கடவுள் என்பனவும் அவை. (க0)

கக. அசையுஞ் சீரந்மையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன நுணர்த்தலும் வல்லோ ராரே.

இது முற்கூறியவற்றிற்கும் இனி வருஞ் சீர்க்குமெல்லாம் புறநடை.

இ-ள். அசை .. சேர்த்தி எ-து அசைகளையும் சீர்களையும் ஒசை யொடு சேர்த்தி வகுத் .. ராரே எ-து வேறுபாடுணர்வித்த லும் செய்யுளிலக்கணத்துறைபோயிராதென. எ-று.

முற்கூறிய யாத்திரையென்னு முறுப்பின் ஒசையை யளந்து இன் னொசையும், இன்னவோசையும் அறிந்து உணர்த்துக. எ-று.

உ-ம். | ‘தருக்கிப் புணர்ந்து தணந்த தமது, பொருப்புப் புடைத்துப் புடைத்து’ என்றால் வெண்பாவீற்றடி இன்னொசைத்தாகாயிற்று | ‘பொ ருப்புத் தணந்த பொழிந்து’ என மெல்லினவோசைசேர்க்க இன்னொசைத் தாயிற்று. | ‘சிலரிசை நீடுவாழ் வார்’ (திருக்குறள்-௩) இதனுள் வாழ்வா ரென்னும் ஒசைமைவகுத்து வார் என நோசைச்சீராக்க அசையான் இன் னொசைத்தாயிற்று. இதனை வகையுளி என வேறொருறுப்பாக்குவாருமுள். இனிர்க்கட்டளையடியையும் சீர்வகையடியையும் இசையொடுசேர்த்தி இன் னொசையுணர்க. | அஃது அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய’ (செய்-இஅ) என்ற பதினான்கெழுத்தளவும்வருங் கட்டளையெண்பாவும் வெண் சீரோ யொன்றிற் கவித்தனை தட்டு இன்னொசை பெறாதாம். மாசேர்வாய் மாசேர்

வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்றூற்றுள்ளலோசையும்பிறக்கும். இதனை மாசேர்வாய் பாதிரி காரூரும்க் காரூரும எனின் இன்றோசைத்தாய்ச் செப்பலோசையிறந்தது. இனிச்சீர்வகையடிக்கும் 'யாநானு நாடாமா லூராமால்* யாதோதான்' என்றூற் சீர்வகைத்துள்ளலோசையும், 'என்றோருவன்*' என்றூற் சீர்வகைச் செப்பலோசையும் பிறக்குமாறு இசையொடு சேர்த்தியுணர்க. இனி ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசேர்வாய் என்றூல் ஞாயிறு என்ற இயற்சீர்ப்பின் நனையொன்றி ஆசிரியத்தனையாயிற்றேனும் கவித்தனைப்பாற்படுதலும்: ஞாயிறு புலிசேர்வாய் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்றவழிப் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாயென நேரொன்றிற்றேனும் கவித்தனைப்பாற்படுதலும் இசையொடு சேர்த்தியுணர்க. இவ்வாறே பிறவும் வகுத்துணர்த்துதல் அத்துறைபோயினுர்க்கே தெரிவதாம்.

இனி உம்மையான் அடியு நிவ்வாறே வகுத்துணர்த்துக. 'தூதல திசையா நாட்ட மிகலட்டுக், கையது கணிச்சியொடு மழுவே' (அகம் - கடவுள் வாழ்த்து) என்புழி இகலட்டு என்னுஞ்சீர் குறித்தபொருளை முடியநாட்டும் யாப்பென்னும் உறுப்பிலுள் அடங்காது 'இகலட்டுக்கையது' எனமேலலடியொடு பொருள்கூடிற்றேனும் இசையொடு சேர்த்தி வகுத்ததாயிற்று. இன்னும் அதனானே எழுத்தல்களவியாகிய 'சுற்றென்னுந்தண்டோட்டுப் பெண்ணை' என்பதனை அசையொடுஞ் சீரொடுஞ் சேர்த்துணர்த்தலுங் கொள்க. இனி அகவன் முதலிய நான்கோசையினையும் ஒன்று மூன்றாக்கி வகுத்தல் தொல்காப்பியனுள் கருத்தன்றாயிற்று; என்னை? இயலசை மயங்கிய இயற்சீரும், உரியசை மயங்கிய இயற்சீரும், வெண்சீரும்பற்றி யோசை வேறுபடத்தோன்றலின் அவை பன்னிரண்டுடன்னும் வரையுநடங்காவென்பது பற்றி. இன்னும் 'இசையொடு சேர்த்தி' என்றதனானே 'ஔளபாகு மிடனுமா ருண்டே' (தொல்-மொழிமடி-2ச) என்ற ஐகாரமும் பொருள் சிதைத்திசையொடுசேர்த்தல் கொள்க. 'வண்கொன்றையை யருட்டுக் காண்' 'புகழ்த லாளுப்பெருவண் மையனே' இவைமுசலிடைகடைசுரிற் சிதைத்தும் வருமென்று கொள்க. (கக)

கஉ. ஈரசை கொண்டு மூவசை டுபுணர்த்துஞ் சீரியயந் திற்றது சீரெனப் படுமே.

* திருக்குறள்—குகள்.

† *செங்கண்மேதி கரும்புழக்கி, யங்கணீலத் தலாரூங்கிப், பொழிற் காஞ்சி நிழற்றயிலுஞ், செழுநீர் கல்வய லூரன், புகழ்த லாளுப் பெருவண் மையனே" இது யாப்பநங்கலவிருந்தீமேற்கோள் (கடு).

‡ உரையாசிரியரும் இதுவே பாடக்கொண்டார். பேராசிரியர் 'புணர்த்தும்' என ஒதுவர்.

நச்சினூக்கினியுரை.

இது நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்துவான் றெடங்கு அவற்றின் பகுதியும் அவற்றது பொதுவீல்க்கணமும் உணர்த்திற்று.

இ-ள். ஈரசை யீயைநுகுகொண்டும் எ-து ஈரசை தன்னில் இயைந்து பொருள்கொண்டும், சூவசை யியைநுகுகொண்டும் எ-து சூவசை தன்னிலியைந்து பொருள்கொண்டும். இற்றது சீரெனப்படும் எ-து அற்றுநிற்பது சீரென்று சிறப்பித்தசொல்லப்படும். சீர்பணர்த்தும் சீரெனப்படும் எ-து அவ்வாறன்றி அச்சீர்தான் ஒருசீரோடொருசீர்தொடரப்பிறர்கூட்டப்பட்டிருந்றலுஞ் சீரென்று சொல்லப்படும் என்றுங் கொள்க. எ-று.

‘இயைநது’ என்றதனையும் ‘கொண்டு’ என்றதனையும் ஈரசைக்கும் சூவசைக்கும் கூட்டிக் ‘கொண்டு’ என்பதற்குப் பொருள்கொண்டு என்று பொருளுரைக்க. நடுவுநின்ற ‘சீர்’ என்றதனைப் ‘புணர்த்தும்’ என்றதனோடு மாறிக்கூட்டுக. இயைநது என்றதனான் ஒருசீர்க்குப் பலசொற்சொடர்ந்து வரினும் அவையொன்றுபட்டிசுற்றல் வேண்டுகென்றுணர்க.* எனவே, சொல்லெல்லாம் ஈரசையும் சூவசையுமாயல்லது வாராவென்பதாஉம், இனிப்புணர்த்து என்றதனான் அச்சீர்கள் அவ்வாறற்றுங்கற்குமேனும் பிறர் தொடர்புபடுத்தும்வழிப் புணர்ச்சிவிசுவயதாமற்றம்முட்டொடர்நதுகின்றலும் புணர்ச்சிவிசுவயதாமற்றலுமுடைய என்பதாஉங் கொள்க. உ—யி ‘போநது சென்று சாரநது சாரநது, மதனுடை நெஞ்சமொடு நடுநா ளென்னது’ இவை புணர்-சிவிகாரயெயதாமல் இசையற்றுத்தொடர்ந்தன. கடித்துக் கரும்பினைக் கண்டகா தூறி’ இது வல்லெழுத்துப்புணர்ச்சியெய்கிறது. இன்னும் அதனானே ஒரு சொல்லிப் பகுத்துச் சீர்க்குவேண்டுமாற்றான் வேறுசீராககியவழியும் அச்சீர்வகையான் வேறுசொல்லிலக்கணம் பெறுதும். அதுமம்மர் நெஞ்சினேன் றெழுதுகின் றதுவே’ என்புழிகின் றது என்னுங் குற்றுமவீற்றுச்சொல்லினைப்பிரித்து அதுவேஎன வேறொரு சீராக்க முற்றுமமாகி வேறுபடுதல் கொள்க. எனப்படும் என்று சிறப்பித்தவதனான் இவை சிறப்புடையஎன்பதாஉம், ஓரசைச்சீர் இவைபோலச் சிறப்பில் என்பதாஉம் உணர்த்திற்று. உண்ணாந்றான் என நாலசையாலும் வருமாலெனின், அவை யிளவுபட்டு நின்றவின் ஒரு சீரெனப்படாமையானும், அவை சீராகவருஞ்செயுளின்மையானும், வஞ்சியுள் ‘நேரிழை மகளிருணங்குணைக் கவரும்’ (பட்டினப்பாலை) என்ற ஆசிரியவடியினை நாலசைச்சீர் காட்டவேண்டுவார் இருசீரடியாகவுடைப்பினும் அவற்றிற்குத் தூங்க

* ‘மற்றுச் சீரென்றதென்னெடெனின், பாண்போன்று இலயம்படநிற்றலான் அது சீரெனத் தொழிந்பெயராம்; என்னை? சொர்சீர்த்திறுதல் என்புழித் தொழிந்படுத்தோதினையின்’ என்றார் பேராசிரியர்.

லோகையின் ரூகலானும், சீர்தம்முட்புணர்ந்திதுதலின்மையானும், வந்தீச்சீர் அறுபதி காட்டுகின்றவழி யாண்டும் நேர்ப்பை நரைபைகள் அலகுபெருமையானும் தொல்காப்பியனார் கொள்ளார். உ-ம். 'சாத்தன், கொற்றன், தேமா நரசைச்சீர்கொண்டன. காணப்பேர், சாய்க்காணம், தேமாங்காய் எனவும் உண்ணாதன, தின்றாதன, தேமாக்கனி எனவும் இவை மூவகைகொண்டன. பிறர் தொடர்புபடுத்தின செய்யுள் ' உகையவப்ப வலனேர்பு' (திருமுருகாற்றுப்படை) 'யாதானு நாடாமால்.' எனவும் 'உருசயில் புகழ்வடநகு வெண்மீன்' (பட்டினப்பாலை) எனவும் நரசைச்சீரும் மூவகை-சீரும் வந்தன. (கஉ)

கக. இயலாசாய்க்கரியற்சீரேனை
யுரியசை மயக்க பாசிரிய விரிசி.

இது முறையானே இயலையும் உரியையும் வலு வேறு தம்முண்மயக்கிலரும் நரசைச்சீர் உணர்த்திற்று.

கு-ள். இயலையை யங்கினவற்றை உயர்ச்சென்றும் உரியையையங்கினவற்றை ஆசிரியவரிச்சீரென்றும் கூறுக. (1-று).

மயக்கம் என்றது தம்மொடுதாமயங்குதலும் தம்மொடுபிறிதுமயங்குதலுமாம். உ-ம். நேர்ப்பேர், நரைநரை எனத் தம்மொடுதாமயங்கின; இரண்டினையும் பிறித்து நேர்நரை நரைநேர் எனப் பிற்தொடுமயக்க இந்நான்கும் இயற்சீராயிற்று. இந்நான்கு வழியுடன்து வேறுகட்டின்மையும் உணர்ச்சு. இவற்றைத் தேமா, புளிமா, பாதுரி, கணவிரிஎனவும், கருவிளம் கூவிளம் எனவும் காட்டுப; பிறவாறுங்காட்டுப. நேர்ப்புநேர்பு நரைபுநரைபு எனத் தம்மொடுதாமயங்கின. இரண்டினையும் பிறித்து நேர்பு நரைபு, நரைபு நேர்பு எனப் பிற்தொடுமயக்க இந்நான்கும் ஆசிரிய வுரிசீராயிற்று. இவற்றை வீடுபேறு, தடவுமருது, பாறுகுருகு, வாகுசோறு எனக்காட்டுப செய்யுள்—'ஆவரோ, சேடில் வீழுப்பொருடருமார் பாசில' (குறுநொசொகை-உகசு) என நான்கியற்சீரும் வந்தன. ' வெள்ளற்றுப் பணநகுணயின் வீற்றுவீற்றுக்கிடப்ப' எனவும் 'நரவுண் மண்டை தூடச்சலி னிரவுக்கலித்து' (அகம்-கக) எனவும் 'பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்கட் புதல்வன்' எனவும் 'வண்புகழ் நிறைந்து வசினதுவாங்கு நமீர்தோள்' (திருமுருகாற்றுப்படை) எனவும் வந்தவற்றுள் வீற்றுவீற்றுஎனவும் இரவுக்கலித்துஎனவும் பூண்டுகிடந்து எனவும் வசினதுவாங்குஎனவும் நான்காசிரியவுரிசீரும் வந்தன. நான்கு பாலிற்கும் இயற்றலானும், இடல்புவகையான் ஒரோசொல்லாய்வருதல் பெரும்பாண்மையாகலானும் இயற்சீரெனவும், ஆசிரியத்திற்கு உரிமையான் உரிச்சீரெனவும் ஆட்சியுக்குணரூங்காணமாகப் பெற்றபெயர். 'இயற்சீ

நக்சிணுத்திரியகுறை

ரிறுதிமூன்' (செய்-கக) எனவும் வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர்' (நெடி-உ.க) எனவும் பிருண்டும் ஆள். (கக)

கசு. முன்னிரை வரினு மன்ன வாகும்.

இஃது இயலசையும் உரியசையும் மயங்கிக் கிராமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். 'உரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்சீர்' (செய்-கக) என்ற அதிகாரத்தான் அவ்வுரியசைமுன்னர் நிரையசைவரினும் அவ்வுரியசை மயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராம். எ-று.

அவை நேர்புநிரை, நிரைபுநிரை. உ-ம். நீடுகொடி நாணுத்தலை, உரறு புலி விரவுகொடிஎனவரும். செய்யுள் + 'ஓடுகுமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளி' (புறம்-௫௫) 'நாணுத்தலை யாக வைக்கமாண் வினைக்கு' களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை' (புறம்-சுச) 'உவவுமதியுருவி னோக்கல் வெண்குடை' (ஐடி-௩) 'ஓங்குதிரை வியன்பரப்பின்' (மதுரைக்காஞ்சி) 'பன்னுதமிழ்ப் பாவலர்க்கு' 'களிற்றுந்நைத துகிலுடுத்த' 'பிணர்மோட்டுப் பேய்மகளிர்' 'நிலவுமணல் வியன்கானல்' எனவும் ஆசிரியத்திலும் வஞ்சியிலும் வந்தன. 'தூங்குகிறையன்ன துயில்வதியுஞ் சோனாட்டு' எனவும் 'வடுகொடியாக வெழுதுகோ' எனவும் வெண்பாவினுட் கட்டளையடியல்வழிச்சிறுபான்மைவந்தன. கட்டளையடியன்மை இசையொடுசேர்த்தியுணர்க. இவை இயலசையோடு மயங்கினமையிற் பாதிரி கணவிரிபோலக் கொள்க. (கசு)

கரு. நேரவ னிற்பி னியற்சீர்ப் பால.

இஃது இயலசை உரியசை மயக்கத்துப் பிறப்பன இரண்டியற்சீருணர்த்திற்று.

இ-ள். அவண் நேர்நிற்பின் இயற்சீர்ப்பால எ-து மேனின்ற அதிகாரத்தான் உரியசையிரண்டன்பின்னும் நேரசைவரின் அவையிரண்டும் இயற்சீர்ப்பாலவாம். * எ-று.

அவை நேர்புநேர், நிரைபுநேர்; உ-ம். சேற்றுக்கால், வேணுக்கோல், களிற்றுத்தான், பூவுவுத்தோள் எனவரும்; நீத்துநீர், குளத்துநீர் எனவும் பேரநுபூ, மேவுசீர், விறகுநீர், உருமுநீர் எனவும் கண்டுகொள்க. இவையெல்லாம் பாதிரி கணவிரி என்னும் இயற்சீர்ப்பாற்படும். போதபூ, வீற்குநீர்

* "இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீர்ப்பின்வைத்ததென்னையெனின்:—இவையுள் அவையெல்லாம் சண்டொருங்கியைதல் பெடும்புண்மையென்பதறிவதற்குக் கொணர்ச்சி' என்றார் போசிரியர்.

என்னுயிரண்டன் கட்டுந்துகரம் மேல்வரும் நெடிவோடிணைந்து நிரையாய்ப் பாதிரி கணவிரிபோல நிரையாமோவெனின்; ஆகா;—அக்குற்றுகரம் நேர்பு நிரையுமாயேன்று நேருநிரையு முதலாய் நிரையீராகிய சீர்தனை கொண்டாங்குத் தட்டும்; செய்யுள்—‘நீத்துநீர்ப் பரப்பி னீவந்துசென் மானேற’ எனப் போதுபூவும், விநகுதீயும் வந்தன. (கடு)

கக. இயலசை யீற்றுமு னுரியசை வரினே
நிரையசை யியல வாசு மென்ப.

இது மேனின்ற இயற்சீர்திகாத்தான் ஈரசைச்சீருள உரியசை இயலசைமயக்கத்துள் ஒழிநதுநின்ற நான்கியற்சீரும் உணர்த்திற்று.

இ-ள். இயலசை வரினே எ-து இயலசையிரண்டன்பின்னும் உரியசையிரண்டும் ஒன்றிரண்டுசெய்து மயக்கி நான்காகாகால் அவ்விரண்டுரியசையும்; நிரை மென்ப எ-து இயலசைமயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்கு னுள்நிரையீற்ற பாதிரியும் கணவிரியுட்போல வருஞ் சீரொடு தட்டும். எ-று.

அவை நேர்நேர்பு, நேர்நிரைபு, நிரைநேர்பு, நிரைநிரைபு என வருங்கால் நேர்முதலிரண்டும் பாதிரிபோலவும் நிரைமுதலிரண்டும் கணவிரிபோலவும் கொள்க.

*இக்குத்திரமும் தனைக்குமாறு கூறிற்றும். உ-ம். போரேறு நன்னாணு, பூமருது காருருமு, கடியாறு பெருநாணு, மழகளிறு நரையுருமு எனவரும். (கக)

கஎ. அளபெடையசைநிலை யாகலு முரித்தே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இ-ள். எழுத்ததிகாரத்துநெட்டெழுத்தேழேயோரெழுத்தொருமொழி (மொழி-க) என்றதொற் சொல்லாநதன்மையெய்திய அளபெடை ஈண்டு ஈரசைச்சீர்கூறிய அதிகாரத்தானும் இயற்சீராந் தன்மையெய்திற்று, அதனையே எழுத்துநிலைமைப்படுத்து அசைநிலையும்வேண்டலின். அளபெடை முரித்தே எ-து அளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீர்நிலைமை பெறுததலேயன்றி ஓரசையாய் நின்றலுமுரித்து. எ-று.

* “இக்குத்திரமும் சீராமாதேயன்றிச் சீர்தனைக்குமாறுங் கூறியவாறாய் ந்று. இவற்றைப் போரேறு பூமருது கடியாறு மழகளிறு எனினும் இழுக்காக” என்றார் பேராசிரியரும்.

*

உம்மையாற் சீர்நிலையாதலேவலியுடைத்தா. நிலையென்றதனால் எழுத்துநிலையும் நேர்ந்தார். அங்கனம் சீர்நிலை பெறுங்கால் முற்கூறிய நரசைச் சீர் பதினாறுனுள் ஆசிரியவுரிச்சீராவும், போதுபூவிறகுதி என்னுமிரண்டியற் சீரும் ஒழித்து ஒழிந்த நேர்நேர், நிரைநேர், நிரைநிரை, நேர்நிரை, நேர்நேர்பு, நேர்நிரைபு, நிரைநேர்பு, நிரைநிரைபு என்னுமியற்சீர் எட்டுமாம். அங்கனமாதல் ஒருமொழியகத்தேயுடைய என்பது. ஆஅ எனத்தேமாவாயிற்று. கடாஅ எனப் புளிமாவாயிற்று. யாஅது என நரெழுத்து ஞாயிறு ஆயிற்று; என்னை? கடாஅ என்புழி அளபெடையதாகாரம் பிரித்துக் குறினெடிலாயினுற்போல் ஆகாத்துப் பின்னின்ற அகரமுந் குற்றுகரமுந் குறிவீணையெனப் பட்டடையினென்பது. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஆஅழி என்பது மூவெழுத்துப் பாதிரி. வடாஅது என்பது மூவெழுத்துக்கணவிரியாம். படாகையென நாவெழுத்துக்கணவிரியாம். ஆஅங்கு என நரெழுத்துப் போரோரும். ஆஅவது என மூவெழுத்துப் பூமருதுபுகாஅர்த்து என்பது கடியாரும். பராஅயது என்பது மழகளிரும். இவை ஒரே சொல்லாகிவின்று எட்டியற்சீரானும் அளபெடுத்தன. †தேள்தேரும் பூஉம் புறவிற்போஓரி துள்ளுஞ் சோஓரி நண்ணிக், குராமம் பிணையல் விராஅங் குஞ்சிக், குடாஅரிக் கோவல் படாஅரின் வைத்த, கானெறிச் சென்றனர் கொல்லோ, மேனெறிச சென்று பொருள்படைப் போரே—இது னுள் இயலசை மயக்கிய ஆயற்சீர் நான்கும் வந்தன. ஒழிந்த நான்கும் இவற்றுள் அடங்கும். இங்கனம் சீர்நிலையெய்திய வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவாயது இயற்கையளபெடை என்றும், செய்யுட்குப்புலவர் ஒசைகருதிச் செய்துகொண்டது செயற்கையளபெடை என்றுந்கொள்க; இவ்விதி கட்டளையடிக்கென்றுணர்க. இவை சீர்நிலையடிக்காயிற் றனிநிலை, முதனிலை இடைநிலை, இறுதிநிலை எனக்கொள்வர். ‡ஆஅ வளிய வலவன்* எனவும், †எளி சிதைய வழாஅ லெல்லாநின், சேஎயரி சிந்திய கண் எனவுரிவை நேர்நேரும் நிரைநேருமாக அலகிடுப. இனி ஓசையாங்காற் செயற்கையளபெடைசீர்நிலையாதல் செய்யுட்கேயுரியவாதல்போல, இயற்கையளபெடை அசைநிலையாதல் செய்யுட்கேயுரியவாதலும், புணர்ச்சிவகையான் எழுத்துப்பேரூகிய அளபெடைகள் அசைநிலையாதலும், பொருள் புலப்பாட்டிற்குப் புலவர் செய்த செயற்கையளபெடையுட்கிலவும் அசைநிலையாதலுந்கொள்க. உ-ம்.

* “ஆஅ வளிய வலவன்றன் பார்ப்பினொ, டீஇ ரிரைகொண் டரீளப் பள்ளியுட், டூஉந் திரையலைப்பத் துஞ்சா திறைவன்றேண், மேள வலைப்ப ட்ட நம்போ னறுதுதா, லோஓ வழக்குத் துயர்”.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

புண்ப்போலு வெனவுரைத்து மீள்வான் *' என்புழிப்பண்டமாற்றின்கட்பகர
 வேகாரத்திற்குள்ள ஓரலகே பெறுதலின் ஓரசையாயிற்று. | “நானே
 னாறு”† என்பதும் அது. இவை இயற்கையளபெடை யசைநிலையாயின.
 ‘பலாஅக்கோட்டுத் தீங்கனிமேற் பாய்ந்த கடுவன்’ என்புழிப் ‘பலாஅ’ எனப்
 புளிமாவாகாது ஓரசையாய்க் கோடு என்பதுங் கூட்டிக் கணவிரியாக அலகு
 பெறும். | ‘குறியதன் முன்னரும்’ (எழுத்-உயர்மயக-உச) என்னுஞ் சூத்தி
 ரத்தாற் பெற்ற அகரமும் அளபெடைபோல் அசைநிலையாயிற்று. ‘நிலம்
 பாஅய்ப்பாஅயப் பட்டன்று நீணிலா மென்றோர், கலம்போலுயப்போலுய்க்
 கௌவை செய’ எனப் போலுயப்போலுய என செயகைக்குறிப்புப் புலப்ப
 டச செய்யுள்செய்தவழியும் அசைநிலையாயிற்று. இவை ஓசை சிதைத்தாற்
 செய்யுளின்பஞ் சிதையுமென்று அடிகிருக்கைக்கட சிதைத்தார். இவை அல்
 குபெருவெனவே, கெடின் நன்மையே யாயிற்று. இதனானே குற்றிகரம்
 தீபால் எழுத்தாரதன்மையுபெற்றும். இனி, வாஅக்க எனவும், தூஉமணி
 எனவும் பூவசைச்சீரானும் வருகலப மடையார் சாலை யெய்துமென்றத
 லுற் பெய்தும். அவை வெணசருவ வஞ்சி ச்ருமாம். (கௌ)

கஅ. ஒற்றா வெடுபரி னு றற்றன தொழிப.

இஃது ஒற்றளபெடையம் சாலையாதலேயன்றி அசைநிலையாமென
 எய்தாததெய்துவித்தது.

இ-ள். ஒற் ... தொழிப எ-து ஒற்றளபெடுததாலும் உயிரளபெ
 டைப்போலச் சீர்நிலையெய்தலும் ஓசையாய் ச்ருமூரித்து. எ.று.

ஒற்றெனவே, “குணநமனவயலளவாயதம்” என்னும்பதிலே
 ரொற்றுநகு குறிந்சீழுட் குறிலிணைக்கீழும அளபெடுத்தல் பெறுதும். மகங்
 கலம் எனவும், அபகங் கம் எனவார் வரும். வனையவற்றோடும் ஓட்டுக.
 சீராமெனவே, சாலைச்சீருட் பூவசைச்சீருமாதல் பெறுதும். மேல் எழு
 வகைச்சீர் கூறுதலின் இதுவே நண்டுவைதகார். ஓசையாதல் சிறுபான்மை.

* “இடைநுடங்க வீரங்கோதை பின்ருழ் வாட்கண், புடைபெயரப்
 போழ்வாய் திறந்த—கடைகடையி, னுப்போலு வெனவுரைத்து மீள்வா
 ளொளிமுறுவற், கொப்போநீர் வேலி யுலகு”.

† “பல்லுக்குத் தோற்ற பனிரூலிலை பைங்கிளிகள், சொல்லுக்குத்
 தோற்றின்னந் தூற்றினவா—மெல்லுக்கு, நானேநா நென்பா னுடங்
 க்குடக்கு மென்றூலைக்கு, யானேம வன்றளந்த மண்” “தோற்றில்வால்”
 பாடம். இவை யாப்பருங்கலவநுத்தியேற்கோள்.

உயிர்க்கண்ண தண்ணெனைக் கண்டும்கேட்டும்' என்புழிக்கண்ணெண்ணபது சீர்நிலையெய்தித் தேமாவாயிற்று. தண்ணெனை என்றவழித் தட்பத்திற் சிறப்புக்கூறுதற்காக இயற்சீர்க்கண்ணகரவொற்றினை மிகக்கொடுத்து அளபெடுத்துச் செய்யுள்செய்தான். அது, மாசெல்கரம் என்னும் வஞ்சிச்சீராவதனை ஆகற்க: பாதிரி என முன்னின்ற இயற்சீரேயாக என வழுவமைத்தவாறு. இதுவும் ஓசை சிதையாதுநிற்கவும் அலகுபெறாதெனவே எழுத்தின்மறைமை எய்திற்று. இது வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் உறுப்பாய் நின்றன அளபெழுதலும், தோற்றிக்கொண்டன அளபெழுதலுமாம். சுள்ளளென்றது, புள்ளளென்றது, நள்ளளென்றது, கிண்ணெனைன்றது—இவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்குரிய. தோற்றினது—கண்ணெனை முற்காட்டினும். இருவகையுக்கரமீறாய்க் கொங்கு, குரங்கு, மின்னனு, எஃஃகு என்பன உயிரளபெடையின் வருமெழுத்தோடுகூடிப் பேரேறு, கடியாறென நிற்குமாறுபோலாது வண்டி வரகு என்னும் உரியசைப்பாற்படுதலின் உயிரளபெடையின் வேராக வேறுநிலை. இருவகையுக்கரத்தோடியையாத வழிக் கண்ணெண்ணெனை 'கண்ணெனுங் கல்லதரத்தம்' எனத் தேமாவாக அலகுபெற்றன. இனி, "நீட்டம் வேண்டின்' (எழுத்-தூன்-க) என்னுஞ் சூத்திரத்துட்காட்டிய 'செய்யுட்க னோசை' * என்னும் மாபுராணச் சூத்திரத்துடன் 'மேதீரொற்று' என்றதளுனே, சீர்வகையடியோசைகெடின் ஒற்றில்லாத சொல்லிற்கோசை அவ்வொற்றை உண்டாக்கியுநிற்குமென்றும், 'குன்றுமேலொற்றளபுகொள்' என்றதளுனே அவ்வொற்றானும் ஓசை நிறையாவிடின் அங்கனம் வருவித்த ஒற்றை அளபெடுத்துக் கொள்ளவென்றுங் கூறியவியுங்கொள்க. "அம்பொரைந்... .. னுன்"† இது னுள் யகரவகரவொற்றில் வழி ஓசை அவ்வொற்றையுண்டாக்கிற்று. அஃது அளபெடுத்தது வந்துழிக்காண்க. (கஅ)

கக. இயற்சீரிறுதிமுனேரவ னிற்பி
 னுரிச்சீர் வெண்பா வாசு பென்ப.

'செய்யுட்க னோசை சிதையுங்கா லீரளபு, மையப்பாடின்றி யனை யுமா—மேதீரொற், நின்றியுஞ் செய்யுட் கெடினெற்றையுண்டாக்கு, குன்றுமேலொற்றளபுகொள்"

† "அம்பொரைந்துடையிய காம னையிய நென்ன வந்தனை, னம்பு நீர ரல்லர் னன்கு ரங்கு நீர ராயினுந், தங்கு ரவ்வர் தாங்கொ டிப்பி நென்கு நொந்து தாழ்வர்தாம், பொங்க ரவ்வ வல்லு லாரெ னப்பு கன்று சொல்ல னுன்." (சிந்தாமணி-கரமநீ-ந). 'தங்கு ரவ்வர்' 'பொங்க ரவ்வ' என ஒற்றழிகுத்தே இச்சங்கத்துள்ள பழைய சிந்தாமணிப் பிரதியொன்றிற் காணப்பட்டன.

இது மூறையானே மூவசைச்சீருணர்த்துதரெடங்கி, அவற்றுள் வெண்பாவுரிச்சீர் உணர்த்துகின்றார்.

இ-ள். அவண் இயற்சீரிறுதிமுன் நேர்நிற்பின் எ-து அவ்விடத்திற் கூறிய இயலசையானாகிய இயற்சீரிறுதிக்கண் நேரசைவந்துரிப்பின்: வெண்பாவுரிச்சீராகுமென்ப எ-து அந்நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராமென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

அவை.—நேர்நேர்நேர், நிரைநிரைநேர், நேர்நிரைநேர், நிரைநேர்நேர் எனவரும். இவற்றை மாசெல்வாய், புலவருவாய், மாவருவாய், புலிசெல்வாய் எனவும்: தேமாநகாய், கருவிளநகாய், கூவிளநகாய், புளிமாநகாய் எனவுங்காட்டுக. செய்யுள்.—“காமன்கா ணென்று கருஆரார் பாராட்டத், தாமத்தாழ் கோதை வருவானே—யாமு, மிருகுடங்கையானெதிரே கூப்பித் தொழக்கண், டொருகுடங்கையின கண்” என நான்கு வெண்சீருங் * காண்க. இஃது ஆட்சியுங் குணமுங் காணமாகப் பெற்றபெயர், வெண்பா விற்கும் அதன் பகுதியாகிய கவிப்பாவிற் கு முரிமையின். இனிப் பொதுவாக இயற்சீரென்றால் இயலிசையகமாகிய இயற்சீர் நான்கினையும், பொதுவாக உரிச்சீரென்றால் உரியசையக்கமாகிய உரிச்சீர் நான்கினையுமே கோடல்வேண்டினார் இத்தொல்காப்பியனாரென்பது, இச்சூத்திரத்தானும் ‘வெண்பாவுரிச்சீராகிரியவுரிச்சீர், நன்பா நேரடிக’ கென்பதனும் (செய்-உஉ) பெறுதும்; இதனும் ஆட்சியும் பெற்றும். இதுவுங் கட்டளை யடிக்குஞ் சீர்வகையடிக்குரரித்து. (ககூ)

உஉ. வஞ்சிச் சீரென வாகுபெற்றுனவே

வெண்சீரல்லா மூவரை யான.

இஃது ஒழிந்த மூவசைச்சீர் கூறுகின்றது.

இ-ள். வஞ்சிச்சீரென்று கூறுபடுக்கப்பட்டன, மேற்கூறிய வெண்சீரல்லா மூவசைச்சீரெல்லாம். எ-று.

அவை வருமாறு:—நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என நான்கினையும். நிறுத்தி, ஒருகால் நேர்முன்னாகவும், ஒருகால் நிரைமுன்னாகவும், ஒருகால் நேர்

*இதனுட் காமன்காண் எனவும், கருஆரார் எனவும், இருகுடங்கையானவும், யானெதிரே எனவும் நான்குவெண்சீரும் வந்தன’ என்றார் பேராசிரியர்.

பு முன்னொகவும், ஒருகால் நிரைபுமுன்னொகவும் எடுத்து நேரீரக முடிக்கப் பதினொறும்; அவ்வாறெடுத்து நிரையீரக முடிக்கப் பதினொறும்; அவ்வாறெடுத்து நேரீரக முடிக்கப் பதினொறும்; அவ்வாறெடுத்து நிரையீரக முடிக்கப் பதினொறும்: ஆகவே, அறுபத்துநான்காயிற்று. அவ்வாறெடுத்து நான்கு முறைமைக்கு நடுவு நேரும் நிரையும் நேர்பும் நிரைபுமாக நிற்குமாயும் உணர்க.

அவை;—

உதாரணம்.

க	நேர்நேர்நேர்	மாசேர்வாய்
உ	நேர்க்நைநேர்	மாவருவாய்
ங	நேர்நேர்புநேர்	மாபோருவாய்
ச	நேர்நிரைபுநேர்	மாவழங்குவாய்
ரு	நிரைநேர்நேர்	புலிசேர்வாய்
சு	நிரைநிரைநேர்	புலிவருவாய்
எ	நிரைநேர்புநேர்	புலிபோருவாய்
அ	நிரைநிரைபுநேர்	புலிவழங்குவாய்
கூ	நேர்புநேர்நேர்	பாம்புசேர்வாய்
கௌ	நேர்புநிரைநேர்	பாம்புபுருவாய்
கக	நேர்புநேர்புநேர்	பாம்புபோருவாய்
கஉ	நேர்புநிரைபுநேர்	பாம்புபுழங்குவாய்
கங	நிரைபுநேர்நேர்	களிமுசேர்வாய்
கச	நிரைபுநிரைநேர்	களிறுவருவாய்
கரு	நிரைபுநேர்புநேர்	களிறுபோருவாய்
கசு	நிரைபுநிரைபுநேர்	களிறுபுழங்குவாய்

எனவும் நேரீற்று மூவகைச்சீர் பதினொறும் வந்தன. வெண் சீரென மேற்காட்டிய நான்கு மொழித்தொழிந்த பன்னிரண்டும் வஞ்சியுரிச்சீர்.

கஎ	நேர்நேர்நிரை	மாசேர்சுரம்
கஅ	நேர்நிரைநிரை	மாவருசுரம்
ககூ	நேர்நேர்புநிரை	மாபோருசுரம்
உௌ	நேர்நிரைபுநிரை	மாவழங்குசுரம்
உக	நிரைநேர்நிரை	புலிசேர்சுரம்
உஉ	நிரைநிரைநிரை	புலிவருசுரம்
உ௩	நிரைநேர்புநிரை	புலிபோருசுரம்
உச	நிரைநிரைபுநிரை	புலிவழங்குசுரம்

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

உரு	நேர்புநேர்நிரை	பாம்புசேர்க்கரம்
உசு	நேர்புநிரைநிரை	பாம்புவருசுரம்
உஎ	நேர்புநேர்புநிரை	பாம்புபோகுசுரம்
உஅ	நேர்புநிரைபுநிரை	பாம்புவழங்குசுரம்
உக	நிரைபுநேர்நிரை	களிறுசேர்க்கரம்
ஊ	நிரைபுநிரைநிரை	களிறுவருசுரம்
ஊக	நிரைபுநேர்புநிரை	களிறுபோகுசுரம்
ஊஉ	நிரைபுநிரைபுநிரை	களிறுவழங்குசுரம்

எனவும் நிரையீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

ஊக	நேர்நேர்நோபு	மாதோகாடு
ஊசு	நோந்நோநோபு	மாவருகாடு
ஊரு	நேர்நேர்புநோபு	மாதோகுசாடு
ஊசு	நேர்நிரைபுநோபு	மாவழங்குகாடு
ஊஎ	ந்நிரைநேர்நேர்பு	புல்சோகாடு
ஊஅ	ந்நிரைந்நிரைநோபு	புலிவருகாடு
ஊக	ந்நிரைநோபுநோபு	புலிபோகுசாடு
சு	நிரைந்நிரைபுநோபு	புலிவழங்குகாடு
சுக	நேர்புநேர்நேர்பு	பாம்புசோகாடு
சுஉ	நோபுநிரைநோபு	பாம்புவருகாடு
சுக	நேர்புநேர்புநேர்பு	பாம்புபோகுசாடு
சுச	நேர்புந்நிரைபுநேர்பு	பாம்புவழங்குகாடு
சுரு	ந்நிரைபுநோநோபு	களிறுசேர்க்காடு
சுகு	ந்நிரைபுநிரைநோபு	களிறுவருகாடு
சுஎ	ந்நிரைபுநேர்புநேர்பு	களிறுபோகுசாடு
சுஅ	ந்நிரைபுந்நிரைபுநோபு	களிறுவழங்குகாடு

எனவும் நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

சுக	நேர்நேர்நிரைபு	மாதேர்கடறு
ஊ	நேர்நிரைநிரைபு	மாவருகடறு
ஊக	நேர்நேர்புநிரைபு	மாதோகுசுடறு
ஊஉ	நேர்நிரைபுந்நிரைபு	மாவழங்குகடறு
ஊக	நிரைநேர்நிரைபு	புலிசேர்கடறு
ஊச	நிரைநிரைநிரைபு	புலிவருகடறு
ஊரு	நிரைநேர்புநிரைபு	புலிபோகுசுடறு
ஊசு	நிரைநிரைபுநிரைபு	புலிவழங்குகடறு

ருள	நேர்புகேர்ச்சரைபு	பாம்புகேர்கடறு
ருடி	நேர்புகரைச்சரைபு	பாம்புவருகடறு
ருக	நேர்புகேர்புகரைபு	பாம்புபோகுகடறு
கூடு	நேர்புகரைபுகரைபு	பாம்புவழங்குகடறு
கூக	நரைபுகேர்ச்சரைபு	கன்றுசேர்கடறு
கூஉ	நரைபுகரைச்சரைபு	கன்றுவருகடறு
கூந	நரைபுகேர்புகரைபு	கன்றுபோகுகடறு
கூச	நரைபுகரைபுகரைபு	கன்றுவழங்குகடறு

வண்ணம் நரைச்சீர் ஆவணச்சீர் பதினாறு வந்தன.

இவை அறுபத்தாண்டுகளும், * நான் துநீர்க்கி, ஒழிந்த அறுபதாம் வஞ்சியுரிச்சாரம். வெய்யுள்:—

† ‘மேற்கோட்டுநீர் சீழ்ப்பரந்ததன்
 விழுக்கோட்டுமெய் வியல்வீசும்புதேயல்
 சோக்குமுன்னர்க் காம்புகிழியப்
 பாய்ந்துசென்றசென் றுக்குநலிபுகன்
 நெதிர்த்துமீண்டால் தீநிர்த் துக்கரைமொன்
 றவக்குகோட்டிமுத் திவக்குகலவுச்செய்
 தூர் திரைக் காலரி பாக்குத் தண்டலை
 மூது றோனே பேரிசை வளவன்
 கூம்படர்ந்து வருந்துவ தெவடு
 தரம்பா வாழ்க்கைப் பாணர் ககிம்பே’

இதனுள் றேச்சீர் ஆவணச்சீர் பதினாறு வெண்சீர் நான்குமொழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டு வஞ்சியுரிச்சீரும் முறையானே வந்தன.

‘தண்டண்டலைத் தாதுறைத்தலின்
 வண்டோட்டுவயல் வாய்புகைபுகரந்
 தயலாலையி னறைக்கழகையின்
 வழிபோகுவா மறித்துருபுகினர்
 சோக்குசென்னிலை வாக்குகதிர்தரீஇப்
 போது தூக்குசிலை மீதுபுகுந்துபுகுந்

* வெண்சீசென மேற்காட்டிய நான்கும்.

† இது முதலாகவரும் நான்குசெய்யுளும் வஞ்சிச்சீர் அறுபதாம் வந்தமைக்குப் போரகிரியர் கூறியவை.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

தொடுங்குசெய்தொழில் வழங்குகிளிக்குழாந்
 திருந்துகோட்டிமிசைக் குங்குலருகதுகொளு
 நன்னர் நன்னாட் டென்னா குங்கொல்
 பொன்னிநன் னாட்டுப் பொருந் னெங்கோன
 ருடோய் தடக்கை மல்லவ*
 னாடுகெழு திருவற் றீடுகெழு வேரேச*

இதனுள் ஈரையீற்று வஞ்சி-சீர் பதினாறும் வருசன.

வான்பெய்யாது தீம்பெயல்பெய்தா
 மால்யாறுபோகது காட் காசுபாயகந
 சுரைபொய்யாது ஈராவளஞ்சான்ற
 வலையாதுதநது பலாப்பழுததவீழ்நது
 பாம்புகொள்ளாது வீங்குசுடர்நீண்ட
 வித்தாநாமலாயச்சு முத்தக்கரும்புபுச்சு
 வம்புகொள்ளாது ஈரம்புபெருங்குட்டி
 விசம்புநீங்குமஞ்சு துயின்றபெயர்ந்துபேர்ந்து
 வாழையோங்கிய சோழிலைப் பரங்குந
 தண்டா யாணர்க தென்ப வென்றம்
 படுவது கூட்டுண்டு கடவது நோக்கிக
 குடிபுறந் தரூஉம் வேரேச
 னெடுகிலைத் தண்குடை புழற்ற ராடே*

இதனுள் கோட்டி ருகிய வஞ்சி-சீர் பதினாறும் முரையானே வருசன

‘சீற்றம்மிகுபு செல்கினைஞ்சிறநது
 கூற்றொத்துவிரைபு சோள்குறித்துமுயன்ற
 புலிப்போத்துலையும் பொலிகொடியெடுத்தும்
 புகலேற்றமலைநது பகையரசுகொலைத்து
 வேம்புமீதணிபு போகநுபடத்தொடுசது
 வீற்றுவீற்றுப்புனைநது வேற்றுச்சுரும்புகிளர்பு
 களிறுகால்கிளர்நது குளிறுகூரல்படைத்துச
 சொரிந்துதுங்குகடாத்து விரைநதுமலைந்துதொலைத்து
 மணங்கம முாரமொடு தயங்கச் சூடிய
 வென்வேற் சென்னி பொன்னியற் புனைகழல்

வல்லமன் எனவும் பிரதிபேதம்.

பாடுபெறு பாணினும் பலவே

பாடா தோடிய நாடுகெழு வேந்தே

இதனுள் நிரைநீற்று வஞ்சிச்சீர் பதினொழும் முறையானே வந்தன. (1)

உக. தன்பா வல்வழிந் தானடை வின்றே.

இஃது அவற்றைப் பாவிற்சூரிமை கூறுகின்றது.

இ-ள். இவ்வறுபது வஞ்சிச்சீரும் தந்தன் பாவல்லா ஆசிரியம், வெண்பா, கலியுள் வாரா எ-று. எனவே, சிறுபான்மையான் ஆவன மேற்கூறுதும். உதாரணம் முற்காட்டியவற்றுட் காண்க. இதன்பயன் ஆசிரியவுரிச்சீர் தூக்கலோசையை நூக்குமாறுபோர், இஃது அகவலோசையை நூக்கா தென்பதாம். (உக)

உஉ. வஞ்சி பாநங்கி வெஞ்சிய வுரிய.

இது மற்றைச்சீர்கள் வஞ்சியுண் மயக்குமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். கட்டளைவல்லா வஞ்சிப்பாவின்கண் நரசைச்சீர்பதினொழும் முவரைச்சீர் அறுபத்துநான்கும் உரிய. எ-று.

எனவே, கட்டளையிற் கூறுவாயிற்று. 'வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்' (பட்டினப்பாலை) எனத் தன்றூன்னர்த் தானவந்தும், 'நிசை திரிந்து தெற்கேகினும்' (பட்டினப்பாலை) என லுயற்சீர் கற்பத் தன்சீர்வந்தும், 'தற்பாடிய தளியுணவின்' (பட்டினப்பாலை) எனத் தன்றூன்னர் வெண்சீர்வந்தும், 'புட்டேம்பப் புயன்மாற்' (பட்டினப்பாலை) என லுரண்டு வெண்சீர்வந்தும், 'புள்ளுத்துயின்று புலம் புங்குர்ந்து' என ஆசிரியவுரிச்சீர் வந்தும் தூக்கலோசை பிறக்கும் என்றுணர்க. (உஉ)

உக. வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ

ரின்பா நேரடிக்கொருங்குநிலையிலவே.

இது கட்டளை ஆசிரியத்திற்கு அடியறழப்படாத சீர் இவை யென்கின்றது.

இ-ள். வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் கட்டளை ஆசிரியப்பாவில் வரும் அவ்வடிக்குப் பொருத்தத்தற்றலின்று. எ-று.

எனவே, நீடுகொடி, உரமுபுலிஎன முன்னிரையீற்றவிரண்டும் உறழும் என்பது சுணங்கிக்கொள்க. கட்டளையடி யீங்குணம். வருமெனவே, சீர்வதை

யடிக்கு வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிசீரும் பொருநதவரும் என்றணாக. வெண்சீர்வநதன மேற்கூறுபு*. † 'வெண்புகழ் சீரைநது வசிகதவாவரு (திருமுருகாற்றுப்படை) என ஆசிரியவாரி சா பொருநதவநதது (உரு)

உது. குவிததீனா ஈ நங்கிறா ரபுரவாரா ஈ ர அது.

இது கட்டளைக்கலிக்கட சாமயக துமாய கூடகினறது

இ-ள். கல்ததனையானுய கலிப்பாவில்வரும நேரடியிட தத முநகூறிய முன்னிராயிற்ற விரண்டுசா வருசலும் நீகசப்படா உ-று

† உம்மை இதநததுதழீ லுயிர்ய 'அந் துதினா ய்க்ககடடாயக துயா செக்குக துரைவகேள்' 'வள்ள கடிண்ட பசு உபொனனின வியல்நறமேல் வீனையாடி' எனவரும ‡ இவ்வாயு கூரபல சாலக சலியடிகரு இவை யொழுகத ஆசிரியவாரி சாசனம உனே-சாசனம உரைமடியவாய வடப்பெய மாயிற்று. (உசு)

உரு. குவிததீனா யபுரம் வேறு விராறி

நிலைகுறித தனறே தெரிா, மேயாமகேக.

இதுவும் கட்டளையடிக்கோ சாவையறை கூடகினறது.

இ-ள். கல்ததனையானுய கலிப்பாவில்வரும நேரடியிடத்ததுத தேமா புளிமா என்னும நேரீநறியர்சீரிண்டிம தர்நரகுநிததனது, தள்ளிலொசையைத் தெரிவேர்க்கு உ-று

இநகனம் நைநதோதடல, தீ-வையடிக்கணு உவல் ண்மடியுச்சீரும வருதல் பெயதம உ-ம்; "லுயிரு தவயினை சகா பகாயான" எனவரும. எனவே, நேரீநறியர்சீரிண்டிம சலியுசவ் டிய ரசரும சலிகருவருகலும தீநியததிற்கும் வெண்பாவிரகும ஒழுகச பததயற்சீரும் வருசலும் பெற்றும் (உரு)

உசு. வஞ்சி ஈ நங்கிலு மியுதி வில்லா.

* "இன்சீரியைய வருவ தாயின்" (ரு0) என்னுஞ் சூததிரத்துட் காண்க.

† ஆசிரியத்திற் கடியப்படாவாதலேயன்றி ஈண்டுக்கடிதலும் படா என்றவாரும்.

‡ 'இவ்வாயு கூறவே' எனபது இங்ஙனம வையடையுடையன கட்டளையடியெனவே என்றதாம்.

இது கட்டளையல்லா வஞ்சிப்பாவில் வரப்பெறாத இயற்சீர்கூறுகின்றது; வஞ்சித்தளையருங்கினும் என்றோது வஞ்சிமருங்கினும் என வாளா கூறின மையின் கட்டளையன்றைய பெறுதும் : தளையத்தற்குழில் கட்டளையடிக்கண் ணைசாகலின்.

இ-ள். வஞ்சிப்பாவில் தந்து அளையசீர் இரண்டும் இயுதலொடுகல்லா முதற்சீர்க்கண், எ-று.

என்றது மந்தைப்பாக்களைப்போலச் சீரையைத்திறுதன்மாத்திரையன்றி முதற்சீர்தோறும் சமுழுள் வேறுபாடுதோன்றத் தூக்கப்படும் முகை வஞ்சி க்துவெண்டுதலன் அல்லோசைப்படப் பெரும்பான்மை கல்லா தேமா, புளி மா என்னும் இரண்டும் எ-று : என்னை? முதற்சீர் வருஞ்சீரோடு தொட ருங்கால் இயுதற்குழில் பெறுவது என்ற சீராகலின் ; எனவே, கலிந்து கூறியவிடத்துச் சிறுபான்மை தூக்கப்படுமோசைப்படவும் சற்கும் என்று ணர்க. உம்மை இறந்தது தழீயுயிற்று. உ-ம், "கொற்றக் கொடியுயரிய" "களியுக் கதவெறித் தனவே" என கேர்ந்றியற்சீர் முதற்கட் டூங்காவாயின. "அகல்வயன் மலைவேலி, கலவுடணல் வியன்கானல்" (புறம்-கஎ) எனவும் "மேதக மிகப்பொல்க்த, வேங்குசீலை வயக்களியு" (மதுரைக்காஞ்சி) எனவும் ஒழிந்த இயற்சீர் முதற்கட் டூங்கின. இவை கட்டளையன்மையுண ர்க. "புங்காழ் புணர்மருதின்" "தேன்றிட டங்கரும்பின்" என * கலிந்து கூறியவழித் தூங்கின.

இனி 'மண்ணிணந்த கலனு, கலனெந்திய விசும்பும், விசும்புதவரும் வராயும், வளித்தலையுய தீயுந், தீமுரணிய நீரும்" (புறம்-உ) என ஈற்றுக்கண் வருதல் பெரும்பான்மையாதலின் † இயுதி கல்லா எனப் பொருள் கூறலா காமையுணர்க. 'மருக்கு' என்றதொன் டெர்க்கலைவஞ்சிக்கே இவ்வையறை: இயனிலை வஞ்சிக்கு இன்றென உணர்க. (உக)

உ.எ இவசநிலை நிறைய நற்குய வாயி
வைசநிலை வரையார் சீர்க்கலை பெறலை.

* இங்கலிந்துகாட்டிய இயற்சீர்கள் அளபெடுத்துக்கூறப்படுவன என்று கொண்டு அளபெடை வெண்சீர் என்பர் பேராசிரியர்.

† "வஞ்சிப்பாவினுள் அடியிற்றினிலலாது கேர்ந்றியற்சீர் என்றவாயு; எனவே, அடிமுதற்கண் சற்கப்பெறும் என்றவாரும்" என்பது உரையாசிரியருரை.

இது நான்கசையுஞ் சீரம் டுடனும உடைய என்கின்றது

இ-ள். இசைக் கீலை வாயின எ-து ஸ்சைக் கீலையாத சீரத்தன்மைப்பட நின்றதது சீற்றமுமாயின அன பெற்றல் எ-து அசைக் கீலையெப்பட்ட சொற்களை யெல்லாம சாநலை பெறு சற்கு வரையா எ-று

உ-ம்! 'கழறொழா மன்னவாகுகை' *† டுனளுடன பேரே வரும†
“எய்போற் கிடநதானென னேம” (வெண்பாயால்-வாகை-உஉ) †“மேவாரையட்ட களத்த” (களவழி-10, 26, 38) என நேரையடி, ந்ரையசையும், நேரையடி, சீரையடி அயிறய டுரை ரேரேவாரேரையசைக்குக காட்டி ந்ரேனு உழிநக அன கருகூ ரகசொளக டுககனம கூரககால் வெண்பாட் டிறழடி முச்சுர தாகுட் (இ ௩-௭) வரவிதி டுறானம்.)

உய இயு ரியய டுபுநி, க் திய நயவா கொ வகை
தன்வாக சி ம சய ச ரனவா ய வ.

இ-து எய்துத ஒரு குக்கு உயர்த, உலசையி ண்கள சீரக் கீலையெய்துந் தோபடா எனநல்ல டயை சடகு உ எனநல்ல எய்தாதது எய்துவித்தது உயாம

இ-ஈ டுபுர டகத எ-து டுரணாக் ச ரு டியகையி னு டிய நசாககண்கு டபககது சுயலலக டான எ-து உர டி டுந்காககுக் கூ அகசீலாவைக் கெடாத சனம் மகசுண்டன டுப நினாகொளவ எ-து அவநறைபும டுபநிக் கொளக எ-று

அலிழ்ச்ச துணியசைக்கு மடபம் மு டு ச + கு
மகிழ்ச்சிவிவார முன்ன ம் ருக் - கல்ழ்ச்சு
ந்ழஅழா யானை நெடுமாளநீராக கினவர்

கழறொழா மன்னவாகுகை' (பொயகையாவாகது யாபநங்கில விருத்தீமேய்கோள-10-5)

† பொனளு மாய்ந புனை நுழநகாந் தளரே பே

ருன்னெனென ஆமுலககை பறநினேற—கனனே

மனனேடு வாடியெல்லா மல்குநீராக கோழிப

புனளுடன பேரே வரும (யாபநங்கிலவ்ருத்தீமேய்கோள-௧)

'அஃதான நெயை வெண்பா யாபபே' எனபுடி உரையாசீர்யநய டு-செட்ட யுனை எடுத்தோதினா.

நேர்ந்றியற்சீர் அதுகாரத்தாற் றேமாபுரிமாப்போலத் தட்டல் கொ
 ன்க. தலைவகை சிதைதயா என்றது எய்தியுச் சனையா என்று கொள்க. முலை
 விலக்கிற் றென்று முனிவான் * | 'கெய்த்தோர் நிறைந்துக் கணம்புகல்'
 என இரண்டசைச்சீரும் இயற்சீர் வெண்டலையாகத் தட்டன. | 'தலைவகை
 சிதைதயாத் தன்மையான்' என இடம் ச்யமித்தது, சீர்வகையான் அசை சீரெ
 னவேறுகன்று அடியுறழ்த்து எழுபது எனப்பட்ட தலைவகை நோக்குங்
 கால் வெறெண்ணுந்தொகைபெறுது இயற்சீர்க்கண் அடங்கும்என்றற்கு;
 எனவே, சுட்டலையடிக்கே இவ்வரையரை: அல்-லுழி வரையறையின்மையிற்
 றனா கொள்ளப்படாதென்றுணர்க. இக்கூலந்நாள் சீர்வகையடிக்குச் சனா
 கொள்வர். | "இடைமண்டிச் செல்வதனைக் கண்டு, பெடைஞெண்டு" † என்
 றவழிக் கண்டு என்பதனை இயற்சீர்வெண்டலா யென்பர். | இனிச் 'கலிச்சனா
 யடிவயின்' (செய்-௨௩) என்றதன்பின் இச்சூர் திவங்கூறுதலின், இவையுங்
 கலிக்கு விலக்குண்டு அசிரியத்திற்கும் அவண்பாவிற்கும் உரியவாயின; என
 வே, அசிரியத்திற்கு இயல்சைமயங்கிய இயற்சீர்நான்கும் உரியசைமயங்
 கிய இயற்சீர்ஆறும் ஆக இயற்சீர்பத்தும், முன்னிரா யீற்ற ஆசிரியவுரிச்
 சீரிரண்டும் சுண்டுக்கூறிய அசைச்சீரிரண்டும் ஆகப்பதினான்கும் அடியுறழு
 மாயிற்று. வெண்பாவிற்கு இருவகை இயற்சீர்பத்தும் வெண்சீர் நான்கும்
 அசைச்சீர் இரண்டும் எனப் பதினாறு சீரும் அடியுறழுமாயிற்று. கலிக்கு
 நேர்ந்றியற்சீர் ஒழிந்த இயற்சீர் எட்டும் வெண்சீர் நான்கும் அசிரியவுரிச்
 சீர் இரண்டும் எனப்பதினான்கும் அடியுறழுமாயிற்று. இனி நாற்பத்துநான்
 கும் உண்மைவகையால் இயற்சீர்பத்தும் அசிரியவுரிச்சீர் இரண்டும் வெண்
 சீர்நான்கும் அசைச்சீர்இரண்டும் எனப்பதினெட்டாயிற்று. இவற்றள்
 இருநிலைமயப் படுவனபட்டு முப்பத்தொன்றாமாறு 'சீர்க்கலைதானே' (செய்-
 ௪௧) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறுதாம்.

(உஅ)

சிலவிலக்கு நீன்புருவஞ் சென்றொசிய கோக்கி
 முலைவிலக்கிற் றென்று முனிவான்—மலைவிலக்கு
 தார்மலை மார்ப தனிமை பொறுக்குமோ
 கார்மலை கண்கடும் போழ்து. (யாப்பநங்கலர்நூக்கி மேற்கோள்-
 ௪, ௧௭, ௩௭)

† தடமண்டு தாமரையின் ருதா டலவ
 னிடைமண்டிச் செல்வதனைக் கண்டு—பெடைஞெண்டு
 பூழிக் கதவடைக்கும் புத்தாரே பொய்கழந்
 தூழி நடாயினு னார். (செய்-௪௧)

சுதூல்காப்பியம் செய்யுளியல்

உக வெண்சீர் நிறைசை நிரையசையியற்றே.

இது வெண்சீராற் சலித்தனையாமாணர்த்திற்று. சலிக்கு விவக்கிய நேரிற்றியந்சீர்திகாரம் பற்றி உயர்ச்சி கூறியதல்லது சலியுதிசாரம் வலிக் காமையுணர்க.

இ-ள். வெண்சீர் நிறைசை எ-து வெண்சீர்சன பலசொடர்க்கு ஒருசலி யடியுள் நின்றவழி அவ்வெண்சீர்களுள் மற்றுரைநீரின் முதல்வந்த நேர சை; நிரையசையியற்று எ-து மற்றுரைநானாயு சலி வெண்சீர் வக்து சலித்தனையாயவாறுபோலக் கலித்தனையாய் (௭-று).

வான்றது, வெண்சீர்ப்பின்னிர் + னாரை + கு + தட்டே. சிறந்ததுஎன்றும். அதுவுமன்றி வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றிலும் அக வவன்னோசையையுந் தருசலிற் கட்டினாயாகாமையருதி முன்னர் ஆன்றுசீரும் பகைத்தே வால். வெண்டும்என்றும், அவைசம்முட்பகைத்தவிற் பன்வருஞ் சீர் ஒன்றினும் பகைத்த தன்மையேயாயித் துள்ளலோசையே சீகழ்த்துமென்றகூற்றினார். வெண்சீர் என்றது ஆள்நீணையிற் பெயராதலிற் பன்மைப்பாற் படவுணர்க. வெண்சீர்களுள் என வழைருபு சொக்கது. சமஎன்றது இறுதிசீரோ. மற்றையென்றது இறுதிசீரினுடைய அசையென்றவாறு. உம். “அடிதாங்குமளவன்றி யழலன்ன வெம்மையால் (பாலைக்கல்-க) என இவ்வெண்சீர் கள் பகைத்து வந்து மற்றுச்சீரின் முதற்கணின்ற நேரசை நிரையசைபோல த்துள்ளலோசைகோடலிற் கலித்தனையாயிற்று. இது கட்டளைக்கே யென்பது தலைவகை சிதையாத் தன்மையான (செய்-உ) எனின் அநிகாரத்தாற் கொள்க. “அரிதாய வரனெய்தியருளியோர்க் கலித்தலும்” (பாலைக்கல்-க) என்புழி வெண்சீரியுதிர் நானாயுதலியந்சீர் தட்டலிற்றுள்ளலோசை சிறவாதாயிற்று, பண்டாங்க மாடுகாற் பண்டையுழி லணமென்றோள் (கலித்தொகை-கடவுள் வாழ்த்து) போன்று. (உக)

௩௦ இன்சீர் நிரைய வரருகுவ தாயின்

வெண்சீர் வலாயா நரிசிரிய வடிக்கே.

இது கட்டளையல்லுழி வெண்சீர் மயங்குமாயு உணர்த்திற்று.

இ-ள். இனிய ஓசை பொருந்த வரும் ஆசிரிய வடிக்கண் வெண்சீரும் வரப்பெறும் (௭-று).

உ-ம். | “இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கைத், தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலக் காணத்து” (புறம்-கக) என்றவழித் தலையாலம் என ஆசிரிய

நச்சினூக்கினியுருவம்,

ரியவடியுள் இன்சீர் இயைய வெண்சீர்வந்தது. வருகுவதாயின் என்ற ஒரு மையான் ஓடிக்கண் ஒன்றே வருதல் சிறப்புடைத்து: பலவருதல் சிறப்பின் றும். (110)

111. அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சி யுரிச்சீ

ஓரன்றுத லுடைய வேரோரு வழியே.

இது வஞ்சிச்சீர் ஆசிரியத்துத் காங்குமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். அந்நிலை மருங்கின் எ-து கட்டளை யல்வழி இன்சீரியைய்வரின். வஞ்சி வழியே எ-து வஞ்சி-சீர்களும் ஒரோவோர்வழி ஆசிரியத்து டன் பொருநதுதல் உடைய, எ-று.

ஒருவழி யென்றது ஓரோருவழியென்றது அறுபது வஞ்சிச் சீரினும் பத்துச்சீரேவருதலும் அவையயின்றுவாராமையும் அறிவித்தற்கு. உ-ம். மாசேர்சூரம், புலிசேர்சூரம், மாசெல்காடு, புலிசெல்காடு, மாசெல்கடறு, புலி செல்கடறு, பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிறுசேர்வாய், களிறுவரு வாய் எனவரும். செய்யுள். “யாரியோடு மலர்ந்த மாத் தாட் கொன்றை, குறி ள்சியொடு கமழுங் குன்ற நாடன்” என மாசேர்சூரமும், புலிசேர்சூரமும் வந் தன. “முன்றிலாடு மஞ்சை மூதிலை கறிக்கும்” என மாசெல்காடு வந்தது. “அலரிநாறு துவர்வாயமர்த்த நோக்கின்” எனப் புலிசெல்காடு வந்தது. “கண்போன் மலர்ந்த வண்மையங்கு தாமரை” என மாசெல்கடறுவந்தது. “கிரடிவழங்கு குன்று கண்டு போகி” எனப் புலிசெல்கடறு வந்தது. “காடு தேரா வழிதருங் கடுங்கண் யானை” எனப் பாம்புசேர்வாய் வந்தது. “சுந்து சிதைய வழுத செங்குரற் சிறுதினை” எனப் பாம்புவருவாய் வந்தது. “மருந்துநாடாட் திருநது சிலம்பிற் சேக்கும்” எனக் களிறுசெல்வாய் வந் தது. “கடலுகவரா விழிந்து கான்யாறு வரித்த” எனக் களிறுவருவாய் வந்தது. பாம்புவருவாய் களிறுவருவாய் என்ற இரண்டும் நேர்பும் நிரையும் முன் வருதலின் நிரைநடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீரோனப்படா. (111)

112. நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே.

இது * நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்தி அடியுணர்த்துகின்றது.

இ-ள். நாற்சீர் கொண்ட அளவடியை அடியென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும். எ-று.

* முதற் குத்திரத்துள் ‘யாத்தசீரேயடியாப்பெனாஅ’ என நிறுத்த முறையானே.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

எனவே, ஒழிந்த* நான்கடியும் சிறப்பில்லாயிற்று. †திருமழை தலைஇய வீருணரி வீசும்பின்' (மலைபடுகடாம்) ‡அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாத்' (திருக்குறள்-க) §அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்' (பாலைக் கலி-உ0) என நாத்சீரடியாற் கான்றோர் மூன்றுபாவுங் கூறியவாறுணர்க. குறளடியானும் சிந்தடியானும் சிறுபான்மை கூறினர். (நஉ)

நஉ. அடியுள் எனவே தனையொடு தொடையே.

இது நாத்சீரடியின் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அந்நாத்சீரடியான் வருந் கட்டளையடிக்கண் உள்ளனவே எழுபதுதனையும் பத்தொன்பதிரையிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொரு தொடையும் என வரையறைப்படுவன. எ-று.

எழுபது தலைப்பகுதியாற் கட்டளையடி யெனவறழ்வதூஉம், அறுநூற்றிருபத்தைத்தடியென வரையறைப்படுவதூஉம், பத்தொன்பதிரையிரத் திருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்றென்னும் தொடைப் பகுதி கொள்ளப்படுவதூஉம் நாத்சீரடியையாயிற்று, எனவே, நாத்சீரான்வருஞ் சீர்வகையடிக்குத் தனையுந் தொடையுந் கொள்ளின, அவை, வரையறையின்றென உணர்க. அளவடி இரண்டியைநதும் ஒன்று வந்தந் தொடைகோடலும், ஒழிந்தவடி நான்கும் விகற்பத்தொடை கொள்ளாமையும் உணர்க. (நஊ)

நச. அடியிறந்து வருத லில்லென மொழிப.

இது கட்டளைப்பாட்டிற்குந் தொடைக்கும் ஓர் கருவி கூறுகின்றது*

இ-ள். அறுநூற்றிருபத்தைந் தடியுள்ளும் ஓரடி நன்றாகு வருகின்ற அடியும் மூன்றினின்றவடியை இறந்து வருதலில்லை என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர். எ-று.

என்றது, முற்கூறிய தளைவகையேயன்றி, அடியொடு அடிக்கூட்டத் துத் தளைகொள்ளுகாலும் வந்தவடியே வாவேண்டு மென்பதூஉம், தொடை கொள்ளுகாலும் வந்தவடியே வாவேண்டு மென்பதூஉம் கூறிய தாயிற்று; எனவே, தேமா தேமா தேமா தேமா என்னும் அடிக்கட்டொடை கொள்ளுங்கால் §வாமா நேறி வந்தோன் மன்ற' என வந்த அடியே வால் வேண்டுமென்பதூஉம், §தேமாஞ் சோலைத் தீந்தே னுண்ட, காமர் தும்பி யாகல் கண்டது' எனத் தளைவழுவாகித் தொடைப்பகுதியுட் படா

* குறளடியும், சிந்தடியும், நெடிலடியும், கழிநெடிலடியும்.

வதனபனா உம் கூறியவாருயிற்று. இனி வெண்பாலினுள் “சென்றேயெறிப
வொருகால் சிறுவரை, நின்றேயெறிப பறையினை நன்றேகாண்” (நாலடி-௩௪)
எனப் பன்னிரண்டெழுத்தடியொன்றையும் இருகாற் சொல்லி எதுகை
கொள்ளுங்கால் அடியோடடிக்கூட்டத்துத் தலைவகை சிதையாது தொ
டைப் பகுதியுட்பட்டவாறு காண்க. “யானூடத் தானுணர்த்த யானுண
ரா விட்டதற்பின், ருனூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்—நேனூறு”^௧
எனப் பதினான்கெழுத்தின் இகந்தின்னேனும் தலைவகை யொன்றுத
லிற்றொடைப் பகுதியுட்படாவாயிற்று. வண்டு வாகு வாகு வாகு என
நின்ற வடியை மீட்டும் வண்டு வாகு வாகு வாகு எனத்தந்து தொடை
கொள்ளுங்கால் ஆசிரியத்தலை தட்டு வழுவாயிற்று. கலிக்கு அன்னதோர்
வரையறையின்னு. அது “வெண்சீர்ற் றகை” (செய்-௨௬) என்னுஞ் சூத்
திரத்தானும், “தன்சீ ருள்வழித் தலைவகை வேண்டா” (செய்-௫௫) என்
னுஞ் சூத்திரத்தானும் உணர்க. ஏனை அகவலும் வெள்ளையுமே வரை
யறைப்பட்டன. இதனானே, அறுநூற்றிருபத்தைத்தடியும் தம்முன்னர்த்
தாமே வந்து தளையுந் தொடையும் வழப்படாமற் கொள்ளுமென்றவாறு.

௩௫. அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.

இதுவும் அந்நாற்சீரடியின் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அடியின்பாட்டே எ-து அந்நாற்சீரடியென்னும் உறுப்பான்
வந்த பாட்டையே எ-து. சிறப்பெனப்படுமே எ-து சிறப்புடைப்பாட்
டென்று கூறப்படும். எ-று.

அடியினுற் செய்யுள் வரையறை கூறலின்றி மாத்திரை முதலிய
உறுப்பான் இத்துணைப்படுஞ்செய்யுளென்று வரையறை கூறப்படாமையின்
அடியான் வந்ததே பாட்டென்றார். அது பூவகைச் சங்கத்தாரும் பிறகான்
றேரும் நாற்சீரடியானே மூன்று பாவும்வரப் பெரும்பான்மை செய்யுட்
செய்து, வஞ்சிப்பா சிறுவரலிற்றுகச் செய்யுள் செய்தவாற்றானுணர்க. (௩௫)

௩௬. நாலெழுத் தாதி யாக வாறெழுத்
தேறிய நிலத்தே குறளடி. யென்ப.

“யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டதற்பின்
ருனூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்—நேனூறு
கொய்தார் வழுகி குளிர்சாந் தணியகல
மெய்தி யிராக்கழிந்த வாறு.

தேல்காப்பியம் செய்யுளியல்

௩௭. ஏழெழுத் தென்ப சிந்தடிக்களவே
 யீரெழுத் தேற்ற மல்வழி யான.
௩௮. பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக்களவே
 யொத்த நாலெழுத் தொற்றலங் கடையே.
௩௯. மூவைந் தெழுத்தே நெடிவடிக்களவே
 யீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப.
௪௦. மூவா நெழுத்தே கழ்நெடிந் களவே
 யீரெழுத்து மிகுதலு மிவட்பெறு மென்ப.

இவை ஐந்தனுத்திரமும் ௨ தாரணாகருங்கமும் ௨ னாயியைபு கோக்கி உடனெழுதப்பட்டன. இவை நாற்சீரடி இத்துணைப் பகுதிப்படுமென அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையுந் கூறுகின்றன

இ-ள். நாலெழுத்த முதலாக ஆறெழுத்துக்காறும் ஏறிய மூன்று நிலத்தையுருடைத்து குறளடி எ-று. சிந்தடிக்கெல்லை வெழுமுத்தொன்றுமே என்று கூறுவர், எட்டு மொன்பதும் இரண்டெல்லாதவிடத்து எ-று. அளவடிக்கெல்லை பத்தெழுத்தொன்றுமே என்றுகூறுவர், அதனோடொத்த பதினென்றும் பன்னிரண்டும் பதின்மூன்றும் பதினான்குமாகிய நான்கெழுத்தானாகிய நான்கு நிலனும் ஏற்றமாய வாராதவழி. ௭-று. நெடிவடிக்கெல்லை பதினைந்தெழுத் தொன்றுமே என்று கூறுவர் அதற்குப்பதினையும் பதினேழுமாகிய இரண்டெழுத்து மிகுவுரும் நிலிரண்டும் இயல்பென்று கூறுவர் எ-று. கழிநெடிவடிக்கெல்லை பதினெட்டெழுத்தாமென்று கூறுவர், அதற்குப் பத்தொன்பதும் இருபதமாகிய இரண்டெழுத்தும் மிக்ருவருநிலிரண்டையும் இவ்விடத்தேபெறுமென்று சொல்லுவர். ௭-று.

குறளடியொழிந்தனவற்றை இங்ஙனம் வகுத்துரைத்தார், தலையிடைகடை யென்னும் மூன்று கூற்றின் ஒன்றற்கொன்று சிறப்புமிழிபு முடைமையின். உ-ம். 'பேர்நது .தன்றே'* இதனுள் நாற்சீரடிக்கட்பதினேழுந் தைவகையடியும் முறையானே வந்தவாறு காண்க. மக்களுட்டரக்குறியானைக் குறளென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியானை சிந்தென்றும், ஒப்பவமைந்தானை அளவிற்பட்டானென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியானை

* இச்செய்யுள் முழுதையும் இந்நூல் ௧௨-ம் பக்கத்துக் காண்க. இப்பாட்டுள் 'பன்னெல்லூர்' எனவும், 'அமையேர்மென்றோள்' எனவும், 'இரும்பமன்மலரிடை' எனவும், 'அணிநடையசையு' எனவும் பாடபேதங்கொள்க.

நெடியானென்றும், அவனின் மிகநெடியானைக் கழியநெடியா எனன்றும் கூறுபவர்களின் அவைபோலக் கொள்க, இப்பெயர். இவை சீர்வகை யடிக்கும் ஒக்கும்: என்னை? சுருங்கியவெழுத்தானும் இருசீரானும் வருவன குறளடி எனவும், ஏறியவெழுத்தானும் முச்சீரானும் வருவன சிந்தடி எனவும், இடைக்கரான வெழுத்தானும் நாற்சீரானும் வருவன அளவடி எனவும், மிக்கவெழுத்தானும் ஐஞ்சீரானும் வருவன நெடிவடி எனவும், அவற்றின் மிக்க வெழுத்தானும் அறுசீரமுதலிய சீரானும் வருவன கழிநெடிவடியெனவும் இங்ஙனம் இருவகையடிசுதும் ஒருபெயரே கொள்க. அவை 'ஒங்குதலை வியன்பரப்பின்' (மதுகாககாஞ்சி) 'வல்லமாதிரத்தான் வளிகொட்ப' (ஓடி) 'சிறியகட்டு பெரினே யெய்கசீயுமனனே' (புறம- ௩௩) 'சிறுசோற் ருணுநளிபல கலத்தன் மனனே' (௩௨- 10) 'நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பிரியா வறிவனை முநதூறி' (குறிஞ்சிக் கவி ௩) 'சுவிர்தழ் கதுவிய துவரித முரிவையா கலியறித கணத்தொடு விளையாட' * 'மூவடிவி னூவிரண்டு சூழ்சுடருநாண முழுதலகு மூடி முளையிர நாறி' என இவற்றை முறையானே குறளடி சிந்தடி, அளவடி, நெடிவடி, கழிநெடிவடி எனப்பெயர் கூறுப; என்சீரின் மிக்கன சிறப்பில.

சுக. சீர்நிலை தானோ யைந்தெழுத் திறவாது.

இது மேலெழுத தெண்ணி அடி வகுத்த கட்டிலையடிக்குச் சீரும் எழுத்தெண்ணி வகுக்கின்றது.

இ-ஊ. ஒருசீரின் து நிலைமையான் ஐந்தெழுத்து இறநதுவராது. எ-று.

பெருமைக்கு எல்லையுடைய வரையறுப்பவே, சிறுமைக்கு எல்லையுடைய வரைப்பதாத: ஒன்று முதலாக வகுதல் பெற்றும். அசைவிலையிற் பிரித்து நிறவிறகுனே யென்பது பிரிவிலையே காரணம். அவற்றையுஞ் சீரென அடக்குக எனின்:—அவை இயற்சாப்பாற்படுதது இயற்றவேண்டா; இங்ஙனம் பாற்படுப்பவற்றைச் சேர்க்குநலின் மயங்கக்கூறலென்னுங் குற்றமாம். இனி அவை மூன்றெழுத்தினிகவாமை உரையிற் கொள்க. அச்

* "மூவடிவி னூவிரண்டு சூழ்சுடருநாண முழுதலகு மூடி முளையிர நாறித், துவடிவி னூவிலக்கு வெண்குடையி னீழற் சுடரோய்கின் னடிபோற்றிச் சொல்லுவதொன் றுண்டாற், சேவடிக்க டாமரையின் சேயிதழ்க ளெண்டச் சிவநதனவோ சேவடியின் செங்குதிர்கள் பாயப், பூவடிவு கொண்டுனவோ பொருகொளிகள் சூழ்தது புலன்கொளா வாலெமக்கெம் புண்ணியர் தக கோவே." (யாப்பநங்கலவநீதி மேற்கோள்.)

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

சீர்கண் வருமாறு:—தூக்கையும் வண்டும் ஒரெழுத்துச் சீரென்ப; சீதமா, ஞாயிறு, போதபு, போபோறு, மின்னு, வரகுளன இயைந்த ஆறும் ஈரெழுத்துச் சீராகும் என்ப; புளிமா, பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்னாணு, பூமருது, கடியாறு, வீறகுதீ, மாசெல்வாய், நீடுகொடி அரவொடுகூட மூவெழுத்துச்சீர் பதினென்றாகும்; கணவிரி, பெருகாணு, காருருமு, உருமுத்தீ, மழகனியு, மாவருவாய், புல்செல்வாய், நாணுத்தலை, உடறுபுலியொடு ஒன்பதசீரும் காலெழுத்துச்சீராகு மென்ப; ஈராயுருறு, புலிவருவாய், விரவுகொடி மூன்றும் ஐயெழுத்துச் சீராகுமென்ப. 'எழுத்தளவெஞ்சினும்' (செய்சுரு) என்னுஞ்சூத்திரத்தான் இங்கனங்காட்டினும். ஆசச்சீர் முப்பத்தொன்றாம்.

சாஉ. நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாறும்.

இது வஞ்சிப்பாவினுள் வருஞ்சீர்க்கு எழுத்துவகை கூறுகின்றது.

இ-ள். சமநிலைவஞ்சிக்கு ஆறெழுத்துமாம். எ-று.

அஃது இருசீரான் வரும்; முச்சீரான் வருவது வியநிலைவஞ்சி. இறுதியதிகாரத்தாற் று பெருமைக்கெல்லை கூறினார். சிறுமைக்கெல்லை று மேற்கூறுப. எனவே, ஆறெழுத்தினிகந்தன கட்டளையடிக்காகாவென உணர்க. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று, ஐந்தேயவ்றி ஆறுமாமென்றவின், அவை முற்கூறிய உதாரணங்களுட் காண்க. (சாஉ)

சாந- எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே குன்றலு மிருதலு மில்லென மொழிப.

இது முற்கூறிய சீர்கட்கெல்லாம் பொதுவீதி.

இ-ள். எழுத்தளவெஞ்சினும் எ-து முற்கூறிய சீர்களெல்லாம் கட்டளையடிக்குத் தத்தம் எழுத்துக் குறைந்துமிக்கும் தம் அளவிறந்துவரினும். சீர்நிலை.....மொழிப எ-து அவை அவ்வச்சீரெனவேபட்டுச் செய்யுளுள் அவ்வப்பாக்களின் ஒசையை யுணர்ந்தி, ஒருதன்மையவாயே நிற்கும், சுருக்கப்பெருக்கம் இன்றென்று கூறுவர் ஆசிரியர். எ-று.

எனவே, அவை கட்டளையடிக்கு எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்குமாற்றான், இயற்சீரும் உரிச்சீரும் ஒருநிலைமைப்படுதலும், வஞ்சிச்சீர் பலநிலை

* 'இருசீரான் வருதலின் சமநிலைவஞ்சி எனப்பட்டது' என்றார் பேராசிரியரும்.

† இதற்கு மேலின்ற அதிகாரத்தான் என்க.

‡ சசு-ஊம் குத்திரத்துட் காண்க.

மைப்பதெனும் உடையவேனும், அவ்வெழுத்திற்கல்லது சீர்க்குச் சுருக்கப் பெருக்கமின்றென்று கூறியவாராயிற்று. தானே என்றதனான்* அசைச்சீர்க்கும் இருநிலைமைகொள்க. அவை இருநிலைமைப்படுமாறு—'இயலசை மயங்கிய வியற்சீர் காண்கனுட், புளிமா பொழிந்த வியற்சீர் மூன்று, தந்தை தேமா நாயிறு பாதிரி, வலியது கணவிரி யெனவிரு வகையா, யிருமுன் ருக் வியம்பினர் புலவர்' தந்தை-ஒரெழுத்துத் தேமா, நாயிறு-ஈரெழுத்து ப்பாதிரி, வலியது-மூவெழுத்துக்கணவிரி: இவற்றுட் குற்றுக்காரம் எழுத்தெண்ணப்பெருமையான் அலகு பெறுதலின், இருநிலைமை எய்திற்று. உரியசை மயங்கின இயற்சீராயும், போதுபூ, மேவுசீர், விற்றசீர், உருமுத்தீ போரேறு, நன்னாணு, பூமருது, சாருருமு, மழகளிது, நனாயுருமு, கடியாறு, பெருநான் என்று ஈருகரத்தான்சாராகும். இவை குற்றுக்கார முற்றுக்காரங்களான் இருநிலைமை எய்தின. இருவகை இயற்சீராய பதினெட்டு, புளிமாவோடு பத்தொன்பதாகும்; ஆக இயற்சீர்பத்தொன்பது; இவற்றுள் தந்தை தேமா புளிமா தேரீறு, மன்றி வந்த வீரெண் சீராய்ப், பாதிரி கணவிரி யாகிநின் றவையு, னொன்றி வந்தன வாசிரி யத்தளை, யொன்று தனவே வெண்டளை யாகும்' 'முன்னினா யீற்றவா சிரிய வுரிச்சீர், நீடு கொடியே நாணுத்தளையே, உரறு புலயே விரவு கொடியென, வீருகரத்தா னீரிரண் டாகிப், பாதிரி கணவிரி போலத் தட்கும்' என உரிச்சீர்கள் இருநிலைமை எய்தின. 'வெண்டி மின்னும் வாசு மாவுமெனக், கண்டவீ ருகர வசைச்சீர் காண்குந், தேமா புளிமா வாசுத் தட்கும்' என அசைச்சீரும் இருநிலைமைஎய்தின. வெண்சீர் காண்கும் ஒருநிலைமையவேயாம், 'வெண்சீர் காண்குந் தம்முற்றும் வந்து, தட்ட வெண்டளை கட்டளைக் காகா, சீர்வகை யான்வருங் கலிக்கும் வெள்ளைக்கு, மாசு மென்ப வறிந்திசி றேயே' 'வெண்சீர் தம்முண் மாறங் கலித்தளை, கட்டளைக் கலிக்கென் றெட்டிய தாகு, மதனோ டியற்சீர் ஒன்றி வரினது, கட்டளை வெள்ளைக் காசு மென்ப' 'இயற்சீ ரசைச்சீ ருரிச்சீர்வெண்சீரென, மயக்கற வகுத்த சீர்க ளெல்லா, மொன்றுதலை யிட்ட வெருமுப் பட்டே'—ஆக நால்வகைச்சீரும் முப்பத்தொன்று. இனி வஞ்சியுரிச்சீர்பலநிலைமைப்படுமாறு—'குறளடிமுதலா' (௬௭) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டுதும்.

சச. உயிரில் வெழுத்து மெண்ணப் படாஅ

வுயிர்த்திற மியக்க மின்மை யான.

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

இ-ள். உயிரில்.....படாஅ எ-து ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்றுக்காரமும் எழுத்தெனப் பெயர் கூறிலரேனும் எழுத்தாக எண்ணப்படா; என்னை?

* தானே என மிகுத்துச் சொல்லியவதனான்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

உயிர்.....யான எ-து அவை தத்தம் ஓசை இனிது விளங்க ஒலித்தற் குக்கூறிய எண்வகை நிலத்தினும் விளங்க இயங்காமையின்.எ-று.

என்றது, எழுத்தெண்ணுமிடத்து அவை ஒழித்தெண்ணுக என்ற வாறு. இது கட்டளையடிக்கு *‘பேர்ந்து சென்று’ என்பதனுள் அவை யொழித்து எண்ணப்பட்டது. பின்னுள்ளோர் கோண்ட கட்டளைக் கலித் துறை சநீநந் தாண்டகங்கட்தும் இவ்வாறெழுத்தெண்ணுதல் வேண்டு மென்றுணர்க. (சுமு)

சுரு. வஞ்சியடியே யிருசீர்த் தாகும்.

இஃது அதிகாரத்தானின்ற வஞ்சியடியாமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய சமநிலைவஞ்சியினடி இருசீரையுடைத்தாகி வரும். எ-று.

வகாரம் பிரிநிலை, சிறப்பில்லா வியநிலைவஞ்சியினின்றும் பிரித்தலின். வியநிலை வஞ்சிக்குக் கட்டளை யின்று. இங்ஙனம் கூறவே, வஞ்சியடியும் ஒரு வாற்றான் உறழப்படியாயிற்று. அது ‘குறளடி முதலா’ (ருஎ) என்பதனுட் காட்டுதும். இங்ஙனம் வஞ்சியுறழாவிடிற் குன்றக் கூறலென்னுங் குற்றத் தங்கும். (சுரு)

சுசு. தன்சீ ரொழுத்தின் சின்மை மூன்றே.

இது முன்னர்ச் சமநிலைவஞ்சிக்குப் பெருமைக் கெல்லுகூறினமையின் ஈண்டுச் சிறுமைக்கெல்லை கூறுகின்றது.

இ-ள். அவ்வஞ்சிச் சீருக்கு எழுத்தின் சிறுமை மூன்றே. எ-று.

‘தன்’ என்றது முற்கூறிய வஞ்சியை. உ-ம். கொண்டுக்கொடுநீடு கொலைக்களிறுகடாய்’ எனவரும். வகாரத்தானே மேல் வருகின்ற வியநிலைவஞ்சிக்காயின் மூவெழுத்தினிழிந்து ஈவொழுத்தானும் வருமென்று கொள்க; தந்தைகாடு என வரும். (சுசு)

சுஎ. முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்தே.

இஃது ஒழிந்த வியநிலைவஞ்சி கூறுகின்றது.

*‘பேர்ந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து’ என ஒற்றுங் குற்றுகாமும் ஒழித்தெண்ணப்பட்டமையால் எருத்தடியாயிற்று’ என்றார் பேராசிரியர்.

† சுஉ-ம் சூத்திரம்.

இ-ள். வஞ்சியடி இருசீரானன்றிச் சிறுபான்மை மூச்சீரானும் வரப் பெறும். எ-று.

‘உடைத்து’ என்றதனான் இது கட்டளையன்மையும் சான்றோர் செய்யுளுட் பயிலாமையும் பெறும். இரண்டனையும் வஞ்சியடி எனவரையாது கூறவே இரண்டடியும் மயக்கிவந்த பாட்டை மயக்கடிவஞ்சியெனவும் வேறு வேறுவஞ்சனவற்றைக் குறளடிவஞ்சி, *சிந்தடிவஞ்சியெனவுக்கூறிக்கொள்க.

உ-ம். “தோ, துவைத்தம்பிற் றுளேதோன்றுவ” (புறம், ௬) எனவும் “நிலைக்கொராஅ விலக்கம்போன்றன” (ஐடி, ௩௩) எனவும் குறளடியும் சிந்தடியும் வந்தமையான் + இப்பாட்டு மயக்கடிவஞ்சியாம். (சஎ)

௪௮. அசை கூறுகு மய்வயி னான.

இதுவும் அதற்கெய்தியதோர் விதி.

இ-ள். அவ்விரண்டடியின் கண்ணும் காண்கசையும் கூறும்வரப்பெறும். எ-று.

உ-ம். ‘வான், வலந்தர மறுப்பட்டன’ (புறம், ௬) இதனை வான்வலந்தர என ஒருசீர் ‘யாத்தசீர்’ (செய், ௧) என்றதனான் வலந்தருதல் வான்மேற் சென்று மறுப்பட்டன என்றும் பயனிலை தன்றுவற்றுதலின் வான்என நேரசை கூறியிற்று. ‘அடி, யதர்சேறலி னகஞ்சிவந்தன’ ‘வண்டு, மலர்தேர்த்து வரிபாடின’ ‘களிதே, கதவெறியாச் சிவந்துரைஇ’ (புறம்-௬) என காண்கசை கூறியிற்று : களிதே என்ற கையம் அசையாதலிற் பெருருளின் நி நன்றது.

இனி இக்குத்திரம் பொதுவாய்ந்தலிற் றுக்கிரண்டுபட இடையினுங்கடையினுங் கூறும்நிற்பனவுக் கொள்க. உ-ம். † ‘கலங்கழாஅலிற், துறை, கலங்காறாதே ^(சுருகு. 365) எனத் துறையென இடைக்கண் நிரையசை கூறியிற்று. ‡ ‘மாவழங்கலின் மயக்குற்றன, வழி’ இதுணள் வழியென இறுதிக்கண் நிரையசை கூறியிற்று. / ‘தேவோடச் துகன்கெழுமின, தெருவு’ என இறுதிக்கண் நிரையசை கூறியிற்று. ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்க. (சஉ)

* சிந்தடியான்வருதல் சிறுபான்மையெனக் கொள்க என்பர் பேராசிரியர்.

† ‘வான், வலந்தர மறுப்பட்டன’ என்னும் புறப்பாட்டு.

‡ § இவையிரண்டும் யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர் காட்டியன (ஒழியியல் - க.)

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

சுக. சீர்கூடாத நேரடிக்குரித்தே.

இது மூன்று பாவிற்கும் உரிய அளவடிக்கு எய்தாததெய்துவிக்கின்றது.

கு-ள். அளவடிக்குச் சீர் கூடாதல் உரித்து. எ-று.

இஃது இருவகையடிக்கும் உரித்து: உ-ம். * 'அவரே, கேடில் விழுப் பொருடருமார் பாசிலை, வாடா வள்ளியங் காடிநற் தோமே' (குறுந்தொகை-உகக) † 'உதுக்காண், சுரந்தானு வண்கைச் சுவணமாப் பூதன்' ‡ 'உலகினுட், பெருந்தகையார் பெருந்தகைமை பிறழாவே பிறழினும்' என்று மூன்றுபாவினும் வந்தன. ஏற்புழிக்கோடல் என்பதனால் அடிமுதற்குட் கோடும். தன்னினமுடித்தல் என்பதனால் வஞ்சிக்குங்கொள்க; § 'உலகே, முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும்' எனவரும். (சுக)

(ரு0. ஐவகையடியும் விரிக்குங் காலை
மெய்வகையமைந்த பதினேழ் நிலத்த
வெழுபது வகையின் வருவில வாடி
யறுநூற் நிருபத் தைந்தா கும்மே.

* 'அவரே' என்பது ஆசிரியம்.

† 'உதுக்காண், சுரந்தானு வண்கைச் சுவணமாப் பூதன்
புரந்தானுப் பல்புகழ் பாடி—யிரந்தார்மாட்
டிண்மை யகல்வது போல விருணீங்க
மின்னு மளித்தேர் மழை. இது வெண்பா. சுரவன்
மாப்பூதன், சுமானமாப்பூதன் எனவும் பாடம்.

‡ 'உலகினுட், பெருந்தகையார் பெருந்தகைமை பிறழாவே பிறழினு
மிருந்தகைய விருவரைமே லொர்போலச் சுடர்விலுமே
சிறு தகையார் சிறு தகைமை சிறப்பென்னும் பிறழ்வின்றி
யறு தகையையுலகிற்கோர்பிழைப்பாகித்தோன்றவே'
இது கல்.

§ 'உலகே, முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும்
பிற்கொடுத்தார் முற்கொளவு
முறுதிவழி யொழுருமே
யதனா, னற்றிற நாடுக நண்மை
பற்றற யாவையும் பரிவறத் துறந்தே' இது வஞ்சி. இவ்
வைந்து மேற்கோளும் யாப்பருங்கலவிருந்திகாரர் காட்டியன. (ஒழிபியல்-க)

மேல் நாற்சீரடியினை * ஐவகையாகக்கூறி இதனை அறுநூற்றிருபத்
தைந்தாருமென அவற்றின் விகற்பமுங் கூறினார்.

இ-ள். ஐவகை.....காலே எ-து மேற்கூறிய ஐவகையடியும் விரிக்கு
நிடத்து. மெய்.....நிலத்த எ-து பொருள்வகையமைந்த பதினேழ் நில
த்தவாய். எழுபது.....வாகி எ-து எழுபதுவகைக் குற்றம் நீங்கி. அறு...
மே எ-து அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம். எ-று.

எனவே, பதினேழ்க்கிலத்தேறினும் எழுபதுவகைக்குற்றம் விரவியும்
அறுநூற்றிருபத்தைந்து என்ற கட்டளை யாகாவாயிற்று. அகவற்கு இயற்
சீர் பத்தொன்பதும் உரிச்சீர் நான்கும் அசைச்சீர் நான்கும் ஆக இருபத்தே
ழும், வெள்ளைக்கு இயற்சீர் பத்தொன்பதும் வெண்சீர் நான்கும் அசைச்
சீர் நான்கும் ஆக இருபத்தேழும், கலிக்கு நேரிற்றியற்சீர் மூன்றொழிந்த
இயற்சீர் பதினையும் உரிச்சீர் நான்கும் வெண்சீர் நான்கும் ஆக இருபத்து
நான்கும், ஆக எழுபத்தெட்டுச் சீர்களுள் அகவற்கும் வெள்ளைக்கும்
அசைச்சீர் எட்டும் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தித் தளைகோடலின் அவற்றை இய
ற்சீர்க்கண்டாட்க எழுபதாம். சீர்கள் ஒன்று ஒன்றனோடு தட்டுங்கால் அவை
பொருளானன்றி ஒசையைக்கடக்குமாறின்மையின் அவ்வோசை கெடாது
வருதற்கு எழுபது தளை வழுவின் றிவால்வேண்டும் என்பார் 'எழுபது வகை
யின் வழுவில்' என்றார். இவ்வண்ணக் தளைகொண்டாரேனுந் தளைக்குக்
கழித்த அசைச்சீரெட்டும் சீராய்வின்று அடியுறமுமெனவுணர்க. அகவற்கு
ஆசிரியத்தளையும், வெள்ளைக்கு இயற்சீர்வெண்டளையும், இயற்சீரோடு தட்ட
வெண்சீர்வெண்டளையும், துள்ளற்குக் கலித்தளையும் ஆக அறுநூற்றிருபத்
தைந்து தளையும் மூன்று பாலிற்கும் பகுக்குங்கால் அகவற்கு முந்நூற்றிரு
பத்துநான்கும், வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத்தொன்றும், கலிக்கு நூற்றிரு
பதுமாம்.†

† 'மெய்வகையமைந்த' என்றதனை நான்கு சீரினும் உறழ்கின்ற
சீரினை அடிமுதற்கண்ணே வெளிப்படவைத்து அவ்வச்சீரினடியாக்கிப் பெ

* குறளடி, சிந்தடி, நேரடி, நெழிலடி, கழிநெழிலடி: (செய். 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20.)

† "எள்ளற்ற முந்நூற்றிருபத்து நான்ககவல்
வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத் தொன்றாகுந்—துள்ள
னவையறு நூற்றிருப தாமடி நாடி
னவையறு நூற்றிருபத் தைந்து."

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

யருங்கொடுத்து அகவற்கு ஒரோவொன்று பன்னீரடியாகவும் ஒழிந்த இரண்டற்கும் பிறவாருகவும் உறழப்படும்.

இனி அகவற்கு உறழுமாறு:—‘இயற்சீ ருரிச்சீ ரமைச்சீர் கூடி, யி ண்டு தலையிட்ட வையைந்து சீரா, யகவற்கொரோவொன்றுறழு மடித்தொ கை, யீரா நென்ப வியல்புணர்ந் தோரே’ ‘அகவற்குரியசீ ரிருபத்தேழுணும், துந்தையும் வண்டும் முதல்வரு மடிக்க, ணந்நான் செழுத்து முதலாய்க் கொண்டு, பதினைக் தனவு மேறிப் பெறுந்தொகை, யீரா தீரா ருகுமென்ப’ உச. உ-ம். துந்தை வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் துந்தை காரருமு நளிமு முடி நளிமுடிவ எனவும் ஒரெழுத்துத் தேமாவடி கான்குமு தற் பன்னிரண்ட ளவும் உயர்வனவற்றிற்கு முதலையும் முடிவிலையும் காட்டினும். இதற்கு மேல் வருவனவற்றிற்கும் இடைக்கன்றனவற்றைய நிவ்வாதே சீர்தளைப்பெ ய்து ஒட்டிக்கொள்க. வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் வண்டு காரருமு நளிமுடிவ நளிமுடிவ எனவும்: வண்டு என்னும் ஒரெழுத்துச் சாடி பன்னி ரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ‘தேமா மின்னு வாகுமுதல் வரு மடி,யைந்துமுத லீரொட்டளவு முயர்ந்து, வந்த தொகைமு வொருபத் தா தே’ உச. தேமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் தேமா காரருமு நளிமுடிவ நளிமுடிவ எனவும்: தேமா அடி பன்னி ண்டற்கும் முதலும் முடியும் காட்டி னும்; மின்னுவாகு என்னும் இரண்டற்கும் இஃதொக்கும். ‘ஞாயிறு போ துபூப் போயேறு புளிமா, அரவு முதலா வந்தவைத் தடியு, மாறு தொட்டுப் பதினே ழளவு, முயர்ந்த தொகையா ரெருபல் தாகும்’ உச. ‘ஞாயிறு வர கு வண்டு வண்டு எனவும் ஞாயிறு நளிமுடிவ நளிமுடிவ நளிமுடிவ எனவும் ஞாயிற்றடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். போதுபூ போயேறு என்னும் இரண்டற்கும் ஈதொக்கும். புளிமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் புளிமாக் காரருமு நளிமுடிவ நளிமுடிவ எனவும் ஒட்டிக. அ ரவுக்கும் இவ்வாதே யொட்டிக; என்றைந்தடிக்கும் முதலும் முடியும் கா ண்க. | ‘பாதிரி வலியது மேவுச்சீர் நன்றணுப், பூமருது கடியாறு வீரகுத் தீடுகொடி, யாதி யாகிய வடிக டாமே, யோழுமு தன் பூவா நனவு முயர்ந்த, தொகையாறு முடிவிட்ட தொண்ணூ ருகும்’ உச. பாதிரி வாகு வண்டு வண்டு எனவும் பாதிரி நளிமுடிவ நளிமுடிவ நளிமுடிவ எனவும் பாதிரியடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்த எழற்கும் இவ்வா தே யொட்டிக்காண்க. ‘ கணவிரி யூறுபுலி காரருமு பெருநாணு, உருமு த்தீ மழகளிறு நாணுத்தளை முதலா, வந்த வடிக ளிருநான்கு தொட்டுப், பத்தொன் பாணள வும்முயர்ந்த தொகை, நான்குமுடி விட்ட வெண்ணொரு பஃதாம்’ அச. கணவிரி வாகு வண்டு வண்டு எனவும் கணவிரி நரையுரு மு நரையுருமு நரையுருமு எனவும் கணவிரியடி பன்னிரண்டற்கும் முத

லும் முடிவுக்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இவ்வாறே யொட்டிக்கொள்க. 'விரவுகொடி நரையருமு முதல்வரு மடிக, னொன்று தலையிட்ட விருநான் குதொட்டே, யைந்நான் கனவு முயர்ந்த தொகைதா, மூவெட். டாக மொழிந்தனர் புலவர்' உச. விரவுகொடி வரகு வண்டு வண்டு எனவும் விரவுகொடி நரிமுழவு நரிமுழவு நரிமுழவு எனவும் விரவுகொடியடி பண்ணிண்டற்கும் முதலும் முடிவுக்காட்டினும். ஒழிந்ததற்கும் இவ்வாறே யொட்டிக்கொள்க. 'அகவற் குறழ்ந்த வடித்தொகை கூறி, ஞன்குதலை யிட்ட நாலைத் தனோடு, மூவொரு நூறு மொழிந்தனர் புலவர்' ஆக அடி முந்நூற்றிருபத்து நான்கு; ௩ உச.

இனி வெள்ளைக்கு உதழுக்கால் வழும் வட்டும் ஒன்பதும் பத்தும் ஆகிய வழத்தாயை வடிகும் முதலா வந்தவை பதினென்கெழுத்தளவும் உயருக்கால் ஓர் சீர் வட்டடியும் ஏழடியும் ஆறடியும் ஐந்தடியும் பெற்று நூற்றெண்பத்தொன்றும். 'ஐயாச் சைச்சீர் வென்சீர் கூடி, யாண்ட தலையிட்ட வையைத்து சீராய், வெள்ளை யுறழு மாயு கூறி, னெட்டு மேழு மாயு மைத்துமென், றெட்டு மடிகளைப் பெறுமவை தாமே'. 'வெள்ளைக் குரியச் சீருபத்தேழனுள், துந்தை வண்டு ஞாயிறு போதுபூப், போரேறு முதலா வந்த வடிக, னேழு தொட்டே யீரே முளவு, முயர்ந்த தொகைகா லொருபடி தாகும்' ௧0. ௨-ம். துந்தை நரிமுழவு வரகு வரகு எனவும் துந்தை மடிகளியு காருருமு காருருமு எனவும் துந்தையடிக்கு முதலும் முடிவுக்காட்டினும். வண்டிற்கும் இவ்வொக்கும். ஞாயிறு வண்டு வரகு வரகு எனவும் ஞாயிறு காருருமு மாவருவாய் காருருமு எனவும் ஞாயிற்றடிக்கு முதலும் முடிவுக்காட்டினும். போதுபூ, போரேறு என்னும் இரண்டற்கும் இவ்வொக்கும். 'தேமா மின்னு வரகு வலியது, பாதிரி மேவுசீர் நன்னொண்பு புகருது, கடியாறு விரகுத் தாரசெல் வாய்முதம், வந்த வடிக றிருநான்கு தொட்டே, யீரே முளவு முயர்ந்து பெறுத்தொகை, யேழுமுடி வட்டவே தொருபடி தாகும்' ௧1. 'தேமா வரகு வரகு வரகு எனவும் தேமா நரிமுழவு காருருமு பாதிரி எனவும் தேமாவடிக்கு முதலும் முடிவுக்காட்டினும். மின்னு வரகு என்னுமிரண்டற்கும் இவ்வொக்கும். வலியது வண்டு வரகு வரகு எனவும் வலியது காருருமு காருருமு பாதிரி எனவும் ஒட்டுக. ஒழிந்தவற்றையும் இவ்வாறே யொட்டுக. 'கணவிரி பெருவேணுக் காருருமு புலிசெல்வாய், மழுகரி யுருமுத்தீ மாவரு வாய்புளிமா, வரவுத் தீமுதலாக வந்த, வடிக னொன்பது மீரே முளவு, முயர்ந்து பெறுத்தொகை யுணரக் கூறி, ஞன்குதலை யிட்ட வை யொரு படிதாம்' ௧௨. கணவிரி வண்டு வரகு வரகு எனவும் கணவிரி காருருமு காருருமு தேமா*எனவும் கணவிரியடிக்குமுதலும் முடிவுக்காட்டினும். காருருமு வண்டு வரகு வரகு எனவும் காருருமு காருருமு காருருமு ஞாயிறு

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

எனவும் ஒட்டுக. புளிமா வாகு வாகு வாகு எனவும் புளிமா புலிவருவாய் காருருமு தேமா எனவும் ஒட்டுக. ஒழிந்தவற்றிற்கும் ஏற்குமாறறித் தொட்டுக.

நரையுருமு புலிவருவாய் முதலா மடிக, ளீரைந்து தொட்டே யீரே மூளவு, முயர்ந்து பெறுத்தொகை யீரைத் தாகும்' கடு. நரையுருமு வண்டு வாகு வாகு எனவும் நரையுருமு காருருமு பாதிரி தேமா எனவும் நரையுருமு அடிக் கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கும். பதினான்கெழுத்தினேறியக்காற் செப்பலோசை திரிபுடைய கட்டளைக்கென்பது இசையொடுசேர்த்தியுணர்க. 'வெள்ளைக் குறழ்ந்த வடித் தொகை கூறி, நென்று முடிவிட்டவெண் நெருபது நூறும்' கஉக.

இனிக்கலிக்கு உற்றுமாமு;—'நேர் ரெழிந்த வியற்சீ ரெட்டும், வெண்சீ ரிருசீர் தம்மொடு கூட்டி, நான்குதலை யிட்ட நாலுந் தாதி, யொரோவொன்றைந்தடி யுறழப் பெறுமே' | 'சலிக்குற முஞ்சீ ரிருபத்து நான்கணுண், ஞாயிறு போதுபுப் போரேறு முதலா, வந்த வடிகள் பதின்மூன்று தொட்டே, யொன்றுதலை யிட்ட வீரெட்டளவு, முயர்ந்து பெறுத்தொகை மூவைந்தாகும்' கடு. ஞாயிறு புல்செல்வாய் புல்செல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும் ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசெல்வாய் எனவும் ஞாயிற்றடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். இவற்றிற்கு முதலே ஆசிரியத்தளையும் சுற்றிலே வெண்சீர் வெண்டளையுந் தட்குமாலெனின், 'நிரையுதல் வெண்சீர்' (செய்-கடு) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும், 'வெண்சீர் ற்றசை' (ஊடி, உக) என்னும் சூத்திரத்தானும் அவை கலித்தளையாமாறு காண்க. 'பாதிரி வலயது மேலசீர் நன்னாணுப், பூமருது கடியாமு விறகுதீ மாசெல்வாய், நீடுகொடி முதலா வந்த வடிக, ளீரேழ் தொட்டே மூவா றளவும், வந்து பெறுத்தொகையுரைப்ப் னதுவென, வைந்துமுடி விட்டநா லொருபுத் தாகும்' கடு. பாதிரி புலிசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும் பாதிரி புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாவருவாய் எனவும் பாதிரியடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். | 'கணவிரி யுறுபுலி காருருமு பெருளா, ணுருமுத்தீ மழகளிறு நாணுத்தளை புலிசெல்வாய், மாவருவாய் முதலா வந்த வடிகள், மூவைந்துதொட்டுப் பத்தொன்பா னளவு, முயர்ந்து பெறுத்தொகை முன்ன ரஃதே' கரு. கணவிரி புலிசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும், கணவிரி புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாவருவாய் எனவும் கணவிரியடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். 'விரவுகொடி நரையுருமு புலிவருவாய் முதலா, வந்த வடிக ளீரெட்டித் தொட்டே, யைந்நாண் களவு முயர்ந்து பெறுத்தொகை, மூவைந் தாக மொழிந்தனர் புலவர்' கடு. விரவுகொடி புலிசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும் விரவுகொடி

நச்சினூக்கினியருரை.

புலிவருவாய் புலிவருவாய் புலிவருவாய் எனவும் வீரவு கொடியடிக்கு முதலும் முடிவுக் காட்டினும். ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். 'கலிக்குரித்தாக வறழ்ந்த வடித்தொகை, யீனாம் பதனொடு நிலைந் தாகும்' கஉ௦.

‘மூவகைப்பா விற்குமுறழ்ந்த தொகை, யறுநூற் றிருபத் தைந்தாகும்மே’ ஆக அடி சுஉ௬*. இவற்றுள் அகவற்கு நாற்பத்தொன்றும் வெள்ளைக்குப் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத்தொன்பதடிக்குத் தலைவழுப்படுதலின் அவைகளைந்து தொடைகொள்ளுமாறு ‘மெய்ப்பெறு மரபின்’ (செய். ௧௦௧) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டினும். (௬௦)

௬௧. ஆங்கனம் விரிப்பி னளவிறந் தனவே

பாங்குற வுணர்ந்தோர் பன்னுங் காலை.

இஃது ஒழிந்த நான்கடியையும் நாற்சீரடிபோல வறழ்க் என்பார்க்கு அவையுறழாமெக்குக் காரணங்கூறுகின்றது.

இ-ள். ஆங்கனம்.....தனவே எ-து அந்நாற்சீரடிபோல மற்றை நான்கடியினையும் விரிப்பின் அவை இலக்கணங்கூறுதற்கு வரையறைப்படாது எண்ணிறந்தனவாம். பாங்கு.....காலை எ-து பகுதியுற வறிந்தோர் விரிக்குங்காலத்து. † எ-று.

முதலூலாசிரியர் சிறப்புடையனவற்றிற்கும் சிறப்பில்லனவற்றிற்கும் ஒருங்கிலக்கணங்கூறின் அவையொத்த விலக்கணத்தவாமென்று கருதி வரையறைப்படுவனவற்றிற்கே இலக்கணங்கூறி வரையறையின்றிப் பார்த்தனவற்றிற்கு இலக்கணங்கூறிற்றிலர். அவர்கருத்துநோக்கி இவ்வாசிரியரும் யானும் அவ்வாறே கூறினெமென்று கூறியதாயிற்றிதன் கருத்து: ஆயிற் சிறப்புடைய கடப்பளையடி சான்றோர் செய்யுளுட் பயின்றுவரல்வேண்டும் பிறவெனின்; இத்தூல் செய்த காலத்திற் பிலேச்சங்கத்தாரும் இஃடச்சங்கி

* ‘இனி அடி அறுநூற்றிருபத்தைத்தாமாறு;—அசைச்சீர், இயற்சீர், ஆசிரியவுரிச்சீர், வெண்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர் என்னும் ஐந்தினையும் நிறுத்தி இவ்வைந்தினையும் வஞ்சியுரிச்சீராக வறழும்வழி இருபத்தைத்து விகற்பமாம். அவ்விருபத்தைத்தின்கண்ணும் மூன்றாவதைத்து சீரையு முறழ் நூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். அந்நூற்றிருபத்தைத்தின்கண்ணும் நான்காவது ஐந்துசீரையுமுறழ் அறுநூற்றிருபத்தைத்தாம்.’ என்பது உரையாசிரியருரை.

† ‘எண்டுறழ்ந்த முறையானே அஞ்சடிமுதலாக மேன்மேலும் உறழ்வரம்பிலவாம் எ-று. அஃதாவது அறுநூற்றிருபத்தைத்தினொடும் ஐந்தாவது வரும் ஐந்துச்சீரையும் உறழ் மூவாயிரத்தொருநூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம்; அதன்கண் ஆறாவது இவ்வகை யைந்துசீரையு முறழப் பதினையாயிரத்துநூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். அதன்கண் ஏழாவது வரும் சீரைந்தினையும் உறழ் எழுபத்தெண்ணாயிரத் தொருநூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். இவ்வகையிலுறழ் வரம்பிலவாம். அன்றியும் இச்சொல்லப்பட்ட அடியினை அசையானும் எழுத்தானும் விரிக்க வரம்பிலவாம்’ என்பர் உரையாசிரியர்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

கந்தாரங் கட்டளையடி பயின்றுவரச் செய்யுள்செய்தார் என்பது இங்குத்திரங்களைப் பெறுதும். பின்பு கடைச்சங்கத்தார்க்கு அச்சரிதாதலிற் சீர்க்கையடிப்பயிலச் செய்யுள் செய்தாரென்றுணர்க. இக்காலத்தார் அளவடியாற் செய்யுள் செய்திலவென்று கடைச்சங்கத்தார் செய்த அளவடி சிறப்பின்றிகாததுபோல அதுவும் கொள்க. வஞ்சிக்கு வரையறைப்படுமபடி 'குறளடி முதலா' (செய்-ருள்) என்பதனுட்கூறுதும்.

ருஉ. ஐவகையடியு *மாதிரியக் குரிய.

இது முன்னர்க் கூறிய கட்டளையடி இன்னபாவிற்கு உரியவென்கிறது.

ருங். † நாலெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்தின்காலும் உயர்ந்த பதினேழ் நிலனும் ஆசிரியப்பாவிற்குரித்து. எ-று.

* "மற்று ஆசிரியம் என்பது மகாவீரநூலின் 'முகான் புள்ளிமுனைத் தேசாரியை' (எழுத்-2 று-கந) என்பதனான் அக்குச்சாரியை பெறல் வேண்டுமெனின், அது செய்யுள் விசாரமென்பாருருளர்; அந்நன்று, ஆண்டு நின்றது நான்காருருபாயினன்றே அது கடாவாவது; அதனை வழுவதன் பொருண்மைக்கண் அக்குச்சாரியை நுறுதியாது வந்ததென்று கொள்ளப்படும்" என்றார் பேராசிரியர்.

† "நாற்சீரடிக்கண் வகுக்கப்பட்ட ஐவகையடியும் ஆசிரியப்பாவிற்குரிய எ-று. ஐவகையடியும் உரியவெனவே அவற்றிற்கு முதலாகிய நாற்சீரடியு முரித்தாயிற்று. உ-ம்.— 'தேர்ந்து தேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து, நேர்ந்து நேர்ந்து வாமனை நிலையிற், சேர்ச்சு வல்வினை சேர்ந்தக லும்மே' இதன்கண் முதலடி நாலெழுத்தான் வந்தவாறு காண்க. 'குன்று கொண்டு நின்ற மாடு, பொன்ற வந்த மாரி, சென்று சாத்த திரவடி தொழுமே' இதன்கண் முதலடி ஐந்தெழுத்தான் வந்தது. 'ஆறு குடி நீறு பூசி, யேறு மேறு மிறைவனைக், கூறு நெஞ்சே குறையிலை நமக்கே' இதன்கண் முதலடி ஆறெழுத்தான் வந்தது. 'போது சார்தம் பொற்ப வேந்தி' இது முதலடி எழெழுத்தான்வந்தது. 'தன்றே ணன்கி னென்றுகைம் மிகுஉங், களிதுவளர் பெருங்கா டாயினு, மொளிபெரிது சிறத்தன் றரியவென் னெட்டு' இது முதலடி யெட்டெழுத்தான் வந்தது. 'கொஞ்சுதேர் வாழ்க்கையஞ்சிலைர்த்தும்பி' இஃது ஒன்பதெழுத்தான் வந்தது. 'காயஞ் செப்பாது கண்டன மொழிமோ' இது பத்தெழுத்தான் வந்தது. 'சாமரை புறையுங் கவர் சேவடி' இது பத்தெழுத்தான் வந்தது. 'காயுடை முதற்கீர்க் கலித்த தாமரை' இது பன்னிரண்டெழுத்தான் வந்தது. 'அகலிரு விகம்பிற் பாயிருள் பருகி' இது பதின்மூன்றெழுத்தான் வந்தது. 'யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வினை' இது பதினெழுத்தான் வந்தது. 'எற்று வல்லுயரிய வெரியரு ளவீர்சடை' இது பதினெட்டுழுத்தான் வந்தது. 'விரிநிலைப் பெருங்கடல் வளை இய ளுலகமும்' இது பதினெழுத்தான் வந்தது. 'தேன்றுங் குயர்சிமைய மலைஞாறிய வியன் ஞாலம்' இது பதினெழுத்தான்வந்தது. 'கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங் கதழ்பரிய கவி மாவும்' இது பதினெட்டுழுத்தான் வந்தது. 'நெடுக்கொடிய நிரிந்தேரு நெஞ்சுடைய புகண்மறவரும்' இது பத்தொன்பதெழுத்தான் வந்தது. 'அமர்காணி னமர்க டந்தவர் படைவிலங்கி யெதிரிநிற்கவின்' இஃது இருபதெழுத்தான் முதலடியொன்று வந்தவாறு காண்க." என்பது உரையாசிரிய நுரை.

நச்சினூர்க்கினியருரை.

எனவே தலைவழுவின்றி இருபத்தேழ் சீரான்வந்த முந்தூற்றிருபத்து நான்கடியும் ஆசிரியத்திற்கு உரித்து எ-று. முன்னர்ப் பொதுவாகவேதியை யீண்டுப்பகுத்தார். உ-ம். 'பேர்ந்து பேர்ந்து சென்று சென்று' என்பது. இவ்வாறு ஓராசிரியத்துக்கண் ஐந்தடியுந் கூற்றினமுறையே நிற்கவேண்டுமெனவோதினமையின் எவ்வாற்றினும் அவ்வைந்தும் ஆசிரியத்துக்கண் வருதற்குரியவென்பதே ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாயிற்று. இக்கருத்தானன்றே 'பேர்ந்து சென்று' என்ற உதாரணத்து காடிக்கூட்டத்துத்தலைவழப்பலவும் வருவதாயிற்று (௫௨)

௫௩. விராஅப் வரிணு மொநுநூ நிலை விலவே.

இஃது எய்தியது இகத்துபடரமைக்காத்தது, தலைவழுவியதியாது மாகாதோவென்று கருதியதற்குச் சீர்வகையடியாமென்றலின்.

இ-ள். ஆசிரியம் இருபத்தாழ்வந்துதலையிற் சில வழுவிலும் முற்கூறியபதினேழ் நிலத்திலென்று குறைத்துபதினறு நிலத்தினீங்கிவாரா. எ-று.

உ-ம்மை இதத்ததுதழீஇயிற்றுக்கலான் ஓடிக்கட்டளை வழப்படவரிணும் அவை கட்டளையாகாமற் சீர்வகையடியாய் ஐந்தெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்துகளவும் வரும் எ-று. அது சான்றேற் செய்யுளுள் வந்துழிக்காண்க. (௫௩)

**௫௪. தன்சீர் வகையினுந் தலை நிலை வகையினு
நின்சீர் வகையிலைந்தடிக்கு முரிய.**

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது; உரிச்சீராற் சீர்வகையடியும் உரிச்சீராற் தலைவகையடியும் உள, அவையும் முற்கூறிய ஐவகையிலும் பெறுமென்றலின். தன்சீரெனவே அதிகாரத்தான் ஆசிரியவுரிச்சீராயிற்று.

இ-ள். தன்சீர்வகையினும் எ-து ஆசிரியவுரிச்சீரின் கூற்றினும். தலைநிலைவகையினும் எ-து அச்சீராயை தலைநிலைக்கூற்றினும். இன்.....முரிய எ-து இன்சீர்ப்பகுதியோடே அவ்வாசிரியம் முற்கூறிய ஐவகையடியான்வந்துபதினேழ்நிலத்தினிகத்து வாரா. எ-று.

. தன்சீரென்னது வகையென்றது முன்னிறையீற்ற விரண்டினையுத்தலைகொள்ளுமென்றற்கும், ஏனை நான்குரிச்சீருந் தலைகொள்ளாவென்றற்கும். தலைநிலைவகையென்றது உரிச்சீராற் தலைவருக்கால் ஓடியின் இரண்டுவரின ஓசையுண்ணாதென்றற்கு. இன்சீர்வகையின் என்றது ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்குரிசிலே நின்றழித் தாங்கலோசை பிறத்தலின் இயற்சீர்கள் ஒன்றிடை யிட்டவரவேண்டும் சீர்வகைக்கென்பதும், அதற்கும் இன்னோசைமிக

வுயின்றென்பனாஉம், முன்னிரையீற்ற விரண்டும் இடையில் வாராது அடி
 ழுநதற்கண்ணே வந்து இயற்சீரோடு தட்டு இன்றேசைத்தாமென்பதூஉம்,
 அசை யோரடிக்கிரண்டுவந்து தட்டாலும் இன்றேசைத்தாமென்பதூஉம்
 அறிவித்தற்கு.

உ-ம். | 'ஒங்குகோட்டுச் சொடுத்த பாம்புபுரையருவி, நிவந்துசோ
 ன்று களிற்றி னிலங்குகோடு புரைய' இவை இயற்சீரொன்றிடையிட்டு உரி
 ச்சீரான் வந்தன. | 'பாம்புபுணியுரிமும் பாணு னீக்குவால்' இஃது இரண்
 டிடையிட்டது. | 'ஒங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புநாண் கொளி' (புறம்-100)
 உவவுமதி யுருவி னேங்கக் வெண்குடை' (புறம்-6) இவை தலைநிலை
 கையான் வருதலாற் கட்டிலையாய் இன்றேசை- மெய்றன.

இனி, ஐந்தெழுத்துமுதலாக தன்சீர்வகை வருதலும் தலைவகை யே
 மெழுத்துமுதலாக வருதலும் உரையிற்கொள்க. அவை | 'ஒங்குகோட்டு
 மீது பாய்ந்து பாய்த்து, முசுக்கலை யாடு நாடற், குரைப்பதை யெவன்கொனந்
 தோளே தோழி' இஃது ஐந்தெழுத்தாற் தன்சீரடிவந்தது. | 'ஆடுகொடி
 துடங்கு காடு போந்து, விளங்கிழை நகர்வயிற் சேர்ந்தன, முழுங்கு வானந்
 தழங்குருரல் சிறந்தே' இஃது மெழுத்தாற் தலைநிலையடி வந்தது. வகை
 யென்றதனால் இயற்சீர்ப்பாற் படித்திய அசைச்சீர் இன்சீராய்த் தன்சீர்வ
 கையினுக் தலைநிலைவசையினும் வரும். இஃது இருவகையடிக்கு மிலக்க
 ணங்கூறிற்று. (10ச)

100. தன்சீ ருள்வழித் தலைவகை வேண்டா.

*இது முன்ஆசிரியத்திற்குச் சீர்வகையுந் தலைவகையுந் கூறியமுறையே
 வெண்பாவிற்கும் அவ்விரண்டுங் கூறுகின்றது.

10-ள். வெண்சீர்ந்நப் வெண்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டலை கட்டலை
 வெண்பாவிற்கு வேண்டா. ௭-று.

* 'இத்தலை யும் அடியும் அடிக்குரிய எழுத்தும் ஒன்றாற் ; இவ்வடிக்கண்
 ஒசைவேறுபாடுணர்த்தாத் தலையிலக்கணம் உணர்த்துவார் அத்தலைக்
 கண் வருவதோர் மடிபுணர்.....ற்று. தத்தஞ்சீர்நிலைவகையானுந் தலை
 நிலைவகையானும் இனியவோசை வேறுபாட்டினையுடைய ஐந்தடிக்குமுரிய
 தன்சீருள்வழித் தலைகள் வேறுபாடுகோடல்வேண்டா ௭-று. எனவே சீர்தா
 னேசையைத் தருமென்றவாரும். உரியதன்சீரென்று ஐந்தடியினும் ஏற்ற
 வழிநிலைபெயர் தன்சீரென்றுகொள்க; அஃதாவது குறளடியாக ஐந்தெழுத்
 தினும் ஆறெழுத்தினும் ஓசைச்சீரும் வருதலன்றி மூவசைச்சீரான் வாரா
 மை பிறவாசிரியர்கொண்ட நேரொன்றாசிரியத்தலை, நிரையொன்றாசிரியத்

எனவே வெண்சீர் சுற்ப வெண்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டளை கட்டளை க்கவர்க்கு சுரடிக்கூட்டத்துத் தொடைகொள்வழி வேண்டும் என்றுகொள்க. இது தொடைகொள்வழிக்காண்க. தன்சீரென்றது வெண்சீரை; உள்வழி யென்றது அவ்வெண்சீரே வருஞ்சீராயவழி யென்றவாறு; எனவே வெண் சீர்சிற்ப இயற்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டளை வேண்டும் என்றவாறாயிற்று: இது ிதுதலியதறிதற்பாற்படும். 'வெண்சீர் கொன்றின் வெண்டளை கொளா அல்' 'வெண்சீர் கொன்றினும் வெண்டளை யாகு, 'நின்சீர்வியவிய காலையான' என்றார் காக்கைபாடியாய: 'இது தியகொள்ளாமெக்குக் காரணம்' 'அள வஞ்சிந்தம்' (மரபியல்-௩௩) என்று எக்குத்திராதார் கூறுதாம். (௫௫)

௫௩. இரியாயா நங்கி தொ...
 னுசிரியத் தோயென் றறியல் வேண்டும்.

இது கட்டளையடிக்கல் பத்தியற்சீருக் தட்டுமாறு கூறுகின்றது.

௫-௩. இயற்சீர்பத்தும் பிதச்சீரோ டியையுங்காற் றத்தநீற்றசை வரு ஞ்சீரின் முதலசையோடொன்றின் அத்து ஆசிரியவடிக்குத் தட்டு முறை மை யென்றறியல்வேண்டும். ௩-௩.

தளை, இயற்சீர்வெண்டளை, வெண்சீர்வெண்டளை, கவித்தளை, ஒன்றியவஞ்சித்தளை, ஒன்றாதவஞ்சித்தளை என வழுவகையினும் வஞ்சித்தளை நிலமொழி வஞ்சியுரிச்சீராய வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றினது ஒன்றிய வஞ்சித்தளையெனவும் ஒன்றாகது ஒன்றாதவஞ்சித்தளையெனவும் வழங்குபவாகலின் அவ்விருபாற்றினும் தளையாற்பயனின்மேன, நிலமொழியாகிய வஞ்சியுரிச்சீர்தானே ஒலையுணர்ந்துதலின் வஞ்சித்தளையோடல் வேண்டாராயினார். இனி வெண்சீர்வெண்டளையும் வெண்சீர்சிற்ப வருஞ்சீர்வெள்ளையும் வெண்சீராதல் இயற்சீராதல்வந்து வெண்டளையாக வேண்டிதலின் நிலமொழியாகிய வெண்சீரை 'வெண்சீர்நிறைநிறையயையிற்றே' (செய்-௨௧) என ஒதுதலின் இதுனை ந்றையற்றியற்சீராக்கினால் வருஞ்சீர் நேரசை முதலியற்சீரானதும் இயற்சீர் வெண்டளையாம். அவ்வாறன்றி வருமொழியும் வெண்சீராயின் தன்சீருள்வழித்தளையகவேண்டா என்பதனாலடங்கும். அதனானே யிருபாற்றினும் வெண்சீர்வெண்டளை கொள்ளாராயினார். இனி ஒழிந்த நான்குதளையுங்கூறவேண்டாவாம் இயற்சீரான் வருதலின் எனின்; அதன்கண்ணே இயற்சீர்வெண்டளை கூறவேண்டிதலின் 'ஆசிரியத்தளையுக் கூறவேண்டிமென்க' என்பது உரையாசிரியருரை.

† உத்தி. (மரபியல்-௧௧௦)

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

ஒப்பினெனவே ஒவ்வாதது இயற்சீர்வெண்டளை யென்றெதிர்மறுத் துக்கொள்ளப்படும். உ-ம், 'அசலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகி' (பெரும்பாண்) என்றவழி நேரும் நிரையும் ஒன்றி நேரொன்றாகியிடத்தளை நிரையொன்றாகியித்தளையாயிற்று. 'கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி-னிற்க வதற்குத் தக' (திருக்குறள்-ந.ச.ச) என நேரும் நிரையும் ஒன்றாகிய இயற்சீர் வெண்டளையாயிற்று. 'நீத்துநீர்ப் பரப்பி னிவந்துசென் மான்தேர்' என்புழி நீத்துநீர் என்பது நேர்புறார் பாதிரிபோல நன்று பரப்பின் என்பதனோடு நிரையொன்றாகியித்தளையாயிற்று. 'சேற்றுக்காலீன்' இது நேர்புறார் பாதிரிபோல நன்று ஒன்றாகிய இயற்சீர் வெண்டளையாயிற்று. இனி காமேறுபொருத கண்ணகன்செயுவின்' என்புழிக் காமேறு என்னும் நேர் நேர்பு பாதிரிபோல நன்று பெருக என்பதனோடு நிரையொன்றாகியித்தளையாயிற்று. 'வாணுடுபோய' என நேர் நேர்பு ஒன்றாகிய இயற்சீர் வெண்டளையாயிற்று. 'வானிதைத்து மணந்து' என நேர் நிரையு பாதிரிபோல நன்று மணந்து என்பதனோடு நிரையொன்றாகியித்தளையாயிற்று. 'யானிருந்துதாங்கும்' என நேர்நிரையு ஒன்றாகிய இயற்சீர்வெண்டளையாயிற்று. 'வெயிலாடுருகுவின்' என நிரையே நேர்பு கணவிரிபோல நன்று முக என்பதனோடு நிரையொன்றாகியித்தளையாயிற்று. 'உரையாடுவன்பழம்' என நிரையே நேர்பு ஒன்றாகிய இயற்சீர் வெண்டளையாயிற்று. 'கடலுடுத்து விசம்புருடி' என நிரையையு ஒன்றி நிரையொன்றாகியித்தளையாயிற்று. 'கிலைவிலங்கு நீன்புருவம்' என நிரையையு ஒன்றாகிய இயற்சீர் வெண்டளையாயிற்று; என உரியவை மயங்கிய இயற்சீராரும் ஒன்றியும் ஒன்றாகும் வந்தன. ஒரையே சீரியணுடன் இயற்சீருமாய்த் தட்டுமாயு முற்கூறலும்.

(108)

108. குறையடி முதிவா வலவடி காறு
முறய்கிலை யிலவே வஞ்சிக் கொன்ப.

இது வஞ்சியடி யறமுயாமும் அது பெறுகல்லு முணர்த்திற்று.

109. காலெழுத்து முதலாகப் பதினான்கெழுத்தளவும் உறமுநிலை யில், வஞ்சியடிக்கு, ௭-று.

முற்கூறிய அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் இருபத்துநான்குசீர் ஒரொன்று இருநிலைமையவாகவும் இருபத்தெட்டுச்சீர் ஒரொன்று நான்கு நிலைமையவாகவும் எட்டுச்சீர் ஒரொன்று எட்டு நிலைமையவாகவும் கொள்ளப்படும். அந்நணம் கொள்ளவே இருபத்துநான்குநாணம்.

அவற்றுள் இருநிலைமைப்படும் இருபத்துநான்கும் நேர்நெட்டும், நிரையீநெட்டும், நேரீய நான்கும், நிரையீய நான்குமாம். அவை மாபோகுவாய், மாவழங்குவாய், புல்போகுவாய், புல்வழங்குவாய், பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிசேர்வாய், களிசுவருவாய் எனவும் மாசேர்சூரம், மாவருசூரம், மாபோகூரம், மாவழங்கூரம், புல்சேர்சூரம், புல்வருசூரம், புல்போகூரம், புல்வழங்கூரம் எனவும் மாசேர்காடு, மாவருகாடு, புல்சேர்காடு, புல்வருகாடு எனவும் மாசேர்கடறு, மாவருகடறு, புல்சேர்கடறு, புல்வருகடறு எனவும் வரும். மாபோகுவாய் என்றதற்கு மாமேவுவாய் என்ற முற்றுசொல்லுக்கு இருநிலையாகுதல். ஒழிந்தவைவற்றுட் குற்றுசொல்லுக்கு மிவ்வாறே முற்றுசொல்லுபெய்தொடுக்க. இவற்றுள் மாசேர்காடத்திற்கு ஞாண் ஞாயிய எனவும் மாவருசூரத்திற்கு மாவலியதெனவும் புல்சேர் சூரத்திற்கு வருஞாயிய எனவும் புல்வருசூரத்திற்குத் திருவலியது எனவும் எழுத்துக்குறையுஞ்சொற்பெய்து இருநிலைமைபெய்க. இங்ஙனம் இருநிலைமையான் நாற்பத்தெட்டாயிற்று. இவற்றுள் வெழுத்துச்சீர் இரண்டாம்.

இனி நான்கு நிலைமைப்படும் சிறுபுத்தெட்டும் நேரீயநான்கும், நிரையீநெட்டும், நேரீயநெட்டும், நிரையீநெட்டும்; அவை பாம்புபோகுவாய், பாம்புவழங்குவாய், களிசுபோகுவாய், களிசுவழங்குவாய் எனவும் பாம்புசேர்சூரம், பாம்புவருசூரம், பாம்புபோகூரம், பாம்புவழங்கூரம், களிசுசேர்சூரம், களிசுவருசூரம், களிசுபோகூரம், களிசுவழங்கூரம் எனவும் மாபோகாடு, மாவழங்காடு, புல்போகாடு, புல்வழங்காடு, டம்புசேர்காடு, பாம்புவருகாடு, களிசுசேர்காடு, களிசுவருகாடு எனவும் மாபோகடறு, மாவழங்கடறு, புல்போகடறு, புல்வழங்கடறு, பாம்புசேர்கடறு, பாம்புவருகடறு, களிசுசேர்கடறு, களிசுவருகடறு எனவும் இவற்றைப் பாம்புபோகுவாய், மின்னுப்போகுவாய், பாம்புமேவுவாய், மின்னுமன்னுவாய் என ஒன்று நான்காக வாய்பாடுபடுத்தெல்லாவற்றோடு மொட்டுக. இவ்வீருபத்தெட்டனுட் பாம்புசேர்சூரத்திற்குப் பாம்புசேர்வது, மின்னுச்சேர்சூரத்திற்கு மின்னுச்சேர்வது எனவும் பாம்புவருசூரத்திற்குப் பாம்புவலியது, மின்னுவருசூரத்திற்கு மின்னுவலியது எனவும் களிசுசேர்சூரத்திற்கு ஞாயியுயிற்று, அரவுசேர்சூரத்திற்குப் பரவுஞாயிற்று எனவும் களிசுவருசூரத்திற்குக் களிசுவலியது, அரவருசூரத்திற்கு அரவுவலியது எனவுங் கொள்ச. இங்ஙனம் நான்குநிலைமைகொள்ளவே துற்றொருபத்திரண்டாயிற்று. இவ்வீருபத்தெட்டனுள் முற்றுசொல்லுபெய்தால் வெழுத்துச்சீர் பதினாறும் எட்டெழுத்தாகுசீர் மூன்றுமாம்.

இனி எட்டுநிலைமைப்படுஞ் சீரெட்டும் கீகரீயுநான்கும் நிலையீயு நா
 ன்குமாம். அவை பாம்புபோகுகாடு, பாம்புவழங்குகாடு, களிறுபோகுகாடு,
 களிறுவழங்குகாடு எனவும் பாம்புபோகுகடறு, பாம்புவழங்குகடறு, களிறு
 போகுகடறு, களிறுவழங்குகடறு எனவும் வரும். இவற்றுள் ஒன்றற்கு
 மூன்றுரியகை யுண்மையின் முதற்கணின் நவற்றை யுரியகை யிரண்டற்குந்
 தனித்தனி முற்றுசுரம்பெய்து பின்னிசுண்டற்கும் முற்றுசுரம்பெய்து நான்
 கு நிலைமை செய்துவித்தப் பின்னர் நற்றினிரையுரியகையொன்றையும் முற்
 துசுரமாக்கி யதனோடு முன்னர்க்கின் நவற்றை வேறுவேறு முற்றுசுரம்பெய்து
 நான்குநிலைமை செய்துவிக்க எட்டாயிற்று. இவற்றுள் எழுமுத்துஞ்சீர்
 பதினைத்தும் எட்டெழுத்துஞ்சீர் ஆறும் ஒன்பதெழுத்துஞ்சீர் ஒன்றுமாம்
 ஆக இருநூற்றிருபத்துநான்காயிற்று. “அறுபது தாகவகுத்த வஞ்சியுண்,
 மூவெண் சீர்க் கிருகிலைமையெய்தி, நாலேழ் சீராக நான்குலை யெய்தி, யிரு
 நான் கிருகி ரிருநான்கு லையெய்தி, யிருநூற்றிருபத்து நான்காய் விரியும்”
 “அவற்றுளொன் பதெழுத்துஞ்சீர் ரொன்று, மிருநான் கெழுத்து குஞ்சீ
 ரொன்பது, மேழுமுத்து செய்துவ முட்பத்து மூன்று, மாகநாற் பத்து மூன்
 று மாக, நூற்றெண் பத்தொன் தடியுற மும்மே”

இனி யடியுறமுத *நாற்பத்துமூன்று முறமுமாயு:—எட்டுநிலைமையெ
 ய்துவனவற்றில் அரவு விரவு குரவு என ஒன்பதெழுத்துச் சீரொன்று: நான்
 குநிலை யெய்துவனவற்றில் அரவுவிரவுசுரம், புலவிரவுகுரவு, அரவுவரு
 குரவு என எட்டெழுத்துச்சீர்மூன்று: எட்டுநிலைமையெய்துவனவற்றில் அரவு
 விரவு குரவு, மின்னுவிர்வுகுரவு, அரவுமேவுகுரவு, அரவுவிரவுகடறு, அரவு
 வழங்குகுரவு, களிறுவிரவுகுரவு என எட்டெழுத்துச் சீராயு: ஆக எட்டெழுத்
 துச் சீரொன்பது; இரண்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் புலவிரவுசுரம், புல
 வருகுரவு என எழுமுத்துச் சீர் மூன்று: நான்குநிலைமையெய்துவனவற்றில்
 அரவு விரவுவாய், மின்னுவிர்வுசுரம், அரவுவருசுரம், அரவுமேவுசுரம், அரவு
 வழங்குசுரம், களிறுவிரவுசுரம், புலவிரவுகாவு, அரவுவருகாவு, மாவிரவுசுரவ,
 புலமேவுசுரவ, புலவிரவுகடறு, புலவழங்குகுரவு, மின்னுவருகுரவு, அரவு
 மேவுசுரவு, அரவுவருகடறு, களிறுவருகுரவு என எழுமுத்துச்சீர் பதினாறு:
 எட்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் மின்னுவிர்வுகாவு, அரவுமேவுகாவு, அரவு
 விரவுகாடு, அரவுவழங்குகாவு, களிறுவிரவுகாவு, மின்னுமேவுகாவு, மின்னு
 விரவுகடறு, மின்னுவழங்குகுரவு, பாம்புவிரவுகுரவு, அரவுமேவுகடறு, அர
 போகுரவு, களிறுமேவுசுரவு, அரவுவழங்குகடறு, களிறுவிரவுகடறு,

* ஒன்பதெழுத்துச்சீர்-க. எட்டெழுத்துச்சீர்-க. எழுமுத்துச்சீர்-க.க

களிறுவழங்குரவு என வெழுத்துச்சீர் பதினாந்து: ஆக வெழுத்துச்சீர் முப்பத்துமூன்று.

இனி ஒழிந்த நூற்றெண்பத்தொன்றும் அடியுறமுமாறு:—‘மூவெழுத்துச்சீ ராரூதி யொன்பானு, நாலெழுத்துச்சீ ரோழாதி பத்து, மையெழுத்துச்சீ ரொட்டாதி பதினொன்று, மாறெழுத்துச்சீ ரொன்பது முதலீ, ராறு முயருங் காலீ மேல்வருஞ், சீர்களு மூன்று காண்கு மைந்து, மாறு மெழுத்து ரா னுகுஞ் சீர்வந், தாங்கக் வெண்களை யுறழ்ந்த வடித்தொகை, யெழுதூற்றிருபத்து நான்கென மொழிப.’ இங்ஙனங் கூறியவாற்றான் இயற்சீர் கட்டளையடிக்குறழாவென்றுணர்க. உ-ம். ‘கால்காய்த்தது காம்புரிடி’ என்பது ஆறெழுத்தடி. ‘கல்கூர்ந்தது வில்லோர்சுரம்’ என்பது வெழுத்தடி. ‘வான்பெய்தது மண்குளிர்ப்புற’ என்பது எட்டெழுத்தடி. ‘தேன்பெய்தது செழுநகர்தொறும்’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி: இவை மூவெழுத்துச்சீர் மாசேர்காடு நான்கடியும் வந்தவாறு; ஒழிந்தனவுமன்ன. ‘மண்மாய்ந்தென வுள்வீழ்ந்தது’ என்பது வெழுத்தடி. ‘விண்மாய்ந்தென மேற்றொடுத்தது’ என்பது எட்டெழுத்தடி. ‘காடோங்கிய கல்கெழுசுரம்’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. ‘கோடோங்கிய குறும்பொறைமருங்கு’ என்பது பத்தெழுத்தடி. இவைநான்கடி நாலெழுத்து மாசேர்சுரம் நின்றறுழ்ந்தவடி: ஒழிந்தனவும் அன்ன. ‘மழைபெய்தென வான்வெள்ளென்று’ என்பது எட்டெழுத்தடி. ‘தழைபச்செனத் தண்ணென்காவு’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. ‘கமழ்பூந்துணர் கள்ளவிழ்தொறும்’ என்பது பத்தெழுத்தடி. ‘இமிழ்தூங்கிசையினச்சுரும்புவர’ என்பது பதினொரெழுத்தடி. இவை நான்கும் ஐயெழுத்துப்புலிசேர்சுரம் நின்றறுழ்ந்தவடி. இனி ஆறெழுத்துச்சீர் வருமாறு. ‘அமைவிடுநொடி யஞ்சியொர்த்து’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. ‘களை குரவன காணத்தளகு’ என்பது பத்தெழுத்தடி. ‘துளைப்புணத்தித ணயற்பிரியாது’ என்பது பதினொரெழுத்தடி. ‘மனைக்குறமகள் கடைப்புறந்தரும்’ என்பது பன்னீரெழுத்தடி. இவ்வாறே யொழிந்தனவு முறழ்ந்துகொள்க, வஞ்சி மூன்றுபாலும்போலச் சிறப்பின்மையின் ஈண்டுப்போதந்து கூறினார். ஒழிந்த முச்சீரடி சிறுவரவிற்றாகவின் அதற்குக் கட்டளையடிக்குக் கூறிற்றிலர்.

(௫௭)

௫௮. அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தலைவகை யொன்றாத் தன்மை யான.

இஃது ஆசிரியவடிக்கும் அதனடைத்தாகிய வஞ்சியடிக்கும் உரிய நிலைக்கூறி வெண்பாவிற்குரிய நிலங்கூறுகின்றது.

௫-௭. அளவடியைத்தும் சிந்தடிமுன்றும் என்ற எட்டுசீலனும் வெண் பாவிற்குரிய, தலைவகையொன்றாத தன்மையான். ௭-௫.

‘ஒன்றாத்தன்மையான்’ என்றதனானே ஒன்றியவாகாவாயிற்று. அஃது இயற்சீரொன்றிய வாசிரியத்தலை வாராமையும் வெண்சீர்ந்ப வெண்சீர்வகை தொன்றிய வெண்டலை செப்பலோசைக்குந் துள்ளலோசைக்கு மொப்பவரியவாகவின் அதுவாராவென்றதும் கூறிற்றும். ஒன்றாததனானே கவித்தலை யொன்றுமென்று பொருடருமேனும் அஃதல்கணமன்மையுணர்க. எனவே முற்கூறிய இயற்சீர்வெண்டலையையும் வெண்சீரியற்சீரோடு தட்ட வெண்சீர்வெண்டலையையும் விலக்காமையுணர்க. ௨-௩. ௫’ என்று தலைநது நெடிது பெயர்ந்து’ என்பது எழுத்துச்சடியாயிசைசீலை ந்தையசீன்ற அசைச்சீரியற்சீராய்த்தட்டது. 1, 2 கற்றவரை + சேர்வர் கலைந்ரையுந் காட்சியார், பெற்றநை மென்றே பெயர்ந்து’ இது பதினான்கெழுத்தடி. ‘அறிவறிந்தார்த் தேற்றியக்கா ளஞ்சுவ தில்லை’ இது பதினான்கெழுத்தென்னுஞ் சீர்வகையொன்றலிற் கட்டலையாகா. இதனும்பர் நெடிடியான் வந்தன சீர்வகையடியாம். ‘வானவரு நானடுகனும் வாசவனு மாயுனிவ, ரானவருங் காணு வான்’ எனப்பதினான்கெழுத்தான்வநச வெண்சீரொன்றிய சீர்வகையடி. ‘வானவரு நானடுகனும் வாசவனுந் காணுரே’ என்பது துள்ளலோசைக்குணர்க; இவ்வெண்பாவை எந்நிசைச்செப்பலெனப் பின்னுள்ளோர் கூறுவர். அவர் கூறும் ஒழுகிசையுந் தூங்கிசையும் பெரும்பான்மை பதினான்கெழுத்தினிகந்து வாராவென்றுணர்க. முச்சீரான்வரும் ஈற்றடியுமுதலிய மூன்றுவகைத்தினிகந்து வாராமையுரையிற்கொள்க ‘மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய், மாவருவாய் தேமாவரகு’ இது ‘மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாற்றினரே என இரண்டற்கும் ஒப்பநின்றவாறுங் காண்க இதனானே மேலீரடிக்கூட்டத்துத் தொடைகொள்ளுங்காற் கவிக்கு வெண்சீரோடு தட்ட வெண்சீர்வெண்டலை கொள்ளுமாறுணர்க.

(௫௬)

௫௬. அளவடி மிகுதி யுளப்படத்தேதான்றி

யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய.

இது முறையானே கவிக்குரிய நிலங்கூறுகின்றது.

௫-௭. இருநெடி லடியும் எ-து நெடி லடியும் கழிநெடி லடியும். அளவடி தோன்றி எ-து அளவடிக்குரித்தென ஐவகையடியின் மிகுதியாகிய பதினமூன்றும் பதினான்குமாகிய எழுத்துக்களோடு தோற்றப்பட்டு, கலியிற்குரிய எ-து கலிப்பாவிற்குரியவாம். ௭-௫.

அளவடி யைத்தனுண் மிகுதியெனவே பதினமூன்றும் பதினாண்டுமெ
ன்பது பெறுதும். இனிச்சீர்வகையடியாய் இக்கிலக்களைத் தப்பி வருவன
வுங் கொள்க. உ-ம் | “ஐயிரு தலையி னாக்கர் கோமான்” | “சுற்றமை
வில்லர் சுரிவளர் பித்தையர்” (பாலைக்கலி-௩) எனப் பதினான்றும் பன்
ளிரண்டும் எழுத்தான் வந்தன. (௫௬)

கூடு. நிராமுகல் வெண்சீர் வந்துகிறை தட்டினும்
வரைகிலே யின்றே யவ்வடிக்கென்ப.

இதுவும் அவ்வடிக்கெய்தியதோர் தலைவிகற்பங்கூறுகின்றது.

இ-ள். சிரா . தட்டினும் எ-து நரையற்றியற் சீரும் நிரையீற்
ருசிரிய வுரிச்சீரும் தற்புதல் வெண்சீர்வந்து தரையாயொன்றியக்
காலும். வரைகிலேகென்ப எ-து கட்டளையடிக்கு நீக்குகிலையின்று ;
எனவே கலித்தளையாம். எ-று.

உ-ம். “மணிபுரை திருமார்பின் மறுத்தயங்கக் தோன்றுங்கால்” என்
புழித் திருமார்பின் என்னு நரைமுதல் வெண்சீர்வந்து மணிபுரை யென்னு
நிரையீற்றியற்சீரோடு தட்டுக் கலித்தளையாயிற்று. | “ஒங்குகிலே யகன்மார்பி
னொளிதிகழு மாமேனி” இது நரையீற் ருசிரியவுரிச்சீரோடு அவ்வாறு
தட்டது ; எனவே சிராமுதலியற்சீர்வந்து தராதட்டினும் அதனோடு நேர்
முதல் வெண்சீர் வந்து ஒன்றுகொழியினுந் துள்ளலோசை பிறவாமையிற்
கட்டளையடியாகா என்றவாறு. அவ்வடிக்கெனவே இவ்விதி கட்டளையடிக்
குக் கூறியது. இதனானே நரையீற்றியற் சீர்ப் பின்னர் நரைமுதல் வேண்
சீரும் நேர்முதல் வெண்சீரு முதல்வந்து பின்னர் வெண்சீர் அடுக்கிய வெ
ண்டளே வரினுஞ் சிறிதுதுள்ளலோசை பிறத்தலின் அதனைச் சீர்வகையடி
யென்றுணர்க. உ-ம் | அணிமுக மதியேய்ப்ப வம்மதியை நனியேய்க்கு, மணி
திகழ் மாமழைநின் பின்னொப்பப் பின்னின்கண்’ (குறிஞ்சிக்கலி-உஅ) என
வருவனவும் பிறவுமாம். (௬௦)

கூடு. விராஅய தளையு மொருநிலை யின்றே.

இதுவும் அவ்வடி சீர்வகையான் வருதற்கோர் விதி.

இ-ள். சீர்வகையான் வருங்கலியடி தலைவிரவினுங் கடியப்படா. எ-று.

என்றது வெண்சீரோடும் ஒழிந்த சீரோடும்விராஅயத்தட்டினும். எ-று.
உ-ம். | மடியிலான் செல்வம்போன் மரணந்த வச்செல்வம்’ (பாலைக்கலி-

௩௪) எனவும் 'வயக்குறமண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற' (தொ ௨௪) எனவும் பிறவாறும் வரும். (௬௧)

௬௨. இயற்சீர் வெள்ளடி யாகிரிய மருங்கி
 னிலைக்குரி மரபி னிற்கவும் பெறுறோ.

இது வெள்ளடி ஆசிரியத்தன் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். இயற்சீர் வெள்ளடி எ-து இயற்சீர்வெண்டளை யாகிரியா சீரானவரும் வெள்ளடி. ஆசிரிய .. பெறுமே எ-து ஆசிரியப்பாலின்கண் நின்றற்குரிய மரபிலே நிற்கப்பெறும். எ-று.

உம்மை எதிர்மறை. ஆசிரியவடியோடு மயங்கி அதற்குரிமைபூண்டு நிற்குமென்பார் நிலைக்குரிமரபினென்றார். இதனானே மயங்காமல் இயற்சீர் வெள்ளடி முழுதும் வரவும் பெறுமென்றாக் கொள்வாருமுளர். உ-ம். 'எறும்பியனையிற் குறுப்பல் சுனைய, வலைக்கல் லன்ன பாறை யேறிக், கொளவி லெயினர் பசுழி மாய்க்கும்' (குறுந்தொகை-௧௨) என இயற்சீர் வெள்ளடி பின்வருகின்ற ஆசிரியவடியோடு மயங்கிவந்தது. இனி 'கொலைநலில் வேட்டுவன் கோள்வேட்டெழுந்த, புகர்முக யானை நுதன்மீ தழுத்திட, செங்கோற் கடுங்கணை போலு மெனாது, நெஞ்சக் கவர்ந்தோ ணிரையி தழ்க்கண்ணை' இது வெள்ளடிமுழுதும் வந்ததென்று பேராசிரியர் காட்டினார்;* இதனை அகவலோசை பிறக்குமென்றுகொள்ளின் இயற்சீர் வெண்டளையானவருமென்ற கட்டளாவெண்பா வின்றமென மறுக்க. இனி ஆசிரியத்தன் இங்கனம் வருமெனவே வெண்பாவினுள் ஆசிரியவடி முழுவதாஉந் தன்றளையோடு வாரா சிறிது வருமென்றுகொள்க. அது கலிக்கும் பரிபாடற்கும் உறுப்பாய்வரும், வெண்பாக்களில் ஆசிரியத்தனை வருமேனும் அவை வெள்ளைக்கொச்சகமாமாறுமுணர்சு, (௬௨)

௬௩. வெண்டளை விரவிபு மாகிரியம் விரவிபு
 மைஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப.

இது மூன்றுபாவிற்கும் ஐஞ்சீரடியும் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். வெண்பாவோடுங் கலிப்பாவோடும் விராஅயும் ஆசிரியப்பாவோடு விராஅயும் வரும் ஐஞ்சீரடிகளும் உளவென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

கொலைநலில்.....கண்ணை என்பது செய்யுள்முழுதும் இயற்சீர் வெள்ளடியான் வந்தது' என்பது பேராசிரியருரை. (செய்-௬௨)

நீண்டுத் தனையென்றது அப்பாக்களை. வெண்டனையெனவே இரண்டு வெண்டனையும் அடக்கலின் அவற்றுள் வெண்சீர்வெண்டனையான்வருஞ் சீர்வகைவெண்பாவுஞ்சீர்வகைக்கலியும் அடங்கிற்று. இனி 'நிரைமுதல் வெண்சீர்' (சுப) என்னுஞ் சூத்திரம் இதற்கதிகாரமாதலின் கட்டளைக்கலிக்கும் ஐஞ்சீரடி கொள்க. தனையென்றதனூற் கட்டளைவெண்பாவிற்குங் கொள்க. அடியும் என்ற உம்மையான் வெண்பாவினுண் மிகவுஞ் சிறுபான்மை வருதல்கொள்க. உளவென்றதனூற் கலிப்பாவினுள்ளும் அதற்குறுப்பாய்வரும் பாக்களுள்ளும் பெரும்பான்மை வருதலும் ஆசிரியத்துள் அடுக்கிவருதலுங் கொள்க. உ-ம். 'கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க, வெண்ணெசங் குருதியுளோடு கிடப்பதே கெண்டிக், கெழுதகையிலிலேன் கிடந்தூடப் பன்னா, ளமுதகண்ணீர்துடைத்தகை' எனவும் 'கிடங்கிற் கிடங்கிற் கிடந்த கயிலைத், தடங்கட் டடங்கட் டளிரியல் கொள்ளாள் கிடங்கில், வளையாற் பொலிந்தகை வையெயிற்றுச் செவ்வா, யினையாடன் கண்ணைக்கு மென்று' எனவும் இவற்றுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரடி வந்தவாறுகாண்க. 'அரவணிந்த கொடிவெய்யோ எனகம்புக்கா னரசவையன் நகற்றியே' எனவும் 'அண்கிள ரவிர்பொறித் துத்திமா நாகத் தெருத்தேறித், துணியிரும் பனிமுநீர்த் தொட்டுழந்து மலைத்தனையே' எனவும் இவை கலியுள் ஐஞ்சீரடி வந்தன. 'தகைமிகு தொகைவகையுரியுஞ் சான்றவ ரினமாக' (குறிஞ்சிக்கலி-௩) என்று கலிக்குறுப்பாகிய ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடிவந்தது. பிறவுறுப்புக்களிலும் கலித்தொகையுள் ஐஞ்சீரடி வருமாறு காண்க. 'சிறுசோற்றினு நனிபல கலத்தன் மன்னே' (புறம்-உரு) என்பது முதலாக நான்கடி ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடிக்கி வந்தன. தன்னினமுடித்தல் என்பதனூற் கட்டளையாசிரியத்திற்குவருமேனு முணர்க. இன்னும் ஐஞ்சீரடியும் என்ற உம்மையாற் கொச்சகக்கலிக்கு ஐஞ்சீரடியும் வருமாறுகொள்க; மன்றுபார்த்து கன்றுதாயைக் கன்றுபார்க்கு மின்னும் வாரார்' எனவரும்; இதனை இனமென்பாருமுளர் பின்னுள்ளோர். (௬௩)

காச. அறுசீரடியே யாசிரியத் துளையொடு

நெறிபெற்று வருஉ நேரடி முன்னே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி; கலிக்கு ஐஞ்சீரடி யெய்தியதன்மேலே அறுசீரடியும் எய்துவித்தலின்.

இ-ள். நேரடி முன்னே எ-து நாற்சீரடிக்கு முன்னும் பின்னும். அறுசீர்...வருஉம் எ-து அறுசீரடி தனக்குரிய வெண்டனையோடன்றி ஆசிரியத்தனையோடு வழங்கப்பெற்று நடக்குங் கலியினுள். எ-று.

முன் என்றதனை இடமுன்னாகவுங் காலமுன்னாகவுங் கொள்க. தனை யொடும் என்ற உம்மையாற் றனக்குரிய வெண்சீர்வெண்டளையான் வருத லும் மயங்கிவருதலும்பெற்றும். உ-ம். *முன்னைத்தஞ்சிற்றின் .. புகாரே யெய்மூர்†கரைபொரு காண்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி .. வாரலையோ' இவை மூன்றாமடி நோடியாக முன்னும் பின்னும் அறுசீரடி வந்தன. இவற் றுக்கு ஆறுஞ்சீர்க்கு ஆசிரியத்தளையான் வந்தன. நெறிபெற்று என்றதனாற் பாக் கட்டளை விட்டன்றி யொருசெய்யுள் முழுவதான தானே வருதலுங் கொள்க. ‡“தொக்குத் துறைபடியுந் தொண்டையுஞ்செவ் வாயமகளிர தோண்மேற் பெயவாள், கைக்கொண்ட நீருட் கருநகண் பிறழ்வ கயவென் றெண்ணி, மெய்க்கண்ணும் பெயகல்வார் நீண்டு கலாநகே சொரிந்து மிளிர்வ காணா, மெககர் மணற்கிளைசுரு மேழை மகர்நாசகே யெறிநீாக கொற்கை'. எனவரும்: இவை கொச்சுக்ககலி. §“வரைபுலா திரைபோய்நது மணநாய நறுதுதல் பொருட்டு வந்தோய” என ஆசிரியத்தளையானும் அறுசீரடி வந்தது. கட்டளையனதேற் றளையென்றதனை நாற்சீரடிக்குத் தளை கோட வின்றென்றா; இவற்றிற்குத் தளை வரையறை யின்மூ. இவற்றைப் பின்னுள்ளோர் இனமென்பா. (சுச)

சூரு. எழுச்சி ரடியே முநிகிய வடசூரா.

இது முறையானே கல்க்கு எழுச்சியாயாது கூறுகின்றது.

* முன்னைத்தஞ்சிற்றின் முழுகு கடலோச சூழ்கிப் பெயர் வன்னைக் குரைப்ப றிவாய கட லேயென் றறிநிப் பெயருந் தன்மை மடவா சணநதுகுதத வெண்புத்தம் (சூர.)
முன்னையும் பேயென்னப் போவாரைப் பேதறுசுகும் புகாரே யெம்

இது மூன்றாமடிமுறைநது முன்னும் பின்னும் அறுசீர் வந்ததுசுகும் போசிரியர் காட்டியது.

† கரைபொரு காண்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி வருகிராயி னனையிருள் யாமத் தடுபுலயோ தும்மஞ்சியகன்று போக நரையுருமே றுங்கைவே லஞ்சுக தம்மை வரையா மங்கையர் வவ்வுத லஞ்சுகும் வாரலையோ.

இஃது ஈற்றயலடி முறைநது இயற்சீர்ச சிறப்புடை வெண்டளையா னும் சிறப்பில் வெண்டளையானும் வந்த ஆசிரியநேர்த்துறைக்கு யாப்பாநங் கவலிநுதீகாரர் காட்டியது (சுச.)

‡ இது போசிரியர் காட்டியதே. (செய-சுச.)

கு-ள். எழுசீரான் வரும் அடியே முடுகியற்கண்ணே பயின்று நடக்கும். எ-று.

வகாரம் பிரிந்தலை, உ-ம், "கவிரிதழ் கதவிய துவரிதழ் முரிவையர்கலிமயிற் கணத்தொடு விளையாட" என எழுசீரடி முடுகிவந்தது. இவை கலிக்கும் பரிபாடற்கும் உரிய, முடுகாத எழுசீரடி வந்துழிக் காண்க. (சுரு)

சுசு. முடுகியல் வரையார் முகலீ ரடிக்கும்,

இது எய்தாத தெயதுவித்தது; எழுசீரடியே யன்றி அறுசீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் முடுகு மென்றலன்.

கு-ள். - எழுசீரடிக்கும் ஐஞ்சீரடிக்கு முன்னின்ற அறுசீரடிக்கும் ஐஞ்சீரடிக்கும் ஐடுமுடுகியல் நீக்கார் எ-று.

முதலீரடிக்கும் என்ற வடிவமை எசுவடிவமை யாதலின் நாற்சீரடியும் இத்துணைப்பயிலாது முடுகுமென்க. > தாயணம் மேலைக்குத்திரத்துத் காட்டுதும். (சுசு)

சுஎ. ஆசிரியர் நங்கினும் வெண்பா ர நங்கினு

மூவக யாபு முன்னுத லில்வே.

இது முடுகியல் இன்னபாவிற்று உரித்தென்கின்றது.

கு-ள். தனியேவரும் ஆசிரியப்பாவினும் வெண்பாவினும் முடுகிய டிடி முன்னும் வாய்ப்பெ. எ-று.

முன்னென்றது நாற்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியுமான அடிகளை. எழுசீரடி முன்னுதலின்று என்றதனால் முற்கூறிய மூன்றடியானும் வரும் முடுகியலோடு விராஅய்த்தொடர்ந்து ஒன்றாய்க் கலிக்குறுப்பாய்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவுமுள என்று கொள்க. உ-ம், "நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முநதறிஇத், தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக, வேப்புரை மென்றேட் பசிலையு மம்பலு, மாயப் புணர் ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச், சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன், பூவெழி லுண் கணும் பொலிகமா வினியே" (கலி, குறிஞ்சி-௩) இஃது அறுசீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் முடுகி ஒரு தொடராய்வந்த ஆசிரியம். "தகைவகை மிசைமிசைப் பாய்மா ரார்த்துட, நெடுதொடர் சென்றார் பலர்" (கலி, முல்லை-௨) எனவும், "இரிபெழு பதிப்பதிர பிகந்துடன் பலர்நீங்க, வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சேரக் குத்தித்தன், கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும், வாடில்

வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று, வெருவரு தாம மெடுப்ப வெகு ண்டி, துரிதருங் கொல்களிறும் போன்ம்' (வெடி முல்லை-௩) எனவும் இவை நாற்சீரடி முடுகியலோடொன்றாய் வந்த வெண்பா. இதனுள் ஐஞ்சீரடியும் வந்தது. | “மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபுமேற் சென்று, வேனுதி புணாவிறற் றிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான, பானிற வெள்ளை யெருத்தத்து ப்பாய்ந்தானைக், கோணுது குத்து மிளககாரித தோற்றங்காண், பான்மதி சேர்ந்த வரவினைக் கோள் விடுக்கு, நீனிற வண்ணனும போன்ம்” (வெடி வடி ௭௭) என ஐஞ்சீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பா. “மலர்மலி புகலெழு வலர்மலர் மணிபுணா க்மீாதோள் பிணைஇ, யெருத்தோடிமில்லை த் தோன்றினன் றேருன்றி, வருத்தினுன் டன்றவில வேறு” (வெடி வடி ௨) இஃது அறுசீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பா இவற்றை அராக மென்னமோ வெனின்.—என்னும்; அராகமாவது பரிதொன்றனோடு கூட்டி ஆற்றுவியாமற் றானேபோய் அற்று வந்தபதாம். அது பரிபாடற்செய யுளுறுப்பென்பர்; இது பரிதொன்றனோடு கூட்டி ஆற்றுவித்துக்கோடற் குரித்தாம் இவ்வேறுபாடு அறிக. (௧௭)

௯௮. ஈற்றய வடியே யசிரிய ஈ நங்கிற

ரேற்ற முரசீர்த் தாகு மென்ப.

௯௯. இடையும வரையார் தொடையுணர் வோடே.

இரண்டு குத்தி மும் உலையையடி னோசுகி படன்க ரிற்று. இவை ஆசிரியத்துட் சிந்தழவருமென வயசாததெய்துவித்தது.

இ-ள். ஆசிரிய வருகி னீற்றயவடியே தன் தோற்றயய முசசீனா யுடை த்தாய் வரத்தோன்றுத் , தொடையுணாவோ இடையிலும் வருதலும் நீக்கார். எ-று.

வசாயம் பிரிவே. முசசீர்தது என ஒருமை கூறியவதனால் ஈற்றயவடி க்கண் ஒன்றே வருதல் பெரும்பான்மையென்றும், தொடையுணர்வோர் என்றதனால் இடை இரண்டிணைந்து வருதலும், தோற்றம் என்றதனால் இடையொன்று வருதலும் கொள்க. உ-ம். “வலததினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று, நீரினு மாரள வின்றே சாரற், கருங்கோற் குறிஞ்சிப் புக கொண்டு, பெருந்தே னியைக்கு நாடனோடு நட்பே” (குறுந்தொகை-௩) இஃது ஈற்றயவடி முசசீர்ததாயிற்று. “நீரின் றண்மையுர தீயின் வெம்மையுஞ், சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ், சார னுடன் கேண்மை, சாரச சாரச சார்ந்து, தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே” இஃது இடையிரண்டிணைந்து வந்தது.

நச்சினூர்க்கினியருரை.

- * | “ சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே
பெரியகட் பெறினே
யாம்பாடும் தான்மகிழ்ந் துண்ணுமன்னே
செய்சோற் றுணு நனிபல கலத்தன் மன்னே
- 5 பெருஞ் சோற் றுணு நனிபல கலத்தன் மன்னே
யென்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே
யம்பொடு வேணுழை வழியெல்லாந் தானிற்கு மன்னே
நாக்த நாமந் தன்சையாற்
புலங்காறு மென்றலை தைவரு மன்னே
- 10 யருநதலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளையுர் இ
யிரப்போர் சையுளும் போகிப் புரப்போர்
புண்கண் பாவை சோர வஞ்சொணுண் டேர்ச்சிப்
புலவர் நாவிந் சென்றுவீழ்ந் தன்றவ
னருநிறத் தியங்கிய வேலே
- 15 யாசா கெக்தை யாண்டினன் கொல்லோ
வினிப், பாடுநரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன் றீகுநரு மில்லைப்
பனித்துறைப் ப்கன்றை நறைக்கொண் மாமலர்
சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்
நீயாது வீயு முயிர்தவப் பல்வே ” (புறம்-2௩௫)

இதனுள் ‘நர்த நாமந் தன்சையால்’ எனவும், ‘அருநிறத்தியங்கிய வேலே’ எனவும் தனித்துவந்தன. ‘பெரியகட் பெறினே’ என்பது சொற்சீரடி. இதனைக் குறளடியாக்கிக் குறளடியும் வருமென்பர் பின்பு தூல்செய்தவாசிரியர் †. † ‘உ.ப் பிலாஅ வலிப்புழுக்கல்’ (புறம்-௩௩௩) முதலிய வஞ்சியடி. (௬௬)

* உரையாசிரியர், இதனைப் பதினேழடி யாசிரிய மெனக்கொண்டு, இதனுள் “வழாமடியும் பன்னிரண்டாமடியும் முச்சீரான் வந்தன; மூன்றாமடி முதலாக ஆறாமடியிருகிய நான்கடியும் பதினொலாமடியும் ஐஞ்சீரான் வந்தன; இரண்டாமடியும் பதினொன்றாமடியும் அறுசீரான் வந்தன; ஏனைய நான்கு சீரான் வந்தன; இவ்வாறு வருதலின் அடிமயங்காசிரியமாயிற்று” என்றார். (தொல், செய்யுளியல், ‘வெண்டளைவிரவியும்’ என்பதனுரை.)

† யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர் ‘இணைக்குற ளிடைபல குறைத்திறி னியல்பே’ என்பதனுரையிற் ‘சிறியகட்பெறினே’ என்னும் புறப்பாட்டை எடுத்தோதி ‘இஃது இருசீரடியும் முச்சீரடியும் இடையிடை வந்த இணைக் குறளாசிரியப்பா பிறவுமன்ன. என்னை? “அளவடி யந்தமு மாதியு மாகிக், குறளடி சிந்தடி யென்ற யிரண்டு, மிடைவா ரிற்ப திணைக்குற ளாகும்” என்றார் காக்கைபாடினியார்’ எனக்கூறினர்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

எ0. முச்சீர் முரற்கையு ணிறையவு நிற்கும்.

இது கலிக்குச் சிந்தடியும் வருமென எய்தாததெய்துவித்தது

இ-ள். முரற்கையுள் எ-து கலிப்பாவினுள். முச்சீர்...நிற்கும் எ-து முச்சீரடி ஒருசெய்யுண்முழுதும் நிறையவு நிற்கும். எ-று.

உம்மையான் முதலிடைகடை என்னும் மூன்றிடத்தும் ஒருவாயு யும் இரண்டும் பலவுமாய வடியாயும் நிற்கும் என்றவாறு. உ-ம். 'நீர்வரக் கண்கலும் தாங்குக், கார்வரக் கண்டனக் காசலர், தேர்வரக் கண்டில மன்னே, பீர்வரக் கண்டனர் தோளே' முச்சீரடி முழுதும் வந்தது. 'அரிபரி பறுப்பன சுற்றி, யொரிதுகழ் கணிசசியோன் சூடிய பிறைக்க, ணுருவ மாலை போலக், குருதிக்கோட்டொடு குடர்வ வந்தன' (முல்லைக்கல்-௩) இது முடுகியலான் முதலடியும் மூன்றாமடியும் முச்சீராய வந்தது. 'நீன்கண்ணற் காண்பென்மன் யான்' (குறிஞ்சிக்கல்-௩) இதுவும் இடையில் வந்தது. 'செய்தானக் கன்வன் மகன்' (ஊழ்-௧௩) இஃது சுற்றில் வந்தது. பலவும் வந்தன வந்துழிக்காண்க. (எ0)

எக. வஞ்சிக் தூக்கே செந்தூக் கியற்றே.

இது வஞ்சிக்குஞ் சிந்தடி வரும் என்கின்றது.

இ-ள். வஞ்சிப்பாலினிற்று அசிரியப்பாலினிற்று திபோன்று இறுக. எ-று.

'செந்தூக்கியற்று' என்ற மாட்டேற்றானே, அசிரியத்திற் கோதிய சீரானுந் தனையானும் சுற்றயலடி முச்சீரடியாய்வருதலும், இடைக்கண் முச்சீரடி வருதலும் பெறப்பட்டது.

உ-ம். 'வான், வலந்தா மறுப்பட்டன
செவ்வா னத்து வனப்புப் போன்றன
தான், களங்கொளக் கழல்பறைந்தன
கொல்ல லேற்றின் மருப்புப் போன்றன
தோல், துவைத்தம்பிற் றுளைதோன்றுவ
நிலைக்கொரா விலக்கம் போன்றன
மாவே, யெறிபதத்தா னிடங்காட்டக்
கழுப்பொருத செவ்வாயா
னெருத்துவல்லிய புலிபோன்றன
களிறே, கதவெறியச் சிவந்தூராஅய்
துதிமழுக்கிய வெண்கோட்டா

னுயிருண்ணுங் கூற்றுப்போன்றன
 நீயே, யவஞ்சீனப் பரீஇயிவுளிப்
 பொல்தேர்மிசைப் பொலிவுதோன்றி
 மாக்கட னிவந்தெழுதருந்
 செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினைமாதோ
 யினையை யாகன் மாதே
 தாயி றாவாக் குழவி போல
 வோவாது கூஉரின் னுடற்றியோர் நாடே” (புறம்-௩)

என முச்சிரடியிடைவந்து மண்டலவாகிரியத்தானிற்றுது. | “ அரிமயிர்த் திர
 ண்முன்கை” என்னும்பாட்டிலுள் ‘ இழைபெற்ற பாடினிக்குக், குரல்புணர்
 சீர்க் கொலைவல்பாண் மகனும்மே வனவாங், கொள்ளழற் புரந்த தாமரை,
 வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிகினே’ (புறம்-௪௧) இஃது சுற்றயலடி முச்சீர்த்
 தாகிச் செந்தாக்கியற்று யிற்ற வஞ்சிப்பா : தனிசொற் பெறுமென்று பின்
 னுள்ளோர் கூறிய நூல்கள் சான்றோர் செய்யுட்காசுவென்று கொள்க. சுற்
 ரடி வரைந்தோதவே, இடையினெல்லாவடியும் வரப்பெறுமாயிற்று. | ‘நேரி
 ழை மகளி ருணங்குணக் கவருங், கோழி யெறிந்த கொடுக்கார் கணக்குழை’
 (பட்டினப்பாலை) என ஆசிரியவடியும் வெள்ளடியும் இடைவந்தன. (எக)

எஉ. வெண்டாட் டெற்றடி முச்சீர்த் தாகும்.

இது வெண்பாவிற்கு முச்சீர் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். வெண்பாவின்றுதியடி முச்சீரான்வருதலை உடைத்தாகும்.எ-று.

உ-தாரணம் மேற்காட்டுதும். சீர்த்தென்னொது ‘ஆரும்’ என ஆக்கக்
 கொடுத்தமையான், அத்துணையாக்கமின்றி நாற்சீரான் மண்டலித்து வரு
 தலும், இடையினும் முதலிலுஞ் சிறுபான்மை முச்சீரான் வருதலுக் கொ
 ள்க. உ-ம்.—

| “ அறையருவி யாடா டினைப்புனமுக் காவார்
 பொறையுயர் தண்சிலம்பிற் பூந்தழையுக் கொய்யா
 ளுறைகவுள் வேழமொன் றுண்டென்ற ளன்னை
 மறையறநீர் வாழிய மையிருங் குன்று” என மண்டலித்து
 வந்தது.

| “ அட்டாலும் பால்கவையிற் குன்ற தளவளாய்
 நடடாலு நண்பல்லார் நண்பல்லர்
 கெட்டாலு மேன்மக்கண் மேன்மக்க ளேசங்கு
 சுட்டாலும் வெண்மை தரும்”

இது முதுரை.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

1காஅ நானுமொன் நீயாப் பகலும்
 பகாஅஅ நண்புடைக் கேளிர்ப் பிரிவுந்
 தகாஅ னிவனென்னுந் சொல்லுமிந் நான்கும்
 வகாஅ தொழிக வெமக்கு.”

இது சான்றோரெல்லாரும் பிறைசொழுததேனும், பாட்டாய் வருதலின் மந்திரமாகாது. இனி,

“வஞ்சி வெளிய குருசெல்லாம் பஞ்சவ
 னுண்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
 சோழ னுறந்தைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
 கச்சியுட் காக்கை கரிது”

“கறைப்பற் பெருமோட்டுக் காடி கிழுவோட்
 கரைத்திருநக சாந்திவகாட் டப்பே
 *மறைக்குமா மாட்டாது மற் றுகண் கையைக்
 குறைக்குமாந் கூடாகத்தி கொண்டு”

இவை ஓளவையுங் கிரைக்காலம்மையுங் கூறியா.

“உலகு பசிப்பப் பசிக்கு முலகு
 துயர்நீரத் தீரு ாலவு
 நிறுத்திவாழ் வஞ்சி யுடையாழ்வி யென்னு
 மொருத்தியா லுண்டிவ் பலகு.”

அங்கனம் செய்யுள்செய்த முன்னோரைக்கண்டு பின்னுள்ளோர் இதனைச் செய்யுளாகச்செய்தலின் இவற்றை *அரிடமென்பார் சுவவ் தியறியாதார்.
(௭௨)

* “மறைக்க வறியாது மற்றதன் கையை” எனவும பாடம்.

† “வரிசை பெரிதுடையர் கட்கலமுந் தாயர்
 புரிசை யொருசாரா ராமலமுந் தண்ணீருந்
 தன்னிலத்து வல்ல புரிசைக்குத்
 தெற்கொத்தித் தோன்றுந் திருநென் மலியேகும்
 பொற்கொற்றி புக்கிருக்கு மூர்”

“வஞ்சி வெளிய குருசெல்லாம் பஞ்சவ
 னுண்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
 சோழ னுறந்தைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
 கச்சியிற் காக்கை கரிது”

எந். அசைச்சீர்க் தாகு * மவ்வயி னை.

* 'அசைச்சீராகும்' எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

“கிடங்கிற் கிடங்கிற் கிடந்த கயிலைத்
தடங்கட் டடங்கட் டளிரியலார் கொல்லார்—கிடங்கில்
வலையாற் பொலிந்ததோன் வையெயிற்றுச் செவ்வா
யினையாட்டி கண்டுணைக்கு யென்று ” இத்தொடக்கத்துப் பொய்
கையாரிவாகீதும், துபுரக்கீற்பகவர் செய்த வாசுதேவனார் சீந்தழ முதலாகிய
ஒருசார்செய்யுட்களும் எப்பாற்படுமோவெனின்:—ஆரிடச்செய்யுள் எனப்ப
டும்; ஆரிடமென்பது உலகியற் செய்யுள் கட்டுகெய்திய உறுப்புக்களின் மிக்குங்
குறைந்துங் கிடப்பனவெனக்கொள்க. ‘வரிசைபெரிதுடையர்’ என்பது
மிக்கது; அல்லன் றிக்குங் குறைந்தும் வந்தன. அவ்வாரிடச்செய்யுள் பாடு
தற்குரியார், ஆக்குதற்குங் கெடுத்தற்கும் ஆற்றலுடையோராயினார்: அவர்,
இம்மையடிமை முக்காலமுமுணர்ந்த இருடிகளெனக்கொள்க; என்னை?

! “உலகியற் செய்யுட் கொதிய வளவையிற்
குறையவும் விதப்பவுங் குறையா வாற்ற
விருடிகண் மொழிசலி ஞரிட மென்ப ” எனவும்,

“ஆரிடச் செய்யுட் பாசுதற் குரியோர்
கற்றோ றறியா வறியுநிக் குடையோர்
மூவகைக் காலப் பண்புமுறை யுணரு
மாற்றல் சான்ற வருந்தவத் தோரே ” எனவும் சொன்னார் பாடீ
டியன்மரபுண்டயார். வடநூலுடையாரும் பிங்கலமுதலாகிய சந்தோபிசுதி
களுள் விருத்தச்சாதி முதலாகிய விகற்பங்களாற் கிடந்த உலகியற் சுலோக
ங்களோ றிக்குங் குறைந்துங் கிடப்ப இருடிகளாற் சொல்லப்பட்டனவற்றை
ஆரிடமென்று வழங்குவெனக் கொள்க; அஃதேயேனின்:—

“வரியிண்குஞ் சிறகா வெயில்வயிழக்
காருடைய நீலி கடிகாவாச்—சீரிய
வத்தியூர் வாயா வணியிலே போன்றதே
பொற்றோன் கச்சிப் பொலிவு ”

“உடையராச் சென்றக்கா லுரெல்லாஞ் சுற்ற
முடவராக் கோலூன்றிச் சென்றக்காற் சுற்ற
முடையவரும் வேறு படும் ”

“கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க
வொண்ணெங் குருதியி லோஓ கிடந்ததே—கெண்டிக்

இது மேலதற்கு எய்தியதோர் விதி.

கெழுதகை யில்லென் கிடநூடப் பன்னை

எழுதகண் ணீர்துடைத்த கை” என்றித்தொடக்கத்தன பெருநீதிநீரூர் செய்யுளும், ஔவையாரீ செய்யுளும், பந்தீனிசீ செய்யுளு முதலாகவுடையனவெல்லாம் எப்பாற்படுமெனின் — ஆரிடப்போலியென்றும் ஆரிடவாசகமென்றும் வழங்கப்படுமென்க. இவையெல்லாம் இருமிகளல்லா எனையோராகி, மனத்ததுபாடவும், சாவவுங் கெடவும் பாடவும்வல்ல கயிலபாணர் கல்லாடர் மாழுவர் பெருநதலைசாத்தர் பெருஞ்சித்திரர்—இத்தொடக்கத்தோரும் மிக்ருங்குறைந்தும் பாடப்படுவனெனக் கொள்க; என்னை?

“மனத்தது பாடு மாண்பி னேருஞ்

சினத்திற் கெடப்பாடுஞ் செவ்வி யோரு

முனிக்கணை செயுண் மொழியவும் பெறுப’ என்றா பாட்டி

யன்மரபுடையா. வரலாறு:—

“இலைல வாயினு மெட்டி பழுத்தாற்

சுலைல வாங்கனி கொண்டிண லாகா

வினையாண் முலைலங் கொண்டு முழுவலக கின்ற

வினையுடை நெஞ்சினே வேதுகொ ளீரே”

(திருமுல்லை, மகளிரிழிவு, க)

இம்முலர்வாக்கி மிக்ருவந்தது; ‘வசசிரம் வாவி ந்றைமதி முக்கோண, நெற்றினேர் வாங்கல் விவங்குத்த, லுட்சக் காவட்டத் துட்புள்ளி யென்பதே, புட்காணர் கண்ட புணர்ப்பு” இது மந்திரநூலிற் புட்காணர் கண்ட எழுத்துக்குறிவெண்பா; இஃது இரண்டாமடி குறைந்தவந்தது. ‘கிடங்கிற் கிடங்கில்’ என்பது பொய்கைவாக்கி மிக்ருவந்தது. ‘கறைப்பற் பெருமோட்டுக் காடு கிழுவோட், கரைத்திருந்த சாங்கைத்தொட்டப்பேய, மறைக்க வறியாது மற்றதன் கையைக், குறைக்குமாங் கூங்ககத்தி கொண்டு” இது பூநந்தாரங் காரைக்காற்பேயாநய் பாடியது; இஃது இரண்டாமடி குறைந்தவந்தது. அறிவுடை நம்பியாரீ செய்த சிந்தம் எப்பாற்படுமோவெனின்:—தூங்கலோசைத்தாய்சு சுரிதகத்தருகு தனிச்சொலின்றித்” “தாழிரும்பிணர்த்தடக்கை” என்னும் வஞ்சிப்பாவேபோல வந்தமையால், தனிசொல்லிலர வஞ்சிப்பாவென வழங்காமோவெனின்:—வழங்காம்; செவியறிவுறுஉவாய் வஞ்சியடியால் வந்து பொருளுறுப்பழிந்தமையால் உறுப்பழி செய்யுளெண்ப்படும். துடழக்கிற்பகவரீ செய்த வாகதேவனார் சிந்தமும் வெள்ளோசைகொண்டும், கொள்ளாது மிக்ருங்குறைந்தும் வரலானும், இருமிகளாற்பாடப்படுதலானும் ஆரிடச்செய்யுளேயாம்.” (யாப்பநங்கலநந்தீ.)

கு-ள். அவ்வெண்பாவின் ஈற்றில்வரும் முசசீடியின் இயதிச்சீர் அசைச்சீராய் நிற்கும். எ-று.

‘இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளலே’ (செய்-உஅ) என்பத லுள் வெண்பாவின் முதலுமிடையும் இயலசைச்சீரண்டும் வாரா: உரிய சைச்சீரண்டும் வரும்: என்றதனை, ஈண்டு இயதிக்கண் இயலசைச்சீரும் உரியசைச்சீரும் வருமென்றவாறு. (எங்)

எஃ. நேர்ற் றியற்சீர் கிராயு கிராயுஞ்

சீதேற் றிதாப- மியற்கைய வென்ப.

இஃது அவ்வசைச்சீர் நான்கனுள் கிராயும் கிராயும் இன்னுழி நின்று இன்னவாறு தட்டுகும் என்கின்றது.

கு-ள். கிராயும் கிராயும் நேர்ற்றியற்சீர்ப்பின்னே தளிகொண்டிறும் இயல்பின. எ-று.

‘இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தியற்றுக்’ (செய்-உஅ) என்றவைதாம் வருஞ்சீ ரோடு தட்டுமாறுகறி, ஈண்டு அவை முன்னின்ற சீரோடு தட்டுமாறு கூறுகின்றது. உ-ம்! “கெடுப்பதாஉங் கெட்டார்க்கு சார்பாய்மற் றாக்கே, யெடுப்பதாஉ மெல்லா மழை” (திருக்குறள்-கரு) | நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர், கெஞ்சத் தவல மிலர்” (ஹ-க(எஉ)); தனக்குவமை யில்லா தான் ருள்சேர்ந்தார்க் கல்லான், மனக்கவலை மாற்ற லரிது (ஹ-எ) | “அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாது, பகவன் முதற்றே யுலகு” (ஹ-க) இவை தேமா புரியா என்னும் நேர்ற்றியற்சீர் ஈராயசைச்சீரோடும் நிரைபசைச் சீரோடு தட்டன. (எச)

எஃ. திராயவ ணிற்றி நேற் று நேர்பும்

வணானின் றென்ப வாய்மொழிப் புலவர்.

இஃது ஒழிந்த நேருநேர்பும் இன்னுழிகன்று இன்னவாறு தட்டு மென்கின்றது.

கு-ள். நேர்ற்றியற்சீர் சின்ற விரண்டாஞ் சீரிடத்து கிராயீற்றியற் சீர்கின்றபின் அதன்பின்னொரு நேர்பும் வந்து தட்டனீக்கப்படா வென்பர் மெய்மொழிப்புலவர். எ-று.

உ-ம்! “பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி, வாலெயி றாறிய னீர்” (திருக்குறள்-ககஉக) | அமிழ்தினு மாற்ற வினிதேதம் மக்கள், கிறுகை யளாவிய கூழ்” (ஹ-கச) | இனிய வுளவாக வின்றாத கூறல், கணியிருப்பக்

காய்கவர் தற்று' (௭௭-௧௦௦) 'படைகுடி கூழமைச்சு நட்பா னறு, முடையா னரசகு னேறு' (௭௭-௩௮௧) எனப் பாதிரி கணவிரி ந்நாயீற்றியற்சீரோடும் நேரசைச் சீரோடும் நேர்ப்பைச்சீரோடுங் தட்டன. இனி, ஒன்றெனமுடித்தலான் வெண்பாவுரிச்சீர் என்று நேரசைச் சீரோடும் நேர்ப்பைச்சீரோடும் தட்டலும், ஒழிந்தன விரண்டொடும் தளையாடையுங் கொள்க. உ-ம் 'பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிதரவ னாடிசேரா தார்' (திருக்குறள்-௧௦) 'இருன்சே ரிருவிலையுஞ் சேரா விறைவன், பொருள்சேர் புசுழ்புரிந்தார் மாட்டு' (௭௭-௩) எனத் தட்டன. (௭௮)

௭௬. எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே

௭௭. வெண்பா வியளினூர் பண்புற முடியுர்.

இரண்டும் உராயியைபுனோக்கி ஒன்றாகக் கூறிற்று. இது கலிக்குஞ்சிந்தடிக்கறி நறுவருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். கலிப்பா எழுசீரிறுதியாகி ஆசிரியத்தாலும் வெண்பாவீனியுதியாலும் முடியும். ௭-று.

'எழுசீரிறுதி யாசிரியம்' எனவே, ஆசிரியவடி பட்டாம் வந்து வருத்தடி முச்சீராகவே வருமென்பதும், 'வெண்பாவியல்' எனவே, கட்டளாவெண்பாவானும் சீர்வகைவெண்பாவானும் வந்து நற்றடி முச்சீரான் வருமென்பது உம் பெற்றும். உ-ம் 'அரிதாய வறனெய்தி யருளியார்க் களித்தலும்' (பாலைக்கவி ௧௦) என்று கலியிறுதியின்பு 'இளைகல முடைய' என்னும் ஆசிரியம் நற்றடி நாற்சீரும் அயவடி முச்சீருமாக எழுச்சீரானிற்றது. 'மணிநற மலர்ப்பொய்கை' (மருதக்கல்-௩) என்னுங் கலியீனியுதி 'மெல்லியான் செவி முதன் மேல்வந்தான் காலையா, மெல்லாங் தயிரோ வெடிப்புக ளன்பெண்டி, ரில்லி னெழீஇய யாழ்தழீஇக கல்லாவாய்ப், பாணன் புகுத-ாக கால்' என வெண்பாவியலானிற்றது. இது கலிக்குறுப்பாய வருதலில் ஆசிரியத்தளையும் வந்தது. இஃது ஒத்தாழிசைக்கும் பெரும்பான்மைவிதி. 'பண்புற' என்றது விசேடமிக முடியுமென்றவாறு; எனவே, இருசீரும் நாற்சீரும் ஐஞ்சீருமாயவடிகளான் முடிவனவெல்லாக் கொச்சகம்: அவை இத்துணை விசேடமின்று என்றவாறு. 'இயல்' என்றதனான் முன்றடியிற் குறைந்த வெள்ளைச் சுரிதகம்வரிற் பண்புறமுடியாவாம். (௭௯, ௭௭)

௭௮. எழுத்து முதலா வீண்டிய வடியிற்

குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்

யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்.

இது • உயத்தமுறையானே யாப்புணர்த்துகின்றது.

இ-ள். எழுத்து . வடியின் எ-து எழுத்துமுதலாக அசையுஞ் சீருமொன்றாகத் தொடர்ச்சிண்டிய வடியிலே, குறித்த நாட்டல் எ-து தான் வைப்பக்கருதிய பொருளைப் பிந்தோரடியுங் கொண்டு கூட்டாதமைந்து மாறாசெய்தல். யாப்பென புலவர் எ-து யாப்பென்று சொல்லுவர் அவ்வாறியாத்தலை வல்ல புலவர். எ-று.

உ-ம். “நீரின் தண்மையுந் தீயின் வெம்மையும்” எனவும், “துகடர் பெருஞ்செல்வக்தோன் நியக்காற்றெட்டு” (நாலடி-உ) எனவும், “ஆரிதாயவறனெய்தி யருநீயொர்க் களித்தலும்” (பாலைக்கவி-கல) எனவும், “வசையில் புகழ்வயங்குவெண்மீன்” (பட்டினப்பாலை) எனவும் இந்நால்வகை செய்யுட்கண் முடியுத்தையும் அடிதோயுங் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டியவாறு காண்க. ‘யாப்பறிபுலவர்’ என்றதனான் இருசாரானும் முச்சாரானும் குறித்த பொருளை முடிப்பனாய், அங்குமுடித் தொழிந்து அச்சினாமேல் வருகின்றவடிவோடு உபாருண்முடியச் செய்வனவும் சிறுபான்மையாப்பென்று சொல்க. உ-ம். “மண்டி மழுக்க மலைநிறங் கிளா, வண்டினமலர்பாயக காதம் மகைக, கண்டந் காணற் குருகின மொலிப்ப” என முச்சாராண்டுவன வெண்பாவிற் பயின்றவருமாய் உடையிற்கொள்க. (எஉ)

எக. பாட்டுரை நாலே வாய்ப்பொழி பிசியே
யக்கந முதுசொல்லவழி நிலத்தும
வன்புகழ் மூவர் தன்பொழில் வரைப்பி
யுற்பெய ரெல்லே யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்றான் புலவர்.

இது முற்கூறிய யாப்பிற்கொர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

இ-ள். பாட்டுரை .. நலத்தும் எ-து பாட்டுக்களும் உரைகளும் தூல்களும் மகநீரககளும் பிசிகளும் அங்கதமும் முதுசொல்லும் எனப்பட்ட அவ்வேறுபொருளிடத்தும். வண் மூவர் எ-து கொடையாற் பெற்ற புகழினையுடைய சேரசோழபாண்டியருடைய. தண் .. வரைப்பின் எ-து குளிர்ச்சியையுடைய நாவலம் பொழிலுட் டமக்கு வரைந்து கொண்ட வடவேங்கடந்தென் குமரி யிடத்து. நாற்பெய.....வழங்கும் எ-து மலைமண்டலம் சோழமண்டலம் பாண்டியமண்டலம் தொண்டைமண்டல மென்னும். நான்கு பெயரையுடைய தமிழ்நாட்டார் நடாத்தும். யாப்பின்.....புலவர்

முதற்கண் ‘யாத்தசீயோடியாப்பெனது’ என நிறுத்த முறை.

௭-து செய்யுளின் பெயர் தனக்குப் பெயராகவு முடைத்து மேற்கூறிய யாப்பு. ௭-று

என்றது, குறித்த பொருளை அடிக்கண் முடிய நாட்டுதலே யன்றி இப்பகுதிப்பட்டச் செய்தலும் யாப்புறுப்பென்றதாம். பாட்டுசெய்யுள் உரைச்செய்யுள் நூற்செய்யுள் எனத்தமிழ்நாட்டார் வழங்கியவாதே பெயர் பெறுமென்றவாறு. எனவே, அந்நாட்டார் வழங்கும் யாப்புப்பகுதி கூறினாராயிற்று. (௭௧)

அ. மரபேதானு,

நாற்சொல்லியலான் யாப்புநுழிப் பட்டன.

இது † நிறுத்தமுறையானே மரபென்னு முறுப்பு யாப்பின்கண் வருமாறு கூறுகின்றது,

இ-ள். மரபேதானும் - மரபென்ற வறுப்புத்தானும்; நாற்சொல்லியலான் - நான்கு சொல்லையு உகைத்தோ எழுவகைவழுவம்படாமல் வழங்குகின்ற வழங்கு வழுவாதன யாப்புநுழிப்பட்டன - முற்கூறியயாப்பிலக்கணத்தின் வழியிலே பொருத்தமுடையவாய்க்கிடப்பன. ௭-று.

இந்நூலிடத்து இதற்கு முன்னும் பின்னும் கூறப்படும் மரபுளதாகலின், இந்நூலுட் கூறிய இலக்கணங்களினின்றும் இதனைப்பிரித்துப் பிரிங்லையேகாரத்தாற் கூறினார். நாற்சொல்லாவன:—இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல். பெயர் வினை யிடையுள் எனபன இயற்சொல்லின் பாகுபாடாகலின், இயற்சொல் அந்நான்குபாகுபாட்டானும் செய்யுட் குறித்தாயிற்று. இந்நான்கு சொல்லானுங் காலநேறும் இடநேறும் வழங்குகின்ற வழக்குள் செய்யுளுநிடையாமற் றொடாபுபடுதலி முறைமைபிறழாமற் செய்யுட்செய்க எனறவாறு. ௨-ம்.

‘ஔதியுமோதா ருணர்விலா மோதாது

மோதி யணைய ருணர்வடையார்—தூயதாக

நல்கூர்நதுஞ் செல்வ ரிரவாதார் செல்வரு

நல்கூர்நதா ரீயா ரெனின்’ (நாலடி-௨௭௦)

* “பாட்டு முதலாக முதுசொல்லீராகச் சொல்லப்பட்ட எழு நிலத்தினும் வளவிய புகழையுடைய சேரன் பாண்டியன் சோழன் என்னு மூவரது தமிழ் நாட்டகத்து அவர் வழங்கும் தொடர்வழிக்கண் வரும் மொழி யாப்பாம் என்றவாறு” என்பது உடையாசிரியநூல்.

† முதற்கண் ‘யாப்பெனாஅ, மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ’ என நிறுத்தமுறை.

இது வழக்காகவும் கூறப்படும். ஒருகாலத்து வழங்கிய சொற்களும் பொருள்களும் அணிகளும் கோலமுமுதலியன ஒருகாலத்து வழங்காதனவு முன. ஓரிடத்து நிகழும்பொருண் மற்றோரிடத்து நிகழாதனவுமுன. அக் காலமும் இடமும்பற்றி ஏற்றவாற்றாற் செய்யுள்செய்க என்றவாறு. அதோளி, இதோளி, உதோளி, குயின் என்றாற்போல்வன இடைச்சங்கத்திற்காகாவாயின. § 'அட்டா னானே குட்டுவன்' (பதிற்றுப்பத்து-௫, ௪௭.) § 'உச்சிக் கூப்பிய கையினர்' (திருமுருகாற்றுப்படை) என்றாற்போல்வன கடைச்சங்கத்திற்காயின சொற்கள், இக்காலத்திற்காகாவாயின. § 'வரிமணன் *ஞெமலக் கற்பக ஈடக்கும், பெருநிகப் பகட்டிற்குத் துறையு முண்டோ' (புறம்-௬௦) § 'கீழ்மரத் தியாத்த சேமவச சன்ன' (புறம்-௨௦௨) என்றாற்போலும் உவமப்பொருள்களும் இக்காலத்திற்காகாவாயின. இன்னும் அந்நான்குநிலத்தும் ஓரிடத்துப்பொருள் ஓரிடத்துவாக கூறலும், உலகொடு மலைதலும், சமய தூல்களோடு மலைதலும், கலைகளோடு மலைதலும், பிறவும் இன்றோன்றனவை பொருண்மாயிற்றுப்பாம். இவை நாடகவழக்கிற்காமாறு அகத்திணையியலுட் கூறிற்று. § 'குண்டல மொருபுடை குலாவி வில்லிட, விண்டலர் தொருபுடை தோடு மின்செய' (சிங். குண. ௧௫௧) § 'வண்காது நிறைந்த பிண்டி யொண்டளிர், துண்பு னாக திளைப்ப' (திருமுருகாற்றுப்படை)

“அம்மல ரடியுங் கையு டணிகிளர் பவள வாயுஞ்
செம்மலர் துதலு நாவுந் திருதொளியுகிரோடங்கேழ்
வம்மிதப் பட்டு வீழ வலத்தக மெழுதியிட்டா
ளம்மலர்க் கண்ட முள்ளிட்டரிவையைத் தெரிவை தானே.”

(சிங். இலக். ௬௬) என்றாற்போலும் அணியுங் கோலமும் இக்காலத்திற்காகாவாயின. § 'புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி, யொலிக்குழைச் செயலையுடைமா ணல்குல்' (அகம. ௭) இது பருவத்துக்கேற்ற அணி. § 'கொல்விளைப்பொலிந்த' (அகம. ௬) என்னுட்பாட்டுக்குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் ஏற்றபொருள் தத்தமரபிற்றாய்வாதன. பிறவுமன்ன. மலையைப் பிறங்கலென்று பின்பு திரித்தரற்போல, இக்காலத்தார் உயர் என்று மலையைக் கூறலாகாது. இனித் குடவயிலைக் 'கொற்றச சோழர் குடந்தை வைத்த' (அகம்-௬௦) எனவும், § 'பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை' (புறம்-௬௬) எனவும் முன்னோர் திரித்தவகையானே, இக்காலத்துக் களத்தூரைக் களந்தையென்றாற்போலத் திரிப்பனவும் அறிக. இனித் தமிழ்நூற்கண் வருவமைத்தவாறன்றி ஆரியரும் பிறபாடைமாக்களும் வேண்டுமாற்றாற் தமிழ்ச செய்யுள் செய்தல் மரபன்றென்றுணர்க. (௮௦)

* 'ஞெமிரப்பகல்பக' என்றும் பாடம்.

அக. அகவ லென்ப தாகிரி யம்மே.

இது * நிறுத்த முறையானே † தூக்குணர்ந்துகின்றது; நிறுக்கப் படும் பொன் வெள்ளிமுதலிய பொருள்களைப் பெற்றுழியன்றிக் கழஞ்சு, தொடி, துலாம் எனத் துலைக்கோலாற்றுக்கி யளக்கு மாறில்லை; அதுபோல அடிவரையறை யுடையவாய் பரந்த பாவினை யடிகளாற்றுணித்துத் தூக்கி ஒசைவேறுபாடுணர்ந்துதலிற் றுக்கு எல்லாப் பாலிற்கும் பொதுவாயிற்று.

இ-ள். வழக்கினுள் அகவல் என்று வழங்கப்படும் ஒசையை ஆசிரியத்தி ற்குரிய என்ப. எ-று.

அகவிக் கூறலின் அகவலாயிற்று. அஃதாவது கூற்றும் மாற்றமும் ஆகி ஒருவன் கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக்கூறுது தாங்கருகியவா றெல்லாம் வரையாத கூறுவது. அசனே வழக்கினுள் அழைத்தலென்ப. அங்ஙனம் கூறுமிடத்துத் தொடர்ந்து கிடந்தவோசை அகவலாம். அவை களம்பாடு பொருள் கண்ணும், கட்டுங்கழகும் இட்டுரைப்பார்கண்ணும், தம்மின் உறந்ததுரைப்பார் கண்ணும், பூசலிசைப்பார்கண்ணும் கேட்கப் படும். வழக்கின்கணுள்ளதாய அங்ஙனம் அழைத்துக் கூறும் ஒசை ஆசிரி யப்பா எ-று. (அக)

அஉ. \$ அது அன் றென்ப வெண்பா யாப்பே.

இது வெண்பாவிற்குரிய செப்பலோசை கூறுகின்றது.

இ-ள். மேற்கூறிய அகவிக் கூறு மோசையன்றிச் செப்பிக்கூறுமோ சையெல்லாம் வெண்பா எனப்படும் என்று சொல்லுவார் ஆசிரியர். எ-று.

* 'மாபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ' என நிறுத்த முறை.

† தூக்கெனினும் ஒசையெனினும் ஒக்கும்.

‡ 'அகவல் என்பது ஆசிரியன் இட்டதோர்குறி' என்பர் உரையாசிரியர்.

§ 'அஃதன்றென்ப' என்பது உரையாசிரியர் கொண்டபாடம்; "வெண் பாயாக்கப்பட்டது அகவலோசை யன்றென்றவாறு. எனவே அகவலில்லாத வோசையாம். இதனைப் பிறநூலாசிரியர் செப்பலோசை யென்ப. அகவல் என்பது ஒரு தொழில்; அத்தொழில் அதன்கண் இல்லாமையின் அஃதன் றென்றார். உதாரணம். 'பொன்றூ மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபே, ருன்னேனென் றாமூலக்கை பற்றினேற்—கன்னே, மனனேடு வாயெல்லா றுல்குநீர்க் கோழிப், புனனாடன் பேரே வரும்.' இது மேற் சொல்லப்பட்ட து (அகவல்) போல இசைகுறித்துவருதலின்றிச் செப்புதலாகி வாச்சியம் போன்று அறிவோசைத்தாக்கி வந்தவாறு கண்டுகொள்க' என்பது உரையாசிரியநூலா.

யாப்பு என்றதனான் அவ்வோசை செய்யுண் முழுவதும் ஒருங்கு தழீஇக் கிடக்கும் எ-று. அழைத்துக்கூறா தொருவற் கொருவன் இயல் புவகையான் ஒரு பொருண்மையைக் கட்டுரைக்குங்கால் எழுந்த வேசை செப்பலோசையெனப்படும். அவ்விரண்டு மல்லுத வழுந்தினு எின்மையின் 'அதாஅன்றென்ப' என அவைகவினிலக்கணம் பெறலாயிற்று. (அஉ)

அஉ. * துள்ள லோசை கலியென மொழிப.

இது செய்யுட்கண் சிவமுதந்திரிய துள்ளலோசை கூறுகின்றது.

இ-ள். வழக்கியலாற் கூறாது முற்றுகைப்படுமாற்றற் துள்ளச்சொல் லுமோசை கலிப்பா எனப்படும. எ-று (அஉ)

அச. † தூங்க லோசை வஞ்சி யாதர்.

இஃது அச்செய்யுட்கணிகழ்ச்சந்திரிய தூங்கலோசை கூறுகின்றது.

* “ துள்ளலோசை கலிப்பாவிற்காம் எ-று. துள்ளுதலாவது ஒழுகு நடைத்தின்றி இடையிடை யுயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிற்றென்றற் போலக் கொள்க. உதாரணம்.

‡ ‘அரிதாய வறனெயதி யருரியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய பகைவென்று பேணுரைத் தெழுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநக காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய ழலிப்பல்யான் கேளினி’

என்றவழி, ‘அரிதாயவறன்’ என்கின்றவழிச் செப்பலோசைத்தாகிய வெண்சீர்ப் பின்னும் வெண்டலோககேற்ற ரொல்லைபு புணராது ஆண் டெழுந்தவோசை துள்ளித் துள்ளி வாதமையாற் துள்ளலோசையாயிற்று’ என்பது-உரையாசிரியருரை.

† ‘துங்கலாவது சீர்தொறும் ஓசையறாத வஞ்சி எ-று. உதாரணம்.

“ சுறமறிவன துறையெல்லா
மிறவீன்பன வில்லெல்லா
மீன்றிரிவன கிடங்கெல்லாந்
தேன்றழ்வன பொழிலெல்லாம்
எனத், தண்பனை தழீஇய விருக்கை
மண்கெழு ரெடுமதின் மன்ன னாரே.”

இதனுட் சீர்தொறும் ஓசையறாதவாறு கண்டுகொள்க.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

இ-ள். அடியிறழியிற் துங்காது சிந்தொழ்த்துங்கப்பலிம் ஓசை அஞ்சி ப்பரிவாகும். எ-று.

தள்ளலுந் துங்கலும் வழக்கின்கண் நிகழாவென்றணர்க. (௮௪)

அ-ரு. மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே.

இது மருட்பாவிற்கு வேறேசையின்றென்கின்றது.

இ-ள். மருட்பா எ-து மருட்பாவிற்கு கோசையாவது வேளை யின்றே எ-து ஒழிந்த இருகூறுமல்லது தானாக வேறுபடுத்து இதுவென்று காட்டுந் தனிநிலை யின்றே. எ-று.

எனவே செப்பலும் அகவலுங் கூடியது மருட்பாவாயிற்று. அதிகார ப்பட்டுச் செய்யுட்டுரியவாய் நின்ற துள்ளலுந் துங்கலும் ஒழிந்தனவே வரும் என்றற்கு 'வேளை' யென்றார் குதநிரங்களை சிறுத்தமுறையாற் கொள்ளாது எதிர்சென்ற கோடலிற் செப்பல் முன்னும் அகவல் பின்னுமாம். ()

அ-ரு. * அவ்வியல் பலலது பாட்டாங்குக் கிளவார்து.

இது மேலனவற்றிற்கு கோர் வரையறை கூறுகின்றது.

இ-ள். மேற்கூறிய நான்கோசையானல்லது செய்யுளை முத்தனாற்கண் ஆசிரியர் கிளவார். எ-று.

* 'அவ்வியல் லல்லது' என்பது பேராசிரியர் கொண்ட பாடம்.

"இதுபாக்க னெல்லாவற்றிற்கு ரூரியதோர் மரபுணர்த்து. மேற்சொல்லப்பட்ட ஓசைவகையா லல்லது பாட்டாங்குக் கூறார் என்றவாறாயிற்று. பாட்டாங்குக் கூறலாவது ஓசை பொழிந்து சீருந் தனையும் படக்கூறல். அவ்வாறுசொல்லுங்காற் பாட்டாங்காகாதென்பதும் அடியுந் தொடையும் பெற்று வந்ததாயினும் நூலின்பாற் படுதல் உரையின்பாற் படுதல் என்பதும் கூறியவாறும். அதுவருமாறு.

“ஓவகை யடியும் விரிக்குங் காலை

மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்து

மெழுபது வகையின் வழவில வாகி

யறுதூற்றிருபத் தைந்தாகும்மே” (செய்-௫௦) என்பது ஆசிரியப்பா

யிற்றூரிய இலக்கணமுடைத்தாயினும் ஓசையின்மையான் ஆசிரியம் எனப் பட்டது துள்ளென்பபடிமென்று கொள்க” என்பது உரையாசிரியருடை.

எனவெ, யானும் அதவே கருதினென் என்றார். ஆங்கு என்றது அகத்தியநிதினை. இதன் பயன் சூழ்குடரிய பாக்களாற் பெயர் பெருத பரிபாட்டு முதல்ய வெழ்புள் கட்டுமொலா இவைமொழிய வேழின்றென்பதூஉம், மருட்பாம்பொல வடுகிடிங்கலிநி தம்நிற்கவவா வென்பதூஉம், பிற்காலத்து சால் செய்த பகிரியர் பாடிடப்பினே மயக்கம்பட வேண்டிவா குளராயின் அவரை விளக்குவதூஉம், முதலுடாகிரியர் இசைக்குப் பண்ணுந்திறமும் பதத்தார் பெலா, இயற்குப் பவரும்இனமும் பருத்தார்கொல் என்னும் இயல் நீக்குவதூஉம் ஆம். இவ் கருத்தாற் சான்றோரும் இனங் கொள்ளாயினார். (அக)

அள. தூக்கியல் வணக்கெ பாங்கு கன பரிபுட.

இது தூக்கிற்று' தூக்கணங்குறுகின்றது.

இவ். தூக்கென்று சொல்லப்பட்ட உறுப்பு நடத்தும் இடவகை சொல்லப்பட்ட னாங்கிடமுள். (அ-று).

தூக்கென்பது சொல்லின் முடியும் தூக்கணமாம். அது கிழத்தலும் அறுத்தலும் பாடலும் என் மன்னிலென்னவற்றுமெனிற்தும். சுண்டும் அவ்வாறே பாவென்றும் பொழுதா உத்தியினயக வெண நறுத்துக் கூறபாடறிதலும் அவ்வத்துக்குள்வழி' மொழிவார்: தூது உறுப்பு லிகாப்பட்டு ஒழிவதுபோன்று அடிசடியுமாறு காண்க. "பாவென பொழியினுத் தூக்கினது பெயரே" என்ற பிறநாதலிற் றாக்கினெப் பா என்றலுமாம். இரூசீமுதகல் ஐயுச்சீகாறும் பரிபுடபட்ட அகவலொடைமையி' 'பெரியகட் பெறினே" எனச் சொற்சீ டியாகவும் சீ யாமபா டந்தான் மகிழ்ந்துண்ணுமன்னே' என அளவடியாகவும் சீ காந்த காறுக் தன்சையால்' எனச் சித்தடியாகவும் சீ சிறுசோற் முணு கனிபல் கலத்தன் மன்னே' என அடிவடியாகவும் தூக்குத்துணித்தவறு காண்க. இங்ஙனம் தூக்கின்றென' 'கந்த நாறுந் தன்சையாந் புலவு, நாறு மென்றலை தைவரு மன்னே' என்றதனை இரண்டு நாற்சீரடியாக அலகிட அகவலொடை பிறவாமையுணர்க. 'உள்ளார் கொல்லோ தோழி' என்பதற்கு முள்ளுடை என்பது அடியெதுகையாய்ச் சித்தடியும் நெடிவடியுமாகக் கொள்ளவன்றதனையுச் தூக்குத்துணிச் திரண்டினையும் அளவடியாக்கியவாறுங் காண்க. தூக்கின்றென மயக்கமவஞ்சியிடைதெரியாமையு முணர்க. (அள)

அஅ. மோனை யெதுகை முரணை யியைபென

நானெறி மரபின தொடைவகை யென்ப.

இது *நிறுத்தமுறையானே தொடை கூறுகின்றார்; அவற்றது பெயரும் முறையுமுணர்த்திற் - து.

இ-ள். தொடைமோனையும் எதுகையும் முரணும் இயையும் என காண்கு வழியாகிய முறைமையினையுடைய. எ-று.

நெறிமாபின எனவே அளபெடை வழுவமைத்துக்கொண்ட எழுத்தாகலின் அவ்வாறு சிறந்ததன்றும். தொடைவகை யென்றதனான் அசையத்தாதி யுஞ் சீரத்தாதி யுங் கொள்சு. இவைதாம் அறுநூற்றிருபத்தைச்சமீக் கண்ணும் வந்தவடியேவாயும் நிறவடிவரவும் சொடுப்பனவும், ஓரடிக்கண்ணே தொடுப்பனவும், கூட்டையடியொடு தொடுப்பனவும், சீர்வகையடி தம்மொடுதாமும் தம்மொடுநீறவும் வந்து தொடுப்பனவும் எனப்பவ்வாயிற்று. (அ-அ)

அக. அளபெடை கூட்டிப்பவ வாவந்து யாதும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சொற்புவிதி.

இ-ள். அந்நாங்குடனே உயிரளபெடையைக் கூட்டித் தொடையைத் துமாம். எ-று.

உம்மை எச்சவும்மையாகலின் ஒற்றளபெடை கூட்ட ஆறுமாம் எ-று. உயிரின்பின்னது ஒற்றுகலின் உயிரளபெடையை யெடுத்தோடு ஒற்றளபெடையை உம்மையாற் கொண்டார். கலிக்கு ஒற்றளபெடை துள்ளலோசையை நிகழ்த்தாதவாறு மேற்காண்க. (அ-க)

க0. பொழிப்பு மொருடவுள் சொற்க்காடை பரப்பு

மமைத்தனர் தெரிபி வைவயுமா ருளவே.

இதுவுமது.

இ-ள். பொழிப்..... தனர் எ-து பொழிப்புத்தொடையும் ஒருஉத்தொடையுஞ் செந்தொடையிலக்கணமும் ஓரடிக்கண்ணே வருமென்றமைத்தனர் ஆசிரியர். தெரியி.....ளவே எ-து ஆராயின் அவையுத்தொடையாதற்குள். எ-று.

தெரியின் என்றதனாற் செந்தொடை ஓரடிக்கண் வரினும் ஈரடியானன்றி வாரா எனக்கொள்க. இக்கருத்தான் ஈண்டும் போதத்துவைத்தார்.

* 'தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ' என்பது.

அவையும் என்ற உம்மையை எச்சப்படுத்திப் பிறவும் ஓரடிக்கண்ணே வருவனவும் உளவெனக்கொள்க. அவை முற்றெதற்கையும், கிளைமுற்றெதற்கையும், இரண்டந்தையும், இருவகை கிரணியுத்தமைத்தவும் விட்டிசையுமாம். (௯0)

௯௧. * நிரணியுத் தமைத்தலு யிரட்டை யாப்பு
மொழிந்தவற் நியலரன் முற்று மென்ப.†

இது கிரணியைத்தொடையும் இரட்டைத்தொடையுமென இரண்டு தொடரை கூறி அவை முற்கூறிய தொடர்பாற்பட்டு அடங்கக் கூறுகின்றது.

இ-ள். கிரணியைப் பொருள்வகையால் தொடுக்குத்தொடையும் வந்த சீரோ நாற்காற்றெடுக்குத் தொடையும் முன்னைத் தொடர்பாற்பட்டு அடங்கும். எ-று.

யாத்தவெனியுத் தொடுத்தவெனியும் ஒன்று. † “அடல்வே லமர் நோக்கி நின் முகக் கண்டே, யுடலு நிரிர்கோடி மூழ்மலரும் பார்க்குங், கடலுங் கணையிருளு மாம்பலும் பாம்புந், தடமதிய மாமென்று தாம்.” என்ற வழி உடலுங் கடலுமென கிரணியைத்தொடையேற் கூறுமாற்றான் எதுகைத்தொடையாய் அடங்கும். † “பரவை மாக்கடற் றெருகுதிரைப் பாவும்-பண்டைச் செய்தி யின்னிலவக் கரையும்” என இவ்வாறு கிரணியுத்தலும் ஒன்று. அஃது இயைபின்பாற்படுமென்க. அழிந்தனவும் அன்ன.

இரட்டைத்தொடையென்பது ஒரு சொல்லே நான்கு சீருமாகி வருமென்பது. அது † ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும்” என வரும். இது குறையீற்றிரட்டையியையுத்தொடையாய் அடங்கும். † “பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ - நாவீற்றிருந்த புலவீரகான் பாடுகோ”

* “கிரணியுத்தமைத்துக் கோடலும் இரட்டைத்தொடையும் ஏற்பவும் பெறுமென்றவாறு. கிரணியைத்தொடையாவது பொருளைச்சேரகியுத்திப் பயனையுஞ்சேரகியுத்தல். இரட்டைத்தொடையாவது ஓரடிமுழுதும் ஒரு சொல்லேவருதல். இத்துணையுங் கூறப்பட்டது அடிதொறும் வருவன ஐந்து தொகையெனவும் அடிக்கண்வருவன ஐந்துதொடையெனவும் அவ்வைந்தும் மூன்றாகி அடங்குமெனவும் கூறியவாரும்” என்பது உரையாசிரியருரை.

† இக்குத்தாத்திற்கு நச்சினூர்க்கினியருரை பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை. பேராசிரியருரையே ஈண்டுப் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

என்பது நிராயீற்றிரட்டை. இதுவும் இயைபாய் அடங்கிற்று. செந்தொடையாய் அடங்குவன உளவேற் கண்டுகொள்க. மற்று, இவை இவ்வாறு அடங்குவனவற்றை விதந்தோதுவதென்றையெனின், இவையுந் தொடைப்பாடுகண்டு ஐயற்றானே ஐயமறுத்தானென்பது. எனவே, ஒழிந்தபொருள்கொள் தாமேசின்று தொடைப்பாடுகாட்டி ஐயஞ்செய்யாமையின் மவை கூறலாயினென்பது. நாளிறையாயின் இனைத்தெனியறுத்தபொருட்கேற்ப எதிர்பொருளும் எண்ணி நிறுத்துச் செய்யப்படுதலின் அது வேறுதொடையாங்கொல்லென்று ஐயஞ்செய் லுமென்பது. மொழிந்தவற்றியலானெனவே, சனக்கு வேறியல்பில்லாச செந்தொடை நீக்கப்பட்டது. பொழிபும் ஒருஉவம்போல் ஓடியுள் நின்றும் தொடைமைசெய்யினும் அவை முற்றாய் அடங்கும். ஈரடிக்கூட்டத்துத் தத்தம் வகையாற் சொடைமை செய்யாவென்பது. (௬௧)

கூஉ. அடிதொறுந் தலையெழுந் தொப்பது மோனை*

இது மோனையில்க்கணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அடிதொறும் முதற்கண் ஓடுமுத்துவரத் தொடுப்பது மோனைத்தொடையாம். எ-று.

முன்னர் 'அடியுள் எனவே தளையொடு தொடையே' (செய்-௩௩) என்பதனான் ஓரடிக்கண்ணே தளையுத்தொடையும் வருமென்பது பெறுதலானும், ஈண்டு அடிதொறும் எனப் பன்மைகூறுதலானும், ஈரடிக்கூட்டத்துத் தளையுத்தொடையும் வருமென்பது பெறுதலானும் ஓரடிக்கண்ணும் ஈரடிக்கண்ணும் தளையுத்தொடையுந் கோடல் வேண்டிமென்றுணர்க. 'தலையெழுத்தொப்பது' என்றற்கு, அடிகளின் முதலெழுத்தும் சீர்குவின் முதலெழுத்தும் என்பது பொருளாம். 'அடிதொறுமென்பது ஈரடியையும் ஓரடியையும் உணர்த்தலின், அடிமோனையும் இணைமோனையும் பொழிப்புமோனை

“அடிதொறும் தலையெழுத்தொன்றிவரத் தொடுப்பது மோனைத்தொடையாம். எ-று. அஃதேல், “அடியுள் எனவே தளையொடு தொடையே” (செய்-௩௩.) எனவோதி, ஈண்டு மற்றையடியினும் வருதல் பொருத்தாதெனின், ஆண்டு மற்றையடியுள் வாராதென்றால்லர்: அடியல்லாத உரை முதலானவற்றுள் தளையொடு தொடையில்லையென்பார் “அடியுள் எனவே தளையொடு தொடை” என்றாரென்க. உ-ம். ‘மாவும் புள்ளும் வதிலயிற் படர, மாகீர் விரிந்த பூவுந் கூம்ப, மாலு தொடுத்த கோதையுந் கமழ, மாலு வந்த வாடையும், மாயோய் நின்வயிற் புறத்திறுத் தற்றே’ எனவரும்.” என்பது உரையாசிரியருரை.

யும் ஒருஉமோனையும் கூழைமோனையும் மேற்கதுவாய்மோனையும் கீழ்க்கதுவாய்மோனையும் முற்றுமோனையுமென மோனை எண்வகைப்படுமாயிற்று. 'பொழிப்புமொருஉவும்' (செய்-கூ) என்னுஞ் சூத்திரத்தான், இவ்வாசிரியா கொண்ட பொழிப்புப் ஒருஉவுங் கோடற்கு அஃது இணைகொள்ளுமாறென்னையெனின் :— அக்குத்திரத்து 'அவையுமாருளவே' எனச் சூத்திரஞ்செய்தமையான் அவையும் முன்பிறவும் ஓரடித்தொடையுமுள என்று பொருடருதலிற் றொடைக்குச் சிறந்துதோன்றும் வினைமுதலியனவுங் கோடும். உ-ம். 'கான மஞ்சையின்ற முட்டை, காத லின்றி வீசு மந்தி'—இஃது ஈரடியும் எழுத்தொத்தலிற் றன்னைதொன்வந்து தொடுத்த கட்டளை அடிமோனை. 'கோதை மாப்பிற் கோதை யானுங், கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானும்'—இஃது எழுத்தொல்வாமையிற் பிறவடிதொடுத்த கட்டளையடிமோனை. 'யாண்டுங் காணென் மாண்டக் கோனை, யானுமோ ராடுகள மகளை' (குறுக்கொகை-கூக.) இஃது இருவகையுந் தொடுத்தது. 'கண்டற் கான்ற குருகின மொலிப்பக், கரையா டலவன் வளைவயிற் செறிய'—இது சீர்வகையடிதொடுத்தது. 'உவயுமதி யுருவி னேக்கல் வெண்குடை' (புறம்-கூ.) 'ஒடுங்கா வொலிகடற் சேர்ப்ப னெடுந்தேர்' இவை கட்டளையிணைமோனை. 'உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு' (திருமுருகாற்றுப்படை) இது சீர்வகையிணைமோனை. 'செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை' (ஐடி) 'கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு' (திருக்குறள்-கூகூ.) இவை கட்டளைப் பொழிப்புமோனை. 'வெயிலுருப் புற்ற வெம்பரல் கிழிப்ப' இது சீர்வகைப் பொழிப்புமோனை. 'வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்' (புறம்-கூ.) 'வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையால்' (நாலடி, கடவுள்வாழ்த்து) இவை கட்டளையொருஉமோனை. 'கல்லாதவரு நனிஃல்லர் கற்றார்முன்' (திருக்குறள்-ஈ௦௩.) இது சீர்வகையொருஉமோனை. 'வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வரகின்' 'அம்பு மழலு மலிர்கதிர் ஞாயிறு' (நாலடி, பிறனில்லியழையாமை) இவை கட்டளைக்கூழைமோனை. 'மடக்கண் மயிலின் மறலி யாங்கு' இது சீர்வகைக்கூழைமோனை. 'கந்திற் பிணிப்பர் களிற்றைக் கதந்தவிர' (நான்மணி-கஉ) 'பயவார்கட் செல்வம் பறப்பப் பயிள்கொல்' (நாலடி, நன்றியில்செல்வம்) இவை மேற்கதுவாய்மோனை. 'எல்லை யெம்மொடு சுழிப்பி யெல்லுற' 'நல்லா ரிருவ ருவப்ப நயமிலார்' (நாலடி.) இவை கீழ்க்கதுவாய்மோனை. 'ஒல்லா தொல்வ தென்றலு மொல்லுவது' (புறம்-கககூ.) இது சீர்வகைக் கீழ்க்கதுவாய்மோனை. 'கந்த சடடறக் கற்பவை கற்றபின்' (திருக்குறள்-கூகூ.) இது முற்றுமோனை. இது சீர்வகை முற்றுமோனை.

இனிக், கவிக்கு 'இணையரண் டியைந்தொத்த முகைநாப்பட்ட பிறிதியாதும்' (கவி-மருதம்-கஉ) இஃது இணைமோனை. 'அரிமதர் மழைக்கண்

ணீரலர்முலைமேற் நெறிப்பபோல்' இது பொழிப்புமோனை. | 'பெண்டெனப் பிறர்கூறும் பழிமாறப் பெறுகற்பின்' (ஐடி) இஃது ஒருஉமோனை. 'கழிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்மேல்' இது கூழைமோனை. | 'அளியென வடையேன்யா னவலக்கொண் டழிவலோ' (கலி, பாலை, ௧௧) இது மேற்கதுவாய்மோனை. | 'ரூளிகழை யயர்மலை முற்றிய முழங்கழல்' (ஐடி, பாலை, ௨௪) இது சீர்வகை மேற்கதுவாய்மோனை. 'மணரிநற மலர்ப்பொய்கை வளர்ந்தருளு மயிலோனை' இது கீழ்க்கதுவாய்மோனை. | 'அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்' (பாலை-௧0) இது முற்றுமோனை. இவற்றுக்குச் சீர்வகைபயவும் வருமாறுணர்க. இச்சூத்திரமுதலாகக்கூறல் கட்டளையடிக்குத் தொடைகொள்ளுங்காற் றிலாவ முக்கழித்துத் தொடைகொள்ளுமாறு 'மெய்பெறு மாபின்' (செய்-௧0௧) என்பதனுட் காட்டுதும். (௧௨)

அஃதொழிக் கொன்றி னெதுக யாகும்.

இஃது எதுகை கூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய முதலெழுத்தினையொழித்து இரண்டடியினும், சீர்முழுதும்ஒன்றினும், இரண்டாமெழுத்தேஒன்றினும், ஒடிக்கண் முதலிருசீர்க்கண் இரண்டாமெழுத்துஒன்றினும், முதற்சீரினும் மூன்றஞ்சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரினும் நான்காஞ்சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரொழித்து ஐனைய ஒன்றினும், முதலயற்சீரொழித்து ஐனைய ஒன்றினும், நற்சீரொழித்து ஐனைய ஒன்றினும், நற்சீரொழித்து ஐனைய ஒன்றினும், நான்குசீரும் ஒன்றினும் தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, இணையெதுகை, பொழிப்பெதுகை, ஒருஉவெதுகை, கூழையெதுகை, மேற்கதுவாயெதுகை, கீழ்க்கதுவாயெதுகை, முற்றெதுகை எனக்கூறப்படும். எ-று.

அயலெழுத் தொன்றின் என்னது முதலெழுத்தைச் சுட்டியவத னுண், முதலெழுத்தின் மாத்திரை தம்முள் ஒத்தல்வேண்டிமென்றுகொள்க. உ-ம். | 'மாயோன் மாப்பி னோம் போலுள், சேயோன் சேர்ந்த வெற்பிற் றீநீர்' இது தம்மொடு தாம்வந்த கட்டளைத்தலையாகெதுகை. | 'வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையாற், காளிலந் தோயாக் கடவுளை, யானிலம்'

* 'அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றும்' இரண்டாமெழுத்தொன்றின் எதுகையாகும் எ-று. அஃதேல், முதலெழுத்து மொன்றி இரண்டாமெழுத்துமொன்றில் யாதாகுமெனின், முந்துற்ற மோனையாற் பெயரிட்டுவழங்கப்பெறும் எ-று. உ-ம்.— 'அடிதாங்குமளவன்றி..... களிநெனவு முரைத்தனரே எனவரும்' என்பது உரையாசிரியருரை.

(நாலடி, கடவுள் வாழ்த்து) இது தம்மொடு தாம்வந்த கட்டளை அடியெதுகை. | சிலைவிலங்கு நீள்புருவஞ் சென்றொசிய நோக்கி, முலைவிலங்கிற் நென்று முனிவாள்' இது சீர்வகையடிக்கட்டளையொடு தெடுத்த தலையாகெதுகை. | அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகிப், பகல்கான் நெழுதரு பல்கதிர்ப் பரிதி' (பெரும்பாணாற்றுப்படை) இது கட்டளையடிச் சீர்வகையடியொடு தொடுத்த அடியெதுகை. | தலையெழுத்தொப்பதுமோனை' (செய்-கூஉ) என்றவிற்றலையாகுமோனை இவ்வாசிரியர்கொள்ளார். | 'வைகலும் வைகல்' (நாலடி-அறன்வலியுறுத்தல்) என்னும் வெண்பாவிற் சீர்முழுதும் வருதலின் வழிமோனைப்பாற்படும். | 'புன்கா லுன்னத்துப் பகைவ னெங்கோ' (பதிற்றுப்பத்து-எ-க) 'மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழின்' (திருக்குறள்-௨௦௪) இவை இணையெதுகை. 'பொன்னேர் மேனி நன்னிறஞ் சிதைத்தோர்' உருவக் கடுந்தேர் முருக்கிமற் றத்தேர்' இவை பொழிப்பெதுகை. | 'உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை' ; 'பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசை' (சிறுபாணாற்றுப்படை) ; 'வாண்மாய் குருதி களிறுமுக்கத் தாண்மாய்ந்து' (களவழி-க.) இவை ஒருஉ.வெதுகை. | 'இன்ன ரென்ன தின்பம் வெஃகி' | 'குன்றங் கொன்ற குன்றக் கொற்றத்து' இவை கூழையெதுகை. | 'பொன்னேர் மேனி துன்னினர்' | 'கொண்டிபா ராட்டுவார் கண்டிலர்கொன் மண்டி, (நாலடி, தா உய்தன்மை) இவை மேற்கதுவாயெதுகை. | 'உள்ளினுள்ளம் வேமே யுள்ளாது' (குறுந்தொகை-௧௩௨.) | 'படியை மடியகத்திட்டா னடியினான்' (நான்மணி, கடவுள் வாழ்த்து) இவை கீழ்க்கதுவாயெதுகை. | 'கன்னிப் புணையன்னத் துன்னும்' | 'இன்றுகொ லன்றுகொ லென்னுது' (நாலடி-அறன்வலியுறுத்தல்) இவை முற்றெதுகை.

இனிக்கலிக்கு— அடக்காதார் மிடல்சாய மார்வத் திறத்தலின்' | 'எறி திரை செற்கையான் ிகவாங்கி நீதோங்கி' இவை இணையெதுகை. | 'பெருவரை யுறழ்மார்பிற் றிருவேங்கு கரியோனை' இது பொழிப்பெதுகை. | 'அணிவேங்கை செறிநீழற் கிளியோப்பு மணிநிறத்தாள்' இஃது ஒருஉ.வெதுகை. | 'மணிவரை யணிமார்பிற் பணிமேவும் *பெரியோனை' இது கூழையெதுகை. | 'அலைகடற் றுயிலுணரா மலையெடுத்த நிலையோனை' இது மேற்கதுவாயெதுகை. | 'கதிபல விதியாற்சென் றமுந்தாமற் றுதித்தேத்தி' இது கீழ்க்கதுவாயெதுகை. | 'திரிபுர மெரிசூழ வரிவாங்கும் பெரியோனை' இது முற்றெதுகை.

'பிறையோனை' எனவும் பாடம்.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

கூசு. * ஆயிரு தொடைக்கும் கிளையெழுத் தூரிய.

இது முற்கூறியவற்றோ டொப்பனசில தொடைகூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய மோனைக்கும், எதுகைக்கும் கிளையெழுத்துக்களும் ஒன்றிவரப்பெறும். எ-று.

கிளையெழுத்தாவன:-வருக்கமோனையும், வருக்கவெதுகையும், வல்லின வெதுகையும், மெல்லினவெதுகையும், இடையினவெதுகையும் என ஐந்தாம். உ-ம். † 'வயங்குகதிர் காய்ந்த வாடை வைகறை, விசும்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுதி† இது கட்டளையடிசசீர்வகையடியொடு தொடுத்தவருக்கமோனை. ‡ 'கல்லாதா னொட்பங் கழியநன் றுயினுங், கொள்ளா ரறிவுடையார்' (திருக்குறள்-கலச) இது கட்டளைவருக்கமோனை. § 'கேளீர் போலக் கேளவ வேண்டி, வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறிய' இது கட்டளைவருக்க வெதுகை. ¶ 'வாரியும் வடித்து முந்நியு முறழ்நதுஞ், சீருடை நன்மொழி நீ ரொடு சிதறி' இஃது இரண்டுந் தொடுத்தது. * 'வானுயர் வெற்ப விரவின் வரல்வேண்டா, யானை யுடைய சூரம்' இது கட்டளைவருக்கவெதுகை. † 'தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ, ரெச்சத்தாற் காணப் படும்' (திருக்குறள்-ககச) இது கட்டளைவல்லினவெதுகை. ‡ 'அத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப், பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி' இஃது இரண்டுந் தொடுத்தது. § 'அந்தணர் தூற்கு மறத்திற்கு மாகியாய, நின்றது மன்னவன் கோல்' இது கட்டளை மெல்லினவெதுகை. ¶ 'துயரில் புலம்பினு முன்னுதொறு நலியுந், தண்வர லசைஇய பண்பில் வாடை' இது சீர்வகைமெல்லினவெதுகை. † 'எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப், பொயயா விளக்கே விளக்கு' (திருக்குறள்-உகக) இஃது இடையினவெதுகை. ‡ 'மன்னர் மன்ன மறவர் மறவ, செல்வர் செல்வ செருமேம் படுந் (பெரும்பாணற்றுப்படை) இது சீர்வகை இடையினவெதுகை. (கூசு)

* 'எ-து எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வருத்தலை துதலிற்று. மோனைத்தொடைக்கும் எதுகைத்தொடைக்கும் எடுத்த எழுத்தே வருதலின்றி வருக்கவெழுத்தும் உரிய எ-று: உ-ம். 'பகலே, பல்பூங் கானற் கிள்ளை யோப்பியும், பாசிலக் குளவியொடு கூதளம் விரையு, பின்னுப்பிணி யவழிந்த நன்னெடுங் கூந்தல்' எ-து வருக்கமோனை. 'ஆற்றி யந்தணர்க் கருமறை புலபகர்ந்து, தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்து 'என்பது வருக்கவெதுகை' என்பது உரையாசிரியநூல்.

† என்பது வகரவருக்கம் முதற்கண் வந்தமையின் வருக்கமோனையா யிற்று என்பது.

கூடு. மொழியினும் பொருளினு முரணுதன் முரணே.

இது *முறையானே முரண் கூறுகின்றது.

இ-ள். †சொல்லானும் பொருளானும் பகைத்தல் முரண்டொடை.
எ-று.

அவை ஐவகைய : சொல்லும் சொல்லும் முரணுதலும், பொருளும் பொருளும் முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதலும் என. உதாரணம் :—
'செவ்வரை நவந்த சேணிடையநவி. வெண்மறி கறிக்க மல்லே. இகையுத் திருவகை யடியும் அங்கனம் முரணிற்று. † 'நெருப்பி னன்ன குடிகச் சேவ, னீர்சேர் கானத்து நெடுமணற் கிளைப்ப' இது கட்டளையீரடியும் பொருளும் பொருளும் முரணிற்று. ‡ 'நீரோ மன்ன சாயற், நீயோ மன்ன வென் னுரனவித் தன்றே' இஃதிருவகை யடியும் அங்கனம் முரணிற்று. தன்சே ருதய தயங்கினூர்க் கடத்து, வெம்பொருட் பிரிவை வேண்டிச் சென்றார்' இது கட்டளையீரடியுஞ் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணிற்று. § 'சிறுநல் கூர்ந்த செல்குடர் மலை, நெடுநீர்ப் பெய்கைக் குறுநர் தந்த' இஃதிருவகை யடியும் அங்கனம் முரணிற்று : சிறுநல் கூர்ந்ததுக்குச் சிறிய பொருளின்னு. 'செந்தீக் கானஞ் சென்ற மாதர், நீரின் மையி னெஞ்சுழிந்து வருந்த' இது கட்டளையீரடியுஞ் சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணிற்று. செந்தீக்கு சிறமும் சொல்லுமு

* 'மோனை யெதுகை முரணே யியைபென' என மேல்ஓதிய முறையானே என்றவாறு.

† 'அடிதொறும் வந்த சொல்லினுதல் பொருளினுதல் மாறுபடத் தொடுப்பது அடிமுரண்டொடையாம் எ-று. அவற்றுட் பொருள் முரணாவது சொல்லினுன்னறிப் பொருளினுன்னமாறுபடுவது. உதாரணம் :—
'இரும்பி னன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை, பொன்னி னன்ன துண்டா துரைக்கும்' என்பது இரும்பும் பொன்னும் மாறுபாடுடைத்தாதலிற் பொருண்முரணாயிற்று. 'சிறுகுடிப் பாதவர் மடமகள், பெருமதர் மழைக் கண்ணு முடையவா லணங்கே' என்றவழிக் குடியும் குணமும் மாறுபாடு பெருமையெண்ணுஞ் சொல்லே மாறுகோடலிற் சொண்முரணாயிற்று' என்பது உரையாசிரியருரை.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

ண்டு, நீர்க்குச் சொல்லின்று. § செத்தீ யன்ன சினத்த யானை, நீர்க்கை பெ ருஅக் கற்பிற் தேர்நகைஇ. இஃ திருவகையடியும் அங்கனம் முரணிற்று. செங்குரற் பைந்தினை விளைபுன மேவிப், பைக்கிவி கடியும் பான்மொழி மகளிர்' இது கட்டளை யீரடியும் சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணிற்று. § 'செவ்வேற் சேய் திருமண மறுத்த, கரு விற் கானவன் வரில்' இது சீர்வகையடி அங்கனம் முரணிற்று. § 'பன்மை சின்மை பற்று விடுதலென், நென்பன்' இது கட்டளை இணை முரண். 'நிலவு மிருளும் போல்வ நீர்வரை' இது சீர்வகை. § 'கார்பெயல் பெய் தபிற் செருளுக் கோட்டுக்கீழ்' § 'எழுதுறு நன்றிசெய தொன்றுதீ தாயின்' (நாலடி-கயமை) இவை கட்டளைப் பொழிப்புமுரண். § 'வருது மேனமொழிந்தார் வாரார்கொல் வானங், கருவிருந்தா விகரும் பொழுது டுண்' (நாலடி-அச்சலவநிலை-கயமை, கக) இவை கட்டளை ஒருமுரண் 'வரினு நோய் சொல்' (நான்மணி, கக) இவை கட்டளை ஒருமுரண் 'மருத்தல்லர் வாராது.' இது சீர்வகை. § 'சுறுத்தவி னளவி னெண்ணி னென்ற' § 'தேரும் யானையுங் குதிரையும் பிறவும்' இவை கட்டளைக் கூழைமுரண். § 'கண்ணுந் தோளுந் தண்ணறுங் கதுப்பும்' (நற்றிணை-அச) இது கட்டளைக் கீழ்க்கதுவாய் முரண். § 'அறுத்தலிற் ரொகுத் தலிற் பிரித்தலின்' (தொல், சொல், வேற்றுமையியல், கக) § 'கற்ற லிருத் தல் கிடத்த லியக்குதல்' இவை கட்டளை முற்றுமுரண். § 'நீரு ள்லினுந் தீயும் வளியு, மாக விகம்போ டைநது மாகும்' என்பது சீர்வகை. இவற் றை ஐவகையாக முற் கூறியாகு விரிப்பிற் பெருகுமாகலன் உவற்றுளேற் றன கொள்க. (கரு)

ககக. * இயுவா யொன்ற லியையின் யாபபே.

இது முறையே இயைபு கூறுகின்றது.

இ-ள். இரண்டடியினும் பொருளியைபின்றி எழுத்தாதல் சொல்லா தல் ஈற்றிலே பொருத்தத் தொடுப்பது இயைபுத்தொடைக்கிலக்கணம் எ-று.

* அடிதொறும் ஈற்றெழுத் தொத்துவரின் அஃது இயைபுத்தொடை யென்று சொல்லுவர் எ-று. உ-ம். 'இன்னகைத் துவர்வாய்க் கிளவியு மண ள்கீழ், நன்மா மேனிச சுணங்குமா ரணங்கே, யாடமைத் தோளிக் கூட ளு மணங்கே, யரிமதர் மழைக்கண்ணு மணங்கே, திருதுதற் பொறித்த தில தழு மணங்கே' என வரும். அசை சீரென வரையாது கூறினமையான் தீரெழுத்து இறுதிகண் ஒப்பினும் இயைபாமெனக்கொள்க' என்பது உரை யாசிரியநூல்.

அவரோ வாரார் கார்வூத் தன்றே, கொடிக்கு முல்லையுங் கடிக்கரும் பின்றே' இது கட்டளைஎழுத்தடியியைபு. | 'பரவை மாக்கடந் ரொகுதினா வரவும், பண்டைச் செய்தியின்றிவன் வரவும்' இது கட்டளைச்சொல்லடியியைபு; 'சீர்வகையடிக்கு வந்துழிக்காண்க. | ஒங்கிய சுரத்தை நீங்கி யேகி' இஃதிணையியைபு. | விரிந்தானா மலராயின் விளிந்தாலுங் குயிலாயின்' இது பொழிப்பியைபு. | காவெழுஉங் கண்ணில் குழியுளிரவெழுஉம்' (நான்மணி கசு.) இஃது ஒருஉவ்வியைபு. | பொருசமத் தெழுமனர் பொருவினர் விவைனர்' இது கூடையியைபு. | நீருந் தீயு மாகிய விறைவனும்' இது மேற்கதுவாயியைபு. | பொருவனர் வீடுகளை தகைவன தெதிர்வனர்' இது கீழ்க்கதுவாயியைபு. | 'இயற்சையி னுடைமையின் ருற்றமையிற் கியுமையில்' கங்குலு மகலா அதாமுக்கும்' இது சீர்வகை மேற்கதுவாயி. எனையவற்றிற்குச் சீர்வகை வந்துழிக்காண்க. இவற்றிற்கு எழுத்தியையினும் சொல்லியையினும் ஏற்றன கொள்க. வெவ்வேறுகக் கோடல் அரிதென்றுணர்.

(கசு)

க௮. அளபெழி னவையே யளபெடைத் தொடையே.

இது *முறையே அளபெடைத் தொடை கூறுகின்றது.

இ-ள். உடி முதற்கண்ணே எழுத்துக்கள் அளபெழுத்தனவாயின் அவை அளபெடைத்தொடை எனப்படும். எ-று.

அவைமென்றார், உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையும் கோடற்கு, உ-ம். | உருஅர்க் குறுநொ யுரைப்பாய் கடலைச்-செருஅய் வாழியென்றென்க' (திருக்குறள், கஉ௮) இது கட்டளை உயிரளபெடை. | பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தான் மாநிரை, மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்க' இதுவும் இருவகையடியும் வந்த உயிரளபெடை. | எஃஃ கிலங்கிய கையரா யின்னுயிர், வெஃஃகு வார்க்கிலை வீடு' இது கட்டளையொற்றளபெடை. | கஃஃ நென்னுங் கல்லதர்க் கானிடைச், சுஃஃ நென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை' இதுசீர்வகையொற்றளபெடை. இவ்வொற்றளபெடைகட்டளைக்குக் கொள்ளாம்; ஒழிந்தனவற்றிற்கும் வந்துழிக்காண்க. இவற்றிற்கு இணை முசலியன கொள்ளாம், சிறப்பின்மையின்.

(க௮)

* 'மோனை மெதுகை முரணே யிடைபென' என எண்ணியதன் பின்னே 'அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாசும்' என ஒழிய முறை.

கூஅ * ஒருசீ ரிசடயிட் டெதுகையாயிற்
பொழிப்பென மொழிதல் புலவ ராதே.

இது நிறுத்த முறையானே பொழிப்பிற்கெல்லாம் இலக்கணங் கூறு
கின்றது.

இ - ள். ஒரு சீர் மொழிதல் எ-து பொழிப்பு ஒரு சீரை
நடுவே யிட்டுவைத்து எதுகையாயிற், பொழிப்பெதுகை யென்று பெயர்
கூறுக; அன்றிப் பொழிப்பு ஒருசீ இடையிட்டு மோனைமுரணியையபாய
வந்தனவாயிற் பொழிப்புமோனை, பொழிப்புமுரண், பொழிப்பியையு எனப்
பெயர் கூறுக; புலவராதே எ-து இஃகனம் பெயர் கூறுதல் ஆசிரியர் கொ
ண்ட நெறி. எ-று.

இஃகனம் எதுகையைப் பு. ப்பட வைத்து ஏனைய அநுநீதாபந்தியாப்
கூறியது, எல்லாவற்றினும் எதுகை சிறந்தது தோன்றுதல் கருதி. இவற்
றிற்கு உதாரணம் முன்னர்க் காட்டினும். (கூஅ)

கூக. † இருசீ ரிசடயிடி னொருஉவென பொழிப.

இது நிறுத்த முறையானே ஒருஉவிற்கெல்லாம் இலக்கணங் கூறுகின்
றது.

“ஒருசீரிடையிட் டெதுகையாயிற் பொழிப்புத் தொடையாம் எ-று.
எதுகை என ஒதினராயினும் ‘வரதது கொண்டு வாராததுமுடித்தல்’ என்
பதனான், மோனை லுயைய முரண் அளபெடை என்பனவும் பொழிப்புத்
தொடையாம் எ-று. உ-ம் ‘அரிககுரற் கிண்கிணி யாற்றுஞ் சீறடி யுது
பொழிப்புமோனை. “பன்னருங் கோங்கி னன்னம் உகவற்றி” இது பொழிப்
பெதுகை. “சுருங்கிய துகுப்பிற் பெருவடந காங்கி” என்பது பொழிப்பு
முரண். “கடலே, கானலங் கழியே கைதையந துறையே” என்பது பொ
ழிப்பியையு. “பூஉங் குவளைப் போஒ தருநி” என்பது பொழிப்பளபெடை”
என்பது உரையாசிரியருரை.

† “இரண்டு சீரிடையிட்டு மோனைமுதலாயின வரத்தொடுப்பது ஒருஉத்
தொடையாம் எ-று. உ-ம், ‘அம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தே ரகற்றி’ இஃது
ஒருஉமோனை. “மின்னிவ ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய’ இஃது ஒருஉவெ
துகை. ‘குவிந்துகணங் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து’ இஃது ஒருஉமுரண்.
‘நீழலே யினியத னயலது தடனே’ இஃது ஒருஉவியையு. ‘காஅய்ச் செந
நீந் கறித்துப் போஒய்’ எ-து ஒருஉவளபெடை” என்பது உரையாசிரிய

கூகூ. இருசீ ரிடையிடி னெருஉவென மொழிப.

இது சிறுத்தமுறையானே ஒருஉவிற் கெல்லாம் இலக்கணகூறுகின்றது.

இ-ள். இரண்டு சீரை நடுவேயிட்டுவைத்து முதற்சீரும் நாலாஞ்சீரும் ஒன்றிவரின் ஒருஉமோனை, ஒருஉவெதுகை, ஒருஉமுரண், ஒருஉவியைபு எனப்படும் எ-று.

ஒருஉவை விததேதோதினூர், வெண்பாவிற்குச் சிறுதுவருதலானும், ஆசிரியத்திற்கு வனையவற்றிற்கிதருது தோன்றுதலானும். உதாரணம் முன்னாக்காட்டினும். (கூகூ)

க00. சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட்டியளிற்

சொல்லியற் புலவரது செந்தொடை யென்ப.

இது செந்தொடை கூறுகின்றது.

இ-ள். சொல்லிய . . டியலின் எ-து முற்கூறிய தொடைகளுள் லாவற்றோடு ஒவ்வாதுவரின் அதனை. சொல்லியற் . . யென்ப எ-து இயற் சொல்லாற் செய்யுள் செய்யும் புலவா செந்தொடை யென்று கூறுவா சிரியர் எ-று.

எனவே, விகாரப்பட்ச செய்யுஞ் செய்யுட்குச் செந்தொடையின்னாத யிற்று. உ-ம. "நெடுவேண் மார்பி னரம் போலச், செவ்வாய் வானத் தீண் டியீ னருது" (அகம்-கஉ0) "விருந்தினர் மூத்தார் பசுகிறை பிள்ளை" இவை கட்டளைச்செந்தொடை. "பூத்த வேங்கை வியன்சினே யேறி, மயிலின மகவு நாட, னன்னுதற் கொடிசசி மனத்தகத் தோனே" இது சீர்வகைச் செந்தொடை. (க00)

* "இரண்டு சீரிடையிட்டு மோனை முதலாயினவரத் தொடுப்பது ஒருஉத் தொடையாம் எ-று. உ-ம். "அம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தே ரகற்றி" இஃது ஒருஉமோனை. "மின்னிவ ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய" எ-து ஒருஉ வெதுகை. "குவிந்துகணந் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து" இஃது ஒருஉமுரண். "கிழலே யினியத னயலது தடனே" இஃது ஒருஉவியைபு. "காஅய்ச் செந்நெந் கறித்துப் போலும்" எ-து ஒருஉவளபெடை" என்பத உரையாசிரியருரை.

க௦௧. *மெய்ப்பெறு மரபிற் றெடைவகை தாபே
யையீ ராயிரத் தாறைஞ் னூற்றொடு
தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்
றென்பஃ தென்ப வுணர்ந்திசினோரே.

“வடிவுபெற்ற மரபினையுடைய தொடையினது பாசுபாடு பதினமூ
வாயிரத்தறுநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதென்றவாறு. அவைவருமாறு:—
மொழிமுதலாகெழுத்து உயிர் பன்னிரண்டு: இதன்கிளையெழுத்தும் ஒரோ
வொன்றுக்குப் பதினென்றுளவாகலின் அவற்றையெழுது நூற்றுமுப்பத்திர
ண்டாம். க த ந ப ம என்பனவற்றை உயிர் பன்னிரண்டோடு முறழ் அறு
பதாம்; அவ்வறுபதும் முசுற்றெடையாகிய கிளையெழுத்தோடு முறழ்
அறுநூற்றுபதாம். சகரத்தின் முதலாகெழுத்தொன்பது; அவற்றைக்
கிளையெழுத்தோடுமுடி எழுப்பத்திரண்டாம். வகரத்தின் முதலாகெழுத்து
எட்டு. அவற்றைக் கிளையெழுத்தோடுமுடி ஐம்பதாம். யகரத்தின் முதலா
கெழுத்தொன்று: கிளையெழுத்திலீல. ஞகரத்தின் முதலாகெழுத்து மூன்
று: கிளையெழுத்தோடுமுடி ஆறும் இவ்வகையினான முதலெழுத்துத் தொ
ண்ணூற்றுமூன்றுங் கிளையெழுத்துத் தொள்ளாயிரத் திருபத்தாறுமாக
மோனைத்தொடை ஆயிரத்தொருபத்தொன்பதாம். எதுகையாமாறு:—உயி
ரெழுத்து மொழியிடையில் வாராது. உயிர்மெய்யெழுத்து இருநூற்றொரு
பத்தாறில் வருக்கமொழிந்த வெழுத்து இருநூற்றுநாலினையும் கிளையெழுத்
தினோடுமுடி இரண்டாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தெட்டாம். இதனோடு
ஒற்றுபித்தொன்பதும் குற்றுகராமாறுங் கூட்ட எதுகைத்தொடை இரண்
டாயிரத்து நானூற்றொழுபத்துமூன்று பாசுபாடாம். முரண்டோடை பொ
ருண்முரண், சொன்முரண் என இரண்டாம். இயைபுத்தொடை வருமாறு.
உயிரெழுத்து மொழியீற்றின்கண் ணுயிர்மெய்யே வருதலின் அவையாகா.
உயிர்மெய் இருநூற்றொருபத்தாறினும் இறுதிக்கண் வாராதாம். நகர
வுயிர்மெய்பன்னிரண்டும் அகரம்பதினேழும் இகரம்பதினாலும் உகரமிர
ண்டும் என மொன்றும் ஒகர மொன்றும் இவையொழிந்துநின்ற எழுத்து
நூற்றுபத்தைத்தும், ஞ ண ந ம ன ய ர ல வ ம ழ ள எ ன் னு ம் பு ள் ள ி ய ி யு தி ப தி
னென்றும் குற்றியலுகரம் ஓராமும் ஆக இயைபுத்தொடை நூற்றெண்பத்
திரண்டு பாசுபாடாம். அளபெடைத்தொடையாமாறு:—மொழிமுதலாகும்
உயிர்ளபெடை எழு, க த ந ப ம எ ன் னு ம் உயிர்மெய்யளபெடை முப்பத்
தறுபத்து, சகரவளபெடை ஐந்து, உகரவளபெடை ஐந்து, யகரவளபெடை
பிடிண்டு இவை ஐம்பத்துநான்கில் உயிர்ளபெடை தனிநிலையாம். ஏனையனற்
றை முதலில இடைநில இறுதிநில எனவுறழ் நூற்றுநூற்றீத்தொன்றும்;

இது வரையறைப்படுங் கட்டளையடிக்குத் தொடைத்தொகை கூறுகின்றது; எனவே சீர்வகைக்குத் தொடைவரையறையின்று ஏ-று.

ஒற்றுக்களுள் வல்லெழுத்தாறும் மகரமும் முகரமும் ஒழிந்து வீணையபதினென்றும் அளபெடுக்க ஒற்றளபெடை பதினென்று. இவ்வகையினான் அளபெடைத்தொடை— நூற்றைம்பத்தொன்பது வகையாம். இவ்வகையான் அடித்தொடை மூவாயிரத்தெண்ணூற்று முப்பத்தைத்த வகையாம். பொழிப்புத்தொடை— கிளையெழுத்துவாராது. மோனைப் பொழிப்புத் தொண்ணூற்றுமூன்று; எதுகைப்பொழிப்பு இருநூற்றிருபத்தொன்பது; ரூண்பொழிப்பு இரண்டு; இயையுப்பொழிப்பு நூற்றெண்பத்திரண்டு; அளபெடையுள் ஒற்றளபெடை— பொழிப்பாக வாராசமயின் உயிரளபெடைப் பொழிப்பு நூற்றுநாற்பத்தெட்டு; இயையெல்லாங்கூட்டப் பொழிப்புத்தொடை அறுநூற்றைம்பத்துநாலு வகைப்படும். ஒருஉத்தொடையும் இவ்வகையினால் அறுநூற்றைம்பத்து நாலாம். இனிச்செந்தொடையாமாறு—மொழிமுதலாமெழுத்துத் தொண்ணூற்றுமூன்றும் மற்றையடியினும் ஒத்துவருங்கால் அவை மோனையுளடங்குசலின் அவற்றைப்பொழித்து வீணை எழுத்துத் தொண்ணூற்றிரண்டோடுமழ எண்ணாயிரத்தெத்தூற்றைம்பத்தாறு வகையாம். இவ்வகையினற் றெடையிகற்பம் பதின்மூவாயிரத்தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றெண்பதாம் என்றிக” என்பது உரையாசிரியருரை. இவ்வுரைகாரர் கொண்டபாடம் “தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற், றென்று மென்ப” என்பதாகும். ஈண்டு ஒன்றும் என்பது முற்றுவினை. பத்துக்குறை எழுநூறு—அறுநூற்றுத்தொண்ணூறும். தொண்டு தலையிட்ட அறுநூற்றுத்தொண்ணூறு அறுநூற்றுத்தொண்ணூற்றெண்பதாயவாறு கீண்க. இவ்வுரையாசிரியர் கொண்ட இப்பாடத்தையும் உரைத்த வுரையினையும் பேராசிரியர் மறுத்துரைத்தனர். பேராசிரியர் ‘தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்றெண்பத்து’ என்பது எழுநூற்றெட்டு எனக்கொண்டு தொடைவகை பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டு என்பர். பத்துக்குறை எழுநூற்றெண்பது அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றெண்பதாம். தொண்டு தலையிட்ட அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றெண்பது எழுநூற்றெட்டாதல் காண்க. நச்சினூக்கினியர் பத்துக்குறை எழுநூற்றெண்பது அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றெண்பது எனக்கொண்டு, அதனைத் தொண்டுதலையிடவாவது ஒன்பதாற் பெருக்கல் என்றுகருதி ஒன்பதொற் பெருக்கிய அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றெண்பது ஆரூயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றெண்மென்பது பற்றிக் தொடைவகை பத்தொன்பதினாயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றென்று என்பர். இங்ஙனம் உரையாளர் மூவரும் கருத்து மாறுபடிதல் கண்டுகொள்க.

இ-ள். மெய்தாமே எ-து கேட்டார்க்குத் தொடைப்பாடு வெளிப்படுக்கும் இலக்கணத்தவாகிய தொடைக்கூறுபாடுதாம் ; ஐயீரா.....ஞ்ஞாற்றொடு எ-து பதின்மூவாயிரத்தோடே; தொண்டு... ..தென்ப எ-து ஒன்பது தலையிலேவைத்த பத்துக்குறைந்த எழுநூற்றொன்பது என்றுகூறுவர்; என்பது ஆரூயிரத்திருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்று என்று கூறுவர் எ-று. உணர்ந்திசினோரே எ-து சட்டளையின் றொடைப்பகுதியறிந்தோர் எ-று.

பதின்மூவாயிரத்தோடே ஆரூயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றெனவே, தொகை பத்தொன்பதினாயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாயிற்று. ஆக, ககஉஉகக. பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்பதாவது அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது. இதனை ஒன்பதனோடு பெருக்க ஆரூயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாயிற்று. இதனை ஆரூயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்று என்று விளக்கக்கூறாது ஒருகாற்றறைத்து அதன்மே லொருகாலேற்றி ரூபகப்படி சூத்திரஞ்செய்தது ஒருபயனோக்கி; அது கட்டளையடி அறுநூற்றிருபத்தைதநுந் தொடைகொள்ளுகால் ஐம்பத்தொன்பது வழுவள அவை களையப்படுமென்றற்கு. அவற்றுள் அடிமோனைத்தொடை மூன்று பாலினும் எழுபத்தெட்டுச் சீரானும் வருங்கால் ஈரடிக்கூட்டத்துத் தலைவழக்களையவேண்டும்; அவ்வழி அகவற்கு நாற்பத்தொன்றும் வெள்ளைக்குப் பதினெட்டுமாக ஐம்பத்தொன்பது களையப்படும். அவை களையுமாறு:—நூற்கை, வண்டு, தேமா, மின்னு, ஞாயிறு, போதுபூ, போரோறு, பாதிரி, மேவுசீா, நனனொணு, பூமருது, நீடுகொடி, காருருமு, நாணுத்தளையென இந்நோதி பதினான்கும் அகவற்குப் பெருகிய நிலத்திவ்விரண்டடி தளை வழப்படும். வாகு, புளிமா, அரவு, வலியது, கடியாறு விறகுதீ, கணவிரி, உரறுபுல, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழுசுளியு, வீரவகொடி, நரையருமு என இந்நோதியாதி பதின்மூன்றுஞ் சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொரடி தளைவழப்படும். ஆக அகவற்கு நாற்பத்தொருதளை வழவாயின. இனி வெள்ளைக்கு முற்கூறிய சீர்களுள் ஐசிரியவுரிச்சீர் நான்குரிக்கி வெண்டீர் நான்குக்கூட்ட இருபத்தேழாம். இதில் நோதி பதினான்குஞ் சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொன்று தளைவழப்படும். நரையாதியில் வாகு, கடியாறு, விறகுதீ, வலியது என்னுநான்கும் பெருகிய நிலத்து ஒரோவொன்று தளைவழப்படும். ஆக வெள்ளைக்குப் பதினெட்டு வழவாயிற்று. ஆகத் தளைவழ ஐம்பத்தொன்பதாயிற்று. அவை வருமாறு:—வண்டு காருருமு நளிமுழவு நளிமுழவு என நிற்பக் கண்டு எனத் தொடைவருங்கால் வெண்டளையாய் வழுவாம். பதினான்கெழுத்திற்கும் இவ்வாறே கூறிக்கொள்க. வாகு நாகு காம்பு வண்டு என நிற்பக் குரவு எனத் தொடைவருங்கால் வெண்டளையாய் வழுவாம். இனி வண்டு வாகு வாகு வாகு என நிற்பக் கண்டு

எனத் தொடைவருங்கால் ஆசிரியத்தனையாய் வழுவாம். வரகு நளிமுழவு காருருழப் பாதுரி என உற்பக் குவு எனத் தொடைவருங்கால் ஆசிரியத் தனையாய் வழுவாம். இவ்வாதே எல்லாவற்றோடும் ஒட்டி வழக்காண்க. கலிக் குக் தனையவழுவின் ம. துந்தை மொழியு தற்குற்றுக்கமாதலின் இதற்கொ த்த மொழியுதற் குற்றுக்காரின்மையிற் கட்டளைக்குத் தொடை கோடல் சிறப்பின்ம. இச்சிறப்பின்மை கருசாது தொடைகோடலும் ஒன்று. துந்தைக்கு இருபதடிக்கழித்து அய நூற்றைந்தடியின் ஐம்பத்தாய் தனைய வழக்கனாகது ஒழிந்தவடி ஐந்துற்று நாற்பத்தொன்பதலுற் பெற்ற அடி மொனைத் தொடை ஐந்துற்று நாற்பத்தொன்பது—நாசயக. துந்தை யொழிந்த கோபதின்மூன்று குற்றெழுத்து மற்றெடுத்த கோசையும் கெட்டெழுத்துத் தனையவந்த கோசையுடைய தாணங்காட்டிற்றேனும் அவற்றிற் குரிய புவகையையாறும் உருட்டி தாணங்கையும் கூறிகொண்டு தொடை கொள்க ஒழிந்தவற்றிற்கும் இவ்வாதே வேறுபடுமாயு அறிந்து சொற்களை வருவித்துத் தொடைகொள்க.

“ஒன்று தலையிட்ட வையைக் காட்டும், வழுவாய்கவல் தொடைகொளல் கூறி, னேனா திச்சர் பதின்மூன்றுக்குத், தத்தமக் குரிய பன்னீர் மடிக் குண், முடிவில் உருவீ மடிக் கொளல், பின்வரு மடியின் முதற்சீரோடு, வெண்டலையாகித் தனைய மடிப்பது, மைய திச்சர் பதின்மூன்றுக்குத், தத்தமக் குரிய பன்னீர் மடிகளுண், முதல்வருமொரோவோ மடிகளெல்லாம், பின்வரு மடியின் முதற்சீரோடு, வெண்டலையாகி முற்கூறியாக்குத், தனைய வழுவ படுதலும், முடையவில் வடித்தொகை மடிப்பத் தொன்பதுத், தொடைகொளின்மெனத் துணிந்தனர் புலவர்” “ஒன்று தலையிட்ட வையைந்து சீரும், வழுவா வென்றைத் தொடைகொளல் கூறி, னேனா திச்சர் பதின்மூன்று, முதழு சீலங்களுட் பெற்ற வடிகளுண், முதல்வரு மொரோவோ மடிக் கொளல், பின்வரு மடியின் முதற்சீர் தம்மோ, டாசிரியத்தனை தட்டு வழுப் படுதலும், வரகு கடியாய் விற்றுகுழீ வலயகெலு, நனையாதி யாகிய சீர்க ணண்கா, னுறமு மடிகளுறியுறுதியடிகளு, மடிகளுத் தனையழுப் படுதலு முடையையி, னியற்றான் வந்த வடிபதி னேமுந், தொடைக்கியை பின்றெனத் துணிந்தனர் புலவர்” “வழுவக் களைந்த முதற்பா விசண்டிற்கும், கலிக்கும் வரு மடிமோனைத்தொடை, யைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பதா கும்” “அவை பகுக்குக்கால், அகவற் கிருநூற்றெழுபத்து மூன்றும், வென்றைக் கொருநூற்றைம்பத் தாயுங், கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாகும்” “வண்டு தேமா மின்னு ஞாயிறு, போதுபு போரோறு பாதுரி மேவுசீர், நன்னு ளுமருது நீடுகொடி காருருமு, நாணுத் தனையிவை யொரோவொன்று பத்தாக, வகவல் பெற்ற விணைமோனைத்தொடை, யீரைம் பஃதொடு

மூப்ப தாகும்” ; நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ௩௩ய். “ வரகு புளி மா வரவு வலியது, சுடியாறு விறகுதீக் கணவிரி யூறுபுலி, பெருவேணு உருமுத்தீ மழகளிறு விரவுகொடி, நரையுருமு ஒரோவொன்று பதினென்றாக, வகவல் பெற்ற விணைமோனைத்தொடை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென துவல்வர் ” நிரையாதி பதின்மூன்றற்குத் தொடை ௩௪ய். ஆக ஆக வற்கு இணைமோனைத்தொடை உவய்.

! “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நென்றிவை யொரோவொன் றெவ்வேழாகச், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னெண்ப பூமருது மா செல் வாயிவை, யொரோவொன் றாகக் காருருமு மாவருவா, யொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளைக் கிணைமோனை, யெண்ப தாக வியலு மென்ப;” நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ௩௫ய். “ வரகு வலியது சுடியாறு விறகு தீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு, உருமுத்தீப் புளிமா வியைவல் வாறு, நரையுருமுப் புலிவருவா, யொரோவொன் றைந்தாக வெ ள்ளை பெற்ற, விணைமோனைத்தொடை யெழுபத் தாரும்; ” நிரையாதிச் சீர் பதின்மூன்றற்குத்தொடை ௩௬ய். ஆகவெள்ளைக்கு இணைமோனைத் தொடை ௩௬ய்.

! “நேராதிச் சீராணு நிரையாதிச் சீராணு, யொரோவொன் றைந்தாகக் கலிக்குவரு மிணைமோனை, நூற்றிருபத்தா துவல்தனர் புல்வர் ” ஆகக்கல் ற்க்கு இணைமோனைத் தொடை ௩௭ய்.

! “மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த விணைமோனை, உருநூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும் ” ஆகத்தொடை ௩௮ய்ய்.

! “நேராதி யாகிய சீர்பதின் மூன்ற, மொரோவொன்று பத்தாக வக வல் பெற்ற, பொழிப்புமோனைத்தொடை நூற்றுமூப்பத்தே ” நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ௩௯ய். “ நிரையாதி யாகிய சீர்பதின் மூன்ற, மொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்ற பொழிப்புமோனைத்தொடை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென துவல்வர் ” நிரையாதி பதின் மூன்றுக்குத் தொடை ௪௦ய்ய். ஆக ஆகவற்குப் பொழிப்பு மோனைத் தொடை ௪௦ய்ய்.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நென்றிவை யொரோவொன் றெவ்வேழாகச், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னெண்ப பூமருது மாசெல் வாயிவை, யொரோவொன் றிருமூன்றாகக் காருருமு, மாவரு வாயி வை யொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்புமோனைத்

தொடை, யென்ப தாக வியம்பினர் புலவர்” கோதி பதின் மூன்றற்குத் தொடை அய. “வாகு வலியது கடியாறு விதகுதீச், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகனியு, உருமுத் தீப்புளி மாலிவை யொரோவொன், நிரு மூன்றாக வியைத்த பின்னர், கரையருமுப் புலிவருவா யொரோவொன் றைத்தாக, வெள்ளை பெற்ற பெழிப்புமோ னைத்தொடை, யெழுபத்தா றென வியம்பினர் புலவர்” சரையாதி பதின்மூன்றற்குத் தொடை எயசு. ஆக வெள்ளைக்குப் பொழிப்புமோனை நாயக.

“நேரு கிரைய மாகிய சீர்க, விருபத்து காண்கா னொரோவொன் றைத் தாகத், துள்ளல் பெற்ற பொழிப்புமோ னைத்தொடை, யீரைம் பந்து மிரு பது மாகும்” ஆகக்கலிக்குப் பொழிப்புமோனை நாயக.

“மூவகைப் பாலின் பொழிப்புமோ னைத்தொடை, ஐந்துற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ஆகத்தொடை நூசயக.

“நேராதி யாகிய சீர்பதின்மூன்று, (ஒரோவொன்றுபத் தாகவகவல்), பெற்றவொரு உமோனைத்தொடை தூற்றுமுப் பந்தீத” கோதிபதின்மூன் றுக்குத்தொடை நாயக. “சரையாதியாகிய சீர்பதின்மூன்று, (ஒரோவொன் றுபத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்றவொரு உமோனைத்தொடை, தூற்று நாற்பத்து மூன்றென நயவ்வர்” சரையாதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை நாயக. ஆக அகவற்கு ஒரு உமோனைத்தொடை உயயக.

“வண்டி ஓடியது பொதுப்புப் பொழி, (நென்றிவை யொவ்வொன் றெவ்வே டாகத், தெமா லின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், கண்ணுப் பூமருது மாசெல் வாயிவை, யொரோவொன் நிருமூன்றாகக் காருமு, மாவரு வாயி வை யொரோவொன் றைத்தாக, வெள்ளை பெற்ற வெருஉமோ னைத்தொ டை, யெண்ணொரு பந்து மெய்து மென்ப” கோதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை அய. “வாகு வலியது கடியாறு விதகுதீச், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகனியு, உருமுத் தீப்புளி மாலிவை யொரோவொன், நிரு மூன்றாக வியைத்த பின்னர், கரையருமுப் புலிவருவா யிவையொரோவொன் றைத்தாக, வெள்ளை பெற்ற வெருஉமோ னைத்தொடை, யேயொரு பந்து மாறு மாகும்.” சரையாதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை எயசு. ஆகவெள்ளை ஒரு உமோனைத்தொடை நாயக.

“கலிக்கு வருஞ்சீர் பத்து காண்கு, மொரோவொன் றைத்தாகப் பெற்ற வெருஉமோனை, யீரைம் பந்து மிருபது மாகும்.” ஆகக்கலிக்கு நாயக.

“மூவகைப் பாலிற்கு மொழித்த வெருஉமோனை, ஐந்துற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்.” ஆகத்தொடை நூசயக.

‘நேர்பதின் மூன்ற றொரோவொன்று பத்தாக, வகவல் பெற்ற கூழை மோனைத்தொடை, நூற்றுமூப்ப்சென துவன்றனர் புலவர்’ ககய. ‘நிரையாதி யாகிய சீர்பதின் மூன்ற, றொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்ற கூழையோனைத்தொடை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென துவல்வர்’ ககக. ஆக ஆகவற்குக் கூழையோனைத்தொடை உவவய.

‘வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு, னனலிவை ஓரோவொன்றெவ்வேழாகத், தேமாநின்னுப் பாதிரி மேவுசேர், நன்றெண்ப்பூருது மாசெல்வாயிவை, யொரோவொன்றாகக் காருருமா வருவா, யொரோவொன்றைந்தாக வெள்ளை பெற்ற, கூழையோனைத்தொடையெண்ப்பு தாகும்’ ககஉ. ‘வாகு வலியது கடியாறு விற்றுகீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு, உருமுத்தீப் புரிமா விவையொரோவொன், நீராருக வியன்ற பின்னர், நரையருமுப் புலிவருவா யொரோவொன்றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற கூழையோனைத்தொடை, பெழுபந் தாரு வியறு மென்ப.’ ககச. ஆக வெள்ளைக்குக் கூழையோனை கருக. *நேரு நிரையு மாகிய சீர்க, நிருபத்து நான்கா றொரோவொன் றைந்தாகத், துள்ளல் பெற்ற கூழையோனைத்தொடை, யீரைம் பத்து நிருபது மாகும்’ ககட.

‘மூவகைப் பாலிற்குக் கூழையோனைத்தொடை, ஒன்று நூற்று நாற்பத்தொன்பதாகும்’ ககஎயக.

‘நேர்பதின் மூன்ற றொரோவொன்று பத்தாக, வகவற்குவருமேற்குதுவாய் மோனை, நூற்றுமூப்ப்சென துவன்றனர் புலவர்’ ககய. ‘நிரையாகிய சீர்பதின் மூன்ற றொரோ, ‘வொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்ற மேற்குதுவாய் மோனை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென துவல்வர்.’ ககயக. ஆக ஆகவற்கு மேற்குதுவாய்மோனை உவவய. *‘வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு, னன்றிவை யொரோவொன்றெவ்வேழாகத், தேமாநின்னுப் பாதிரி மேவுசேர், நன்றெண்ப்பூருது மாசெல்வாயிவை, யொரோவொன்றாகக் காருருமா வருவா, யொரோவொன்றைந்தாக வெள்ளைக்கு மேற்குதுவாய், மோனையெண்ப்பு தாகுமென்ப’ ககஉ. *‘வாகு வலியது கடியாறு விற்றுகீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு, உருமுத்தீப் புரிமா விவையொரோவொன், நீராருக வியன்ற பின்னர், நரையருமுப் புலிவருவா யொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற மேற்குதுவாய் மோனை, யேழொருபுது மாறு மாகும்’ ககச. ஆக வெள்ளைக்கு மேற்குதுவாய்மோனை கருக. *நேரு நிரையு மாகிய சீர்க, நிருபத்து நான்கா றொரோவொன் றைந்தாகத், துள்ளல் பெற்ற மேற்குதுவாய் மோனை, யீரைம் பத்து நிருபது மாகும்’ ககட.

மூவகைப் பாவிற்கு முற்றுமோனைத்தொடை, ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்; ௫௪௬.

“எண்வகை மோனைக்கு மியன்ற பெருந்தொகை, முத்துற்றுத் தொண்ணூற் நிரண்டு தலையிட்ட, நாலா யிரமா நவின்றனர் புலவர்” ஆக மோனைத்தொடை சதநாகூலம்.

இனி எதுகை வருமாறு.

“அவற் கிருநூற் நெழுபத்து மூன்றும், வெள்ளைக் கொருநூற் றைம்பத் தாறுங், கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாக, மூவகைப் பாவிற்குத் தலையா கெதுகை, ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ௫௪௬. “அடியெதுகைத்தொடை கொள்ளுங் காறு, மிம்மூ வகையா னதுபெ ருத்தொகையைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ௫௪௬.

“வண்டு தேமா மின்னிவை யொரோவொன், நீரைத் தெய்திய விணையெதுகைதா, மூப்ப தாக மொழிந்தன ரகவற்கு” ௩௩. “வலியது கடியாறு விறகுதீக் கணவிரி, யுறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ மழகளிறு, வீரவுகொடி நரையுருமு விவையொரோ வொன்றற், கொன்றுட னீரைந்தா வியன்ற விணையெதுகை, நூற்றொரு பஃதாக துவன்றன ரகவற்கு” ௩௩. ஆகஅகவற்கு இணையெதுகை கசய. “ஞாயிறு போதுபூ வெட்டுமுத லேழும், போரோறு நன்னாணுப் பாதிரி பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான் முதலாமாறு, மேவுசீர் காருருமு மாவரு வாயிவை, யீரைந்து தொட்டே யீரோ முழ்த, வெள்ளை பெற்ற விணையெது கைத்தொகை, யைம்பத் தொன்ப தாகு மென்ப” ௫௬. “வாகிரு நான்கு புளிமா வொன்பான், முதலா வொரோவொன் றிருமூன் றுக, வெள்ளைக் கிணையெதுகை மூவா றுகும்” ௧௩. ஆக வெள்ளைக்கு இணையெதுகை எள. “கேர்நிரை யீற்றூற் கலிக்கிணையெதுகை, யிருமூப் பஃதாக வியலு மென்ப” ௪௦.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த விணையெதுகை, யிருநூற் நெழுபத்தேழா கும்மே” ஆக உள. “வண்டு நான்கு மின்னுத் தேமா, வைத்து ஞாயிறு. போதுபூப் போரோ, றுறு பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது நீடுகொடியேழு காருருமு, நாணுத்தீன யெட்டு முதலா வந்தவை, யொரோவொன் நெல்வேழ் நிலம்பெற வகவற்குத், தொக்க பொழிப்பெதுகை தொண்ணூற் றென்றே” ௬௧. “வாகிரு நான்கு புளிமா வரவொன்பான், வலியது விறகுதீக் கடியாறு பத்துக், கணவிரி யுருமுத்தீப் பெருநாணு வுறுபுலி, மழகளிறு பதினென்று நரையுருமு வீரவுகொடி, யீராறு முதலா வந்தவை யொரோவொன், றென்பது நிலம்பெற வகவற்குப் பொழிப்பெ

துகை, தூற்றே டொருபத் தேழென துவல்ப” க்கள. ஆக அகவற்குப் பொழிப்பெதுகை உாடி. | “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வேழுந் தேமா, மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது மா செல்வா யொன்பான் முதலாறுங், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லீந்து, மாக வெள்ளைக்கு வந்த பொழிப்பெதுகை, யெண்ணெரு பஃதே யெய்து மென்ப” அய்; “வாரு வலியது கடியாறு விற்றகுதீ, யெட்டுக் கணவிரி பெரு நாணுப் புலிசெல்வாய், மழுகளி றுருமுத்தீப் புளிமா விவையொன்பது, நரையுருமும் புலிவருவாய் பத்து முதலா, வந்த வலையொரோ வொன்றைந் தாக, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்பெது கைச்சொடை, யாரெரு பஃது மைந்து மா கும்” சுயடு. வெள்ளைப் பொழிப்பெதுகை சுயடு. | “வலியது விற்றகுதீக் கடியா நெனுமிலை, யீரேழ் தொட்டுப் பதினெட் டளவுக், கணவிரி பெருநா ணு வருமுத்தீ மழுகளிது, புலிசெல்வா யூறுபுலிப் பதினைந்து முதலாப், பத் தொன் பாளை வ்யரவு நரையுருமு, வீரவுகொடிப் புலிவருவாய் பதினாறு முதலா, விருபதின் காறு முயரவும் வருசலிந், துள்ளல் பெற்ற பொழிப் பெ துகைதா, மறுபஃ தாக வதைந்தனர் புலவர்” சுய.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த பொழிப்பெதுகை, நாணுற் ரெரு பத்து மூன்றென நவில்ப” சகக.

“நேர்பதின் மூன்ற னகவற் கொருஉவெதுகை, வண்டு னான்கு மின் னுத் தேமா, வைத்து ஞாயிறு போதுபூப் போரே, ருது பாதிரி மேவுசீர் நன் னாணுப், பூமருது நீடுகொடி யேழு காருருமு, நாணுத் தளையெட்டு முதலா வொரோவொன், நெவ்வேழாக வியன்றதொகைதா, மேழொரு பஃதோ டிரு பத் தொன்றே” சுயக. | “நிரைபதின் மூன்ற னகவற் கொருஉவெதுகை, வர கிரு னான்கு புளிமா வரவொன்பான், வலியது கடியாறு விற்றகுதீப் பத்துக், கணவிரி யூறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ, மழுகளிது பதினென்று வீரவு கொடி நரையுருமு, வீராறு முதலா வொரோவொன் ரென்பா, கைத் தொ கைதூற் ரெருபத் தேழே” க்கள; ஆக அகவற்கொருஉவெதுகை உாடி. “நேர்பதின் மூன்றன் வெள்ளைக் கொருஉவெதுகை, விண்டுஞாயிறுபோது பூப்போரே, நெட்டுமுதலா வேழுந்தேமா, மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர் நன்னா ணுப், பூமருது மாசெல் வாய்வை யொன்பான், முதலா வொரோ வொன் ருறுங் காருருமு, மாவரு வாய்பத்து முதலாக வொரோவொன், றை ந்து மாக வதைந்த தொகைதா, மெண்ணெரு பஃதே யெய்து மென்ப” அய். “நிரைபதின் மூன்றன் வெள்ளைக் கொருஉவெதுகை, வாரு வலியது கடி யாறு விற்றகுதீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணு வருமுத்தீப், புலிசெல்வாய் மழுகளிது புளிமாய்வை யொன்பது, நரையுருமும் புலிவருவாய் பத்துமுத

லாக, வொரோவொன் றைந்த¹ நிலம்பெற், ருரெரு பஃது மைந்து மாசும்² சுயடு; ஆக வெள்ளைக்கு ஒருஉவெதுகை கசடு. நேரீராறற் கலிக்கொருஉ வெதுகை, பெருகிய நிலத்தி லொரோவொன்று களையப், பெறுந்தொகைநாற்பத்தெட்டுப்பின்னர், நிரையீ ராறற் சுருங்கிய நிலத்திற், கொரோவொன்று களையப் பெறுந்தொகை யஃதா, மிருவகைத் தொகையுந் தொண்ணூற்றறே³ கூயக.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வொருஉவெதுகை, நாணூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” சாசயக.

“வண்டு தேமா மின்னிவை மூன்று, மொரோவொன்று சுருங்கிய நிலத்ததநான், ககவல் பெற்ற கூழை யெதுகை, யீரா ருக வியலு மென்ப” டெ. “வலியது கடியாறு விறகுதீப் பத்துக், கணவிரி யூறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ, மழகளிறு பதினென்று விரவுகொடி நரையுருமு, வீராறு முதலாக வொரோவொன் ரென்பா, ஏக வகவற் துக் கூழை யெதுகை, தொண்ணூறுகத் தொகுத்தனர் புலவர்” கூய. ஆக அகவற்குக் கூழையெதுகை ஈட. “ஞாயிறு போதுபூப் போரே நேழாப், பாதிரி மேவுசீர் நன்னூண்ப் பூமருது, மாசெல் வாயிவை யொரோவொன் ருகக், காருருமு மாவருவா யொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற கூழை யெதுகை, யாரெரு பஃது மொன்று மாசும்” சுயக. “வரகிரு நான்கு புளிமா வரவொன்பான், முதலா வொரோவொன்று நநான் நாக, வெள்ளை பெற்ற கூழை யெதுகை, யீரா ருக வியலு மென்ப” கஉ. ஆக வெள்ளைக்குக் கூழை யெதுகை எய்க. 1. நிரையீ ராறற் கூழையெதுகை, யிருமுப்பஃதா வியலுக்கலிக்கே” சுய.

“மூவகைப் பாவிற்குக் கூழையெதுகை, யிருநூற்று முப்பத் தைந்தாகும்மே” உாநயடு.

1. நேராதியாகிய சீர்பதின் மூன்றற், சுருங்கிய நிலத்தி லொரோவொன்று நான்காக, வகவல் பெற்ற மேற்கதுவா யெதுகை, யையொரு பஃது மிரண்டு மாசும். 2. ஓயஉ. “வரகீ ரைந்து புளிமா வரவு, பதினென்று வலியது கடியாறு விறகுதீ, யீராறு கணவிரி யூறுபுலி பெருநாணு, வருமுத்தீ மழகளிறிவைபதின் மூன்று, விரவுகொடி நரையுருமு வீரேழ் முதலா, வொரோவொன் நேழாக வகவல் பெற்ற, மேற்கதுவாயெதுகைதொண்ணூற்றறே” சுயக. ஆக அகவற்கு மேற்கதுவா யெதுகை ஈசயக. 3. “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வொரோவொன் நேழுந், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னூண்ப் பூமருது மாசெல்வாயிவை, யொன்பான் முதலா வொரோவொன் ருதுக், காருருமு மாவருவா யீரைந்து முதலா,

‘வொரோவொன் றைந்து மாக வெள்ளைக்கு, மேற்கதுவா யெதுகை யெண் பஃதாசும்’ ௮௩. § ‘வாகு வலியது கடியாறு விறகுதீ, யெட்டு முதலா வொரோ வொன்று நான்குங், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாப் மழகளி, துருமுத் தீப்புளி மாவிலை யொன்பா, னரையுருமுப் புலிவருவா யீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றெருநான் காக வெள்ளைக்கு, மேற்கதுவா யெதுகை யை ம்பத் திரண்டே” ௩௩௨. ஆக வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாயெதுகை காடயெ. “நிரையீ ராரூற் கலிக்கு மேற்கதுவா, யெதுகை நாற்பத் தெட்டா வெய்து ம்” ௪௩௮.

‘மூவகைப் பாலிற்கு மொழிந்த மேற்கதுவா, யெதுகை முந்தூற் நிரு பத்து மூன்றே.” ௩௩௮௩௩.

‘வண்டு நான்கு தேமா மின்னிலை, யைந்து முதலா வொரோவொன் றேழாக, வகவல் பெற்ற கீழ்க்கதுவா யெதுகை, யொன்று தலையிட்ட நாலீந் தாகும்.’ ௨௩௧. § ‘வலியது கடியாறு விறகுதீப் பத்துக், கணவிரி யூறுபுலிபெ ருநாணு வருமுத்தீ, மழகளிறு பதினென்று விரவுகொடி நரையுருமு, வீராறு முதலா வொரோவொன் றென்பா, னாக வகவற்குக் கீழ்க்கது வாயெதுகை, தொண்ணூ ருசத் தொகுத்தனர் புலவர்” ௪௩௩. ஆக அகவற்குக்கீழ்க்கதுவா யெதுகை காடக. § ‘ஞாயிறு போதுபூப் போரே றென்றிவை, யெட்டு முதலா வொரோவொன் றேழும், பாதிசி மேய்சீர் நன்னாணுப் பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான் முதலா வாறுங், காருருமு மாவருவா யீரைந்து முதலா, வொ ரோவொன் றைந்து மாகக் கீழ்க்கதுவா, யெதுகை வெள்ளைக் கறுப்பத் தொன் றே” ௪௩௪. § ‘வாகிரு நான்கு புளிமா வொன்பான், முதலா வொரோவொன் றெருநான் காக, வெள்ளை பெற்ற கீழ்க்கதுவா யெதுகை, யீரா ருக வியலு மென்ப. ௩௨. ஆகவெள்ளைக்குக் கீழ்க்கதுவாயெதுகை எய்க. § ‘நிரையீராரூற் கலிக்குக்கீழ்க்கதுவா, யெதுகை நாற்பத் தெட்டே யாகும்.” ௪௩௮.

‘மூவகைப் பாலிற்கு மொழிந்த கீழ்க்கதுவா, யெதுகை யிருநூற்று முப்பத் திரண்டே.” ௩௩௮௩௨.

‘வண்டு தேமா மின்னிலை மூன்றுஞ், சுருங்கிய நிலத்தி லொரோ வொன்று நான்கு, காக வகவல் பெற்றமுற் றெதுகை, யீரா ருக வியலு மெ ன்ப” ௧௨. § ‘வலியது கடியாறு விறகுதீ யீராறு, கணவிரி யூறுபுலி பெருநா ணு வருமுத்தீ, மழகளிறு பதினமூன்று விரவுகொடி நரையுருமு, வீரேழ் முதலா வொரோவொன் றேழாக, வகவல் பெற்ற முற்றெ துகைதா, மேழொ ரு பஃதா வியலு மென்ப” எய. ஆக அகவற்கு முற்றெதுகை ௮௩௩. § ‘ஞாய றுபோதுபூப் போரேறென்றிவை, யெட்டு முதலா வொரோவொன் றேழும்,

பாதிசி மேட்சிர் நன்னுணுப் பூமுருது, மாசெல்வா யொன்பான் முதலாக வாறு, காருருமு மாவருவாயீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்தா முத்தெதுகை வெள்ளைக், காறெரு படுத்து மொன்று மாகும்” சுயக. 1 “வாரு நான்தும் பனிமா வொன்பான், முதலா வொரோவொன் றெருநான் காசு, வெள்ளை பெற்று நுத்தெது கைதா, மீரா மாக வியலு பென்ப” கஉ. 2 “க வெள்ளைக்கு பத்தெதுகைவட. சுணாயி காநற் கலிக்குமுற் றெதுகை, காவொரு படுத்து மெய்யு மாகும்” சுஉ.

“பூவகைப் பாவிற்கு மொழித்தமுற் றெதுகை, ஆன்றுதலையிட்ட விருது முரும்” சுஉ. “வகைகையன் பசுறு னியன்ற பெருத்தொகை, ஆயா யிச்சேர டிருநுற்ற முப்பது” ஆகவே மெதுகைத்தொடை ப. நஉஅஉயி.

1 “மேறனைக்கு மெதுகைக்கு மொழிந்த தொடைத்தொகை, யிருபத்திரண்டு முடியி னிப்ப, வறுதாற் றுடனே முயிர மாகும்”. ஆகமேனைக்கு மெதுகைக்கும் எமகாஉயிஉ.

• இயற்கைவருபறு.

“ஆகவல் கருநற் றெழுபத்து முன்மய, வெள்ளைக் ககாருமுற் றைம்பத் தாறுக. கலக்க நற்றிரு பத்துமாகும்.” “பூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வறுமு ண்டு ஆறுநாயு காற்பத் தொன்ப தாகும்” நராசயக.

“நேரா தி-சி பதின்முன் றாறு, வொரோவொன்று பத்தாக வகவற் கிணைமுர, ணீரைம் பத்து முப்பது மாகும்” ஈஉய. “நரையா திச்சீர்பதின் ஆன் முணு, வொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்ற லிணை முரண் டொடைதா, மீரைம் பத்தொடு காற்பத்து முனறே” ஈஉயஉ. ஆக வகவற்கு உரையி. “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டிமுசு வொரோவொன் றேழுக், தேமா மின்னுப் பாதிசி மேவுசீர், நன்னுணுப் பூமுருது மாசெல் வாயிவை, யொன்பான் முதலா வொரோவொன் றுணுக், காருருமு மாவருவாயீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்து மாக வெள்ளைக், கிணைமுர ணெண்பத் தாகுமென்ப.” அய. 1 “வாகு வலியது கடியாறு வீற்குடி, யெட்டிக் கணவிரி பெருநாணுப் புலிசெல்வாய், மழுகளி யுருமுத் தீப் புளிமா வவொன்பான், முதலா வொரோவொன் றிருமுன் றாக, நரையுருமுப் புலிவருவாயீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளைக் கிணைமுர, ணெழுநாடு பத்து மாறு மாகும்,” எயக. ஆக வெள்ளைக்கு ஈருயக, “நேரு நிரைய மாகிய சீர்க, ளிருபத்து நான்காற கலிக்கிணை முரண்டொடை, யீரைம் பத்து மிருபது மாகும்.” ஈஉய.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த விணைமுடி, ணைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பது மாகும்” நாகாயக.

ஈண்டிணைமுரணிற்ருக் கூறிய சூத்திரங்களைப் பொழிப்புமுரணுக்கு மொருஉமுரணுக்குவ கூழைமுரணுக்கும் மேரக்தவரமுரணுக்குவ சீட்சு கதுவாய்முரணுக்கும் முற்றுமுரணுக்குவ கூறி விணைமுரணுக்குத் தொடை கொண்டிவ்வாதேகொள்ள ஒவோவொன்று உஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதாம். ஞ்சகூ.டி: “விணைமுரணு டொடையோ பட்டைய கொள்ள, வொடோ வொண் டைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பத்த”

“எண்வகை முரணையினர தொடைதொசுரக, முரணுத்துத கொள் ணாற்றுநாண்சு முடிவிட்ட, நாடாய் மாநிலநைரணா புலவா” ஆசு, ௪௬ நாகாயக.

இனய்யை | வநுமரணு.

“அகவந் கூருதாற் கொழுபத்து மூன்றுட, மடசுநாந் சூருந் மெய்பத் தாமுசு, கல்சுரு நூற்றிருபத்து மாக, முவசைப்பவிற்கு மெழுததடிய யையே, யைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பதாகும்” நாகாயக. “சொல்லு யியையு கொள்ளுக் காலு, மூவகையானும வத்த பெருக்கொசை, யைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பதாகும்” நாகாயக.

! “நேராதிசீர் பதினையுன் றுணு. மொடோவொன்று பத்தாக வகவட்கு ணையியை, பீரமைபத்து முப்பத்து மாகும்” நாகாயக. “ஐவகையையு மூன்றுபா விற்கும் பகுக்குமாயு -- “ஐந்து தொடையா னகவரகு வருக்தொகை, மொ ரோவொன் றிருநூற் றென்பத்து மூன்று, வாய்பத்து நானூற் றெருருபத் தைத்தே” சூசாயக. “ஐந்து தொடையான வெள்ளைக்கு வகத்தொகை, மொ ரோவொன் றெருநூற்றுப்பத்து மூன்று, வெண்ணூறு றெருருபத் தைத்தொ மொழிப” அமாயக. ! “ஐந்து தொடையாற் கல்சுரு வருக்தொகை, மொய் ற வொன் றெருநூற் றிருபத் தாக, நூறு தலையிட்ட ஐஞ்ஞா ருகும்” சூா.

“கூறிய மூன்றின் றெருடைத்தொகை கூறின, ணைஞ்ஞாற்றுடனெண் ணாற்று முப்பது” ஆகவைத்து தொடையானும் பெற்றதொகை உரு அாகய.

இனி “ஐவகை முரணும் வருக்க மோனையும், வருக்க வெதுகையும் வழி மோனையும், உயிரொது கையு முரைத்தசெந் தொடையு, மறுதாற் றிருபத் தைத்தடி யோடு, தொடைகொளும் வகையைத் தோன்றக் கூறி, ணுந்தை

யேனுஞ்சீர் முதற்பா விரண்டிற்று, முறழ்த்த வடிக ளிருபது நீக்கி, யேனைச் சீரா னுறழ்த்த வடித்தொகை, யறுநூற் றைந்தே யாகு மவற்றுள், வழுவில மைம்பத் தாயக் களைய, வொரோவொன் றெய்திய தொடைத்தொகைகூறி, னைஞ்ஞாற்றுநாற்பத் தொன்பதாகப், பத்துத் தொடையும் பெற்ற தொகை தா, யையாயித் தொடுகாணூற்றுத் தொண்ணூறு” ஆகப்பத்துத்தொடைக்கு மொரோவொன் றைஞ்ஞாற்றுநாற்பத்தொன்பதாகப் பெற்றதொகை ஐக்காரகம். துந்தைக்கிரண்டு மாயிற்றெழும்பும் வழுப்போய் ஐம்பத்தாயு வழுவாயிற்று. இனி னுத்தொகையை மூன்று பாலிற்கும் பகுக்குமாறு:— “ஒரோவொன் றிருநூற் றெழுபத்து மூன்று, பத்தி னூறு மகவல் பெறுத் தொகை, யையாயித்தொடெழுநூற்று முப்பது” “ஒரோ வொன் றெருநூற் றைம்பத்தாறு, பத்தி னூறும் வெள்ளை பெறுத்தொகை, யாயித் தைஞ்ஞாற் றறுபத் தாகம்” “ஒரோவொன் றெருநூற் றிருபத் தாகப், பத்தினூற் துள்ளல் பெறுத்தொகை, யாயித் திருநூ றுரு மென்ப.”

“தொடைமு ளைவந்தா ளியன்ற தொகைதா, மெண்ணு யித்தொடு யுநூற் றிருபது.”—முறழ்த்து ளைவந்து மிச்சுறந்தகூறையபத்துமாகப் பதினைத் தானும் பெற்ற தொகை அது ௪௩௦.

இன் முன்றபெழ்த்தொன் றெதுகை.

எழுத்தெண்ணப்படி மெழுத்துக்களிலும் எழுத்தாக வெண்ணைத் தொற்றுக் குற்றுசாங்கரிவூற் தொடைகொள்ளுமாறு:—

“வண்டு மின்னு துந்தைசேற் றுக்கா, னீடுகொடியில்வாற்றூ னறுப து நீக்கி, யேனைச் சீரா னுறழ்த்த வடிக, ளிருநூற் றறுபத்து நான்கா மவற் றுண், முப்பத் தொருவழுக் களோந்து சொள்ளப், பெற்ற வகவற் றெடைத் தொகை கூறி, ளிருநூற்று முப்பத்து மூன்று கும்மே”—இதனுட் களோந்த சீரைந்துநீக்கி யேனைசீராதுயொன்பதிற்குப் பதினெட்டும் நிரையாதி பதி ன்மூன்றற்குப் பதின்கூறும் மாக வழு முப்பத்தொன்றாயிற்று. “வண்டு மின்னு துந்தைசேற் றுக்கா, விவற்றூன் முப்பத் தொன்று நீக்கி, யேனைச் சீ ரா னுறழ்த்த வடிக, ணூற்றே டைம்ப தாகு மவற்றுள், வழுப்பதி னுக்குங் களைய வெள்ளை, பெறுத்தொடை நூற்று முப்பத் தானே” இதனுட் களோந் த சீர் நான்குநீக்கி யேனைசீராதுபத்திற்குப்பத்தும் நிரையாதியுள் வாகு வவியது கடியாயு. விற்றகுதியென்னும் நான்கற்கு நான்குமாக வழுப்பதினூன் காயிற்று. ஆக விரண்டற்கும் வழு நாற்பத்தைத்து. “சேற்றுக்கா னீடு கொடிச் சீரைந்து நீக்கி, யேனைச் சீராற் றுள்ளல் பெறுத்தொடை, யொரு நூற் றெருபத் தாகு மென்ப.” ஈய

“மூவகைப் பாவின் மூன்றா மெழுத்தொன், நெதுகை நாணுற் நெழுபத் தொன்பது” சாஸ்யக. அகவற்கைக்கும் வெள்ளைக்கு காண்குங் கலிக்கிரண்டுமாக இவ்வகையாற் கலைச்சீர்களைந்து மீரண்டா மெழுத்தும் மூன்றாமெழுத்துஞ் சேரவொன்றிற் நலையாகெதுகைப்பாற்படுதலானும் பிறசீர் குறைந்து வேறுபடுத்திற் பிறிதொடைசிறந்து இத்தொடை சிறந்து காட்டாமையானும் அங்ஙனங் கலையவேண்டிற் நெனவணர்க.

மெல்லினவெதுகை முதலாயின.

இனி | “மெல்லின வெதுகையு மினையின வெதுகையு, மாசுடையெதுகையு நெடிமையோ னையு, நிறைமுதற் சீரு தந்தையு நீக்கி, நேர்முதற் சீர்கள் பதின்மூன்றானு, வொரோவொன் மறமு மடித்தொகை கூறி, னூற்றே டைம்பத் தாரு மவற்றுள், வழுவல் மிருபத் தாமுங் களைய, வொரோவொன் நெய்துங் தொடைநூற்று முப்பத்து” “அங்குற் நெறடையா னகவல் பெறுத்தொகை, யையினூற்றிருபத் தாகு மென்ப.” “நேர்பதின் மூன்றான் முன்னர்க் கூறிய, நால்வகைத் தொடைக்கு மொரோவொன் மறமுந்த, மடித்தொகை தொண்ணூற்று மூன்றானும், வழுப்பதின் மூன்று களைய வொரோவொன், நெய்திய தொடை தா பென்ப தென்ப, தாகநாற் நெடை பெற்றவெண் தொடை தா, நெழுதூற்றிருபத் தென்மொழிந் தனரே.” அவற்றுள் “நுந்தை வந்த மெல்லின வெதுகை, முதற்பா விசண்டற்குக் கலைவழுக் களைந்து, கொள்ளப் பெறுத்தொடை பதிலே னாகும்.” “நுந்தை தேமாக் களைந்துகேர் முதற்சீர், பன்னிரண்டானு முன்னர்க் கூறிய, நாற்றொடை யொரோவொன் நெய்துங் தொடை தா, மறுபலி தாகக் கலிக்கு வருத்தொடை, யிருதூற்று நாற்பல் தென்றனர் புலவர்.” நாற்றொடையானும் பெற்ற தொடைதா, மாயிவத் தோடு தொண்ணூற் தேழே” ஆகவிந்நான்கு தொடைக்கும் பெற்ற தொகை ஆகாள்.

இனி வல்லினவெதுகை வருயாறு.

“வல்லின வெதுகை வகுக்குங் காலை, நரைபதின் மூன்று மின்னுதந்தையு, மேவு சீரு நாணுத் தளையுங், களைய நோதி பத்தா மவற்றிற், கிருபது வழுவங் களைந்த பின்னர், அகவல் பெற்ற தொடைநூறுகும்.” “நரைபதின் மூன்று மேவு சீரு, மின்னு தந்தையும் களைந்து நோதி, பதினெண் நற்கும் பதினெரு வழுவங், களைந்தபின் வெள்ளைக் கறுபத் தெட்டே, நிரையீ ராறு நாணுத் தளையு, மேவு சீருங் களையநோதி, பத்தாற் கலித்தொடையையம்பலி தாகும்.”

“மூவகைப் பாவிற்கும் வல்லின வெதுகையிருதூற் நெருபத் தெட்டென மொழிப.” உாகடி.

இனியுயிரளபெடை வருமாறு.

“அசைச்சீர் நீன்குரி முதற்சீ ரெட்டு, துந்தை யெனப்பதின் மூன்று மொழிந்தது, நேரேழ் சிரையே ழாகிய சீரார், பெற்ற வடிதூற் றறுபத் தெட்டனுள், சூவேழ் வருவடி நீக்கிய பின்ன, ரகவல் பெற்ற வளபெடைத் தொடைதா, தூற்றெடு நாற்பத் தேழென துவல்ப” ; “கூறிய பதின்மூன் றெழுதித்த பின்னர், நேரொன் பானு சிரையொன் பானு, மாங்ய சீரார் பெ ற்ற வடிதா, தூற்றே டொருபத் தேழா மவற்றுள், வருப்பதி றென்று நீக்கி வெள்ளைக், களபெடை தூற்ற ருரு மென்ப.” ; “உரிமுதற் சீரெட் டொழி ந்த பின்னர், நேர்நிரை யீரொன் சீரார் றுள்ளற், களபெடை யெண்பஃ தா கு மென்ப.” “மூவகை யாற்பெறு முயிரள பெடைதா, முந்தூற்று முப்பத்து மூன்றென மொழிப.” நூநயந.

இனி யொற்றளபெடை வருமாறு.

“தேமாப் புளிமா வெனுமிரண் டற்கும், வழுவில மூன்று கலைய வகவ ற், கொற்றள பெடைதா மிருபத் தொன்றே.” ; “மாசெல்வாய் தேமா வரு விரண்டு களைந்து, புளிமாப் புலிசெல்வாய் கூட்டநான் கானும், வெள்ளைக் கொற்றள பிருபத்து நான்கே” ; “முதற்பா விரண்டிற் கொற்றள பெடை தா, மைந்துதலை யிட்டநா லொருபஃ தாம்” சயநி. ஆகவிரண்டு அள பெடையுங் கூட்ட கூளயை. இனி, யொற்றளபெடை துள்ளலோசை யைத் தள்ளி நின்றலாற் கலிக்கு வாராதென்றுணர்க. “எட்டுத் தொட்டயா னியன்ற தொகைதா, மொருநூற் றெழுபத் திரண்டுதலை யிட்ட, வீரீ யிர மே யாகு மென்ப”

இனி யசையந்தாதி வருமாறு.

தேமா முதலின்னறுழந்த வடிக்கு, நான்காஞ் சீருந் தேமாவெனநி ன்று மேல்வருமடியோ டந்தாதிக்க வேண்டுமென்றுணர்க. அது, “தே மா வண்டு வண்டு காமர்” எனநின்று மாவென மதித்தென வருமென்று கொள்க. இஃது ஒழிந்தவடிக்கட்கும் மேல்வருந் சீரந்தா திக்குமென்றுகொ ள்க. இது, முதற்பாவிரண்டற்குமே கொள்க. அங்ஙனம் கொள்ளுங்காற் போது பூவுக்குப் போதுகனெனவும் விறகுதீக்கு விரிகாரெனவுங்கொள்க. ஒழிந்தனவற்றிற்கு மிவ்வாறே கூறவேண்டுவன கூறிக்கொள்க. | “தேமா யாறு ஞாயிறு புளிமாப், போதுபூ வேழு பாதிரி பூமருது, நீடு கொடியெட் டிக்கா ருருமு, நாணுத்தனை யொன்பது முதலா வந்த, வசையத் தாதி யொ ரோவொன் றென்ப, தொன்ப தாக வகவல் பெறுந்தொகை, நாலொரு பஃது மெட்டு மாகும்” சய. இதற்குமேல் வருவனவற்றிற்கு “முதலா” வெண்பதனை யெண்களோடுகூட்டிப் பொருளுரைக்க. “புளிமா வொன்

பான் வலியது விற்றகுதீப், பத்துக் கணவிரி யூறுபுலி மழகளி, நீரா றுநரா யுருமு வியவுகொடி, யீரேழ் முதலா வந்தா தியொமோ, வொன்றேழாக வ கவல் பெறுத்தொகை, யையொரு பஃது மாறு மாகும்” ஞ்சு. ஆக, ஈசு. போதுபூப் போரே றிருகான்கு மேவுசீர், நன்னாணு மாசெல்வா யீழைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்து மாவரு வாய்பன், னிரண்டு முதலாக மூன்று நிலமாக, வெள்ளை பெற்றந வசையந் தாதி, நாலைந் ததேறா டெட்டு மாகும்” உஉ. “ விற்றகுதீக் கடியா நென்பான் பெருநா, னுருமுத்தீப் புலி செல்வாய் பதினென்று முதலா, வொரோவொன்று காண்காக வெள்ளை பெற்றந, வசையந் தாதி நாலைந் தாகும்” உய. ஆக, சய. இனிந், கவிக்கசையந் தாதி வருங்காற் றனக்குரிய இருபத்துகான்குசீரு முறழ்த்தவடிகளுக்கு வெண்சீர் நான்கு மீற்றின்கண்வருவதல்ல தொழிந்தவியற்சீர் பதினாறு முரிச்சீர் நான்கு மீற்றின்கண் வந்த அந்தாதித்தொடை கொள்ளாவென்றுணர்க. “நேர் மாறு நிரையீ மாறு, மாகிய சீர்சட் கொரோவொன் றைந்தாத், துள்ளல் பெற்றந வசையந் தாதி, நூற்றேறு டிருபஃ தாகு மென்ப.” ஈஉய.

“மூவகைப் பாவிற்கு மசையந் தாதி, யிருதூற் றெழுபத் திரண்டாகும்மே.” உஅயஉ.

இனிச் சீரந்தாதி வருமாறு.

“வண்டு தூந்தை நான்கு தேமா, நின்னிரு மூன்றறு முதலா வொரோவொன், நவ்வா ருக வகவல் பெற்றந, சீரந் தாதி யிருபத்து நான்கே” உச. “வலியது விற்றகுதீக் கடியா நீழைந்து, கணவிரி யூறுபுலி பெருநாணு வுருமுத்தீ, மழகளி நீராறும் வியவுகொடி நரையுருமு, யீரேழ் முதலா வொரோவொன்றேழாக, வகவல் பெற்றந சீரந் தாதி, யேழொரு பஃதே யாகு மென்ப” எய, ஆக ௧௬. “ ஞாயிறு போதுபூப் போரே நெட்டிப், பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது, பத்து முதலாக வொரோவொன் றையைந், தாகியுங் காருருமு வீராறு முதலா, மூன்று மரவு புளிமாப் பத்து, முதலான்கும் வகக்கெட்டு முதலா நான்கு, மாகியும் வெள்ளை பெற்றந சீரந்தாதி, யையொரு பஃது மெட்டு மாகும்,” ஞயஅ. “ மாசெல்வாய் ரேழ்புலி செல்வாய், மாவரு வாயீ ரெட்டுப் புலிவரு, வாயீ யொன்பது முதல வந்து, மும்மூன் ருகுஞ் சீரந்தாதி, துள்ளந் சீரா ருகு மென்ப” இதற்கு வந்த சீர் வருதல் கொள்க. யஉ.

“மூவகைப் பாவிற்குஞ் சீரந் தாதி, நூற்றேறு டறுபத்து நான்கென நுவல்ப, நாணாற்று முப்பத் தாநீ ரந்தாதி” ஆகவியண்டந்தாதியும் சாடயசு.

இனி யெழுத்துவிட்டிசையும் குறிப்புவிட்டிசையும் வருமாறு : “தேமா வைத்து ஞாயிறு போரேறு, நன்னாணுப் பாதிரி பூமரு தேழுகா, ருருமெ

ட்டு முதலா வந்தவை யொரோவொன், றைந்தா வகவல் பெற்ற விட்டிசை
தா, மேயொரு பஃதே யாகு மென்ப' எய. 14 " ஞாயிறு போரே நிருநான்கு
முதலேழ், பாதிரி தேமா நன்னாணுப் பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான்
முதலா வாறு, காருருமு மாவருவாய் பத்து முதலேந்தா, வெள்ளைக்கு வந்த
விட்டிசை தாமே, யையொரு பத்து ளள்த ம. து 15 " 16 " ஞாயிறு போ
ரேறு பதின்மூன்று நன்னாணுப், பாதிரி பூமருது மாசெல்வா யீரேழ், காரு
ருமு மாவருவாய் மூவைத்து முதலா, வந்தவை யொரோவொன் றையைந்
தாசுத், தள்ளல் பெற்ற விட்டிசை தாமே, நாலொரு பஃதே யாகு மென்ப.' 17
18.

19 " மூவகைப் பாலிற்ரு மெழுத்து விட்டிசை, நூற்றே டயுபத்து ளன்
கே பின்னர்க், குறிப்பு விட்டிசையு மவ்வா ருகு, மிருதொகை முந்நூற் றிரு
பத் தெட்டே 20 " ஆகவிருவகை விட்டிசையும் டாடயெ.

21 " மோனை முதலா விட்டிசை யீரே, வீரடித் தொடைகொளு மிருபத்
தைத்தின், ரெகைகால் பதினே ராயிரத் திருநூற், றைம்பத் தானென வ
றைத்தனர் புலவர் " ஆகவீரடித் தொடை யிருபத்தைத்தனாலும் பெற்றதொ
கையகக் காநியு.

இனி, யோரடித் தொடை கொள்ளுக்கால் அவையும் பின்வருமடியொ
டலாவழுவப்படாமற் கொடும்.

அவற்றுட் பொழிப்பெதுகை வருமாறு.

22 " வண்டு நான்கு மின்னுத் தேமா, வைத்து ஞாயிறு போதுபூப் போ
ரே, ருது பாதிரி மேயுசீர் நன்னாணுப், பூமருது நீடுகொடி யேழுக்கா ருருமு,
நாணுத்தீரே யெட்டு முதலா வந்தவை, யொரோவொன் றெவ்வேழ் நிலம்
பெற வகவற்குத், தொக்க பொழிப்பெதுகை தொண்ணூற் ரென்றே, வாகி
ரு நான்கரவு புளிமா யொன்பான், வலியது விரகுதீக் கடியாறு பத்துக், க
ணவிரி யுருமுத்தீப் பெருநாணு யுறுபுலி, மழகன்று பதினென்று நரையுரு
மு வீரவுகொடி, யீராயு முதலா வந்தவை யொரோவொன், ரென்பது நி
லம்பெற வகவற் பொழிப்பெதுகை, நூற்றே டொருபத் தேயென துவ
ல்ப." இனி வருக்கப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :- 23 " வண்டைத்து மின்
னுத் தேமா வாறு, ஞாயிறு போதுபூப் போரே நேமு, பாதிரி நன்னாணுப் பூ
மருது நீடுகொடி, மேயுசீ ரெட்டுக் காருருமு நாணுத், தனையொன்பான்
முதலா யொரோவொன் ருறு, வகவல் பெற்ற பொழிப்பெது கைத்தொ
டை, யெழுபத் தெட்டே யாகு மென்ப " இனி சீரையாதி வருக்கப்பொழி
ப்பெதுகைக்கு முன்னர் சீரையாதிப்பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறினவுரைச்
சுத்திரத்தைக்கூறிக்கொண்டு அதன்றெகையே இதற்குக்கொள்க.

நேராத்ரி வல்லினப்பொழிப்பெதுகை வருமாறு :—“ வண்டு நான்கு தேமா வைந்து, ஞாயிறு போதுபூப் போரே ருறு, நன்னாணுப் பாதிரி பூமருது நீடு கொடி, யேழு காருருமு வெட்டுமுதலா, வந்தவையொரோவொன் றெவ்வே ழ் நிலம்பெற, வகவல் பெறுமவல் லினப்பொழிப் பெதுகை, யேழொரு பஃ தே யெய்து மென்ப ” இனி நேராத்ரி மெல்லினப்பொழிப்பெதுகைக்கு மு ன்னர் நேராத்ரிப்பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறிய உரையாகுத்திரத்தைக் கூறிக் கொண்டு அதன்ரொகையே யிதற்குங்கொள்க

! “நால்வகை யகவற் பொழிப்புத் தொகைதா, மைஞ்ஞாற் றெழுபத் தெட்டா ரும்மே” ஆக ஞாயெய்.

இனி வெள்ளைக்குப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :—“ வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வேழுந் தேமா, மின்னுப் பாதிரி மேவு சீர் நன்னாணுப், பூமருது மாசெல்வா யொன்பான் முதலாறுங், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லீந்து, மாக வெள்ளைக்கு வந்தபொழிப் பெதுகை, யெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப ” “வரகு வலியது கடியாறு விறகு தீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணுப் புல்செல்வாடி, மழகளி றுருமுத்தீ பு ளிமா லிவை யொன்பது, நரையரு முப்புல் வருவாய் பத்து, முதலா வந்த வை யெரோவொன் றைந்தா, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்பெது கைத்தொ டை, யாரொரு பஃது மைந்து மாகும்”

“இனி வருக்கப்பொழிப்பு வருமாறு :—“ வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு, பாதிரி மாசெல்வா யொன்பான் முதலாறு, மின்னு நன்னாணுத் தேமா மேவுசீர், பூமருது பத்து முதலா வைந்து, மாவருவாய் காருருமுப் பதினொன்று முதலா, நான்கு மாக வந்த வாற்றான், வெள்ளை பெற்ற வருக் கப் பொழிப்பெதுகை, யாரொரு பஃது மொன்பது மாகும்” இனி நிரை யாதி வருக்கப் பொழிப்பிற்கு முன்னர் நரையாதிப் பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறிய வுரைக்குத்திரத்தைக் கூறியதன்ரொகையே இதற்குங்கொள்க.

இனி வல்லினப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :— “ வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வொரோவொன் றேழு, மாசெல் வாய் பூ மருது தேமாப், பாதிரி நன்னாணு வொன்பான் முதலாறுங், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லீந்து, மாக வந்த வாற்றான் வெள்ளை, பெற்ற வல் லினப் பொழிப்பெது கைதா, மாரொரு பஃதோ டெட்டு மாகும்.”

இனி மெல்லினப் பொழிப்பெதுகைக்கு முன்னர் நேராத்ரிப்பொழிப் பெதுகைக்குக் கூறிய வுரைக்குத்திரத்தையே கூறி அதன்ரொகையே இத் தற்குக் கொள்க. ! “நால்வகை வெள்ளைப் பொழிப்பெது கைதா, நானூற்று நாற்பத் தொன்றென மொழிப” ஆக சாசய்க.

இனிக் கலிக்குப் பொழிப்பெதுகையும் வநக்கப்பொழிப்
பெதுகையும் வநமாறு.

“வலியது விரகுதீக் கடியா நெணுமீவை, யீயேழ் தொட்டுப் பதினெட்
டளவுங், கணவிரி பெருநாணு வுருமுத்தீ மழுகளிறு, புலிசெல்வா யுரறு
புலி பதினைந்து முதலாப், பத்தொன் பாண்ட வுயாவு. நரையுருமு, விரவு
கொடி புலிவருவாய் பதினறு முதலா, விருபதின் காறு முயாவும் வருதலி
ம், றுள்ள லோசை பெற்றபொழிப் பெதுகை, யறுபங் தாக வறைந்தனர்
புலவர்” கூட. “மூவகைப் பாலிற்கு மொழிந்த பொழிப்பெதுகை, நாணூற்
றெருபத்து மூன்றென நவில்ப்” கூடாகு.

முற்பெதுகையும் வநக்கமுற்றெதுகையும் வநமாறு.

“நூல்கை வண்டு காங்கு தேமா, வைந்து முதலா வொரோவொன்று
காங்கு, நின்னிரு காண்கா வொருகலத்து வருதலு, மாக வகவல் பெற்ற
முற்றெதுகை, யீராறு மொன்று மாகு மென்ப” யிட. இவற்றை யொரோ
வொன்றாகக்கொள்ளின் மற்றை யடியொடு தீளவழுப்பிடும்; அது “மந்தி
தந்த பைத்தாட் செத்தினை” எனநிற்ப மெல்லடி வந்தெனத் தொடை வந்
தாற் தீளவழுவாமாறு காண்க. “வலியது விரகுதீக் கடியாற் ராறுங்,
கணவிரி பெருநாணு மழுகளி றுருமுத்தீ, யுரறு புலிபதின் மூன்று நரையு
ருமு, விரவு கொடிபதி னுன்கு முதலா, வொரோவொன் தேழாய் முற்றெ
து கைபெறும்”¹ வருக்கமுற் றெதுகையும்வ்வா தேபெற், ரெருநாற் பத்து
மகவற் கெய்தும்”² பூக இருவகை முற்றும் காடியுட. ‘ஞாயிறு போதுபூப்
போரே நென்றிவை, யெட்டு முதலா வொரோவென் தேழும், பாதிரி நன்
னூறுப் பூமருது மாசெல்வாய், மேவுசீ ரொன்பது முதலாவாறுங், காருரு
மு மாவருவாய் பத்து முதலே, துயாவும் புளிமா வொன்பது முதனன்கும்,
வாகெட்டு முதலா காங்கு மாகி, வந்த விவற்றன் வெள்ளை பெறுமுற், நெ
முபத்து முன்றே யாகு மிங்ஙனம், வருக்க முற்றும் வந்தவெண் ணாக, விர
ண்டன் ரெகைநூற்று நாற்பத் தாதே, நிரையீ ராறுதழ்ந்த வடியறு பங்
தீற், சுருங்கிய கிலத்தி லொரோவொன்று கீளையத், துள்ள லோசை பெற்
றமுற்றுத்தொடைதாநாற்பத் தெட்டே யாகும் வருக்க,முற்றுத் தொடை
யு மவுவா ராக, விரண்டன் ரெகையுந் தெண்ணூற் ருதே.³ “மூவகைப் பாலி
ற்கு மிருவகை முற்று, முந்நூற்றுத் தொண்ணூற் றைந்தென மொழிப்”⁴
கூடாகு. ஆக த்நூடகச.

இனியொருஉவெதுகை வநமாறு.

“நேர்பதின் மூன்றூ னகவற் கொளுஉவெதுகை, வண்டு காங்கு மின்
னுத தேமா, வைந்து ஞாயிறு போதுபூப் போரே, ருறு பாதிரிமேவுசீர்

கண்ணுப், பூமருது நீடுகொடி யேழு காருரு, காணுத்தலை யெட்டு முதலாவொரோவொன், நெய்வேழாக வியன்ற தொகைதா, யேழொரு பஃதோடிருபத் தொன்றே.' கயக. நீரிடாபதின் மூன்ற னைகவற் கொளுஉவெதுகை, வாகிருநாங்கு புளிமா வொன்பான், வலியது சடியாய விற்றகுதீப் பத்துக், கணவரி யறறுபுல பெருகாணு வருமுத்தீப். மழகளிய பதினென்று விரவுகொடி நரையுரு, மீராய முதலா வொரோவொன் மென்பா, லுசத் தொகைதாற் றொருபத் தேயேயாயிள். ஆசு உளம. நீர்நீர்பதின் மூன்றன் வெள்ளைக் கொளுஉவெதுகை, வண்டு ஞாயிறு போது புப் போரோ, நெட்டு முதலா வேழுந் தேமா, மின்னுப் பாதிநி யேவசீர் கண்ணுப், பூமருது மாசெல் வாய்வை யொன்பான், முதலா வொரோவொன் றுணுக் காருரு, மாவருவாய் பத்து முதலா வொரோவொன், னைந்து மாக வரைந்த தொகைதா, மெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப.'"

“நீரிடாபதின் மூன்றன் வெள்ளைக் கொளுஉவெதுகை, வாகு வலியது சடியாய விற்றகுதீ, யெட்டுக் கணவரி பெருகாணு வருமுத்தீப், புலசெல்வாய் மழகளிய புளிமா வரவிலை, யொன்பது கரையுருபு புல்வருவாய் பத்து, முதலா வொரோவொன் னைந்து மென்பெந், நெருரு பஃது மையத்துமாகும்.” கயக. நீர்நீர் மூன்று கலக்கொளுஉ வெதுகை, பெருகிய மலத்தி வொரோவொன்று களையப், பெறுந்தொடை காற்பத் தெட்டுப்பின்னர், நிரையாறிற் கருங்கிய மலத்தி, வொரோவொன் று களையப் பெறுந்தொடையீதா, மிருவகைத் தொடையுந் தொண்ணுற் றுயேற.’ கக.

“மூவகைப் பாவிற்கு யொழிந்த வொளுஉ வெதுகை, காணுந்து காற்பத் தொன்ப தாகும்.” சாசயக.

(இவ்வநககவொருஉவருபாயு.

“வண்டைந்து மின்னுத் தேமா மாய, ஞாயிறு போதுபூப்பீபோ தேழு, மேவசீர் பூமருது கண்ணு நீடுகொடி, யெட்டுக் காருரு காணுத்தலை யொன்பான், முதலா வந்தவை யொரோவொன் றுணும், பாதிநி யேழு முதலா வேழு, மாக வகவற்கு வருக்க வொளுஉத்தொகை, யேழொரு பஃது யொன்பது மாகும்.” இனி நிரையாதி வருக்கவொளுஉவிற்கு மூன்றன் கிரையாதி யொளுஉவிற்குக்கூறிய உரைக்குத்திரத்தையேயிதற்குக்கொள்க. ஆக-கக.

இனி வெள்ளைக்கு நேராதி வருக்கவொளுஉ துந்தை யொழியுமன் னர் நேராதி யொளுஉவிற்குக்கூறிய உரைக்குத்திரத்தைக்கூறியதன் றொகையி லிதற்கேழுமுறைத்துக்கொள்க. ஆய். இனி வெள்ளைக்கு நிரையாதி வருக்க வொளுஉவிற்கு மூன்றன் நிரையாதி யொளுஉவிற்குக் கூறிய வுரைச்

சுத்திரத்தைக்கூறியதன்மொழியையே யிதற்குக் கொள்க. கூக. ஆகாசயிடு. இனிச்சலிக்கு வருக்கவொரும விற்கு முன்னொரும விற்குக் கூறியவுரைச் சுத்திரத்தையே கூறியதன்மொழியையே யிதற்குக் கொள்க. கூக. ஆகாசயிடு.

“மூவகைப் பாலிற்கு இருவகை யொருபத்தொகை, தொள்ளாயிரமே பாலு மென்ப.” ஆக கூ. இவ்வகைகளவரும் விகற்பத்தொடைதா,நாணுற் றமுப்பத்துகாந்து தலையிட்ட, வீரா யிரமே யாகுமென்ப” ஆக ஓடித்தொ டை உதூசாயிரமே “இருவகைத் தொடையா னியின்ற தொகைதாம், பதின் ஆவாயிரத்தையுற்றுத்தொண்ணூற்றாடித் தொடையுமோடித் தொடை யும்” யுதூசாயிரமே. இனி, இத்தூத்திரத்திற்குத் தொண்டுதலையிட்ட பத்துக் குறை யெழுநூற்றொன்றுமென்ப வென்று பாடமோதிப் பதின்ஆவாயிரத் தையுற்றுத் தொண்ணூற்றென்பரு நினைப்பத்துக்குறை யெழுநூற்றொ ன்றுமென்ப வென்று பாடமோதித் தொண்டுதலையிட்ட பத்துப்பத்தொ ன்பதென்பாருநினைத்தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்றொன்று மென்ப வென்றுபாடமோதிப் *பதின்ஆவாயிரத்தையுற்றுத் தொண்ணூற் றொன்பதென்பாரும் இனிப்பத்துக்குறைய யெழுநூற்றொன்பத்தென்ப வென்றுபாட மோதியிதனைமிகவுகலிந்து பொருள்கொண்டு*பதின் ஆவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டென்பாருமென்ப பல பகுதியாகிரியர், இவற்றுணல்ல துய்த்துணர்ந்துகொள்க. இனிமெய்பெறமரபிற்குடையெனவே விளங்க த்தொன்றுதன் புஞ் சில்தொடையுளவாயிற்று. அவை ஆசிடையெதுகை வேறுபாடு மியண்டடி யெதுகையுஞ் செந்தொடை வேறுபாடு மிரட்டையு மத்தாதி வேறுபாடு மிணை கூழை மேற்க்துமாய் சீழ்க்கதுவாய் முற்றுநீக்கடை யிணை கடைக்கூழை யிலைப்புணர்பின் என்பனவும் பிறவும் வேறுபாடாகக் கூறுவார் கூறுத்தொடைகளுமெல்லா மிதனானைதழீஇக்கொள்க. அவை மேற்க்கூறுதும்.இனி, அடிநொடைந்சைபல விரவின வரினு,முதல்வரு மத னது பெயர்கொளன் முறையே” எனக்குத்திரஞ்செய்து பலரும் முழுதல்

*கூகககூ என்பர் உலாயாகிரியர்.

↑கககாஅ என்பர் பேராசிரியர்; இவற்றை இத்தூல் கூக-ஆம் பக்கக்கீழ்க் குறிப்பிற் காண்க. இவ்வாறுநான் குறைப்பேதம் காட்டுதலால் நச்சினூர்க் கினியர் இத்தூற்குரை செய்தற்கு முன்னமே நல்லர் இத்தூற் குரை செய் தனர் என்பது உய்த்துணரப்படும். யாப்பருங்கலவிருத்திகாரரும் கூகககூ, என்பர். (உக) “செந்தொடையிரட்டை.”

↓இதனைத், “தொடைபலதொடுப்பினூற் தலைபல விரவினு,முதல் வத்தத னுண் மொழித்திசுற் பெயயே” (கூக) என்னும் யாப்பருங்கலச்சுத்திரவுரையி ன்காண்க.

வந்ததொடையே தளையே முதல்தனவே கொள்வர் பின்னுள்ளோர், அவரறி யார், என்னை? கொங்காற் பைந்தினை யிதணமேறிப், பைங்காற் சிறுகிளி கடிவோடங்கை” யென்புழி எதுகையு முடினும் வந்துழி - மு தற்கண்ணதினன் சிறுதிக்கண்ணதினன்தென்று துண்யலாகாமை கொள்சு, இன்னுஞ் செய்யு ட்செய்த சான்றோர் பல்தொடையும் பலவித கணமும் படவேண்டுமெனக் கருதிச் செய்தவற்றுட் சிலகளைத் தொன்றுகோடற்குச் காணமின்மையு முணர்சு. (ாக)

* ௩௨. தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரப்பில் பல்புதம்.

இது கட்டளையடிக்கோர் புரவலுடை.

இ-ள்: அறுநூற்றிருபத்தைத்துள் ஒன்றை நீதிசெய்யவேண்டுமென்று நான்களை யுங்கூட்டியு மதேனாடு சாவகையடிக்களையும் விசிற்ப்தொடை களையுங் கூட்டியுந் தொடுக்குந் தொடைப்பகுதிகளை விரிப்பினெண்ணிற்று பலவாய் - எறு.

எனவே, நெய்நனங் கூறாமல் வரைமறைப்படுத்தி யிலக்கணங்கூறினார் என்றார். (௩௨)

* ௩-து எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதியுணர்ந்து. மேற்சொல்லப்பட்ட தொடையினை ஆராய்ந்து விரிப்பின் வரப்பில்வாகி விரியும். ௭ - ௩. அவையாவன, மேலினை எதுகை முடிபு இயையு அளபெடை என்பனவற்றின்கண் இணைகூழை முற்று மேற்கதுவாய் சங்குத்தவாய் கடையிடை கடையினை பின்கடைக்கூழை இடைப்புணர் என வேறுபடுத்தாற்றுந்து எழுத்தந்தாதி அசையந்தாதி, சாயந்தாதி, அடியந்தாதி எனவும் உயிர்ப்போலையிடுதலை நெடிப்போலினை நெடிவெதுகை வருக்கமோலினை வருக்கவெதுகை இனமோலினை இனவெதுகை எனவும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை இடையிட்டெதுகை ஆசெதுகை எனவும் இவ்வாறு வருவனவற்றை மேற்கூறிய வகையினுள் எழுத்து வேறுபாட்டினுறழவும் நரணிநையாகிய பொருள் கோள்வகையானும் ஏகபாதம் எழுக்கூற்றிருக்கை முதலாகிய சித்திரப்பாக களானும் உறழவும் வரப்பில்வாகிவிரியும். அவற்றுட் சிலவருமாறு—இணையாவது முதலிருசீர்க் கண்ணும் மோலினை முதலாயின வரத்தொடுப்பது. கூழையாவது முத்துற்ற மூன்று சீரினும் வந்து இறுதிச்சீரினவாரசது. உ-ம் “அணிமலர்சோகின் நளிர்நறங் கவற்ற” இது இணையோலினை. “பொன்னின் ன்ன பொறிகுணங்கேதி” இது இணையெதுகை. “சிறம்ப்பேரக லக்குலொல் குடி” இது இணையுணர். தாஅட்டா அமரை மட்டுமுக்க, இது இணையளபெடை. “மொய்த்துடன் நவமுழுகிலேபொழிலே” இது இணையியையு: எனவரு ம், இனிக்கூழை; “அகன்ற வல்கு லந்துண் மருங்குல்” இது கூழைமோலினை. “நன்னிற மென்மூல மின்னரிடை வருத்தி” இது கூழையெதுகை. “சிறிய பெரிய சிகர்மலர்க் கோதைதன்.” இது கூழையுணர்.

௩௩ தொடைவகை நிலையே பாக்கென மொழிப.

பாஅச்சாண் டீமாட்டெருமை' இதுகூழையனபெடை; எனவரும். இனி மேற்க்கவாயாவது காண்கு சீடலும் இன்னடாஞ்சீரொழிய வசேயவருவது; 'சுவை டீ' வாய்மொ வெந்நகைக் கீளாயமைத்தோள்" இதுமேற்கதவாய்மொடையிதவமன்ன. 'சுழ்ந்ததுவாயாவது மூன்றாந் சீரொழிய வளையார்ன் வருவது; 'சுதுவீர்மதி யனைய திருநாத வரிமை" இது சுழ்ந்ததுவாய்மொடையிதவமன்ன. 'முற்றுவது காண்துந்ருவொத்துவருவது; அது 'ஆயிவீவே வறுந்சீவல் பவந் தவர்த்த' வ-து. பிதவுமன்ன. அந்தாதித் சொடைக்குசாரணம்: 'சு'வருநடன் யினங்கு மொளிதிக முவிர்மதி, மதிலை னைநீக்கும் வளங்கெழு முக்குடை, முக்குடை நீழற் பொற்புடையாய்வு, மாகனத் திருநகை திநுந்கொளரியரிவனை, யறிவுசே ருள்ள மோடருத்தவம் புரித்து, தன்னரிய மாத்தாய் தென்ப, பன்னருஞ்சிறப்பின் விண்விசை யுன்கே" எனவரும். 'தவ்வகையினுன் ஒருபாட்டிததி மற்சைப்பாட்டினுதிமாக வந்தவற வகைக்க. 'ஆத்துணையும்குறப்பட்டுண்டன சிறப்புடைய என ருக்காக்கக்க. இனி 'யின்னேற்குது வருத்திய கரும்கால் வெண்குருகு' இதுகூடையினை மூன். இனிப்பின் மூணாவது காண்புச்சு மூண்ட டுச்சும மூன் மற் தெரிப்பது. அது 'கொய்ம்மலர் குவித்து தண்ணிழற் பிரித்து' எனவரும். 'கூடையினை மூணாவது முதற்சீரொழித்து மூன்மூக்கும் சுழ்ந்தவருவது. 'சு'பணம் வந்தவழிர்கண்டு கொள்க. இடைப்புணர் மூணாவது இடைப்புச்சுரும் ஒன்றத்தொடுப்பது. 'தேம்பய குறுஞ்சுனை மொத்தன் மார்க்வளை" எனவரும். இனிமோனை மொதுகை யியையு அனபெடையினும் அன்வந் வருவன வந்தவழிக்கண்டு கொள்க. உயிர்மோனயாவது முதலெழுந்தாகிவந்த உயிரெழுத்து மற் றையடியினும் வருவது; அது 'சு'கூடையினை ருக்கண் கலந்து காளுந், சுடர்புனை திருநுதல் பசிலையாய்" எனவரும். 'வதுவைக்கும் இதுதானேயாம். கெடின்மோனையாவது வெட்டெழுத்து ஆத்துவருவது. 'தாமின்புறவதுலகின் புறக்கண்டு, காமுறுவர் கற்றறிந்தார்" எனவரும். கெடிவெதுகையாவது 'ஆவாவென்றே யஞ்சின ராழ்ந்தா ரொருசாரார், கூகுவென்றே கூவிளி கொண்டா ரொருசாரார்' எனவரும். இனவெதுகையுன்றையகை; அவை 'தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ, அச்சத்தாற் காணப்படுமீ' இதுவல்லின வெதுகை. 'ஆன் டீனு யார்வ முடைமையது; வீனு, கண்பென்னு நாடாச் சிறப்பு." இதுமெல்லினவெதுகை. 'எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப், பொய்யா விளக்கே விளக்கு' இது இடையின் வெதுகை. மோனையு மிவ்வாறு வருவன பாருபடுத்திக்கொள்க. ஆசெதுகையாவது இடையின் வெற்றிடை வரத்தொடுப்பது; அது 'காய்மாண்ட தெக்கின பழம்வீழக் க

இ ஐயமறுக்கின்றது.

இ-ள். சீர்வகையடியின் ரொடைப்பகுதி வரையறைப்படவில்லாமல் அவைசெய்யுட்கணிற்றும் நிலைமை முற்கூறிய கட்டளைபோலின்று தொடைகொள்ளப்பெறுமென்று கூறவர் பல்வா; ௭-று.

என்றது வரையறையினதேனுந் தொடைச்சுவடுபடுமென்றவாறு. (௩௩)

௩௩ **சுமாததிரைமுதலா வடிநிறை காறு**

முதினென்றி, புமாண்டித்தென்றென் ரொடைக்கிறி வருக்கை போழ்து” என வரும். இனி இரண்டடிடிகைகையாவது “உலகமூன்று மொருங்குடனே த்துமாண், டிலகமாயதிகலநிலவன்னடி, வழவினெஞ்சொதி வால்திறற்ற வுந், தொழுவறொல்வினை நீங்குக வென ரியான்” எனவரும். இடையிட்டெது கையாவது “தோடா ரெல்வளை நெகிழ நானு, நெய்தலுண்கண் பைதலுழப்ப, வாடாப்புலர்புதைஆப் பசூலயம, வைககோறம் பையப் பெருகு, நீடாரல ரென் னீர்மனங்கொண்டா, சேனார் கொல்லோ காதலந்தோழீஇ, வாடா ப்பவ்வ மறமுக்கநெழில், பருவஞ்செய்யாது வலெனர்புவினைஇ, யோடாமலை யன் வேலிற், கடிது நின்னூரிக காமழைக் குரலே” எனவரும். இவ்வகையினன் மோனைவருவனவுகொளக. பிறச்சாடையும் இவ்வகையினன் வரு வனவங் கொள்க. மூன்றாமெழுத்த்தொன்றெதுகையாவது இரண்டாமெழுத்த்தொன்றது மூன்றாமெழுத்த முதலொன்றவது. ஏனையவரிவ்வாறு உதாரணம் வர்தவழிச்சொடுக்கொளக. இவையெல்லாம் மேலெடுத்தோ தப்பட்ட தொடைககட்டபடும் நூற்சீரொழிந்த வடிக்கண்ணும் இப்பாகுபா டெல்லாம்விரிவன வரப்பில்வாகும்” என்பது உரையாசிரியருரை.

“என்பது தொடைகருகியதோ மரபுணர் ற்று. தொடை நிலை வகை மேற்சொல்லப்பட்ட பாகுபாட்டன ௭-று. வேறுவந்துணர்த்து வாரக் கெல்லாவிடனுடைத்து ௭-று, அஃதாவது எழுத்தான வேறுபடுத்தலும் சொல் லான் வேறுபடுத்தலும் பொருளான் வேறுபடுத்தலும் ஆம். இத்துணையுந் தொடை கூறப்பட்டது” என்பது உரையாசிரியருரை.

ஶீ “யாத்திரை முதலாக அடிநிலையனம ரோக்குதலாகியகருவி நோக் கென்று சொல்லப்படும். காரணமெனினுங் கருவியெனினுமொக்கும். நோக்குதற் காரணமென்பதனை உண்டற்றொழிலெனறற்போலக் கொள்க; அஃதாவது யாதானும் ஒன்றைத் தொடுக்குகால் கருதிய பொருண் முடியுங்காறும் பிறிதுநோக்காது அதுதன்னையே நோக்கி நின்றநிலை. அடி நிலைகாறும் என்றதனானு அடிக்கண்ணும் பல்வடிக்கண்ணும் நோக்குதல் கொள்க. அஃது ஒருநோக்காக ஒடுதலும் பல்நோக்காக ஒடுதலும் இடையி ட்டு நோக்குதலும் என மூன்றுவகைப்படும். உ-ம். “அறுகவையுண்டிய மர்ந்நிலல்லாளுட்ட, மறுசிகைநீக்கிபுண டாரும்—வறியராச, சென்றிரப்ப ரோரிடத்துக் கூழெனிற் செல்வெயான், றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று.” இஃது ஒருநோக்காகியோடிற்று. “அறமின்றநெறியஞ்சுமின் கூற் றம், பொறுமின் பிறர்க்கஞ்சொற் போற்றுமின் வஞ்சம், வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மையெஞ் ஞான்றும், பெறுமின் பெரியார்வாயச் சொல்” இதுபல நோக்காகியவர்த்தது. “உலகமுலப்பவலெனர்புதிநரு, பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டா அங், கோவற விமைக்குஞ்சேண்விளங் கவிரொளி மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன, கார்கோண் முகந்த” என்றவழி ஒளி என்பது அதனைய்கிடந்ததனை நோக்காது கணவனை நோக்குதலின் இடையிட்டி நோக்கிற்று. பிறவுமன்ன” என்பது உரையாசிரியருரை.

நோக்குதற் காரண நோக்கெனப்படுமே.

இது நிறுத்த முறையானே நோக்குணர்த்துகின்றது. இது மேல்காற் சொல்லாற் செய்யுஞ் செய்யுள் வழக்கியல்பின்வாய் வெள்ளைமைகலந்து நின்றலாகா தென்பதோரிடக்கணம்.

(இ-ள்) மாத்திரை... காலும். எ-து. மாத்திரைமுதலிய வழுப்புக் கொண்ட வடிநிரம்புந்துணையும். நோக்கு... காரணம். எ-து கேட்டோர் மீண்டுநோக்கிப்பயன் கோடலையுடையவாகச் செய்யுந் கருவியை. நோக்கு... படுமே. எ-து நோக்கென்று பெயர்கூறப்படுமென்றவாறு.

அடி நிறைகாறுமென்றது ஓடிக்கணன்றிச் செய்யுள் வந்தவடி யெத் துணையானும் நன்று முடிகாறும். எ-து.

உ-ம். 'மூல்லை வைந்தனை தோன்றவில்லெமொடு, பைங்காற்கொன்றை மென்பினியவிடி, விரும்புகிரித் தன்ன மாயிரு மருப்பிற், பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப, மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புபுறக் கொடுப்பக், கருவி வானம் கதழுறை சிதறிக், காட்செய் தன்றே கவின்பெறு காணங், குங்குலோப் பொ லிந்த கொய்சவற் புரவி, நம்பார்ப் பன்ன வாக்குவன் பரியப், பூத்தபொங் கர்த் துணையொடுவதிந்த, காதுண் பறவை பேதுறலிஞ்சி, மணிகா வார்த்த மாண்வினைத் தோ, றுவக்காண் டோன்றங் குழம்பொறை நாடன், கறங்கி சை விழவி றுறந்தைக்குணது, டெயிம்பெருங் குன்றத்தமன்ற காந்தட், போ தவி ழுலரினாறு, மாய்தொடி யரிவைகின் மாணலம் படர்த்தே.' (அகம்-ச)

வைந்துணை யென்றதனா லெருத்துணையு மெல்லென்றது வன்மைய வாய்க் கூரிதாய் நின்றலினரும்பியணித்தென்பது கூறிற்று. இல்லமுங்கொன் றையும் பினிய விழ்ச்சனவென்றது, அவையு மரமாதலிற் கடிதிற்கரியாவா கலிற் கடிதிற்கரிந்த மூல்லைக்கு முன்னே மெல்லிய பினியவிழ்த்தமை கூ றிற்று. காய்ந்த விரும்பு முறுக்கிவிட்டவழியும் வெப்பமாறாதவாறுபோல நீர் தோய்ந்தும் வெயிலுழந்த வெப்பமின்னுந்தணித்தில வென்பதுதோன்ற இரும்புகிரித்தன்னமருப்பென்றார். ஐரலை குழிதோறுந் தெளிந்து நின்ற நீர்க்கு விருந்தினவாதலிற் பலகால் நீர்பருகுதற்குப் பரலையுடைய பள்ளத் தைச்சேர நின்றது என்றதாம். இத்துணையும் பருவந்தொடங்கியதுணையே வற்புறுத்திக் கூறிற்று. புலம்பு முழுவது நீங்கிறென்றது ஒருபுடை தோன்றப்புறக் கொடுத்ததென்றமையின் அதுவும் பருவந்தொடங்கியதுணையே கூறிற்று. தொகுதியையுடைய மேகங் காற்றின் விசையான் விரைந்த கொடுத்துளியைச் சிதற்றெனவே புதுமைகூறிற்று. இத்துணையும் பருவந்தொடங்கி யணித்தென்றலின் வற்புறுத்தற்கிலேசானமை நோக்கிற்று.

கொய்யாத வுளை பெருகுதலுங் கொய்த வுளை பல்காற் கொய்யப் பெருக வேண்டுதலுங் கூறவே குதியை மனச்செருக்குக் கூறிற்றும். அதன் கழுத்து வளையும்படி வ்சித்தவ. ஓரால் நாய்பிற்கு ஓதிய நால்வகைக் குற்றத்தினு மார்ப்பெண்ணுக் குற்றமெய்திய நாய்போசைபோல் வினாப்பெண்க. பூத்தபொங்கமென்பதனாற் பசுப்பிணிநீர நுகரும் பொருளை யதுகுறைவறக் கொடுப்ப வுண்டு மகிழ்ந்து பின்புதாம் நுகராந்ந்து வதியுமெனவே, யாமுமில்லற நிகழ்த்துதற்கு நுகர்தற்குமேற்ற பொருள்சீலாக் குறைவறப் பெற்றுப் பின்னின்பநுகர்தல்வேண்டுமென்பது கூறினாராம். பொங்கரிற் பசி தீர்ந்து துணையொடுவதையும் பறவையுங் தாசையுண்கிறபறவையுங் கலக்கமுறுதற்கஞ்சி மணியொலியை வீக்கிய தோனென்றதனாற் காது மருளுமுடைமையின் அயற்றின் பிரிவிற்கும்பசிக்கு மிரங்கினுனெனக் கூறவேயவையவற்றுந் கண்ணும் பெருகுமென்ற ளாம். வதியும்பறவையுண்குதேனு மென்பதுந் தாதுண்பறவை ஈரும்பென்பதும், 'நாய்குமோடி யிடறுஞ் சரும்புகாள், வண்டுகாள் மகிழ் தேளினைங்காள்.' (சூ. குண. ௪௨) எனப் பின்னுள்ளோர் கூறியவாற்றினுமுணர்க. இதனாற் சேணிடை வரவையுணர்த்தும் மணியொலியை வாரொல்கேட்டு மணிமைக்கண்ணுங் கேளாயயினையெனவு மல் வாரொலி தாதுண்பறவை யொலிக்கண்டக்குதலின் கேட்கின்றிலெனவுங் கூறினாரயிற்று. வாரொல நாய்போசை போறலின் பெருவரவாயிற்று. மாண்வினைத்தோனென்றான், அவன்மன் கருத்திற் கேற்ப வினாமுடித்தமை தோன்ற; எனவே வன்புறைக்கேதுவாயின் தெய்வந்தங்கு மலையாதலிற் நெய்வமணநாறுங் காந்தளிநுடைய போத விழா நன்ற மலர்போல அவர் புணர்த்தகாலத்துப் புதுமணநாறும் மரிவையெனவே யவர்பிரிந்து சேய்த்தன்றென வன்புறைக்கேதுவாயிற்று. ஆய்தொடி யென்றது, தோண்மெலித்துழி அயலார்க்குப்பறமறைத்தல் வேண்டிச் செருகுத்தன்மையின்றி யணிந்தல்லியே கிடக்குங்க்தொடியென்றவாரும். இதுவும்பிரிந்துசேய்த்தன்றென்றவாறதாம். ஈண்டுமாணலெமன்றது அவன் பிரிவுணர்த்திய காலத்துப் பிரிவிற்குடம்பட்டான் போன்றுடம்படாது நின்ற நலத்தை: அது மெய்ப்பாடாம். இங்நனம் கோடல்நோக்கென்றுணர்க.

௧0௫. ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென
நீலியற் றென்ப பாவகை விரியே.

இது நிறுத்த முறையானே பாவென்னு முறுப்புணர் ததுகின்றது.

இ-ள். ஆசிரியப்பாவும், வஞ்சிப்பாவும், வெண்பாவும், கலிப்பாவென
கான்கு கூற்றது பாக்கூற்ற விரி. எ-று.

வகை யென்றதனாற் றாக்கின் றொடர்ச்சியாகியஇப்பாவென்னு முறு
ப்பு நிகழுமோசையையும் அது நிகழுஞ்செய்யுளின் வேறுபடனோக்கிச் செய்
யுட்கோ ருறுப்பென்றுணர்க வென்பதுஉம் வழக்கிற்குரியன செய்யுட்கு
முரியவாமென்பதுஉ மோரோர்செய்யுட்க னொரோவுறுப்புவுருமாறுமொன்
றொன்றனோடு விராஅய்ப்பிறக்கும்பகுதியும் பொருள்வரையறையு மடிவரை
யறையு மெல்லாங்கொள்க. பாநான்கெனவே, பாவினையுறுப்பாகவுடைய
செய்யுளுநான்கென்னும் வரையறையு மவற்றற் பெயர் கோடலு மச்சுத்
திராக்களாற்பெறுதும். § “துக்கே பாவே” யென்பதற்குப் “பாவெனமொழி
யினுக் துக்கினது பெயரே”யென்றரி தன்வழிநூலோரும். (உ-ம்) உள்ளார்
கொல்லோ தோழி முள்ளுடை, யலங்குருலை யீத்தின் சிலம்பிபொதி செங்கா
ய், துகில்பொதி பவள மேய்க்கு, மகில்படி கள்ளியங் காடிற் தோரே.’ இஃ
தாசிரியப்பா வுறுப்பாகிய செய்யுள். § ‘வகையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்’
இது வஞ்சியுறுப்பாகிய செய்யுள். ‘வாரியபெண்ணை வளர்குரும்பை வாய்த்
தனபோ, லேரிய வாயினு மென்செய்வ-கூரிய, கோட்டியானைத் தென்னன்
குளிர்சாக் தணியகலங், கோட்டிமண் கொள்ளா முலை.’ இது வெண்பா வுறுப்
பாக வந்தசெய்யுள். ‘அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்’ இஃ
கலியுறுப்பாக வந்த செய்யுள். இவற்றின் பாவைத்துக்கி யடிவரையறத்த
வாறு காண்க. ஆசிரியப்பா வெண்பாவென முன் றாக்கிற்கூறியவாறன்றி
ஆசிரியம் வஞ்சி யென்றுகூறினார், வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்குமுரிய வாசிரிய
மும் வெண்பாவும் போலச் செய்யுட்குரிய கலியும் வஞ்சியுஞ் சிறப்பிலவோ
வென்றையுருமைக்கும் அவற்றிற்கவ் வையுறவுடைய வென்றற்கு மென்க.

௧0௬. அங்கிலை மருங்கி னறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கு முரிய வெண்ப.

இது பாப்பொருட்குரிமை கூறுகின்றது.

இ-ள். மேலைக்குத்திரத்திற் றேற்றவாய் செய்யப்பட்ட செய்யுளி
டத்துவரு மறம்பொருளின்பென்னும் மூன்றுமுதற்பொருட்கு மங்கான்கு
பாவு முரியன. எ-று.

மும்முதற் பொருளுணவே, அவற்றது துணைப்பொருளாகிய அறநிலை யின்மையும் பொருணிலையின்மையும் இன்பநிலை யின்மையுமடங்குமென்ப, உலகியற் பொருண்மூன்றையு மிவையெனக்கூறி அவற்றைவிடொழங்கு கறவே வீடுக்கூறிற்றும். அது கூறத்தற்குரியசெய்யுளும் மேற்கொச்சக மென்று கூறுமாறுணர்க. (க0க)

க0எ. பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பி னுகிரி யப்பா 'வெண்பா வென்றாக். காயிரு பாவின்னு ளடங்கு மென்ப.

க0அ. ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப.

இவை யிரண்டும் உரையையட நோக்கி உடன் கூறினார். இவை விரிந்தது தொகுத்தல்.

இ-ள். பாவிரிதொகுப்பின் எ-து, பாக்கள் விரிந்தபகுதியை யுண் மைத் தன்மைநோக்கித் தொகுப்பின்; ஆசிரியப்பா ..மென்ப, எ-து, ஆசிரி யப்பாவும் வெண்பாவும்மென்றவ்வீரண்டு பாவின்னுடங்கு மென்று கூறுவர். அதற்குக்காரண மென்னையெனின், ஆசிரிய ...வஞ்சி, எ-து, ஆசிரியவிகற் பமாகித் தூங்கலோசை விரிந்தடங்கும். ஏனை-மொழிப, எ-து, ஒழிந்த வெண் பாவின் விகற்பமாகித் துள்ளலோசை விரிந்தடங்குமென்று முதலுலாசிரி யர் கூறதலின். எ-று.

(உ-ம்.) "வீடுபேறுமிகலிழைந்து நீடுநினைந்துநெடிதுருந்து" என அக வந்திரான் வஞ்சித்தூக்குப் பிறந்தது. மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர் வாய் மாசேர்வாய் என வெண்பாவின்னுட் கலிப்பாப் பிறந்தது. பண்புற வென்றதனால் ஆசிரியமும் வெண்பாவு மியல்பெனவும் ஒழிந்தன விகார மெனவுங்கொள்க. ஏனையென்றதனால் மூன்றுபாவின்னுத் துள்ளிய கலியோ சையு மொருவகையான் வெண்பா நடைத்தேயாம், இலக்கணக்கலியோ சையன்ருயினு மென்பது. (க0எ, க0அ)

க0க. வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாககு முரித்தே.*

இது முற்கூறிய மும்முதற்பொருட்கண் அறமானது வாழ்த்துதற் பொருட்டுமாய் நாற்பாவிற்ரு முரித்தாமென்கின்றது.

இ-ள். வாழ்த்தியலின் கூறுபாடு நான்குபாவிற்ரு முரித்தது எ-து. வகையென்றதனால் கடவுளரும், முனிவரும், பசுவும், பார்ப்பாரும், அரசரும், மழையும், நாடுமென்னு மறுமுறைவாழ்த்து வருதலே பெரும்

* 'நாற்பாற்கு முரித்தே' என்ற பாடம் பிழையாதல் காண்க.

பான்மைய என்பதும், அங்கனம் வாழ்த்துங்காற் தனக்குப்பயன்படுதலும்; படர்க்கைப்பொருட்குப் பயன்படுதலுமென இருவகையானவரும் வாழ்த்து மென்பதும், முன்னிலையாகவும் படர்க்கையாகவும் வரும் வாழ்த்து மென்பதும் உங்கொள்க.

(உ-ம்.) “மரலிஞ்சேவடி யாகத் தூநீர், வளைநால் பெளவ முடுக்கை யாக, விசம்புமெய் யாகத் திசைகையாகப், பசுங்கதிர் மதியமொடு கடர்கண் ணாக, வியன்ற வெல்லாம் பவின்றகத் தடக்கிய, வேத முதல்வெனென்ப, நீதற விளங்கிய திசிரி யோனே” (ஊற்றிணைவாழ்த்து) இது தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. ‘நீல மேனி வாலிழை யாகத், தொருவ னிரு தா ணிழற்கீழ், சூவகையுலகமு முகிழ்த்தன முறையே’ (ஐங்குறுநூற்றுவாழ்த்து) இஃது உலகிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. ‘முங்கட் பகவ னடிதொழா தார்க்கினீ, பொற்பனை வெள்ளையை யுள்ளா ரெழிலினீ, சக்கரத் தானை மறப்பினீ வாங்கினீ, சத்தியான் ருடொழா தார்க்கு.’ (இன்னு நாற்பதவாழ்த்து) “வானிடு வில்லன் முடிகவென்று” (நாலடிவாழ்த்து) ‘ஆற்றியத் தணர்க்கு’ (கலித்தொகை வாழ்த்து) இவற்றின் வேறுபாடுமுணர்க. இவற்றைக் கடவுள் வாழ்த்தென்று பெயர் கூறப்படும். ‘உரனென்னுந் தோட்டியா னேரைந்துங் காப்பான், வானென்னும் வைப்புக்கோர் வித்து’ (திருக்குறள்-௨௪) இது முனிவரை வாழ்த்தியது. ‘ஆயிர வெள்ள ஆழி, வாழி யாடி வாழிய பலவே’ இஃது அசுரை வாழ்த்தியது. ‘விசம்பிற் றுளி வீழி னல்லான்மற் றுங்கே, பசும்புற் றலைகாண் பரிது’ (திருக்குறள்-௧௬) இது மழையை வாழ்த்தியது. ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்க. இவை அறு முறைவாழ்த்தெனப் பெயர் கூறப்படும். ஆயலென்றதனின் ஆயற்கையாய வாழ்த்திவையெனவும், மேல்வரும் புறநிலவாழ்த்து முதலியன ஆயற்கையன்றி வாழ்த்தின்பாற் சார்த்தப்படுவன எனவுங்கொள்க. வஞ்சிக்குதாரணம் வந்துழிக்காண்க. * ‘அங்கண் வானத் தமராரசர்’ என்பது பின்னுள்ளோர் கூறிய வாழ்த்தியல். (௧௦௬)

* “அங்கண்வானத் தமராரசரும், வெங்களியானேவெல்வேந்தரும், வடிவார்கூந்தன் மங்கையருங், கடிமலரேந்திக் கதழ்ந்திறைஞ்சச், சிங்கஞ் சமந்தமணியணி ரிசைச், கொங்கிவாசோகின் கொழுநீழற்கீழ்ச், செழுநீர்ப்பவள்த் திரள்காம்பின், முழுமதிபுரையு முக்குடைநீழல், வெங்கண்வினைப்பகை விளிவெய்தப், பொன்புனைமெமதில் புடைவளைப்ப, வந்தசதுட்டய மலையெய்த, நனந்தலையுலகுட னவைநீங்க, மந்தமாருத் தருங்ககைப்ப, வந்தாதுந்தபி சின்றியப்ப, விலங்குசாமரை யெழுந்தலமர, லெங்கினர்பூ மழை நனிசொரிதர, வினிதிருந்தருணெந் டொத்திய வாதிதன், திருவடி பாவதுஞ் சித்திபெற்ற பொருட்டே” இது பொதுச்சொன் வந்த குறையடிவஞ்சிப்பா” என்றார் யாப்பருங்கலவிநந்திகாரர். (௬௦-துங்கலியைபன.)

௧௧௦. வழிபடு தெய்வ நிற்புறந் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமி நென்னும் புறநிலை வாழ்த்தே
கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறாஅ.*

இது, நான்கு பாவிற்கு முரித்தேயன்றி வரையறைப்படும் வாழ்த்து வேறுபாடு கூறுகின்றது.

இ-ள். வழி.....காப்ப-எ-து, நீவழிபடும் நின்குலதெய்வம் நின்னைப் புறத்தேநின்றது காப்ப. பழி... ..சிறந்து. எ-து, இல்லறத்தாற் பொலிந்த செல்வத்தோடே நீ பெறும்புதல்வரும் அவர் பெறும்புதல்வருஞ் சிறப்பெய்தி. பொலிவாழ்த்தே. எ-து. எல்லீரும் நீவிவாழ்வீராரினென்று தெய்வத்தைப் புறத்தே நிறுத்தி வாழ்த்தும் வாழ்த்து. கலி ..பெறாஅ. எ-து, கலிப்பாவுறுப்பாகவும் வஞ்சிப்பாவுறுப்பாகவும் பாடப்பெறா. எ-று.

எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய தெய்வத்தினைப் பட்டக்கையாக்கி அத்தெய்வத்தாற் பயன்பெற நின்றனெனருவீனை முன்னிலையாக்கிக் கூறலிற் புறநிலையாயிற்று. வகையென்றதனாற் கலியின் கூறாகிய பரிபாடற்குமொக்கும். (உ-ம்) *அறிதாயி லாவணை யமர்ந்தோன் காப்ப, வருட்கடம் பூண்ட வகலாச் செல்வமொடு, நீயுநின் புதல்வருஞ் சிறந்து, வாழிய பெரும பூழியர் கோவே" | "திங்க ளிளங்காதிப்போற் தேந்நிகக ளுநர்த்தேவன், மைந்தர் சிறப்ப மகிழ்சிறந்து--திங்கட், சலைபெற்ற கற்றைச் சடைக்கடவுள் காப்ப, நிலைபெற்று வாழியரோ நீ" எனவரும். இது பாவென்னுமுறுப்பிற்குப் பொருள்வரையறுத்தது. நன்னென ஒருமைகூறிய பொலிவினெனப் பன்மை கூறியது, புதல்வரொடு கூடப்பாடுதற்கமையுமென்றற்கு.(௧௧௦)

௧௧௧. வாயுறை வாழ்த்தே யனவையடக் கியலே
செவியறி அராஉய்வன் றனவாயு யன்னை.

இதவும் பாக்களைப் பொருண்மேல் வரையறுக்கின்றது.

இ-ள். வாயுறைவாழ்த்தும் அவையடக்கியலுஞ் செவியறிவுறாஉவுமென்றம்முன்றும் மேலைப்புறநிலைவாழ்த்துப்போல வாழ்த்துப்பகுதியவாக றுந் கலிநிலைவகையும் வஞ்சியும் பெறாமையுமுடைய. எ-று.

அவையாமாறு மேற்கூறுதும். வாயுறையென்றது வாய்மை மொழியாகிய மருந்தெனப் பண்புத்தொகை. மருந்துபோறலின் மருந்தென்றார். ஒரு

* எனவே வெண்பாலினும் ஆசிரியப்பாலினும் இரண்டும் புணர்ந்த மருட்பாலினும் வரப்பெறும் எ-று. என்பது உரையாசிரியருகை.

வன் சிறப்புக்கூறி வழுத்தி அவற்குப் பயன்படக்கூறலின் வாயுறைவாழ்த் தென்றார். மாட்டேற்றானே நிற்புறங்காப்ப என இடநியமத்தாற்போல இடநியமமுங்கொள்க.

அவையடக்கியலென்பது அவையடக்கியவியலெனவிரியும்; அஃது அவ ராட்குமாற்றற் நன்னையிழித்துக்கூறி அவரைப் புகழ்தல். அவைக்கட் டானடக்குதலாயின், அவையடங்கியலென்பது பாடமாதல் வேண்டும்.

செவியறிவுறுஉவாவது ஒருவர்க்குக் கேள்வியறிவு படுத்த அவரை வாழ்த்துதல்; என்று கூறப்பட்டவவையும் ஆசிரியத்தானும்வெண்பாவானும் கூறப்பெறும். எ-று.

எனவே, இக்கான்கு பொருண்மேலும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் வரு மென்பதூஉம் ஒழிந்தன வாரா வென்பதூஉம் மருட்பா அவ்விரண்டினு லும் வருதலின் இப்பொருண்மேல் வருமென்பதூஉம் பெற்றும். தெய்வத் தோடுபட்டமையிற் புறநிலமுற்கூறி, முன்னிலைக்குரிமையின் வாயுறைய தன்பின்கூறி, வரையறையின்மையின் அதன்பின் அவையடக்கியல்கூறி, முன் னிலைக்கணவருமேனும் இன்னகுணத்தையாவாயெனப் புகழ்ப்படவாழ்த்திப் பிற்கூறுதல் வேறுபாடுடைமையின் அதன்பின் செவியறிவுறுஉக்கூறி இம் முறையேவைத்தார். இங்கனங்கூறிய பாவுறுப்பினை யுடைய நால்வகைச் செய்யுட்கும் இவ்வுறுப்பினிலைக்கணமெய்துவிக்க. (ககக)

ககஉ. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின
வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொற்
றங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென்
றோம்படைக் கிளளியின வாயுறுத் தற்றே.

இது முறையானே வாயுறை கூறுதல் உது

இ-ள். வேம்புங்...சொல். எ-து, முற்பருவத்துக் கைத்துங் கடித்தும் பிற்பருவத்துறுதியுக்கும் வேம்புங் கடுவும்போல வெய்யசொல்லினை. தாங்—மென்று. எ-து, ஒருதடையின்றிப் பிற்பயக்குமெனக்கருதி. ஒம் படை.. தற்றே. எ-து, பாதுகாத்த சொல்லினே மெய்யாகஉறுத்துவது. வாயுறைவாழ்த்தே எ-து, வாயுறைவாழ்த்தாம். எ-று.

* “வாயுறை வாழ்த்தை விளங்க வாராயின் வேம்பினையும் கடுவினையும் போல வெஞ்சொலடக்காது பிற்பயக்கு மெனக்கருதிப் பாதுகாவற் கிளவி யானே மெய்யறிவித்தல் எ-று. உ-ம் “இருங்கடற்றினையொடு பெருநிலங் கவைஇய” என்னும் பாட்டு. என்பது உரையாசிரியருரை.

உ-ம். | 'இருக்கட லுத்தவிப் பெருக்கண் மாநில, முடையிலே நடு வண திடைபிறர்க் கின்றித், தாமே யாண்ட வேமக் காவல, ரிடுதிரை மண லினும் பலரே சுடுபிணக், காடுபதி யாகப் போகித் தச்ச, நாடுபிறர் கொள் ளச் சென்றுமாய்க் தனரே-யதனா, னீயுங் கேண்மதி யத்தை வீயா, துடம் பொடு நின்ற வுயிரு நிலை, மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே, * முளி கள்ளி நளிகடலை, வெள்ளிப் போகிய வியலு லாங்க, ணுப்பிலா வவீப்புழுக்கல், கைக்கொண்டு பிறக்குகோக்கா, திழிபிறப்பினோ னியப்பெற்று, நிலக்கலனாக விலங்குபலி மிசையு, மின்னா வைகல் வாரா முன்னே, செய்கீ முன்னிய வினையே, முக்கீர் வரைப்பக முழுதுடன் றறந்தே' (புறம் ௩௬௩.) எனவரும்.

கக௩. அவையடக் கியலே யரிறபத் தெரியின்
வல்லா கூறியும் வருத்தனர் கொண்டினென்
றெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழித் தன்றே.†

இது முறையே அவையடக்கியல் கூறுகின்றது.

இ-ள். அவை.....யின். எ-து. அவையடக்கியவியலைக் குற்றமற ஆராயின். வல்லா.....னென்று—எ-து. வல்லாதவற்றைக்கூறியும் அவற்றை ஆராய்ந்து கொள்க என்று. எல்லா—தன்று. எ-து. எல்லார்க்கும் வழிபடுகிளவி கூறியதாம். எ-று.

வல்லாதல் என்பது ஒன்றுவல்லினாதல்; அஃது ஒருவன் வல்லனவற்றை வல்ல என்பவாகலின் அதனெதிர்ப்பதை 'வல்லா' என்றாயிற்று. (உ-ம்.) | "திரைத்த விரிக்கிற் றிரைப்பினு வாப்போ-லுரைத்த வுரைபோகக் கேட்டு -முரைத்த, பயின்றவா செய்வார் சிலயேதந் நெஞ்சத், தியின்றவா செய்வார் பலர்" இது புத்தந்தாரவையடக்கு. அரிறப என்றதனாற் சிறுபான்மை யாப் பினும் பொருளினும் வேறுபட்ட கொச்சகத்தாற் கூறல் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கும் அவையடக்கியல் கொள்க. அது: "கற்பா லுமிழ்த மணியுங் கழு வாது விட்டா, னற்பா லுழியு நகைவெண்டது போளி றைத்த, சொற்பா லுமிழ்த மறுவு மதியாற் கழுஉவிப், பொற்பா விழைத்துக் கொளற்பாலர் புலமை மிக்கார்" (சிந்தாமணி - பாயிரம்.) எனவரும். (கக௩)

* "கள்ளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு" என்றும் பாடமுண்டு.

† "அவையடக்கியலைக் குற்றமற ஆராயின் அறியாதன சொல்லினும் பாகுபடுத்துக் கோடல்வேண்டு மென்று எல்லாமாந்தர்க்குந் தாழ்த்து கூறல் எ-று—எ-து உரையாசிரியருரை.

ககச. செவியுறைதானே,
பொங்குத லின்றிப் புரையோர் நாப்ப
ணைதல் கடனெனச் செவியுறுத் தற்றே.[†]

இது முறையே செவியுறை கூறுகின்றது.

இ-ள். செவியருந்து போதலிற் செவியுறை யென்றார். பெருக்கின்றிப் பெரியோர்நடுவண்டங்கி வாழ்தல் கடப்பாடு எனக்கூறிச் செவிக்கு அறிவுறுத்துவது செவியறிவுறுஉ. எ-று.

தானே என்னும் வகாரம் பிச்சிலை; அஃது அடங்கிவாழ்வார்க்குப் புகழாதலின் வாழ்த்தின்பாற் பட்டது. அது— ? “வடாஅது, பனிபடு நெடுவரை வடக்குந், தென்குதுருகெழு.....மன்னுக பெருமரீ கிலரிசையானே” (புறம்-௬) “என்று-ரின்கொ வெண்பதத்தை யாகும்தி பெரும” (புறம்-௬) எனவரும். தானே என்றதனான் இன்னகுணத்தையாவாயென்று வாழ்த்திப் பின் செவியறிவுறுத்தல் சொன்க. இத்துணையும் பாவின்பெயரும், எண்ணுமுறையும், வரையறையும், அவைபொருட்குரிமையும் கூறிற்று. (ககச)

ககரு. ஒத்தா ழிசையு மண்டில யாப்புங்
குட்டமு நேரடிக் கொட்டின வென்ப.[†]

இதுவும் பாவிலக்கணங் கூறுகின்றது.

* செவியறிவுறுஉவாவது பெரியோரானகுதலின்றித் தாழ்ந்தொழுகுதல் கடனெனச் செவியறிவுறுத்தல் எ-து. உரையாசிரியருரை. போசிரியர் பொங்குதலின்றி என்பதற்குப் பெருக்கின்றி என்பர்.

† இது செய்யுட்கு அடிவரையறுத்தலை நுதலிற்று. ஒத்தாழிசைக்கவிக்குறுப்பாகிய ஒத்தாழிசையும், ஆசிரியப்பாவின்கண் நிலைமண்டிலம் அடிமறிமண்டிலம் என்பனவும், ஒத்தாழிசைக்கும் கொச்சகத்திற்கும் பொதுவாகிய குட்டமும் நாற்சீரடிக்கும் பொருந்தின எ-று. மேல் ஆசிரியப்பாவினீற்றயலும் இடையினும் முச்சீரும் இருசீரும் ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் வருமென்றதனானே எல்லாவடியும் ஒத்துவருவனவுமுளவென மண்டிலங் கூறவேண்டிற்று. கலிப்பாவிற் சுரிதகம் ஈற்றடிமுச்சீரானும் ஈற்றயலடிமுச்சீரானும் வருமென்றமையால் தாழிசையும் தரவும் நாற்சீரானல்லது பிறவாற்றான் வாராவெனக்கூறல் வேண்டிற்று. குட்டமெனினும் தரவெனினும் ஒக்கும். இனிக்கவிக்குறுப்பாகிய சின்னங்கள் இருசீரானும் முச்சீரானும் வருதலானும் தனிச்சொல் ஒரு சீரான வருதலானும் வேறேத வேண்டிற்று. உதாரணமுன்னர்க் காட்டுதும்” எ-து உரையாசிரியருரை.

இ-ள். ஒத்தாழிசையும் - ஒத்தாழ்ந்த வோசையும். மண்டிலயாப்பும்-மண்டலித்தவரும் யாப்பும். குட்டமும் - இருசீரும் முச்சீருமாகிக் குறைந்தவருவனவும். நேடி...என்ப - காற்சீரடிக்குப் பொருந்தின என்று கூறுவாசிரியர் எ-று.

என்றதனால், காற்சீரடி முாற்கைபடத் தள்ளிவருதலேயன்றித் தாழும் பட வோசைபெற்றும் வருமென்றார். அதுவே ஒத்தாழிசையை ஒத்து மூன்றாய்வருமென்று "ஒத்துமூன்றாகு மொத்தாழிசையே" (௧௪௧) என்பழிக் கூறுமாற்றானுணர்க. இனி காற்சீரடியாய் வருமாசிரியமும் வெண்பாவும் சுற்றயலடியும் சுற்றடியும் முச்சீராய்வருமென முன்வந்தித்தவை ஒருகால் காற்சீராய்வருமென்றற்கு மண்டிலயாப்பென்றார்; அது மண்டிலவாசிரியப்பாவும் மண்டிலவெண்பாவும். உ-ம். * "வேரல்வேலி...பெரிதே" எனவும் † "அறையருவி யாடா டிணைப்புணமும் காவான்...குன்று" எனவும் மண்டலித்து வந்தன. இனி காற்சீரடியாய் வரும் ஆசிரியப்பாவும் குட்டம்பட்டுவருமென்றார். ஆசிரியப்பாவிற்குக் குட்டமாவது குறளடிவஞ்சியும் சிந்தடிவஞ்சியும் பொருந்திவருதல். வெண்பாவிற்குக் குட்டமாவது சுற்றயலடியேயன்றி வலையடியுங் குறைதல். உ-ம். † "வளித்தலையுயிரியும், நீமுாணிய நீருமென்ற அங்கு" (புறம்-௨) என காற்சீரடிக்கு இருசீரும் முச்சீரும் பொருந்தி ஆசிரியம் வந்தது. † "அட்டாலும்பால்" † "வஞ்சிவெளிய" † "நகாஅ" † "நாடும்" † "சறைப்பற்பெரு" X இவையே எழுதுக. இவை வெண்பாக் குட்டம்பட்டு வந்தன. (௧௪௫)

௧௧௧. குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாசும். (௫)

இது முற்கூறிய குட்டம் தரவுக்கும் உரித்தென்கின்றது.

* வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின், சாரடை செவ்வியை யாகுமதி, யாரல் தறிந்திசினேரே சாரற், சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவ, னுயிர்தவச் சிறிது காமமோபெர்தே" (குறுந்தொகை. ௧௮).

† எஉ-ஆம் குத்திர வுரையிற் காண்க.

‡ * * * X இவ்வடையாளமிட்டசெய்யுட்களை ௧௪- ஆம்பக்கத்திற்காண்க.

(௫)எ-து "மேலதற்கோர் புறனடையுனர்...ற்று. சுற்றயலடி முச்சீரான் வரவும் பெறும் எ-று. எருத்தடியுடைத்து என்றதனானே சுற்றயலடி முச்சீரொணப் பொருள்படுமோவெனின், ஆசிரியப்பாவி னீற்றயலடி முச்சீரான் வருதலானும் தூக்கியலெனவோதலானும் அவ்வாறு பொருள் படுமென்று கொள்க. உ-ம் முன்னர்க்காட்டுதும். இன்னும் குட்டமென்பதனைத் தரவு கொச்சமாகிய கொச்சகவொருபோகிற்கும் பெயராக வழங்கினுமமையும். அவ்வழி ஒத்தாழிசை என்பதனை ஒத்தாழிசைக்கவி யென்கவெனத் தரவையுங் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்படும்" எ-து உரையாசிரியருரை.

இ-ள். தரவினது சுற்றடி குறைந்துவருதலை யுடைத்தாம். எ-று.

எருத்து என்றது தரவை; அஃது “எருத்தே கொச்சகம்” (கருஉ) என்பதனுணர்ச்சு. “மெல்லினர்க் கொன்றையும்” (முல்லைக்கலி. ௩.) “மலி திரையூர்த்துதன்” (முடி-சு) எனவும் வரும். (ககசு)

கக௭. மண்டிலங் குட்ட மென்றிவை யிரண்டுஞ்
செந்தூக் கியல் வென்மனார் புலவர்.*

* எ-து, “மேற்கொல்லப்பட்டவற்றுள் மண்டிலங் குட்டம் என்பனவற்றுக்குரியதோ ரோசைவேறுபாடுண்டு... நறு. மண்டிலமாகக் கூறப்படும்பாவும் குட்டமெனக்கூறப்படும்பாவும் அகவல்லிசையியல்பினு; எ-று. உ-ம். முன்னர்க்காட்டுதல். இனி நான்குபாவின் வெண்பாவும் கலிப்பாவும் முன்னெடுத்தோதுகின்ற ராதலினுணும் ஆசிரியப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் இத்துணையும் ஒதிய இலக்கணத்தான் முடிதொறும் அவையிற்றுக்குதாரணம் ஈண்டே காட்டுதல். ஆசிரியப்பாவாவது, பெரும்பான்மை இயற்சீரானும் ஆசிரியவரிச்சீரானும் ஆசிரியத்தனையானும் அகவல்லிசையானும் நான்குபாடியானும் சிறுபான்மை ஒழிந்த சீரானும் தனையானும் அடியானும் வருவது; அவற்றுதன்மேற்கூறப்பட்ட சூத்திரத்தானுணர்ச்சு. இப்பாவிற்குற்றெழுத்துவரையறுத்துணர்த்தாமையின் எல்லா வீறுபாம். “அகவ லிசையன வகவன் மற்றவை, யேயோ வீயா வெனவைவெயன் நிழமே” என வரைந்து கூறி ஒருளராவெனின், உ-ம். “கோணமா கொட்டுமென் தஞ்சுவ லொன்றாக், கிருவிசம்பு கொடுக்கு வெங்கவேல் வானவன், கூட வன்ன குழந்தொடியரிவை, மென்றே ணசைஇ வடொழும், வடிவமை யெச்சகம் வலவயி கீனந்திக், கைபேற்ற காந்தக் கடிமலர் கமழு, மைதேயம் வெற்ப னைக்குள்வருநிடம்” எனப் பிறவாற்றினும் வருதலின் அழவரையறுக்கப்படா தென்று கொள்க. இனி இவ்வாசிரியப்பாவினை அடிக்கியைற் பெயரிட்டு வழங்கப்படும். அஃதாமாறு:— சுற்றடியடி முச்சீரானவருவதனை நேரிசையாசிரியமென்ப. உ-ம். முதுக்குறைத்தனளே முதுக்குறைத்தனளே, மலையெனவேற்கண்ணி, முலையும் வாரா முதுக்குறைத்தனளே” என வரும். இடையிடை முச்சீர்வரின் இணைக்குறளாசிரிய மென்ப. உ-ம். “நீரின் தண்மையுந் தீயின வெம்மையுந், சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருந், சாா ஞுடன் கேண்மை, சாரச் சாரச் சார்ந்து, தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே” எனவரும். எல்லாவடியும் ஒத்து வருவதனை நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா என்ப; இது வத்ததற்கிலக்கணம் முன்னர்க்காட்டுதல். “வேல வேலி... பெரிதே” எனவரும். இனி எல்லாவடியுமொத்துவரும் பாட்டினையே அடிமறிமண்டில வாசிரியப்பா வென்றும் வழங்குப; அது சொல்லதிகாரத்துள், “நிரனிறை சுண்ணம்” என்றும்

இது முற்கூறிய மண்டிலமும் குட்டமும் ஆசிரியத்துக்குப் பெரும் பாண்மை வருமென்கின்றது.

இ-ள். மண்டிலம்...யிரண்டும். எ - து. மண்டிலக் குட்டமென்று முற்கூறியவையிரண்டும். செத்துக் புலவர். எ-து. ஆசிரியப்பாலின் கண்ணே பயில் நடக்குந் தன்மையையுடைய என்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

குத்திரத்தாற்கொள்க. அது “சூரப்பம்பிய சிறுகாண்யாதே, சூரமகனி ராரணங்கினரே, வார வெணினே யானஞ்சவலே, சாச னுட நீவா ளாதே” என வரும்; இதனுள், யாசானுமோமடியை முசலமுடிவுமாக வுச்சரித்தாலும் ஓசையும் பொருளும் வழுவாமல் வருசலின் அடிமறியாயிற்று. இனி முச்சீரடி முதலாக அறுசீரடியின் மயங்கிய ஆசிரியத்தினை அடிமயங்காசிரியமெனவும் வெண்பாவடி மயங்கிய ஆசிரியத்தினை வெள்ளடிமயங்காசிரியமெனவும் வஞ்சியடிமயங்கிய ஆசிரியத்தினை வஞ்சி மயங்காசிரியமெனவும் வழங்கப்படும். “வெண்டினை வரையும்... மொழிப” எனவும், “அறுசீரடியே...முன்னே” எனவும், “ஐயற்சீர் வெள்ளடி...பெயரே” எனவும் வரும். “ஆசிரியநடைத்தே வஞ்சி” என வேற்றுமைப்படவேதுதலானுக் கொள்க. உ-ம். “சிறிய சுட்பெறினே...தவப்பலவே” இப்பத்தினேமுடி ஆசிரியத்தன், எழுமடியும் பன்னிரண்டாமடியு முச்சீரான் வந்தன. ஆன்றமுடி முதலாக ஆறாமடியிருகிய நான்கடியும் பதினொலாமடியும் ஐய்சீரான் வந்தன. இரண்டாமடியும் பதினொன்றாமடியும் அறுசீரான் வந்தன. ஏனைய நான்குசீரான் வந்தன; இவ்வாறு வருசலின் அடிமயங்காசிரியமாயிற்று. “எறும்பியனையிற் குறும்பல் சுனைய, வுலக்க லன்ன பாறை மேறிச், சொடுவீ வெயினர் பகழி மாட்க்குங், கவலைத்தென்ப வவர்சென்றவாதே, யதுமற் றவலங் கொள்ளாது நொதுமலர்க் கலுமுந் வழுங்கலாரே” இது முதலடி யியற்சீர்வெள்ளடியாதலின் வெள்ளடிவரவிய வாசிரியமெனப்படும். “இருங்கட லுதித்த...துறந்தே” இதனுள், “உப்பிலா வலிப்புழுக்கல்” என்பதுமுதலா ஆன்றடியும் வஞ்சி. இனிவஞ்சிப்பாவாவது வஞ்சியுரிச்சீரானும் ஏனைச்சீரானும் இருசீரடியானும் வந்து தனிச்சொற்பெற்று ஆசிரியச்சுகி தகத் தானிறுவது. இதற்கிலக்கணம், “வஞ்சிச் சீரே” “தன்பாவல்வழி” “வஞ்சிமருங்கின்” “வஞ்சியடியே” “முச்சீரானும்” “வஞ்சித்தாக்கே” என்பனவற்றுற்கொள்க. இப்பா இருசீரடிவஞ்சிப்பா முச்சீரடிவஞ்சிப்பா என இருவகைப்படும். உ-ம். “பூந்தாமரைப் போதலமாத், தேம்புனலிடை மீன்றிரி தரும், வளவயலிடைக் களவயின்மகிழ், வினைக்கம்பலை மனைச்சிலம்பவு, மனைச்சிலம்பிய மணமுரசமும், வயற்கம்பலைக் கயலார்ப்பவு, காளு, மகழின் மகிழ்தூங் கூண், புகழ்தலாளுப் பெருவண் மையனே” இதுகுறளடியான் வந்து தனிச் சொற்பெற்று ஈற்றயலடி முச்சீரான் ஆசிரியச்சுகி தகத்தாலிற்ற இருசீரடிவஞ்சிப்பா

எனவே, வெண்பாவின் கண் சிறுபான்மை வருமென்றவாறாயிற்று. இரண்டிமக்கனம் வருதல் சான்றோர் செய்யுளுட் காண்க. (கக௭)

கக அ. நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்கிளை பரிபாட்டங்கடர் செய்யுளோ
டொத்தவை மெல்லாம் வெண்பா யாப்பின. *

தனிச்சொற் பெறுதலெடுக்கீ தோதிற்றிலரோனும் உரையிற்கோடலென்பத னுற் கொள்க. “கொடிவாலன தருசிந்தன குறுந்தானன, வடிவானெ யிற் ததலுளையான வன்னுகரன, பணையெருத்தி னிணையரிமா னணையேறித், துணையிலலாத் துறுயெடுநி யிறைவலுகி, மெயினடுவ ணினிதிருந்தெல்லோ ர்க்கும், பயில்படுந்விணை பத்தியிலுந் செப்பினேன் புணையெனத், திருவுறு திருவடி கைதொழி, வெருபுய நாற்கதி வீடுகனி யெயிரிதே” இது முச்சிரடி யான்வந்த வஞ்சிப்பா. இனி, “வஞ்சிராருங்கி னெஞ்சிரா வரிய” என்றே தியத னால், வெண்பாவடியோடுக் கல்யாடியோடு மயங்குவன சொள்க. “நேரிழை மகளிருணங்குணைக்கவரும்” என்பதாசிரியவடி. “கோழி யெறித்தகொடுங்காற் கணங்குழை” என்பது வெண்பாவடி. “வயலாமைப்புழுக்குண்டும் வறளடம் பின் மலர்மலையும்” என்பது கல்யாடி. இனிவெண்பா வராமாறுங் கல்ப்பாவா மாறும் முன்னர்க்காட்டிதும்.” எனது உரையாசிரியருரை.

* எ - து, வெண்பாவாமாறுணர் . நறு. வெண்பா யாப்பாவது: வெண்சீரானூரியற்சீரானும் வெண்டனையானும் செப்பவேலாசையானும் அள வடியானும் முச்சீர்நற்றடியானும் வருவது. இவற்றிற் கிலக்கணமோ தீப்பட் டன. நண்டோதப்பட்டனவெல்லாம் அவ்வாறு வரும்; எ - து. இவையெ ல்லாமோசையானொக்குமாயினும் அளவானும் தொடையானும் பொருளா னும் இனத்தானும் வேறுபடுத்திக் குறியிடுகின்றொன்று கொள்க. நெடு வெண்பாட்டாவது அளவடியின்னடியபாட்டு. குறுவெண்பாட்டாவது அள வடியிற் குறியபாட்டு. கைக்கிளை யென்பதூஉம் அங்கதமென்பதூஉம் பொருளாலாகியபெயர். பரிபாட்டாவது பரிந்தபாட்டு பரிபாட்டெனவரும்; அஃதாவது: ஒருவெண்பாவாக வருதலின்றிப் பலவெண்பாவுமாகிப் பலவு றுப்புக்களோடு தொடர்ந்து ஒருபாட்டாகி முற்றுப்பெறுவது. ஒத்தவையெ ன்றது, அளவானும் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுக்கப்படாத சம நிலைவெண்பாக்கள்; அவையாவன: நான்கடியான் வருவன. இவ்வாசிரியர்நான் கிளை அளவென்றும் ஏறினவற்றை நெடுவென்றும் குறைந்தனவற்றைக் கு றள்சிந்து எனவும் வழங்குவராகலின் வேற்றுப்பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுக்கப்படாத நெடுவெண்பாட்டும் குறுவெண்பாட்டும் சமநிலைவெண்

இது வெண்பாவென்னு முறுப்பினை இன்னுழியாமென்ப பொருளுஞ் செய்யுளும்பற்றி வரையறுக்கின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய நெடுவெண்பாட்டுக் குறுவெண்பாட்டுக் கைக்கிளைப்பொருண்மேல் வருஞ் செய்யுளும் பரிபாடற் செய்யுளும் வசையாகிய பொருண் மேல்வருஞ் செய்யுளுமென்ற ஐந்துக் தமர்நொத்த செய்யுளெல்லாம் வெண்பாவென்னு முறுப்பினுன் யாச்சுப்படுந் தன்மையையுடைய. எ-று.

பாட்டும் எனமூவகையானும் வரும். குறுவெண்பாட்டாவன; இரண்டடியானும் மூன்றடியானும் வரும். உ-ம். “ஆறத்தாறிதுவென வேண்டா” இஃது இரண்டடியும் ஒருதொடையான் வருதலின் குறள்வெண்பாவென்ப; “உருவுகண்டெள்ளமை” இது வீசுந்பத்தொடையான் வருதலின் வீசுந்பக்குறள் வெண்பா. இனி மூன்றடியான் வருதலைச் சிந்தியல்வெண்பா என்றுவழங்கப்படும்; எ-று. உ-ம். “நயநீல் செய்தலுக் கொட்டியுந் தீண்டிப், பிறந்காட்டுப்பெண்டிர் முடிநாறும் பாறி, பறநாட்டுப்பெண்டி ரடி” இஃது ஒத்தொருதொடையான் வருதலின் இன்னிசைச்சிந்தியல் வெண்பா. “நற்கொற்றவாயினையுங் குவளைத் தார்கொண்டு, கூற்றும் வண்டார்க்கப் புடைத்தாளே பொற்றோரான், பாலைநல் வாயின் மகன்” எனவும், “சுரையாழ வம்மிரிதப் பவரையினைய, யானைக்குநீத்துமுயற்குநிலையென்ப, கானகநாடன்குனை” எனவுரிவையிடைப்பட்ட தொடையான் வருதலின் கேரிசைச்சிந்தியல் வெண்பா. இனி நான்கடியான் வருவன சமநிலைவெண்பா வெண்ப்படும்; அவற்றினிர்ண்டா மடியினிற்றுதிக்கண் ஒருத்தொடை பெற்று வருவனவற்றை கேரிசைவெண்பா வெனவும் ஒருத்தொடைபெறு சுவற்றை இன்னிசை வெண்பாவெனவும் வழங்கப்படும். ஒருத்தொடை வருக்க வெதுசையாகியும் வரும்; அவையெல்லாம் உரையிற் கோடல் என்னும் தந்திர வுத்தியாற் கொள்க. ஆஃது “அறுகவையுண்டி யமர்ந்தில்லா. நன்று” இது கேரிசை வெண்பா. “கல்வரையேறிக் கடுவன் கனிவாயை, யெல்லுறு போழ்தினி னிய பழங்கொண்டே, யெல்லையே யோடு மலைநாடன். கேண்மை, சொல்லச் சொரியும் வளை” இஃது இன்னிசை வெண்பா. “வனம்பட வேண்டாதார்யில்” இதுநான்கடியாயும் மூன்றாமடிக்கண் தனிச்சொற் பெற்று வருதலின் கேரிசைப்பாற்படும். பிறவுமன்ன. ஐந்தடி முதலாகப் பன்னிரண்டடி காறும் வருவன பஃரெடை வெண்பா வெண்ப்படும். இதனுள்ளும் ஒருத்தொடைபெற்று வருவனவற்றை கேரிசைப்பஃரெடையெனவும் ஒருத்தொடையின்றி வருவனவற்றை இன்னிசைப்பஃரெடையெனவும் வழங்கப்படும். “சேற்றுக்கா னீலஞ் செருவென்ற வேந்தன்வேல், கூற்றுறழ் மொய்ம்பிற் பகழி பொருகய,” “ரேற்றந்தொழில் வடிவு தம்முட்டமொற்றம்,

எனவே, பெரும்பான்மை குறித்தபொருளை மறையாமற் செய்யக்கூறலே அதற்கிலக்கணமாயிற்று. “முன்னியநான்கும்” (தொல். பொ. அகத்-௫௨) என்ற அகத்திணையியற்கைக்கிளையும், “கடவுளும் வரையார்” (ஹே ஹே புறத்-௨௮) என்ற உம்மையாற்கொண்ட புறத்திணையியற்கைக்கிளையும்; அன்றிக் “காமஞ்சாலாவிளமையோள்” (ஹே ஹே அகத்-௫௦) என்ற கைக்கிளையும், “கைக்கிளாவகையோடு” (ஹே ஹே புறத்-௩௫) என்ற கைக்கிளையுட் கடவுட்கைக்கிளையல்லாக்கைக்கிளையும் ஆகாவென்றகொள்க. உ-ம். “அணங்குகொலாய்யில் கொல்லோ கனங்குழை, மாதர்கொன் மாலுமென் னெஞ்சு” (திருக்-௧௦௮௧) இஃது அகப்புறக்கைக்கிளை. “களியானைத் தென்னன் கனவின்வந் தென்னை, யளியா னளிப்பானே போன்றான்— நெளியாது, செங்காந்தண் மெல்விரலாற் சேக்கை தடவந்தே, னென்காண்பே னென்னலால் யான்” (முத்தொள்ளாயிரம்) “மங்குன் மனங்கடையு மாண்மலை நின்றேற்குப், பொங்கு மருவிப் புனடைந்-தங்குல், வருவான் கொல் வந்தென் வனமுலைமேல் வைகித், தருவான் கொன் மார்பணிந்த தார்” (ஹே) இவை* சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கோடலிற் புறப்புறக்கைக்கிளை. “குடுமிப் பருவத்தே கோதை புனைந்த, நெடுமுத்தம் புத னிருப்பப்-படுமுத்தம், புன்னை யரும்பும் புகாஅர்ப் புறம்புணையாய்க், கென்னை முறைய ளிவன்” இது கடவுட்கைக்கிளை.

வேற்றுமை யின்றியே யொத்தன மாவேட, ராற்றுக்கா லாட்டியர் கண்” இஃது இன்னிசைப்பஃறொடை. “பனமாடக கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவு, னென்னேடு நின்ற ரிருவ ரவருள்ளும், பொன்னேடுடை நன்றென்ற ணல்லவே பொன்னேடைக், கியானைநன் நென்றான மந்திலையன் யானை, யெருத்தத் திருந்த விலங்கிலவேற் நென்னன், திருத்தாரநன் நென்றேன் தியேன்” இஃது ஆறடியான்வந்தது. ஒருஉத்தொடைபெறுதலின் இன்னிசைப் பஃறொடைவெண்பா. “செற்றறு பாய்ந்தொழுக்குஞ் சேயரிக் கண்ணினும், வற்றுவனவயலும் வாய்மாண்ட வேரியு, முற்றப் பிணிக்கு மதிலும் படுகிடங்கு, மொப்ப வுடைத்தா யொலியோவா நீர்ப்புட்க, டத்தி யிரமேயுந் தையலாய் நின் னூர்ப்பே, ரொத்துணரும் வண்ண முரைத்தி யெனக்கூறக். கட்டலீர் தாமரையு னேழும் கலிமான்றோர்க், கத்திருவ ரைவருந் காயா மரமொன்றும், பெற்றவழி தேர்ந்துணனும் பேயி னிருந்தலையும், வித்தாகா நெல்லி னிறுதியும் பெற்றக்கா, லொத்தியைந்த தெம்மூர்ப்பேர் போவென்றான் வானவன்மை, விற்பொலிந்த வெம்புருவத் தான்” இது பன்னிரண்டடியான்வந்த இன்னிசைப்பஃறொடை

* “மக்க ணுதலிய வகளைந் திணையுஞ், சுட்டி யொருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்” என்பது. (தொல். பொ. அகத்-௫௪).

“இது பெருவல்லத்தைச்சொல்லியபாட்டு என்றார் யாப்பருங்கலவிருத்தி காரர்.

இனி* “முன்னையமுன்றும்” (தொல். பொ. ௧௭-௧௪) எனக் களவியலுட் கூறிய கைக்கிளை யிலும் வருமேனும் உணர்க. இனி* ஒருபொருணுதலாது திரிந்தவருங் கலிவெண்பாட்டும் சுண்டுக் கூறிய கெடுவெண்பாட்டோடு ஒருபுடை பொப்புமையுடைமையின் அக்கலிவெண்பாட்டாக இக்காலத்தோர் கூறுகின்ற உலாச்செய்யுளும் புறப்புறக் கைக்கிளைப் பொருட்டாதல் ஒன்றென முடித்தல் என்னும் உத்தியாற் கொள்க. அவ்வுலாச்செய்யுள் இரண்டிறப்பாயும் வெண்பாவீற் கெட்டும் வருதலிற் கலிவெண்பாவின் கூறாமாறு ஆண்டுக் கூறுதாம். இக்காலத்த அநனை ஒருறுப்பாகச்செய்து செப்பலோசையாகவுங் கூறுவர்; அது தள்ளலோசைக்கே யேற்குமாறுணர்க.

பரிபாடலென்பது பரிந்து வருவது; அது கலியறுப்புப்போலாது நான்கு பாவானும்வந்த பலவடியும்வருமாறநிற்குமென்றுணர்க. அது மேற்காண்க. அங்கதச்செய்யுள் பண்புசொகை; அஃ திருவகையாதல் மேற்கூறுதாம். (௧௧௨)

௧௧௧. இக்கிளை தான வெண்பா வாக
பாசிரிய வியலான் மயவயு பெறுமே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிது

இ-ள். கைக்கிளைதான் முன்பு வெண்பாவுறுப்பாகிப் பின் பாசிரியப்பா உறுப்பாக வரவும்பெறும். எ-று.

வெண்பா. வினையவும் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இவற்றள் “ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலாற், திரிபின்றி முடிவது கலிவெண் பாட்டே” என ஒதின மையாற் புணர்தன்முதலாகிய பொருள்களுள் யாதானும் ஒருபொருளைக்குறித்துத் திறனின்றிமுடியும் பஃருடைவெண்பாவீனைக் கலிவெண்பா எனவும், குறள்வெண்பாமுதலாகிய எல்லாவெண்பாக்களுங் கொச்சகக் கலிப்பாவாய்வரிற் கொச்சகமெனவும், யாப்பாய்வரிற் பரிபாட்டெனவும் கொள்ளப்படும். யாப்பினால் வருமெனவே இவ்வாசிரியப்பாவால் வரப்பெற வந்ததேயாயினும் பாடாண் பாட்டுக்கைக்கிளையாகுமெனக் கொள்ளப்படும். அது “பொன்றாரம்பிற் புணடைன் பேரே வரும்” எனவருங் கைக்கிளைவெண்பா. பரிபாட்டும் அங்கதமும் தத்தஞ் சிறப்புச்சூத்திரத்துட் காட்டுதாம். எ-து உரையாசிரியருரை.

* “ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலாற், திரிபின்றி வருவது கலிவெண் பாட்டே” (ஐடி ஐடி செய்-௧௩௪) என்பதுகொண்டு இவ்வாறுகூறுகின்றார்.

† ஒன்றினமுடித்தலெனவும் பிரதிபேதம் உண்டு.

‡ இவ்வியல் “ஒருபொரு ணுதலிய” “கலிவெண் பாட்டே” என்னுஞ் சூத்திரங்களின் உரையிற் காண்க.

§ எ-து, எய்தியதன்மேற்சிறப்புவிதியுணர்.....ற்று. கைக்கிளைப் பொருண்மை வெண்பாவினால்வருதலன்றி முதலிரண்டடியும் வெண்பாவாகித்

இங்ஙனம்வருவது மருட்பா ஆவதாஉம், அதுதான் அகப்புறக்கைக்கிளை யென்பதாஉம் உணர்க. உ-ம். *திருததல் வேரரும்புந் தணங்கே” (புறப்பொருள்வெண்பாமாலை-கைக்கிளை) எனவரும். (௧௧௧)

௧௨0. பரிபா டல்லே தொகைநிலை விரியி
 னிதுபா வென்னு மியனெறி யின்றிப
 பொதுவாய் நின்றற்கு முரித்தென மொழிப.*

இது பரிபாடற்காவதோர் புறநடைகூறகின்றது.

இ-ள். பரி .வே. எ-து, பரிபாடல்முற்கூறியவாதே வெண்பாவறுப் பான் வருதலேயென்றி. தொகை... யின. எ-து, தொகைநிலையும் விரியுமாகக் கூறிய பா நான்கணுள். இது .. நி. எ-து, இது பாவென்றறியப்படுமீ இயல் வழியின்றி. பொது... ப. எ-து, பொதுப்படயாக்கப்பட்டிற்றிற்கும் உரித் தென்று கூறப. எ-று.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. உ-ம். *மண்ணூர் திசைக்கு முழுவொடு கொண்டதோன், கண்ணு துடன்வீடுந் காரிகை கண்டோர்க்குத், தம்மோடு நிற்குமோ நெஞ்சு.” எனப் பரிபாடல் வெண்பாவறுப்பான்வந்தது. *ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலை, சீயுமிழ் திறலொடு முடிமிசை யணவா”எ-து. வெண்டளையும் ஆசிரியத்தளையும் வீராஅய்த துள்ளலோசைபடவுந் கூறப்படுத லின் இதுபாவென்னு மியனெறியின்றிப் பொதுவாய்நின்றது. கவிக்கும் இதற் கும் வேறுபாடுள என்பது கலிக்கோதிய இலக்கணங்கள் இதற் கின்மையானும் ஆசிரியர் இவ்வாறு வேறுகூறலானும் பெறுதும். (௧௨0)

கடையீரண்டடியும் ஆசிரியமாகி.. . . றனலும் வரப்பெறும் எ-று. இவ்வாறுவரு வதனை மருட்பாவென்ப. கருத்தினுள் மேல் “மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது, தானிது வென்னுந் தனிமையின்றே” (தொல். செய்-அஇ)என ஒதினாரென்று கொள்க. (“தனிநிலை யின்றே” என்பதனைத் ‘தனிமையின்றே’என இவா் பாடங் கொண்டாராவர்) அது “உரவொலி முநீ ருலா அய்நிரிர்ந் தன்ன, கரவரு காமங் கனலு-வீரவெதிர, முள்ளெயி நிலங்க முகிழ்நகை, வெள்வளை நல்காள் வீடு மென் னுயிரே” (புறப்பொருள்வெண்பாமாலை - கைக்கிளை) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து பரிபாடலாமாறுணா. ற்று. பரிபாடலாவது தொகைநிலைவகை யால், பா விதென்றசொல்லப்படுமீலக்கணமின்றி எல்லப்பாவிற்கும்பொதுவாய் நின்றற்கும் உரித்தென்றுபொல்லுவர் எ-று. * உம்மை எச்சுவம்மையாகலின் இலக்கணங்கூறவும்படும. அது வருகின்றகுத்திரத்தாற் காட்டுதும். பொது வாய்நின்றவாவது. ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பாக் கவி, மருட்பா என்ஞேதப்பட்ட எல்லப்பாவினுறுப்புடைத்தாதல். எ-து உரையாசிரியருரை.

† “பரிபாட் டங்கதச் செய்யுளோ, டொத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப் பின” என்று முற்கூறியது (தொல். செய்-௧௧அ).

கூஉக. கொச்சக மராகஞ் சுரிதக மெருத்தொடு
செப்பிய நான்குந் தனக்குறப் பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத தாகும்.*

இது பரிபாடற்கேற்ற உள்ளூறுப்புக் கூறுகின்றது. இவை சிறப்புறப் பாகிய மூப்பத்துநான்குமன்றி இதற்கும கவிக்கும் உறுப்பாய்வருமென்ற கொள்க.

இ-ள். கொச்சகம் என்றது “எருத்தே கொச்சகம்” (தொல்-செய்-கூருக) என்புழிக் கூறுகின்றும். சிறப்பில்லதினைக் கொச்சையென்றகூறம் வழக்கு கோக்கி இதனையுள் சிறப்பின்மையாற் கொச்சகம் என்ற ரென்பாருமுளர். குறி விணையின்ற அடி அராகம, சுரிதகம, அக்சியல், எருத்த, தரவு; என்ற இவற் றோடே முற்கூறிய நான்குபாவையுள் எனக்குறப்பாகக்கொண்டு காமப்பொரு ளைக் கருதிய நிலைமைததாய்வரும என்று.

தனக்கென்றதனால் அலவயலலனப்பரவுறுப்புந் கொள்வது மேற்கூறும். கண்ணிய என்றதனால் கடவுள்வாழ்த்தும், மலைவீளையாட்டிய, புனல்வீளையாட் டும், பிறவு மெல்லாம் காமங்கண்ணியேவருமென்றகொள்க. கொச்சகவுறுப்புப் பயிலவருதலின் முன்வைத்தா. அராகம இடையினல்லது வாரா. எருத்தினை கூற்றில்லைத்தது தானன்றியும் அது (பரிபாடல்) வருதலின். உம். “வானு ரெழிலி மழைவள நந்தத், தேனார் சிமைய மலையீ னீழிதந்து, நான்மாடக் கூட லெதிர்கொள்ள வானு, மருந்தாகு தீநீர் மலிதுறை மேய, விருந்தைபூ ரமர்ந்த செல்வநின் திருந்தடி, சிலையுறப் பரவுதுந் தொழுதே” இது தரவு. “ஒருசார், அணிமலர் வேங்கை மராஅ மகழப், பிண்கெகிழ் பிண்டி சிவந்துசேர் போங்கி, பண்பிறந் கொண்ட மலை; ஒருசார், தண்ணறந் தாமரைப் பூவி னிடையிடை, வண்ண வரியிதழ்ப் போதினவாய் வண்டாப்ப, விண்வீற் திருக்குங் கயமீன் விரி

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட பரிபாட்டுப் பொதுவாய்நின்றவேயன்றிக் கொச்சகமும் அராகமும் சுரிதகமும் எருத்தமும் என்றுசொல்லப்பட்ட நான்கு முறுப்பாக் காமங்கண்ணியநிலையுடைத்தென்றவாறு.

எனவே யறத்தினும் பொருளினும் வாராதாம். “வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாற்கு முரித்தே” (தொல். செய்-கூஉ) எனச சிறப்புவகையோதினமையான் நான்குபாவினும் பரிபாடல் வெண்பாயாப்பிற்றாதலின், கடவுள்வாழ்த்தாயும் வரப் பெறும். கொச்சகமென்பது, ஐஞ்சீரடுக்கிவருவனவுள், ஆசிரியவுடி, வெண்பா வடி, லஞ்சியடி, கலியடி, சொற்சீரடி, முடுகியலடி, என்றுசொல்லப்பட்ட அறு வகையடியானும் அமைத்தபாக்களை யுறுப்பாகவுடைத்தாகி, வெண்பாவியலாற் புலப்படத்தோன்றும். “சொற்சீ ரடியும் முடுகிய லடியு, மப்பா நிலைமைக்கு முரிய வாகும்” (தொல். செய்-கூஉ) என்றோதலின், வணநான்குங் கொச்சகம்

தகையிற், கண்வீற் திருக்குங் கயம்; ஒருசார், காறு கனோதத் திரையொடு மாறுந், மழவி னேதை பயின்றறி வழங்கு, திரிகரு மார்த்து நடுரு மீண்டித், திருநயத் தக்க வயல்; ஒருசார், அறத்தொடு வேகம் புரைதவ முற்றி, விற்றபுகழ் நிற்ப விளங்கிய கேள்வித், தீறத்திற் திரிவில்லா வந்தண ரீண்டி, யறத்திற் திரியா பதி; ஆங்கொருசார், உண்ணுவ பூசுவ பூண்ப வுடுப்பவை, மண்ணுவ மணிப்பொன் மலைய கடல, பண்ணிய மாசறு பயந்தரு காருகப், புண்ணிய வணிகர் புனைமறு கொருசார்; விழைவதை வினையெவன் மென்புல வன்புலக், கனம ருழவர் கடி மறுகு பிறசார்; ஆங்கு, அனையவை நல்ல நனிகூடு மின்ப, மியல்கொள நண்ணி யவை” இதுகொண்டிருலை. ; வண்டுபொப்பரெனவெழு வண்டுபொரென வெழுந் கடிப்பிடுவேரிக் கதவமிற்றோட்டிக், கடிப்பிடு காதிற் கனங்குழை தொடர, மின்மினி வாய்ந்த விளங்கொளி துதலா, ரூர்களிற் றன்ன செம்ம லோருமங், வாயிருள் பனிச்சை வரிசிலப் புருவத், தொளியிழை யோங்கிய வொண்ணுத லோரும், புலத்தோ டளநூப் புகழணிக் தோரு, நலத்தோ டளவு நாணணிக் தோரும், விடையேர் டிசுவிய விறனடை யோரு, நடைமட மேவு நாணிழந் தோரும், கடனுரை திரையிற கருநரை யோருஞ், சுடர்மதிக்க திறெ னத் தூநரை யோரு,மடையர் குடையர் புகையர் பூவேந்தி, யிடையொழி வின்றி யடியுறையா ரீண்டி, விளைந்தார் விளைவின் விழுப்பயன் றய்க்குந், துளங்கா விழுச்சீர்த் துறக்கம் புரையு, மிருகேழுத்தி யணிக்த வெருத்தின், வரைகெழு செவ்வ நகர்; வண்டொடு தும்பியும் வண்டொடையாழார்ப்ப, விண்ட கடதட மேகமோ டதிரத், தண்டா வருவியோ டிருமுழா வார்ப்ப, வரியுண்ட கண்ண ரோ டாடவர் கூடிப், புரிவுண்ட பாடலோ டாறுந் தோன்றக், கூடு நறவொடு காமமுதிழ் விரியக், கூடா நறவொடு காமம் விரும்ப, வினைய பிறவு மிவைபோல் வனவு, மனையவை செயல்லா மிசையும் புனையிழைப், பூமுடி நாகர் நகர்; இவை கொச்சகம். மணிமரு டகைவகை கெறிசெறி யொலிப்பொலி யவிரிமிர் புகழ்

பொருளாகக்கொள்ளப்படும். “தரவும் போக்கும்” இடையிடை மிடைந்தும், ஐஞ்சீ ரடுக்கியு மாறுமெய் பெற்றம்...,வெண்பா வியலான் வெளிபடத் தோன் றும்” (தொல்-கருநு) “பாநிலை வகையே சொச்சக் கவியென, தூனவில் புலவர் துவன்றறைத் தனரே” (ஐடி-கருக) என்றாராகவின். இவ்விலக்கணத்தானே பரி பாடலிற் கொச்சகமும்வரும்வழித் தரவும், கரிதகமும் இடையிடைமிடைதலுங் கொள்க. வெண்பாவியலான் என்றதனால் தன்சீலையானும் பிறதனையானும் வந்து சுற்றடி முச்சீரானவருவனவெல்லாங் கொள்க அராகமென்பது, சுற்றடி யானும் பலவடியானும் குற்றெழுத்துநெருங்குவரத்தொடுப்பது. பெருமைக் கெல்லை,...என்னை “ஆறடி யராகக் காமே நான்கா, யொரோவொன்று வீதலு

பாட்டிடை மிடைந்தும் என்பது பேராசிரியர் நச்சினூக்கினியர்கொண்ட பாடம்.

கூந்தம், பிணிகெழித் துணையினை தெளியொளி திகழ்பு ஞெகிழ்தெரி யரிமது மகிழ்பரிமலர் மகிழுண்கண் வாணுதலோர், மணியமீற் றொழிலெழி விகவியலி திகழ்வழி திகழ்கடுங்கடாக்களிற் றண்ண லவரோ, டணிமிக வந்திறைஞ்ச வல்ல விகப்ப, பிணிகீங்க நல்லவை யெல்லா மெய்தருந் தொல்சீர், உரைவாய் தழுவிய கல்சேர் கிடக்கைக், குளவா யமர்ந்தா னகர்; இது முகெயல். திகழொளி முநீர் கடைந்தக்கால் வெற்புத், திகழ்வெழு வாங்கித்தஞ் சீர்ச்சிரத் தொற்றி, மகர மறி கடல் வைத்து நிறுத்துப், புகழ்சால் சிறப்பி னிருதிற் தோர்க்கு, மமுது கடைய வருவயின் னாணகி, மிகாஅ விருபட மாழியான் வாங்க, வுகாஅ வலிய னொரு தோ ளங்கால், மறாஅ தணிந்தோருந் தாம்; மிகாஅ மறவிய மேவலி யெல்லாம், புகாவெதிர் பூண்டாருந் தாம்; மணிபுரை மாமலை ஞாறிய ஞால, மணிபோற் பொறுத்தாருந் தாம்; பணிவீல்சீர்ச், செல்விடைப் பாகன் நிரிபுரஞ் செற்றுழிக், கல்லுயர் சென்னி யிமையவின் னாணகித், தொலபுகழ் தந்தாருந்தாம்; இவையுங் கொச்சகம்; அன்ன அணங்குடையருந்தலை யாயிரம் விரித்தமை காரணமாகக் கூறலிற்காமல் கூறிற்று. அராகம்வந்தன வந்துழிக் காண்க. கொச்சகங்களும் வெண்ணையாதல் பெரும்பான்மையே விதற்குக் கூறுகின்ற வுறுப்புக்கள் வந்துழியு மொக்கும். முகெயலுஞ் செற்சீரடியும் வெள்ளடியோடு தொடர்ந்துவருதலின், “காமரு சுற்றமொ டொருங்குந்ந் னடியுறை, யாமியைந் தொன்றுபு வைகலும் பொவ்கனை, வேமுறு நெஞ்சத்தேம பரவுதம, வாய்மொழிப் புலவநின் ருணிழ றொழுதே” இதுவுஞ் சுற்றத்தொழியரியாமையகூறலீற் காமங்கண்ணிற்று. “எரி மலர் சினைஇய கண்ணை பூவை, விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித், திரு றொமர்ந்தமர்ந்த மார்பினை மார்பிற், திருமணி பிறங்கும் பூணை மால்வரை, யெரி திரிந் தன்ன பொன்புனை யுக்கையை. சேவலங் கொடியோய்நின் வலவயி னிறுத்து, மேவலுட் பண்புநமை கூற, நாவ வந்தனை ரருமறைப் பொருளே” (பரிபாடல்) என ஆசிரியம் வந்தது. “நின்னொகரும் புகழ்நிழலவை” (ஔ) இது வஞ்சித்துக்கு. பிறவுமன்ன. செய்யிய என்றதனை

முடையமூ விரண்டடி, யீரடி யாகு மிழிபுக் கெல்லை” என அகநீதியனு ரோதின ராகவின். சரிதகமென்பது, ஆராயவியலா ளுந் வுண்பாவியலானாதல் பாட் டிற் கருதியபொருள்முடித்துநிற்பது இரண்டடியிழிபாகப் பத்தடிப்பெருமையாக வருவதொருறுப்பு. பாட்டிற்கு முகம் தரவாதலானும், கால் சரிதகமாதலானும் இடைநிலைப்பாட்டாகிய தாழிசையும் கொச்சகமும் அராகமும் கொள்ளக் கிடத்தலின் எருத்தென்பது கருத்தின்புறத்துக்குப் பெயராகவேண்டாமாதலான் அவ்வுறுப்புத் தரவைச்சார்ந்துகிடத்தல்வேண்டாமென்ப, எண்ணை. “தரவே யெருத்த மராகங் கொச்சக, மடக்கியல் வகையொ டைந்துறுப்புடைத்தே” என அகநீதியமூதலின், தரவென்பதொருறுப்புக் கோடல்வேண்டாமெனின் இவ்வாசிரியர் கொச்சகமெனவோதியவதானே தரவும் அவ்விலக்கணத்திற்படுமென்பது மொன்று. எருத்தென்பது இவ்வாசிரியர்கருத்தினுற் தரவென்பதுபோலும்.

அராகமின் நிவருதலுங், கொச்சக மீற்றடி குறையாதவருதலும், அவ்வழியசைச் சீராகியுறுதலும், வெள்ளைச்சரிதகத்தானிறதலுங் கொள்க. [†]அறவோருள்ளாரரு மறைகாப்ப"வென்னும் பரிபாடலுட் "செறநர் விழையாச் செறிந்தநங்கேண்மை, மறுமுறை யானு மியைக நெறிமாண்ட, தண்வரல் வையை யெமக்கு" என வெள்ளைச் சரிதகத்தா னிற்றது. (கஉக)

கஉஉ. சொற்சீ ரடியு முடுகிய லடியு
மப்பா நிலைமைக் குரிய வாசும்.*

இதையு மசற் குள்ளுறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். சொற்சீரடியு முடுகியலடியும் பரிபாடற் குள்ளுறுப்பாய்நின்றற் குரியவாம். எ-று.

அடியென்றதனை முற்கூறியவடியோடுதொடர்ந்தல்லது தாமாக வாரா வென்றணர்த்தக. சொற்சீரடி மேற்கூறப. முடுகியலடியாவது, வெண்பா வோடு விராய்த்தொடர்ச். தொன்றுகந்ற்கும். அராகமாவது, தாமே வேறு சில வடியாய்வரும். உரியவெனவே கலிக் கித்துணை யுரியவல்லவென்றுணர்க. எனவே அராகவறுப்புத் தேவபாணிக்கல்லது வாராவென்றுணர்க. (கஉஉ)

கஉந. கட்நிலா வரையா னெண்ணொடு புணர்ந்து
முற்றடி யின்றிக் குலறவுசீர்த் தாகியு
மொழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்துஞ்
சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்த் சியல்பே.†

அப்பரிபாடற்கண்ணும் மலையும் ஆறும் வருணிக்கப்படும். அதுதான் "மலை யாதே யூரே யவற்றி, னிலைபெறு மரபி னீங்கா தாகும்" என்றாராகலின். இனிச் சரிதகமாகியும் பரிபாடல் முன்னும்பெறும்; என்னை. "கொச்சக வகையி னெண் ணெடு விரா, யடக்கியல் வகையி னடக்கவும் பெறமே" எனவும் அகநீதியனு ரோதுதலின். எ-து உரையாசிரியருரை.

* என்பது மது சொற்சீரடியு முடுகியலடியும் பரிபாடற்குரிய எ-று.

சொற்சீரடியாவது வருகின்றகுத்திரத்தாட் காட்டுதும். முடுகியலடியாவது ஐந்தடியானும் ஆறடியானும் ஏழடியானும் குற்றெழுத்துப்பயிலத் தொடுப்பது. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, சொற்சீரடியாமாறுணர்.....ற்று. கட்நிரையாவது பாட்டினித் தொடுக்கப்பட்டுவருவது. எண்ணென்பது ஈரடியாற் பலவாகியும் ஓரடியாற் பலவாகியும் வருதல். பலவருதலி னெண்ணென்றார். முற்றடியின்நி குறையு சீர்த்தாகி எ-து. நாற்சீரடியின்நி முச்சீரடியானும்வருதல். ஒழியியசையாகியு

இது மேலெண்ணிய சொற்சீரடியாமா றுணர்ந்துகின்றது.

இ-ள். கட்டு...தும். எது புனைந்தவைவகையாற் கூறமாறுபோல எண் னோடு கூடியும். முற்...யும். எ-து, தூக்குப்பட்டு முடியு மடியின்றிக் குறைவா கிய சீரையுடைத்தாகியும். ஒழி யும். எது. வேறேரையோடுகூடா தொழிந்து நிற்பதோ ரியலசையாகியும். வழி தும். எது, அவ்வாறன்றி யதனோடு பல வசை புணர்க்கப்பட்டென்றும். சொற்...பே எ-து, ஒரெழுத்தொருமொழி முதலிய சொற்களெல்லாற் தாமே சீர்த்தன்மைபெற ஓசைபெற்று முடிந்துநிற் றல் சொற்சீரடிக்கிலக்கணமாம். என்று.

மென்பது ஒழிந்தவியை யிணையுடைத்தாகியும் எ-று. எனவே, இறுதிச்சீர், ஒன் றும் இரண்டும் அசைகுறையவரப்பெறும் எ-று. வழியசைபுணர்த்தலாவது, ஒருசீரின் கண்ணே பிரிதுமொருசீர்வாதசொடர்வதோ அசைவரத்தொடுப்பது. சொற்சீர்த்திறுதல் எ-து, சொற்றுணே சீர்த்தன்மையைப்பெற்றுநிற்றல். சொற் சீர்க்கியல்பே எ-து, இப்பெற்றியுடைத்துச் சொற்சீரின் தியல்பு எ-று.

இவ்விலக்கணம் பரிபாடற்செய்யுட்கணவரும் எ-று. உ-ம. “ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலை. சீயுமிழ் றிறலொடு முடிமிசை யணவர, மாயுடை மலர்மாப்பின் மையில்வால வளைமேனி, சேயுயர் பிணையிசை யெழில்மேழி யேந் திய, வாய்வாங்கு வளைநானு லொருகுழை யொருவனை,” தரவு. “எரிமலர் சினைஇய கண்ணை பூவை, விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித, திருஞெமர்ந் தமர்ந்த மாப்பினை மாப்பிற், நெறிமணி பிறங்கும் பூனை மால்வரை, யெரிதிரிந் தன்ன பொன்புனை யுடுகவைவய, சேவலங் கொடியோய்நின் வலவயி னிறுத்து, நெடுலுட் பணிந்தமை கூற. ளாவலநசண ரருமறைப் பொருளே” எருத்து. “இணையிரி யணி துணி பிணிமணி யெரிபுரை, வீடரிடு சுடர்படா பொலம்புனை வ்வினமலர், தெரிதிர டெரியுரு ளிகன்மிகு முரண்மிகு, கடறரு மணியொடு முததி யார்த்த நேரணி, நெறிசெறி வெதியுற முறலயிற லணங்கணங் குவிறற்றாரணி, துணிமணி வெயிலுற முழில்புக ழலா மலர்மாப்பின், நெரிவயிர் துதிதுதி யெறி படை யருத்தமலை யிவாநவையினிற், றுணிபட வினமணி யியலெற முழி வினிமை யிருளகல, முறுசிறகு புரியொருபுரி நாண்மலர் மலரி லகினை, வளர் பருகியி னொளிமணி மார்பணி மணமிக நாறருவின், விரைவளி மிகுகமி விசை யுடு வுறுதலை நிரையிதழணி, வயிரிய வமரைப் போரெழுந் துடன்றிரைத் துரைஇய, தானவர் சீரமுமிழ்புணல் பொழிபிழிந் துரமுதிர் பதிர் பலக் தொட வமர் வென்றகினை”. இவைகாண்கும் அராகம். “பொருவே மென்றவர் மதத்தபக் -கடந்த, செரு மேம்பட்ட செயிர்சீ ரண்ண, விருவர் தாதை யிலங்குபூண் மாஅ, நெருள நினவர வறிதன், மருளறு தேர்ச்சி முனைவர்க்கு மரிதே” இஃது ஆசிரி யம். “அன்னமர பின்னையோய் நிண்ண, யின்னென்ன றுரைத்த லெமக்கெவ

¶ “அரிமலர்சினைஇய” என்பதும் பாடம்.

உ-ம். | “வடவேங் கடந் தென் குமரி” (தொல்-பாயிரம்) எனவும், | அ, இ, உ, ஈ, ஓ வெண்ணு ம்பா லீந்தம்.” (ஹே எழுத்து-தூல் ௩) எ-ம் இவை யெண் ணெடு புணர்ந்தன. | “கறையணி மிடற்றினவை கண்ணணி துதவினவை, பிறை யணி சடையி னவை” எனத் தூக்குப்பட்டுமுடியாமற் குறைந்தன. | “ஒருஉக், கொடியிய னல்லார் குரனூற்றத் துற்ற” (கவி அ.அ) ஒருஉவென நிரையசைதானே யொழியசையாயிற்று. ஆர்க்கெனவருந் தனிச்சொல் வழியசைப்பாற்படும். “நொந்து, நருவனபோ னந்தின கொம்பு” | “இனைந்துள்ளி, யுகுவது போலு னெளிது” இதுபேரெண். அருமைநற் கரியினு மார்வ நின்வயிற், பெருமையின வல்லா யாமிவண் மொழிபவை, மெல்லிய வெளுதுது வெளுது தல்லியற், நிரு மறு மார்பீ யருளல் வேண்டும்” இதுவு மொசிரியம். “விறனமிசு விழுச்சி ரந்தணர் காக்கு, மறனு மார்வலர்க் களியுநீ, திறனிலோர்த் திருத்திய சித்திர் சிறப்பின், மறனு மாற்றலர்க் கணங்கு நீ, யங்கணைர் வானத் தனிநிலாத் திகழ்தருந், திங்க ளூந் தெறுகதிர்க் கனவியு நீ, யைந்தலை யுயரிய வணங்குவட யருத்திறன், மைத் தடை யொருவனு மடங்கலு நீ, நலமுழு தளைஇய புகரறு காட்சிப் புலனும் பூவினு னூற்றமு நீ, வலனுய ரெழிவியு மாக விசும்பு, நிலனு நீடிய விமையமு நீ”. இவையாறும் பேரெண், ‘அதலூல்’ தனிச்சொல். “இன்னே ரினையை யினையை யாலென, வன்னே யாமிவட் காணு மையிற், பொண்ணன் நேமி வலந் கொண் டேந்திய, மன்னுயிர் முதல்வனை யாதவி, னின்னே ரினையைநின் புக மொடும் பொலிந்தே.” இது சரிதகம். “நின்னெஞ்சும் புகழ்நிழலவை, பொன் னெஞ்சு முடையவை, புள்ளின் கொடியவை புரிவளை யினவை, என்னுநர்க் கடந் தட்ட விகனே மியவை, மண்ணூற்ற மணிபா யருவினவை, எண்ணிறந்த புக ழுவை யெழின்மார் பினவை,” இவை சிற்றெண்ணும், பேரெண்ணும், இடை யெண்ணும். ‘ஆங்கு’ தனிச்சொல். “காமரு சுற்றமொ டொருங்குநின் னைடி யுறை, யாமியைந் தொன்றபு வைகளும் பொலிகென, வேமுறு கொஞ்சத்தேம் பரவுதம், | வாய்மொழி முதல்வநின் ருணிமு ரொழுதே” இது சரிதகம். இது கடவுள்வாழ்த்து. “ண்டோதப்பட்ட வுறுப்புக் க் கிக்குக்குறைந்தும் வருதலின் அப்பாவிற்கு இயல்பென்றுகொள்க. பிறவும் பரிபாடலகத்துக் கண்டுகொள்க. “மாநிலந் தோன்றமை மலிபெய னிலைஇ, யேமநீ ரெழில்வான மிகுதரு போழ்தி, னைகணீன் மணிவரை நறுமலர் பலவிரைஇக், காமரு வையை கடுகின்றே கூடல், நீரணி கொண்டன்ற வையை யெனவிரும்பித், தாரணி கொண்டன் றுவகை தலைக்கடி, வாரணி கோல மொருவ ரொருவரிற், சேரணி கொண்டு நிறொன்ற வெவ்வேறு, நீரணி கொண்ட நிறையணி யங்காடி, யேரணி கொண்டா ரிகல். கைபுனை தாரினர் கண்ணிய, ரையெனு மடைய ராடையர், கெய்யணி கூந்தலர் பித்தையர், மெய்யணி யானை மிசையார் பொய்யெனத், தந் காச் சிறப்பிற் தளிரிய லார்செல்லப், பொங்கு புரவிப் புடைபோ வோரும்

|| “வாய்மொழிப்புலவ” என்பதும் பாடம்.

மென் னெஞ்சு" என்கிற தொகுப்பு, "இவை போலு மயில்" "கையி லுருகன போலும் வினை" (கவி-௩௩) இவை முச்சீரடியான்வந்தனையு நாற்சீரடியான் வந்தனவுமாய்கின்றவாறு னந்தற்கு "நருவன" "உருவன" "தொகுபுடன்" "உருவன" எனத் தொடைச்சுவடுபடுத்துக்கூறவே யவற்றின்முன்னின்ற சொற்கள் வழியடைபுணர்ந்த சொற்சீரடியாயவாயுசாணக. இவை யிடை சிலைப்பாட்டன்றிக் கொச்சுக்காலின் வரையாறுயின்றித்தீதொகுப்பு இவை போலு மயில்" என நாற்சீரடியானு வந்தது இவைமேலெண்ணவும்படும். இவை கலிக்கண்வருங்கா தொததாயினையினும் உறழ்கலியினும் முடுகியல்வாராமையும், அவற்றட் சொற்சீரடிவருங்கூற தனிச்சொல்லாயலலது வாராமையுங் கொள்க.

பொங்குநீர், வையமுந் தேரு மயைப்போரு மெவவாயும், பீயெண்ணுபு புணை படக் கூட்டிப் போடுநரும மெயமா படிமெயமாற மூடுவா வையதகக, கூடுவா ரூட லொழிப்பா ருணயதுவா, ராடுவா ராடுவா ராப்பார நகுவாராக, கோடுவா ரோடித தளர்வார்போ யுறநவவாற தேடுவா ஈர்-தரு திரிவா ரிலராகிக, கற்றா ருங் கலலா தவருந் கயவருட, பெற்றாற பிழைபாற பெண்டிரும, பொறதேரான் ருணும் பொலம்புரிசுக்க கூடலு, முரநின்பு வவையத துறை; துறையாடுங் காதவர் சோளபுணையாக, மலறபாடு வாவா யறியார மயங்கிப, பிறையேர் துத விய ரெல்லாருந் தபமுன், னிசுபு றிகடிசா மெமபாலெ றுக்கே, யிகலுவ செல்வம் வினாததவம் கண்டிப்பா, கதவருபு வையைத துறை. காதலான் மார்பிற கமழ்தார புனலவாங்க, யேநிலாவி கூந்த வ்லைக்கண்டு மற்றது, தாதா வெனறுட்குத் தானே புனரநது, வேயதநத தெனனை வினாந்தமை மற தது; நோதலே செய்தே னுணங்கையை ய்ச்செவவி, போத னுண்டாங்கொ லறிந்து புனல்புணாசத, சொனறே பெரிதும் வியப்பு. கயததக்க பூபெய்த் காயக் கிழமை, நயததகு நலவானைக் கூடுமா கூடு, முயககுக்குசு வசவ்வி முலைபு முயககதது நீரு மவட்குத் துணைக்கண்ணி நீர்விட்டோய, நீயு மவட்குத் துணை. பணிவி லுயர்சிறப்பிற் பஞ்சவன் கூடல, மணியெழின் மாமேனி முதத முறவ, லணிபவளச செவ்வா யறநகாவற பெண்டா, மணியணி தமமுரிமை மைந்தரோ டாடித், தணிவின் ற வையைப் புனல். புனலோடு போயதுராய்ப் பூமாலை கொண்டை, மெனலாழ வகையெய்திற் நென்றேற்றாக கொண்டை, புனலாடு நாடி யறியப்பூ மாலையப்பி, நினைவாரை நெஞ்சிடுககண செய்யுங்கா லன்புடன், கூடாமு னூடல் கொடியதிற் கூடினாள், ஊடாளோ லூரத்தலாவந் தூந்து. எனவாங்கு சுப்பா யடுறாக கொண்டதில் வியாறென்ப, பார்ப்பா ரொழிந்தார் படிவு. மைந்தர் மகரி மாணவிரை துவிற்தென், நகநணர் துவல்லா ராறு. வையைதே மெய வழுவுபுபு புறநென், தையாவாய் புகுற ராறு. விரியரி விரை துரை கரைவழி பிழி யூந்தருமபுனல், கரையொடு கரையிடை வரையொடு கட விடை ள்ரைநிரைதருத்துறை, துரையுடன் மதகுதோ ரிரிதரு புனல்கரை புர னியசெலுமறிகடல், புகுமள வளவியற்சிறை தணிவின் று வெள்ளடிகை, வரை

“சீர்க்க னுத னேரடிச் சூரித்து” (தொல்-செய். ௪௧) என்றமையின் ஒழியசை கூடுகவமையும். சீர்க்க னுகக்கூழியவை யீண்டுச் சொற்சீரடியானடங்குமாறு முணர்க. இவை பரிபாடற்கே யுரிச்சென்றாரேனும் இயல்பென்றதனே யாண்டும்வருதலும் இலிக்கணமென்பதபெற்றும், அதுபாஅ வண்ணஞ், சொற் சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்” (ரொல்-செய் ௨.௧௩) என்பதனுமுணர்க. முடு கியலடி* முற்காட்டினும். (௧௨௬)

௧௨௪. அங்கதந் தானே யரிநபத் தெரியிற்
செம்பொருள் கார்த தெனவிரு வகைத்தே.†

இது முறையானே அங்கதந் கூறுகின்றது.

இ-ள். வசைச்செய்யுள்க் குற்றமறஜூராயிற் செம்பொருளங்கதமும், பழி கரப்பங்கதமும் என அவ்விருவகையினையுடைத்து. எ-று.

அவை புகழ்போன்று வசையாதலும், வசைபோன்று புகழாதலும்படவரு மென்றற்கு அரிநப என்றார். “நூற்றுவர் லைவினைக், குறிக்கறுத்திட்டானும் போன்ற” எ-து, புகழ்போன்று வசை; மாயோன்கு றவுணர்தலின் இது கரந்த இன்பாற்படும். “கொடைமடம் படுதலல்லது” (புறம்-௧௪௨) என்பது வசை போன்று புகழ். இது செம்பொருளின்பாற்படும். இதனானே அங்கதமாகாதென் பது கருத்தாயிற்று. (௧௨௪)

பல புரையுயர் கயிறணி பயிரெழில், மணியணி யானியிசை மைந்தரு மடவாரு, நிரைந்ரை குழீஇ யினருடன் சென்று, குருமணி யானியிறேப் பொருளன், திருமருத முன்றுறை முற்றந் குறுகித், தெரிமருதம் பாடுபி பின்கொள் யாழ்ப் பாணர், பாடிப்பாடிப் பரவுபுன, லாடியாடி யருளியவ, ருடிபுடி யுணரப் புகன்று, கூடிக்கூடி மகிழ்புமகிழ்பு, தேடித்தேடிச் சிதைபுகிதைபு, குடிச்சுடிக்கை தொழுதுதொழுது, மழுவொடு நின்ற மலிபுணல் வையை, விழுதகை நல்லுடை மைந்தரு மாடி, யுமிழ்வது போன்ற வின்னிகரன குணக்குச் சான்றீர் முழுவது மிச்சிலாவுண்டு, சாந்துங் கமழ்தாருங் கோதையுஞ் சண்ணமுங், கூந்தலும் பித்தையுஞ்சேர்ந்தன பூவினு மல்லாற், சிந்தானு நீர்நிறம் தொன்று திவ்வையை யாறு. மழைநீ ரறுகுளத்து வாய்ப்புகி யாடுங், கழுநீர் மஞ்சனக் குங்குமக் கலந் கல், விழுநீர்விழுநீர் வன்று வையை, வெருவருங் கொல்யானை வீங்குதோண் மாறன் தருகூட லரோடுவையை வருபுன, லாடியதன்மை பொருவுக்கா, லிரு முன்னீர் வையம் படித்தென்னை யானூர், கொருந்லையு மாற்ற வியையா வரு மரபி, னந்தர வாயாற் றுயிரம் கண்ணினை, னரிந்திரளேடுந் தகைத்து”. இது காமப்பொருளாக வெண்பாபிக்குவந்த பாட்டு. எ-து உரையாசிரியருரை.

* செய்-௧௨௧ உரைபார்க்க.

† எ-து, அங்கதச்செய்யுளாமாறுணர்.....ற்று. அங்கதமாவது குற்றமற்ற வகையிற் செம்பொருளெனவும் கரந்ததெனவும் இருவகைப்படும் எ-று. அவை முன்னர்க்காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

க௨௫. செம்பொரு ளாவன வசையெனப் படுமே.*

இது முறையே செம்பொருளங்கதங் கூறுகின்றது.

இ-ள். வாய்கரவாது கூறப்படும்வசை செம்பொருள்வசை யெனப்படும். எ-று.

அவை வெண்பாவேயன் நிச்சித்பான்மை மற்றைய பாக்களானும்வருமென்றனர். உ-ம். “இருவர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோவே, குருடேயு மன்ற நின் குற்றம்—யருடேயும், பாட்டு முறையும்பயிலா தனவிரண், டோட்டைச் செவியு முள்” இஃது ஏழிற்கோவை ஒளவையாட்பாடியது. “எம்மிகழ் வோரவர் தம் மிகழ்வோரே, எம்மிகழார்வர் தம்மிகழாரே, தம்புகழிதழ்வா ரெம்புகழிதழ்வோர், பாரியோரி நள்ளி யெழினியாய், பேகன் பெருந்தோண் மலையெனன்றிவ், வெழு வரு ளொருவனு ளால்ல யதனா, னின்னை கோவ தெவனோ முட்டாற்றாக்குறைக் கட்டிபோல, நீயு முளையே நின்னை னேர்க்கே, யானு முளனே தீம்பாலோர்க்கே, குருகினும் வெளியோய் தேஎத்துப், பருகுபா ளன்னவென் சொல்லுகுத் தேனே” —, கலிப்பாட்டான்வருவன வசைக் கூத்தினுட் காண்க. “அறச்சுவையிலன் வையெயிற்றினன், மயிர்மெய்யான் மாசடையினன், பொய்வாயாற் புகழ்மேவ லன், மைகூர்ந்த மயலறிவின்ன், மேவருஞ் சிறப்பி னஞ்சி, யாவரும் வெருஉ மாவிக் கோவே” (—) இது வஞ்சி. (க௨௫)

க௨௬. மொழிகரந்த மொழிரினது பழிகரப்பாகும்.†

இது பழிகரப்பங்கதங் கூறுகின்றது.

இ-ள். வசைப்பொருளினச் செம்பொருள்படாமலிசைப்பது பழிகரப் பங்கதமாம். எ-று.

“செயென விரத்தல்” (புறம்-உ௦௪) என்னும்பாட்டினுள் “தெண்ணீர்ப் பரப்பி னிமிழ்திரைப் பெருங்கட, லுண்ணூ ராகுவர் நீர்வேட் டோரே” என்றவழி நின்செல்வங் கடல்போற்பெரிதேனும் பிறர்க்கினிதாய் துகரப்படாதென வசையைச் செம்பொருளாகாமற்கூறியவாறு காண்க. புறத்தினுட் பலவு மிவ்வாறே வருவன காண்க. வெண்பாவில்வருவன வந்துழிக் காண்க. (க௨௬)

* எ-து, செம்பொருளாகிய அங்கதமுணர்.....ற்று. செம்பொருளாகிய அங்கதம் வசையெனப் பெயர்பெறும் எ-று. எ-து உரை யாசிரியருரை.

† இப்பாட்டுத் தமிழ்நாவலர்சரிசையில் ஒளவையார் ஒருவனைப்பாடி அவன் இகழ்ச்சிசொல்ல அப்போதுபாடிய அங்கதஅகவல் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

‡ எ-து, மறைபொருளாகிய அங்கதமுணர்....ற்று. தான் மொழியை மறைத்துமொழியி னது பழிகரப்பெனப் பெயர்பெறும் எ-று. எ-து உரை யாசிரியருரை.

கஉஎ. செய்யுட் டாமே யிரண்டென மொழிப.*

இது முற்கூறிய இரண்டினையுமே இவ்வகையானும் பகுக்கப்படுமென் பின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய செய்யுட்டாம் ஒரோவொன நிரண்டாம். எ-று.

அவை செம்பொருட்செவியுறையங்கதம், பழிகரப்புச் செவியுறையங்கதம், செம்பொருளங்கதம், பாழிகரப்பங்கதம் என நான்குகூறப்படும். எ-று.

பாய்த்தள், விக்குள் என்றறபோலச் செய்யுளென்பதற்குத் தொழிற்பெயர்.()

கஉஅ. துகளொடும் பொருளொடும் புணர்த்தன் றாயிற்

செவியுறைசெய்யு ளதுவென மொழிப.†

இது முற்கூறிய இருவகைச் செவியுறையங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அரசன் தனக்குரிய அரசியலிற் தப்பியநிலையைக் கூறுங்கூற் றோடும், அவ்வறம்பொருளினப்பயக்கக் கூறுங்கூற்றோடும் ஒரு செய்யுட்கூடி வந்ததாயின் அது செம்பொருட்செவியுறையங்கதம், பழிகரப்புச்செவியுறை யங்கதம் எனப் பெயர்கூறப்படும். எ-று.

துகளாவது படை குடி கூழமைச்சு கட்டி அரசனென்னுமிவற்றைப் பாது காவாதிருத்தல். உ-ம்: "நளியிரு முநீ ரேண் யாக, வளியிடை வழங்கா வானஞ் சூடிய, மண்டிணி கிடக்கைத் தண்டமிழ்க் கிழவர், முரசமுழங்கு தானே மூவ ருள்ளு, மரசெனப்படுவது நினதே பெரும், வலங்குகதிர்க் கனலிநால்வயிற்றேன் றினு, மிலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினு, மந்தன் காவிரி வந்துகவர் பூட்டத், தோடுகொள் வேலின் றேற்றம் போல, வாடுகட் கரும்பின்.‡ வெண்பூ துடங்கு, நாடெனப் படுவது நினதே யத்தை, யார்க, நாடுகெழு செல்வத்துப் பீடு கெழு வேந்தே, நினவ கூறுவ வெனவ கேண்மதி, யறம்புரிந் தன்ன செங்கோ டுட் டத்து, முறைவேண்டு பொழுதீற் பதனெளி யோரீண், இறைவேண்டு பொழுதிற்

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட செய்யுள் தொகுத்துணர்.....ற்று. சுண்டு நம்மால் வேண்டப்பட்ட செய்யுள் இரண்டுவகையென்றுசொல்லுவர் எ-று. அவை முன்னர்க்காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, செய்யுளைப் பாசுபடுத்துதனுதலிற்று. புகழொடும் பொருளொடும் புணர்வரின் செவியுறைச்செய்யுளென்றுகூறுவர் புலவர் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ கழைக்கரும்பின் எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

பெயல்பெற்றாரே, ஞாயிறு சமந்த கோடுதிரள் கொண்மு, மாகவிசம்பினடுவரின ருக்குக், கண்பொர விளங்குநின் விண்சொரு வியன்குடை, வெயின்மறைக் கொண் டன்றே வந்தே வருந்திய, குடிமறைப்பதுவே கூர்வேல்வளவ, வெளிற் றப்பணந் துணியின் வீற்றுவீற்றுக்கிடப்பக், களிற்றுக்கணம்பொருத கண்ணகன் பறந்தலை, வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப், பொருபடை தருஉக் கொற் றமு முழுபடை, யூன்றசான் மருங்கி னீன்றதன் பயனே, மாரிபொய்ப்பினும் வாரி குன்றினு, மியற்கை யல்லது செயற்கையிற் றேனன்றினுக், காவலர்ப் பழிக்குமிக் கண்ணகன் ஞால, மதுநற் கறிந்தனை யாயினீயு, கொதும லாளர் *பொதுமொழி கொள்ளாது, பசுபுறந் தருநர் பாரமேம்பிக், குடிபுறந் தருகுவை யாயினின், னடி புறந் தருகுவ ரடங்கா தோரே” (புறம்-௩௩) இது இங்ஞால மியற்கையல்லது தமது செயற்கையிற்றேன்றினுர் காவலனைப்பழிக்கும்; இதுதையுமுணரா தே வீ வேற்றரசர்க்குப் பெறத்தக்கிர்தாகிய சிறந்தநாட்டினை நினதாகப்பெற்றுவைத்து அதனையழிக்கின்றது நினக்கரசுயன்றென்று அவனாட்டையழித்தமைகூறுத வில், துகொடுபுணர்வும், குடிபுறந்தரின் நினக்குச் செல்வமுதவிய சிறத்தலிற் பகைவர் நின்னை வணங்குவரென்ப பொருளொடுபுணர்வும் வெளிப்படக்கூறலிற் செம்பொருட்செவியுறையாகத்தமாயிற்று. : “வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற் போசி, நெடியவென் னாது சரமபல கூடகது, வடியா நாயின் வலலாங்குப் பாடிப், பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்ற யருத்தி, யோம்பா துண்டு கூட்பாது வீள், வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை, ப்றர்க்குத்திறிற் தன்றேவின்றே, திற்ப்பட, நண ணர் நாண வண்ணை தேக, யாங்கனி அதாமுநி னல்ல தோங்குபுகழ், மண்ணை செல்வ மெய்திய, நம்மோ ரன்ன செய்மலு முடைத்தே” (புறம் ௪௭) இது சோழன் கலங்கிள்ளியுழைந்து உரைபூர்ப்புக்க இளந்தத்தனை னும்புலவினைக் தூரியாற்றுத் துஞ்சிய நெயர்க்கிள்ளி ஒற்றுக்கொணன்று கொல்வுழி யவ்வரசற்கு வருகின்றதகளினைக் சோழர்க்குழர் புலப்படாமற் செய்யுள்செய்து தமதுசொல்லை யரசன்கேட்டஞ்சினுனென்னும் பொருளைநிறுத்துதலிற் பழிகரப்புச்செவியுறை யங்கதமாயிற்று. இவ்வாதே புறத்தினுட் செவியுறைச்செய்யுட்கள் பலவும் வரு வனவுள். அவ்வேறுபா முணர்ந்துகொள்க. †புகழொடும் பொருளொடும் என்று பாடமோதின் மேல் * வசையொடும் நசையொடும்” (செய்-௧௨௧) என்பது பொருந்தாதாம். (௧௨௨)

௧௨. கூ. வசையொடும் நசையொடும் புணர்ந்தன் றாரி
 னங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர். †

* பொய்மொழி எனவும் பாடம்.
 † இப்பாடம் உரையாசிரியர்கொண்டது.
 ‡ என்பதமது, வசையொடும் நசையொடும்புணர்ந்தசெய்யுள் அங்கதச் செய்யுளைன்பெயர்பெறும் எ-று.

இஃது ஒழிந்த அந்தகதசெய்யு ளிருவகைதென்கின்றது.

இ-ள் வசைப்பொருளொழிய அதொயிற்றத நசைப்பொருளொடும் ஒரு செய்யுட்கு டிவருமாயின் அசை - சொப்பொருளாக கதம பழிகாப்பங்கதம் எனப் பெயாகுதப்படும். எ-று

அமை தீவகைய்செய்யுளுட்காண். முன்னர் சொப்பொருள்வசைக்குக காட்டிய உ தாணங்களினும் இவ்வேறபா டியத னுணாக. (கஉக)

கரு(). ஒத்தாழி கசசசவி சஸிவண் பாட டே

கொசசச பூ மபூபி சஸிகாவ மரைதீக.*

இது கல்ப்பாவெணும் உறுப்பின இத்தனைப்பகுதியினுவருமென வருத்த வருந் செய்யப்பறநி வரிவுக ளுக்கின்றது.

இ-ள். ஒத்தாழிசைகவியும் கல்வெண்பாவும், கொச்சககவியும், உறழ் கவியமெனக் கல் நான் கூறுபடும எ-று

ஒத்தாழிசையெனறுமுதற்பபுடயது ஒத்தாழிசைசெய்யுள் அது ஒத்தாழிசையென வினைதொட்காரம் தாழிசையெனறது கட்டளைககல்குத் தரவு மிகத்தாளளாகவு-ச தாழிசையுதனிற் ருமுடட் டிவருதவிற் பெற்றபெயர். இங்ஙனம்வருவா கட்டளைக்கலியே உப்பெயா பன்மையாற்றப்பெற்றபெயர். இனி ஒழிக்கவுறுப்பிற் றுழிசை - சிறககலிற் கலைமையாற்றப்பெற்றபெயருமாம். இனிச் சீர்வகையானவருந் கல்ககுத்த சரய மிகத னளவிவரும்; இதற்குத்தாழிசை யோசை தாமுமட்டே வருதலும், சரயுளான் மை நேர் றறியற்சீர்வருதலும் கொங்கு, எனவே கொச்சகதிற்காய்த் றுழிசை“கீயே, வினைமாண் காழகம்வீக்கக் கட்டிப், புனைமாண் மரீஇய வர்பு தொகியே”(கலி-௭) எனச தாமுமட்டேவோசையின்றி வரும். இனிக் கல்வெண்பாட்டிக கலியாகியவெண்பாட்டு; இது முன்மொழி நிலையல். கொச்சகம் உறுப்பிணைப்பெற்றபெயா உறழ்கலி பெருளினிற்பெற்ற பெயர். கம்மி டென்த்தவருதலானும் சிறப்புடைமையானும் ஒத்தாழிசை முற் கூறிற்று. || துற்றையபதுகலியுள்ளும் ஒத்தாழிசைககலி அறுபத்தெட்டு வந்தது.

எனவே இருவாற்றானும் செய்யுள் செய்யப்பெறும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து, கல்ப்பாப் பாசுபகிமாறுணர் ற்று. ஒத்தாழிசையும் கல்வெண்பாட்டும் கொச்சகமும் உறழ்கவியமென நான்குவகைப்படுக் கல்ப்பா எ-று.

அவையாமாறு முன்னர்க்காட்டுதும். “இருவயி டென்த்த மொவ்வா விய வினும், தெரியியழ மகளிரோடு மாந்த ரீடெவருஉக், கல்ப்பெய ராயினு மைம்

இதற்குள் கொச்சகத்திற்கு மிடையே கலிவெண்பாச் கூறிற்று. அதுவும் இவை போல வறுப்புக்களுடைத்தாயும்வருமென்றற்கு. தரவும்போக்குஞ் சிறுபான்மையன்றியும்வருதவிற் கொச்சக மதன்பின்னதாயிற்று. அடக்கியலின்றியும், அந்நிமிர்ந்தும், ஒழுக்கெசயின்றியும்வருதலின் அதன்பின்னது உறழ்கலியாயிற்று. பரிபாடலுந் கலியாகாவோவெனின், கலியும், பரிபாடலுமென வேறாக இரண்டு தொகை வழங்குதலானும், உறப்பின் வேறுபாட்டானும் வேறென்றுணர்க. ()

கநக. ஒத்தாழிசைக்கலியிருவகைத் தாகும்.*

இது முறையே ஒத்தாழிசைப்பகுதி கூறகின்றது.

† ௫-ள்.

(௧௩௧)

கநஉ. இடைநிலைப் பாட்டே தரவுபோக் கடையென
நடையயின் றொழுது மொன்றென மொழிப.‡

இது மேற்கூறிய ஒத்தாழிசையிரண்டினுள் ஒன்று தாழிசையும் தரவுஞ் சரிதகமும் தனிச்சொல்லும் என நான்குறுப்பாகப் பயின்றவருமென்றுகூற வர்புலவர். எ-று.

அவ்வாறுபயின்றவருமெனவே இத்துணையேனையொன்றும் பல்லிவருமென்பதாம். செய்யுளிடையேநின்றலானும், தாமழப்பட்டவோசையன்றியும் வருவனவுங்கோடற்குத் தாழிசையென்னுது பொதுவாக இடைநிலையென்றார். அவைதாமே பாட்டாயும்வருதலும், அங்ஙனம் ஒருங்கா லொன்றும் பலவுமாயும்

புணை மரபின்றி வுவாத் தோன்றிப் பொவ்வொடு புணர்ந்த பொருட்டிற் முடைபுணையுடைய பிழைப்பே உட்காட்டுதலாகும்." என்று அகத்தியனாரோதுதலிற், (௧௩௨) ப் வகப்பொருளென வழங்கப்படும். எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து, ஒத்தாழிசைக்கலிப்பாப் பாருபமொறுணர்.....ற்று. ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா இரண்டுவகைப்படும் எ-று. அவை முன்னர்க்காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† இக்குத்திரவுரை கிடைத்த ஏடுகளி வில்லை.

‡ எ-து, இடைநிலைப்பாட்டுப் பாருபமொறுணர்.....ற்று. தாழிசையும் தரவுஞ் சரிதகமும் அடைநிலைக்கெவியுமென நான்குறுப்பினையுடைத்து ஒத்தாழிசைக்கலி எ-று.

இவை முறையினால், தரவு தாழிசை தனிச்சொல் சரிதகமெனக் கிடக்கை முறையானேகூறாது, தாழிசையை முற்கூறியவதனால் இப்பாவிற்கு ஒத்தாழிசை

வருதலுக்கோடற்குப் பாட்டென்றார். இசைநத் தரவிற்குமுற்குறிநூர் ஒத்தாழிசைக்கலியென இசைநத் பெயர் பெறுதலின். இவ்வேறுபட்ட உதாரணங்கள் மேற்காட்டுதாம். முந்நுத்தாப்படுதலிற் தரவு; உடம்புந்நலையும் வேறுபாடாக வழங்கும்வகையான் உடம்பிற்குக் காந்தத்துப்போல் இது முன்னிற்றலின் எருத் தென்ற பெயர்கூறப். பேரகத்திந்நிலக்கணம் மேற்கூறுதாம். முன்னும் பின்னும் பிறவுவப்புக்களை யவடயக்தரலின் அடைநிலை. அது தனிநின்றுஞ்சீராகலிற் தனிச்சொல் எனவும்கிட. எனவே தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்றும் முறைபேயவருதல் மரபார். சிறுபான்மை தனிச்சொலின் நியும்வருதலிற் தனிச்சொல்லையிற்சிற்குறிநூர்.

(௧௩௨)

௧௩௩. தானே தானு தாவு பிழிபா

1 யாநி ரண்டியர் பெறவும் பெறுவெ.

இது தரவிற்கு அளவுகூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய தரவிற்கு அளவுகூறல் காண்கடிமுதலாகப் பன்னிரண்டடிகளும் வரப்பெறும். எ-று.

எனவே ஒன்பதாவம்பெற்றதாம். உம்மைபாற் சிறுபான்மை பன்னிரண்டடியி னுபரவுப்பெறும். அது தீநீரார் சொல் எனய்தலொடு நீடிய, நேரிதழாப்பினிரையிதழ் பிடுகாய்க்காய், சீரார் சொல்பெய்யலிப்பவோடு, மோரை மகளி மோரை பெரிது, மாரணர்சையல் மாரணர்சையது, யுயர்ந்த பெருக்க ருயர்மரமேரி, மயர்ச்சுண் மகளி மயர்ச்சுண் மயர்ச்சுண், சுமர்க்குரைப் பனபோற் பல்சூரல் பயிற்ற, முயர்ச்சுண் மயர்ச்சுண் மயர்ச்சுண் மயர்ச்சுண், புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்ய குயின், வகுவை நாளால் கைகறு மல்தியா, தோவேன் தோழி நோவாய் நீயென், வெற்பார்ந் குறுவேர்ப் சீரானிக்குதற்றென” (கவி-௭௫) இது பதின்மூன்றடியான்வந்தது

(௧௩௩)

சிறந்ததாய் முற்கூறிநூர். முற்கூறியவழியும் இடைநிலைப்பாட்டெனக் கூறுதலின், முந்தந்த தரவென்றவரலும், இடைநிலைப்பாட்டெனினூர் தாழிசையெனினும் ஒக்கும். பொருக்கெனினும் சுரிதகமெனினும் அராகமெனினும் ஒக்கும். அடையெனினும் சனிச்சொல்வெனினும் ஒக்கும். சனிச்சொல்லிப் பின்னெண்ணியவா எனல் தாழிசையேசாரல் சனிச்சொல் வரவுப்பெறுமென்றுகொள்க. எ-து உதாரணியருரை.

* எ-து, தரவிற்கு அடிவகையறையுணர்... ..ற்று. தரவு நாலடியிழிபாகப் பன்னிரண்டடி யுயர்வாக விடைவருமடி, எல்லாவற்றினும் வரப்பெறுமென்று கொள்க. எ-து உதாரணியருரை.

1 “ஆநிரண் பெர வேறவும் படுமே” எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

2 கொண்மார் என்றும் பாடம்.

காட்சு. இடைநிலைப் பாட்டே

தரவகப் பட்ட மரபின தென்ப.*

இதுவுமது.

இ-ள். தாழிசையால்து தரவிற்குருங்கின முறைமையினையுடையது. எ-று.

அகப்படுதென்பது அகம், புறமென் நிருகூறசெய்தவழி முற்கூற்றி னுடம்படுதல். முன் காலமுன்னும். எனவே ஆறடிமுதல் இரண்டடிபாறும் வரப் பெறமென்றுகொள்க. மரபின் என்றதனால் நான்கடித்தரவிற்கு நான்கடித் தாழிசைவருதலுங் கொள்க. இவற்றிற்குதாரணம் மேற்காட்டுதும். இதுதானே பன்னீரடியிகந்த நீரார் மரபின்” (கலி-எறு) என்ற தரவிற்கும் “எல்லி வருநி யெவன்குறித் தனையெனச், சொல்லா திருப்பே னாயி னெல்லென, விரியுளைக் கலிமாண் றேரொடு வந்த, விருந்தெதிர் கோடலின் மறைப்ப லென்றும்” (கலி-எடு) எனத் தரவகப்பட்டதாழிசை வருதல்கொள்க. (காட்சு)

காட்சு. அடைநிலைகளை நி தாழிசைப்பின்னர்

நடைமயின் றொழுது பாங்கொன் றளளி.

இது தனிச்சொற் கிடக்கூறுகின்றது

இ-ள். ஆங்கென்னு மசைச்சொல்லாய் அடைநிலையாகியசொல் தாழிசை யின்பின்னே பயின்றவரும். எ-று.

ஆங்கென்னுமசைச்சொல் பயிலுமெனவே அல்லாதன நடைநவிலாதன பொருள்பெறவருதல் பெற்றும். ஆங்கென ஏழனுருபா யிடப்பொருளுணர்ந் திறறறேல் யாண்டும் பொருளுணர்ந்தல்வேண்டும். அங்கனம் நிலைமையின் அசைநிலையாயிற்று. உதாரண மேற்காட்டுதும். (காட்சு)

* எ-து, தாழிசைக்கு அடியாமாறுணர்...ற்று. தாழிசைக்கு அடி தரவிற்கு ருங்கிவரும் எ-று. “தரவகப்பட்ட மரபின” என்றதனால் அதற்கோதப்பட்ட நான்கடியின் மிகாதென்பதும், மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வரப்பெறு மென்பதும் கொள்க. வருகின்ற குத்திரத்துள் “ஒத்து மூன்றாகு மொத் தாழிசை” எனக்கூறுதலானும், இப்பன்மைவினை ஒத்தாழிசைக்கலியெனக் கூறுதலானும், தாழிசை ஒருபொருண்மேல்மூன்றடிக்கிவருமென்றுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தனிச்சொல்லாமாறுணர்...ற்று. அடைநிலைக்கினவியாகிய தனிச் சொல் தாழிசைப்பின்னர் நடக்கலைப் பயின்றொழுதுமெனச் சொல்லுவர்.

ஆங்கு - அசை. தாழிசைப்பின்னர் நடக்கலைப்பயின்றொழுதுமெனவே, தாழிசைமுன்னர்வருதல் சிறுபான்மையென்றுகொள்க. எ-து உரையாசிரிய ருரை.

௧௩௬. போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே.*

இஃது ஒழிந்த சுரிதகம் உணர்-ற்று.

இ-ள். போக்கினதிலக்கணப்பகுதியை வைப்பென்று கூறப்படும். எ-று. என்றது போக்குதலும் வைத்தலுமென்னும் இரண்டிலக்கணமுடைத்து. எ-று. செய்யுள் பிறிதொன்றினையவாவாமற் கடைபோகச்செய்தலிற் போக்கெனவும், முற்கூறிய தரவு தாழிசைகளிற் பொருள்களைக்கொண்டு தொகுத்துவைத்தலின் வைப்பெனவும்படும். எ-று. இதனை அடக்கிய லென்றும், வாரமென்று மேற்கூறுவார்; ஆண்டப்பொருள்களுமுணர். ()

௧௩௭. தீரநிய லொத்து மதனகப் படுமே

புரைதீ ரியுதி நிலையுரைத் தன்றே.*

இதுவுஞ் சுரிதகத்தெல்லகூறுகின்றது.

இ-ள். சிறுபான்மை தரவுகளோடொத்தும், உம்மையான் ஏறியும் வருமாயினும் பெரும்பான்மை தரவின்பாகம்பெறுதலை விலக்கணமாக வுடைத்தாய்வரும். அங்கனம்வருமிடத்துப் பெரும்பான்மையும் இடை நிலைப்பாட்டின்பொருளை முடிவுகாட்டியேயுந்ற்கும். எ-று.

* எ-து, சுரிதகமாமாறுணர். ற்று. சுரிதகமென்பது வைப்பெனவும் படும். அது தரவோடொத்த வளவிற்குகியும், அதனிற் குறைந்தவளவிற்குகியும் குற்றத்தீர்த்தபாட்டின் இயுதிநிலையுரைத்ததென்றவாறு.

தரவியலொத்தலாவது சிறுமை என்கடி பெருமை பன்னிரண்டடியாகி வருதல். அதனகப்படுதலாவது சிறுமை மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வருதல். இக்குத்திரங்களோதினமுறையானேவருமென்று கொள்க. மேல் துள்ளலோசைத்தாகி உரைமுதலாகிய வெண்பாவுரிச் சீர்மிக்கு, சுரிதகம், ஆசிரியத்தாலுதல் வெண்பாவாலுதல் வருமெனவுங்கூறிய விலக்கணங்களு மறித்துகொள்க. உதா-“பாடின்றிப் பசுந்தகண் பைதல் பனியல்சு, வாடுபு உணப்போடி உணங்கிறை வோழூர், வாடுழி லழிவஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி, வாடுங்கா னினோப்பதொன்றுடையேன் மன்னதுவுந்தான்” இது என்கடித் தரவு. “தொன்னலத் தொலூர்ங்கியாந் துயருழப்பத் துறந்துளார், துண்ணிநங் காதலர் துறத்தேகு மாரிடைக், கண்மிசையுருப்பேறக்களையெரி சிதறென, வின்னிசையெழிலியை யிரக்கவு மியைவதே; புணையிழா யீங்குநாம் புறப்பொருள் வெஃகுமுன், முனையென் னார் காதலர் முன்னிய வாற்றிடைச், சினையாடச் சினக்குநின் சினத்தணித் தீகெனக், களைகதிரக் கணவியைக் காமுற ல்யைவதே; ஒளியிழா யீங்குநாந் துயர்கூர்ப் பொருள்வயின், னளியொரீஇக் காதல ரகன்றேகு மாரிடை,

இயலென்றதனாற் றாவின் பொருள் கொண்டு முடியவும் பெறமென்று கொள்க. சிறுமைக் கெல்லேகருமையின் ஆசிரியத்திற்குக்கூறிய மூன் றடியே சிறுமையாம். அகப்படுமெனவே தாலன்பாகமாகிய ஆறடியே உயர்விற்கெல்லையென்பதூஉம். இழிவிற் கெல்லேகருமையிற் பயன் னீரடித்தாவிற்காயினு மூன்றடியான் வருமென்பதூஉம். அடிவகையிற் த தாவிற்கு றிவ்வாதேவருமென்பதூஉம் கொள்க. வெள்ளைக்கர் தசுத்திற்கும் இஃதொக்கும். ஒத்து மென்றவின் ஆசிரியம் மண்டிமையவருதலுக் கொள்க. இறுதியென்றது இடைகலைப்பாட்டை உடைய கரவரிகத்துள்ளா மற் றுழிசை தாமுட்படுவதக சடா னைகலை வந்துழிசகாண்க. “வயமுன் பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிகோக்கிற், சுற்றமை வில்லிற் கரிவளர் பித் தைய, ரற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாக், கொள்ளும் பொருள் ல ராயினும் வம்பலர், துள்ளுகர்க் காண்மார் தொடர்த்தாயிற் வெளவலர், டன் றும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை, வெள்ளேன் வலத்திற் பொருடால் வேட்கையி, னுள்ளினி றென்ப தற்குதன னென்றோழி; காழ்விற் கவையா ர மீவரு மிளமுலை, போழ்திடைப் படாதுமை முடாதுகியு மமையாரென, ருழ் கதுப் பணிகுவர் காதலர் மற்றவர், குழுவகை மெவனவொ ள்றியே மென் னும்; முள்ளறழ் முளையெயிற் றரித்தூறுக த்நீமை, சுள்ளினு மகழ்செயு மெனவரைத்து மமையாரென், னெள்ளியை திருததவார் காதலர் மற்றவர், ருள்ளுவ தெவன்கொ ளறியே மென்னும்; நுண்ணெழின் மாமைக் சுணங் கணி யாகத்தம், கண்ணொடு தொடுத்தென கோக்கிய மமையாரென், னெண் ணுதல் நீவுவர் காதலர் மற்றவர், மெண்ணுத வெவன்கொ ள்றியே மென் னும்; ஆங்கு, கழிபெரு கல்கலொன் றுடைத்தென வென்றோழி, யழிவெடு கல்க் கிய வெவ்வத்த னொருநாணர், பொழுதுடைப் படகப்பின் வாழ்வாளோ,

முளியரின் மூழ்கிய வெம்மைதீர்க் தேகென, வளிதருகு, செக்வலை வாழ்த தவு மியைவதோ;” இவை தாழிசை. ‘எனவாக்கு’ தனிச்சொல். ‘செய. பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வார்மார்’ டிசையான, செயல்த் திற் றிதேனெந் தித் தெருமா தேமொழி, வறவேறுவன் வைவ த்துவான்; குங் காபிகு, ணிற் றேடிப் பசப்பூர்ந லுண்டென, வறவேறு விலங்கின்றவ னான்வனைத் திறத்தே’ (கலி ௧௫-வதுபாலை) இது சுரிதகம். இது காண்கடித் தாவும் காண்கடியான் மூன்று தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் ஐந்தமச்சுரிதகமும் வந்த ஒத்தாழிசைக்கல்ப்பா வென்ப; இதனை கோரிசையொத்தாழிசைக் கலிப்பாவென்ப. “வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வெழுக்கத்தா, னல்லாற்றி னுயிர்காத்து கடுக்கறத் தான்செய்த, தொல்லினைப் பயன்றுய்ப் பத் தறக்கம்வேட் டெழுந்தாப்போற், பல்கிறி ஞாயிறு பகலாற்றி மலை சேர, வாளுது கலழ்கொண்ட வுலசத்து மற்றவ, னேனையா னளிப்பான் போ லிகலிருண் மதிசீப்பக், குடைநிழ லாண்டார்க்கு யாளிய வருவார்க்கு,

வொழிகிளிப் பெருமனின் பொருட்பிணிச் செல்வே” (கலி-௪) இது மிகவுந் துள்ளிவந்த வட்டமடித்தரவந்த தாமும்பட்ட கோசைபெற்றுத் தரவகப்பட்ட மாயின தாகிய நான் கடித்தாழிசைமூன்றும் ஆங்கென்னு மசைசிலத்தனிச் சான்றவக தாவின் பாகும்பெற்று நான்கடியாயிற்று திரிலையுரைத்த சரிதகமும் பெற்றுத் தாவினூக் தாழிசையினு கோன்றியற்றீரும்பெற்று வந்த ஒத்தாழிசைக்கல் கோன்றியற்றீர் கட்டளைக்குவாராமையுணர்க. § “ஞாலமூன்றடித்தரவ முகல்வறகு முதுமறைப், பாலன்ன மேனியா னணிபெறத் தகமும், நீலநீ ருடைபோலத் தகைபெற்ற வெண்டிரை, வாலெக்கர் வாய்க்குமும் வயகநீர்த் தனிசெர்ப்புணரல ரெடுத்தாற்ற வுள்ளாய்கீ துறத்தலிற், கடந்ததன் னெவ்வகோ யென்னையு மறைத்தாண்மற், காரிகை பெற்றதன் சலின்வாடக் கழிப்பாக்கீ, மேலாணிசொண்ட பிறைதுத லல்லாக்கால்; இன்ன பிவ்வூ சலர் ஆற்ற வெய்யாய்கீ துறத்தலிற், புணையிலலா வெவ்வகோ யென்னையு மறைத்தாண்மற், யுணையாருட் டகைபெற்ற தொன்னல ருத்திக், யனிவனப் பிதகத தனைமென்றே னல்லாக்கால்; இன்றிவ்வூ சலர் ஆற்ற வெய்யாய்கீ துறத்தலி, னின்றதன் னெவ்வகோ யென்னையு மறைத்தாண்மன், வென்றவே னுதியேய்க்கும் விநலை னிழந்துகீ, சின்றகீ ருக்கமும் நெடுமபெருக்க ணல்லாக்கால்; அதனால், பிரிவில்லாய் போலகீ தெய்வததுற் றெளித்தசொல், லரிதென்னு டிணிந்தவ ளாய்லம் பெயர்தரப், புரியுரை நெடுமான்சீறர் கடவுபு, விரிதண்டார் வியன்மார்ப விரைகநின் சொல்லி” (கலி-௪௨௪) இது நாலடியிழிபாகிய நான்கடித்தரவிற்கு மா பென்ற ஆங்கென்கெண்டி நான்கடித்தாழிசை தம்முள் அனவொத்து வராத, கடைகல்வெது பெருமைபெற்ற தனிச்சொல்லும்பெற்றுத் தரவிய லொத்து இயுகி லையுரைத்த கரிதகமும்பெற்ற வொத்தாழிசைக்கலிப்பா. § “நாற் றெடுமபெருக்க தனை மறை, மாஅல் யானையொடு மறவர் வரகலித், கூறநாற் றெடுமபெருக்கருஞ்சா, பிரிந்துகீர் செய்யும் பொருளி னடைதன்ற மலமயபா லித்தத்தச் சருண்மால்; மாலகீ, தாவறத் துறந் தனை கலைத்தலைந் கயம்பூசச, போதபோற துவந்தவென் னெழினல மென்னுவா, யாய்சிறை வண்டர்ப்பச சினைப்பூப்போற் றனைவிட்ட, காந னர்ப்புணர்ந்தவர் காரிகை கடிக்கலாய; மாலகீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குடி விசைகேட்டுப், பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய், செவ்வழியாழ் சுரம்பன்ன கினவியார் பாராட்டும், பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுட் புதுகலங்க் கடிக்கல்லாய்; மாலகீ, ததைமிக்க தாழ்சினப் பதிசேர்ந் து புள்ளார்ப்பப், பகைமிக்க நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய், தகைமிக்க புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி முல்லை, முகைமுகக் திறந்தன்ன முறுவலுங் கடிக்கல்லாய்;” தாழிசை. ‘ஆங்க’ தனிச்சொல். “மாலையு மலரு நோளு தெய்வயின், நெஞ்சமு மஞ்சமற் றில்ல வஞ்சி, யுள்ளா தமைத்தோ ருள்ள,

ஊம் யாமுமகஞ்சு, சிறந்தன மாத ல்றிந்தனி ராயி, வீள்ரு முநீரீ வளிகலன வெளவலி, னுளவினைக கழிகதோர போற் லலவதைக, கேளபெருக தகையோ டெவனபல மொழிக்குவ, னுளனு கோணமீன் றுக்கத்தருத் தகைமே, கல்லெனக கவின்பெற்ற விடிவாற்ற பபடுததபின், புலவென்ற களம்போ லபபுலம்புகொண்டமைவாளே, ஆள்பவாசலசகுறவலைபெற்ற கடுபோற், பாழ்ப்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண்டமைவாளோ, ிரிரா வைகலுட டாமரைப் பொயகையு, ணீர்நீத்த மொடோல நீர்ப்பின் வாழவாளே, என வாங்கு, பொயநகல்கல் புரித்தல் புறந்தல கைல்ட, டெநாளே கொடுந தநாயீ செலவ, தநாள்கொண்ட டிராகுரிவ ளருமடெற லுயரே” (கல்-19) இது சிறுமைகெக்லைகூறிய ராமத்த மீனாயும ஆசிரியத்திற்குகூறிய சிறுமையான்வந்த மூன்றடிச்சுரதகமும பொதுத் ‘இமயவீல வாங்கிய வீரஞ்சடை யகதண, னுமைம மாந துயாமலை யிருந்தன ளக, வையிரு தலைய னரக்கா கோமான, டெருடிபொல்த தடககையர் ச டபுதுத தமமட, வெகிககல் செல்லா துழப்பவன போல வுடய யருவேயப பூதத ல்வகைகையக, கறுவுகொண்டதன் டுதா குதறிய உதயான, நீடிரு விடபசுள சிலம்பக கூடியததன, கோழியுக்க லா டுடிசு டீகா” (கல்-20) என்ற விதன உளளுரையுவாததார நலைவ யுடையகூறிய தநாயு முடன்கெ ண்டு, சுரித கதது “நன்னுறு விழுமா கூரக டே டு வுடேய தோழ னமைல டாடன, வேககை விரிவிட டோகவி, வீககிடை பண்டதமதாவ வரைகதனை கொ ணறகே” (கல்-21) எனசு கூ டுடன இவ்வெனா இல்லாத ற வின பொருள கொணடறநசரித யவந்தது | “பாடின டப டசுரதகண பைதல பனிமலக, வாங்கு வன்படேபாடி வணககினை டுளபூர், வாடெழி லழிவஞ்சா டுயநவா றுறதகிளி டுடே டு ணினைபயவச ன துடையேனமன னது வுநதான” (கல்-22) என னு ற ணகடித்த வி குக “செபொருட சிற்ப பெண்ணிச செலவா மாட டினையன தெய்வத்துத திரடடுககித தெருமர

முள்ளி னுள்ள முள்ளு வகழீச (கல் 2-வகு வெய்தல-1) சுரிதகம இது தாழிசைதோறுந் தனிவந்த உபபுறவந்த வேரிசையொத்தாழிசைக கலிப்பா “வயககுடி மண்டலம்” என்று கலிப்பாவில், தாவ பன றிரண்ட டடியாயவந்தது “இலங்கெ ள் டுருப்பற கைமமா’ என னுந் கலியுள இரண்டடியாற ருழிசை வந்தன “பணகடன வழிமொழிந்து” என னுந் கலிப்பாவில், காழிசை மூன்றடியானவந்தது ஆற்றியந்தணா என்பதும் கடவுட்பாட்டியலுரை மூன்றடிச்சுரிதகம வந்தது இனி ஏனையடிசுளான வருந் தரவுந் தாழிசையுஞ் சுரிதகமுங் கலித்தொகையுட் கண்டுகொள்க, எ-து உரையாசிரியருரை.

தேமொழி, வறனோடின வையத்து வான்நருநகற்பினு. னிறனோடிப் பசப்
 பூச லுண்டென, வறனோடி விலகினரவ ரள்வினைத் திறத்தே” (கலி-
 ௧௧) என சரிதகம ஜாதமயாண்டிக்குவந்தது இது ழுத்தும் என்ற வும்மை
 யாற கொண்டது. “அந்தே தோழிநா ணிறப்பாமென் றுணர்ந்தல், பெரிதே
 காமமென் னுயிர் தவச சிறசே, பல்வே மாயம பையுளு முடைய, சிலவே
 யெய்மோ டுசாவ மணி, உடலவ டயாகுகழை யொலப்ப வுலமந், தெழி
 லெஞ்சு மயில் னடுகுகிச ட்சககையு, அடிவா கின்றவா நக்கதன் பயனே;
 மெல்லிய ரொசுசு பையுளகூ றதகநு, ட்சாலிநு செயதமையல்ல தவர்
 கம்மை, வல்பவன் ட நடுவ வாகுகழை கவியை, வில்லிநு செய்தலோ
 விலாம னுயிடை, வில் ழுந் தமசவா டெய் ழுநு பிறத்தேயும்; நகசமுத
 லாக கட்டினு னெழுந்த, சகசகைய னு தல்ல சவாநமமை, வகைமையி
 னெழுந்த தொனமுரணு ததவ ம்பகை மையி னு தலோ விலாம னுயிடை,
 பகைமையிற் கடிதவா தகையை னிலிபுகேய, நீயல னெனமறன்னை யன்
 பினிற பிணித்தகளு, சாலிநு சயகலலி சவாநமமைப், பாயிரு ணீக்கு
 ரோயதப லெஞ்சுட, சயினா சகசகைய னு தலோ விலாம னுயிடை, சீயினுந் கடித
 வர் சாயலற கன ழுநெய, ஆகந், அனை ட தவ ட சவவாமக, கின்னூயிர்
 போத்தரு டருததுவாயின, தாக வட லி சேநழ் யெனையதுகந், தாக
 குதல் வலித்தன றுயி ன்கந், காரண டவரு ழும கோயே” (கலி-௧௧௭)
 இது இடைநிலைப்பாட்டென்றதனாற நடிப்பாட்டவாசையின் நிலாத இடை
 நிலைப்பாட்டெந்தடியானவந்தது ஆறடியானவருவன வந்தவழிக்காண்க.
 “இன்னாச சிலம்பிற சினமொழி யை மபா, பின்னெடுகி கெழீஇய தடவா
 லக்கு, னுண்வரி வாட வார து விலவாய, தண்ணந் துறைவ தகாஅய்
 காண்” (கலி-௧௨௫) இதுவுந் தாழிசையல்லாவிடைநிலைப்பாட்டு. “காணு
 யிருந்பாப்பிக கையற்ற ககருலான, மாணுகோய செயதாண்கட் சென்றய்
 மற் றவனைநீ, காணவும் டெநருயோ ழாணயோ மடநெஞ்சே” (கலி-௧௨௬)
 இது தாழிசையெனவம, இடைநிலைப்பாட்டெனவும்படும். இடைநிலைப்
 பாட்டாய்த் தனியேவருவன கொசசமென் றுணர்க. வெள்ளைசுகரிதகத்
 தான்முடிவனவும் வந்துழிக்காண்க. புரைசீரென்றதனாற றுழிசைப்பொரு
 ளேயன்றி அவற்றோடு பொககியற்பொருளுகுகொண்டு புடைபடாதுவரு
 வனவுக கொள்க. அது “அரசினு ழிலையில் டப் பொருளாயு நகசுப்பவோ”
 (கலி-௧௨) என முடித்தலின் தீநகசல் கூடாது பெரும விச்செல, வெழிதல்
 வேண்டுவல் குழிற் பழியின் ழ” (௧௦௩) என ததாழிசைப்பொருளைக்கொண்டு
 பின்பு “மன்னவன் புறத்தா வருவிருந் தேமம்பி, னெனகர் விழையக் கூடி,
 னின்னூறல் வியன்மாற்ப வதுமனும் பொருளே” (௧௦௩) எனப் போக்கியற்
 பொருளையும் கொண் டிற்றது. பிறவுமன்ன. (௧௨௭)

1 புரைபடாது எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

கநஅ. ஏனை யொன்றே,

தேவர்ப் பரா அய முன்னிலைக் கண்ணே *

இஃது ஒழிந்த ஒத்தாழிசை கூறுகின்றது

இ-ள். ஒழிந்த வொத்தாழிசை முன்னிலையிட வந்த தேவரைப்பரவும்பொருண்மைத்து எ-று

எனவே இது அசுக்கிலையெய்யுளாகாதென்பதாக மா, முன்னிலை தாழிசை செய்யுளாமென்பதாக மா பெறுதலு முன்னிலையென்றெனையெனக் காற்பாலிற்றுமுரித்தென்ற வாழ்த்தியல் பாடகருகல்கரு செய்துநீரனுய அலை தேவபாணியாகாவயிரய ஆகுகள் பராவ்னுமட்டாக்கையாயழிப்புறலிலைவாழ்த்தேயாம. பாட்டுடை ததலைவளைக்கூடடிக்கூறனு மென்பது பெறுதும்; எனவே பாட்டுடை ததலைவளைக்கூடடிக்கூடடி மெனுந் தேவர்ப்பராயிற்றேயாம, முன்னிலையென்பது பொருள் கலிப்பாப் புலனென வழக்கேயன்றிச் சிறுபாணமை கூடவட்டாடா பொருளானுயவருமென்றாகி தினைப் பிற்கூறியே செய்வகசெனென்றாய் கலிப்பாணமைக்கூடிய உலகவழக்கமாகாதென்றனாக (கநஅ)

கநகூ. அதுவே

வண்ணக பொருள் மகலையந் வநகழித்தி

இஃது ஏனையொன்றெனறபெறாததாழிசையெண்ணகவொத்தாழிசையெனவும், ஒருபோகெனவு ரிணடாம எ-று

இதன்பயன் இவற்றுள் ஒருபோகூ ஒத்தாழிசையெனிட பெட கூறப பெறுதென்பதாம. அது அசுக்கிலையொத்தாழிசையை ஒருகலிப்பிய சிறுபாண்மைதோன்ற ஏனையொன்றெனவககூறிப் பின்னரு முரகூறியவொத்தாழிசையைச்சேர வண்ணகததைவைத்துட பின் ஒருபோகென வேறுபடவைத்ததனாலும், அதனிலக்கணகூறுகின்றது “வநகழித்தி செய்வக” (199 கடுக) என்னுஞ்சூத்திரத்தித் தாழிசையுறப்பப்பெறுமெனக்கூற வையாலு முணர்க. இக்காலத்தா ஒருபோகிலேயும் ஒத்தாழிசையென்னுந் தாழிசை பெய்துகாட்டுவர்; அது தொல்காப்பியனர்களுத்தன்மையுணர்க. (கநக)

* எ-து, சொல்லாதொழிந்த வொத்தாழிசைக்கலிப்பாவணர்த்திற்று. ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா முன்னிலையிடத்துத் தேவரைப்பரவும் பொருண்மைத்து எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை

† எது, மேற்சொல்லப்பட்ட முன்னிலைப்பாவல் ஆமாறுணர்ந்து. தேவரிடத்து முன்னிலைப்பாவலாகியவதுதான் வண்ணகமெனவும் ஒருபோகெனவும் இருவகைப்படும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

கசு௦ விண்ணகத் தானே,
தரவே தாழிசை பெண்ணே வாரமென்
றந்நால் வந்தயிற் றேன்று மென்ப *

இது முறையானே வண்ணகக்கூறுகின்றது.

இ-ள். வண்ணகவொத்தாழிசைதான தரவுத் தாழிசையும் எண்ணு
மாப்புஞ் சரிதகமுமென் றெண்ணிய நான்குமுறைமையாற் றேன்றும். எ-று.

தனிச்சொல்லையும் அடிகாரத்தாற்கொள்க. தாவினூற் றெய்வத்தை
முன்னிலையாகக் கற்றுத்தித் தாழிசையாற் றெய்வத்தை வண்ணித்துப்புகழ்த
லின் வண்ணகமாயிற்று. ஒழிந்தவுறுப்பான் வண்ணிப்பினும் அதற்குச்
சிறந்தவுறுப் பிதுவேயாம்; எனவே அகநிலைசெய்யுளுட் டாழிசை வண்
ணித்துவாராவாயிற்று. எண்ணுறுப்பு மேற்கூறுப. உடராணமு மேற்காட்டு
தும். அவ்வுறுப்பு நீத்திரையோன் முறையே சுருங்கியருதளி னநனை
யம்போதார்க்கவொத்தாழிசையென்றும், வண்ணகமென்றதனை அராகவறுப்
பாக்கி யவ்வுறுப்புடையது வண்ணகவொத்தாழிசையென்றும் கூறுவாரு
முளர். இது பின்னானளோர்கூறியதூற்கெல்லா முதனூலாதலின், தொல்
காப்பியனாரைமாறுபடுதல் மரபன்றென்க. (கச௦)

கசு௧. தரவே தானும்,

நான்கு மாறு மெட்டு மெய்யு

நோடி பற்றிய சிலையைத் தாகும்.†

இஃது ஏனெனயன்றற்குத் தரவில்லண்கூறுகின்றது.

இ-ள். தரவுதானும் நான்குமுதற் பன்னிரண்டடியிற்றுதியாகவாசாது;
தேவபாணிக்காயின் எட்டும் ஆறும் நான்கு மென்ற சமநிலையைப்பற்றிய
சிலையைத்தாய்வரும். எ-று.

இதனூற் றலையளவு, இடையளவு, கடையளவுகளாம். ஒழிந்தவுறுப்
பிற்கு மிவைகொள்க. நோடிபற்றியவென்றதற்கு அளவுபென்ப தீண்டுக்
கூறவேண்டாமையிற் சமநிலையானன்றி விவரிலையான்வாசாவென்பதே
பொருளாயிற்று. (கச௧)

* எ-து, வண்ணகவொத்தாழிசைக்கலிப்பாவாமா றுணர். ற்து.
வண்ணகவொத்தாழிசையாவது தரவும் தாழிசையும் எண்ணும் சரிதக
மும் என்றுசொல்லப்பட்ட நான்குறுப்பினையுடைத்து எ-து. எ-து உடரா
யாசிரியருரை.

† எ-து, தரவிற்கு அடிவரையறையுணர்.....ற்று. வண்ணகவொத்
தாழிசைக்கலிப்பாவிற்கு, தரவு அளவு நான்கும் ஆறும் எட்டுமாயிவ அள
வடியினால் வருமென்றவாறு.

சுண்டி நோடியென்றது கொச்சகத்தரவுபோலவாராமெக்கென்று
கொள்க. சொல்லப்பட்டவடியினும் மூன்றடியே யிதற்குவருமென்றவாறு
யிற்று. எ-து உடராசிரியருரை.

கசஉ ஒத்துமூன் று கு பொத்தா ழிசையே.*

இது தாழிசைகூறுகின்றது.

இ-ள். பொருளும் அளவுத் தம்முளொத்து மூன்றாயவருந் தேவபாணிக்கண்வருந் தாழிசை. எ-று.

இவை பொருளொக்குமெனவே அகநிலையொத்தாழிசைக்கண்வருந் தாழிசை சிறுபான்மை பொருளொவ்வாதுவருதல் பெற்றும். உ-ம், “கல் லெனக் கவின்பெற்ற” (கல்-ந்) என்னுந் தாழிசையை இடப்பொருளோடு உவமைகூறி “ஒரிசா வைகலன்” (ஓடி) என்னுந் தாழிசையை இடத்தியல் பொருளோடு உவமைகூறியவாறுணர்க. (கசஉ)

கசங், தரவிற் றுருங்கித் தோன்று மென்ப.*

இது முன்னர்வந்த வொத்தாழிசைபோற் றுழிசை தரவோடொத்து வாராவென ஐயமகந்றியது.

இ-ள். எட்டும் ஆறும் காண்குமென்ற வண்ணத்தின்றழிசையுஞ் சம நிலைத்தாவிற் றுருங்கித்தோன்றும். எ-று.

வாளாதே சுருமகுமென்ற ரோணும் தோன்றுமென்றதனாற் தரவிண் பாதிவாகிய காண்கம உருன்றடியுமே தனிக்குப் பெருமைக்குஞ் சிறுமைக்கு மெல்லியென்றுகொள்க. அடியிண்கமவத்துடொடர் தலின் காண்கமத்தா வின்பாகமாகிய அடித்தாழிசையாசாதாயிற்று. இங்ஙனங்கூறுக்கால் ஏழடிப் பெருமையாகத் தாழிசைகோடல்வேண்டும். இதனாற் கூறியகாண்கடியானு முன்றடியானுமன்றி ஐத்தடியானுந்ரண்டடியானுமவாராதென்பதாயிற்று.

கசச. அடக்கியல் வாரம் தரவோ டொக்கும்.†

இது சுரிதகத்தெல்லைகூறுகின்றது.

இ-ள். அடக்கியல்பற்றாகிய சுரிதகத் தரவோடொக்கும். எ-று.

முன்னர்ப் பல்வகையாற்பகழ்த்தெய்வத்தினை யொருபெயர்கொடுத்து அடக்கிற்றநலன் அடக்கியலாயிற்று. தெய்வத்தையன்றி மக்களைப்பகழ்த்த அடியும்வருதலின் வாரமாயிற்று. சிறுத்தமுதையானே எண்ணுறுப்புணர்த் தாது மயங்கக்கூறியவதனானே தனிச்சொல்வருங்கால் எண்ணிற்றுப்பின் னுஞ் சுரிதகத்தின்முன்னும் புணர்க்க. (கசச)

* எ-து, தாழிசை யவ்வாதேயுணர்... ற்று. இச்சூத்திரம், இறந்தது கரத்தென்றுகொள்க. தாழிசையும் தம்முளவொத்துமூன்றாயவரு மவை தரவிற் றுருங்கித்தோன்றுமென்றுகொள்க. எ-து; உரையாசிரியருரை.

† எ-து, சுரிதகமாமாறுணர்... ற்று. அடக்கியலாகியசுரிதகமும்! தரவோடொத்த விலக்கணத்த வென்றவாறு. எ-து உரையாசிரியருரை.

கச்சி. முதறநொடை பெருஞ்சு சுநங்கும வண்ணே.*

இஃது எண்ணுறுப்பாமாழணாததினர்து

இஃது எண்ணுவது முதற்பபெருக்க வழிமுறையாற சுருங்கிவரப பெறா எ-று

தொடை பெறுததனை புழிந்தஎண்களுக தொடை பெறுதலும நோக்கா ராயிறறு முதற்ப வெனவே பிரபடசு சு வருமென்பது பெற்றும் பெருக்க யெனததனை ஈடி யானி ணடைநாடடி வடிமுறைசுருங்கிவருமெனவே சுரடியிறசுருக்கி யோடி யாயும ஈடியிறசுருக்க யிருசீராயும, இருசீரிற் சுருக்கி யொருசீராயும ஒன்றற்கொண்ட பாகமே சுருகுதல கொள்க, “நாற சீரடி கொண்ட தடி உடையது” (செயு ௩) எனறவின் அளவடியே கொள்க இருசீரானவருவன இரண்டினதது அளவடியாதற்கேற்பத தொடை கொண்டு சுவக்டு டுநறல னும் ஒருசீரானவருவனவும் நான்கிணைந்து அள வடியாததேற்பத தொடைகெண்ட சுவக்டு டுநாறல னும் அளவடியும் அள வடிக்கண்டுகிறறு உணங்குக மாதலா சுருக்கியு லவாதகெளக சுரடியும் ஓரடியும் இருசீரும் ஒருசீருமாய சுருங்கிவர காசுவர இரண்டிறகு நான்கும், நான்கிறகு டு, ன டிரகு பதினாறும் ஒன்றற்கொன்று உறுப்பு வகையான இரட்டிசு தமெனக்கெளக இருசீரானவருவன குறைய யென்பபடுதலன்ன மேற சின்னமென்பன அடியின்டங்காவொருசீரேயா யிறறு ஆகவே இதனைய புந்தவண்ண புனபு ம னான்குமாயத தலையெண், இடையெண்கடை பெண் எனவயபடுதல்கோக்க மேல ‘எண்ணுஞ சின்ன மும்’ எனப்பிரததோதுப இனி அளவடியிறசுருங்குமெனறவின் இவ்வள வடியிறசுருங்கிய இருசீராயும் ஒருவழிச சின்னமெனவுபடும இனி சுரடி யிரண்டினைப் பேசெண்ணென்பும், ஓரடி உகனிதருரைதவிற சிறறெண் ணென்பும், இவாறிறகும பின்வருஞ்சின்ன ததற்கும் இடையேறிறவின் இருசீரை இரண்டிடைமெண்ணென்பும், முடியிறகு அளவாயிறகுசின்ன ததினை அளவெண்ணென்பும் பெய கூறினா டையும் இருசீரினை முச சீராகியும் ஒருசீரினை யிருசீராகியும் அலகுவைப்பின் அதற்குசையுஞ்சுரும் இசையொடுசேரையெயுறாக (கச்சி)

* எ-து எண்ணுமாபண ருது முதற் பெருகுதத புடிப்பு பெரு கப்பின்செருகக்குமுடிப்புசு சுருக்கி வெணவருமெனரவாறு.

அதனை இரண்டடிய வவருவன இரண்டும், ஓரடியானவருவன நான்கும், சிந்தடியானவருவன வெட்டும், தறளடியானவருவன பதினாறும், எனப பிறநூலாசிரியருரைப்ப, இவ்வாசிரியாக்கு வரையறையிலவாம். எ-து உரையாசிரியருரை.

படைப்பதுதான் பண்பென்றே பகல்களுல், வல்லினையின் வலிப்பட்டு வருத்தக்கருயிர் தம்மை, கல்லினையே பயில்வித்த கிச்சுஞ்செய் பகைநீக்கி, யல்லவா உழுத்தாம வசுற்றுவது மருளன்றே; அழிப்பதான் ரொழிலென்றே யறைத்தாலு முயிரெல்லா, மொழித்தவற்ற ஞானியகளை மொருவாம லுடனிறத்திப், பழிப்பின் கற்புக்காறு ிப்பச்சே பயிற்றதன், அழிப்பதவுநில் லவா வாக்கதவா மருளன்றே; யென்வி யாற்ற விதிவழி யொழுதியு, தாழ்வி வசுதனர் தவ்வீனா யயினே; வினையி ன்க்கு விழுத்தவஞ் செய்யு, முன்னவர் தயக்குமு த்தி யாயினே; இவ்வென விசுத்தேதாக்க லியே மாயினே; உளவென வுண்புதே தாருளையு மாயினே; அருளரு மென பீபார்க் கவையு மாயினே; மொருவந விளக்கப் பீபாத மாயினே; பாணிற வண்ணை, பனிமறிக் கடவணி, நீணிற மருவகீ, திரைத்து கண்ககீ; மதுமுக வொருவனீ; யானிதர் கடவணி, மெழுகிரு மருவகீ, மெட்டபண மருவகீ; மண்ணுநீ, விண்ணுநீ, மீலையுநீ, கடலுநீ, மண் டுநீ, மெழுத்தூநீ, யிவவகீ, பகலூநீ, பண்ணூநீ, பாவகீ, பாடககீ, செழுநீ, கணணணை, யாவணீ, யருளுநீ, மொருளுநீ; ஆக, இவ்வென மாயவியைவநவநன னையினே, சென்னியின் வாக்கிப் பண்ணுள் பாவது, மாயிசே யுடகன் மண்ணுயிர்க் கெல்லா, கவலியு.

வியனுலகை கவந்திட னணிபுகை, வலியிய வலவாழி மாவறதூர்ந்த மருட் சோவு, மாணுதா ருடமபேகி மறமயிதூ வெதூர்கவக்கி, சேணுய ரிரு விகம்பிற் செருத்ததுநன் சிவமாமோ, பகமணி யினகரை பங்குட னிரிக் தேதாடக், கடுமுற னெதூர்மலகை காரொலி வழுதிவேழ, வெரிடுறெடு மருப் படா வீழ்த்துதிம வேழக, மருமணி மருகெதாமுழி வறுத்ததுநன் னிக லாமோ;” இவை மூன்றும் தாழ்வரை. “இவ்வகொளி மாகத மெழின்ரு வியன்கடல், வலமபரித்தடக்கைமேயமாமாறு நன் னிறம்; விரியினர்க்கோக்க மும் வெவ்வொரி பகமமொன்னும, மொருகளி தட்டோய புரையு தின் னுடை;” இவை பேபொண். “கண்கவா சுதிர முடி கணவாஞ் சென்னியை, தண்கட ருமபகை தண்த்த மழிகைய, வலியிய லுவண மேங்கிய கொடியினே; வலியிரு கை மாதற்கய வடியினே;” இவை ஆவெண். “போய வணாக் கடத்தோயநீடு, புணாமருதம் பகைத்தாய்கீது, நீரகல மளந்தோய நீடு, கழறிகையழ் படைமேயகீது;” இவை யிடை மெண். “ஊழிகீது யுலகு நீடு, யுருவகீது, யருவகீது, யாழிகீது, யருளுகீது, யாழுகீது, மறமுநீடு;” இவை சிற்தெண். “எனவாக்கு” தனிச்சொல். “அடுதிற லொருவநிற் பரவுது மெக்கோன், ரொடுகமுந் கொடுபுட் பகட்டுடழின் மார்பிற், கயலொடு கிடந்த சிலையுடைக் கொடுவரிப், புயலுறழ் தடக்கைக் செவ்வே லச்சுதன், ரொன்றிய லுலக முழுவது, மொன்றுபுரி திகிரி யுருட்டுவோ னெனவே’ இது ஆறடிச்சுரிதகம். இவ்வாறுவருவதனை ஒருசாராசிரியர் அப்போதாங்க வொத்தாழிசைக் கலிப்பா என்றுகூறுப. ௭-து உரையாசிரியருரை.

பிறவியை நீத்தல் வேண்டி, முநறிய பறநெடு செறநீகதி, முனிமை யாகைய மூவா முநதியை, மடவந வளிததக்க மலாடி, யரிய வனரு யுரிதி னிற பெறயே” இஃது எட்டடிததாவுந் தாவீனபாகமபறறிய நாண கடித்தாழிசைமூன்றும், ஈரடியிணை, ஓடிநானகும், இருசீமெட்டும, ஒரு சோபதினாறுமாசிய நாடுவகைமெண்ணு தனிசொல்லு, எட்டடிசுகரிதக முமபெறற கலையளவிவண்ணசுப்பெருநதேவபாணி, சீபலியுருவீர கேலாத படைமழுவான வலினைத்திபு, புலியுரிமேற பைத்த கதாடி பூக்கசை விரித தமைத்தக, கணசவருந திருமேனி வெண்ணூலின கவீனபகைபத, தண கமபுர தாரிதழி தமமலகது பிரைதகசக மொழுவலததான மககாதே முறுவலார ரேலாதே, விழிவலதத னுருவநதேதான வேடகாணகிணா வழியாக, கல்கெழு ச நகசகிக சுமநீனத தேமால் நெல்லதளிரு முலை சுவிடு முடனகிறப வலககார நீதேறந திருமேனி கெடுமபகலே கிலவெறிகக, வேரேறநக சை தேய ர்பலிசுக வருதார, வேறேலீ யிடுபல்கரு வருமபொழுது கடைபிரிபாச கூட்டறம பகமபாக கொள னாமோ கொள்ளாதோ பல்பே ரா டிரகதகபடலீயேறறன மேலீட்டு, வலவேறர முலமகாரிணைபா ஒருகா வலவேர முலைகலார மனமேறப நீ வருகார கொல வறநக சபகடலு கொளாமோ கொள்ளாதோ, நாணக மககணையா பல்செகைம கடத்தகார, புணு கததழீஇககொளி மூலெ நக கட்டு மார புணுகத தழீஇககொளினும புணையயிரதது கெளரக சகசகைய நதரு கெடுகருமோ குடியாதோ, பக்கலிணைபா வயிரெழுச்சுசு பரிக்க ணேந்தும்பர் சிறநததுகொலி னையல விலகக மொலி னகசகிமையவா தமைய யிராதுடைதுகொல துல யேழு தநிலகரு கீமைபளவீர கொல வேறே, கடைதேய மதுரபக கபித்த வாடிவனகொ. இப்புகீ வேட்டதேகடிமையவமென்பட னேர பம்பகாக சுககையேர படா கடையிள காத்தே புண ன வெண்பு பீனவச கமவை ஆண்டன புது மறைவன வேச கிசைபபண பல்பே மெழுஞ்சுத வீணையசைபபண வேணி, யதிராவன பொறகமலி சைவககு சிவனா மகாரிடுபலி னைபுப, பல கடை திரிகருகு செவ்வாரா து மகடியுண் யேயனம பொடியுண்கது கிடப்ப, வடதுகை வகை கடித மதையனை, வெணந் வாயததீ வனமுள வளவ, னீரிழிசைவேகடம மேலத தமழகதது, எவலொடு பெய்து ஞாலங், காவல போற்றி வாழிய மெடிதே” இஃது ஒருசாக சினை மொன்று மொழித தல்லனவெல்ல” முகூடியவுதாரணமபோல் வந்தது. “ஆயி

- 1 வண்ணகப்படும பெருநதேவபாணி என்பதும் பிரதிபேதம்.
- 2 வண்ணவீட்டு என்பதும் பிரதிபேதம்.
- 3 தமிழ்தது என்பதும் பிரதிபேதம்.

சுதிராழி யொருபுறதேன நகலததான மாயிருந் திசைசூடி வருகின்ற
 வாவணாதத மணக்கமல மரிநீயு லலாததுவான ருதை லினக்கமல
 முணாததுபோன றெவவாயு வாய்திறப்பக கடதிசைக்கண் மறைவது
 மறையென்ற கொள்ளாமக கட வளதே சமமுநககாக கணமலரே கரி
 போசு, ஆர்ருளு உபுர படுபபா னவனேயென்ற வசியப பாரகலத திருள
 பருகும் டரிதியு ளு வெவசேக ண்டு ததினிடை கின்ற வாகருவா வைப
 பாராய, விண்ட தெதிக கட ளரை வெவவேற வழிபடுவோ ரோகருவகம
 முழுதுபொத திருவருள் கெணாககி பாகவரை வேறுவே றளித்தி
 யென ராயாரல ினனுராக தா னைநீ வெளிப டு விடியலாய,
 கினனுருவக தொடுகருசு வெண்டுகயிர காணை ரெய்யீனு
 காலையினை கரரந்து மாயவ, உயரின் வெளிபட்டு பாய நீயேயென
 றறியாரல தவ யதியக வொருநரைநத கணல்கை விசதேயாக, துவா
 மத்யகன் னெடுவக தொண்ட வென்பணாவ, மமதயி னினெடுளிபுக
 கிருளகருநத தவருநுறகொ மமகிட்டண ததாயு நீயேயென றறியா
 ரால், நீராசி க்லமபலு சதனை வொருபுசுநீர் பகனை ஸாழியிர காற
 தெழுல்லை, யொளிகாட்டி வெளா உலகநவயின் விடராயினே சுதி
 யாயினே விதியாய் னமநல யின் பருவயின் வொன யின் பகையினே
 யனவாகு விதிசுரை வெண்டி சதககணை வெருமுதற + வ
 ணீர்பவதுக திருவொர் காறக தீயுடிக கரா நீகந்த துண்பகதொடரா
 வின்பமெய்திக கூறமுததக பணி கு உநலகாணற, கழிபெருகு சிறப
 பின வழிவழி டெருகி, ணைநிபவ வாய்பண, வெணியொடும விளககி
 ரிகுகமயா டெனவே இக் குறை: 2 இருவகைச்சினனமுமபெற்று ஒழிந்த
 எண்ணிடையட் டவவாதேவகதது 'உரைபதிய னுடனயனை யுகதியிறை
 படைத்தேயாயு, மறைகடலகமு க்லமுதொர் வனை ததுலகும் புரப்போயுந, திரு
 சிறமே கரிபோகத கிருடே மகம புகேசாயு மொருசிறமே சிறமாக வொன
 ளொளியை யுயிரத்தேயு உலகதத யார்பெனன மலாமகளை வைத
 தேயு நிறத்தேயு வெஞ்சொதக க்லமடகதை கணவனுநீ பின்னமா
 யொனருகு உபெருயாஸை யிதறவ யின்னொ யகதெளிய வெமக்கருளி
 யிமையவாகரு மன்னமாட முனெருகா வரமபபகத 1வறிவனீ, குறியா
 தும பிழையாத குலமறைமை முதாசயாகி, வெறியாகி மலரோதரு
 வெளிப்படுத்த வேறுபடுத்த, சரியாத மறையெமககு மறிவித்த வறிவனீ;
 மாணாக மதிக்கொடுத்த வானவலை யாங்கியக கோணை மதிவாககிக்
 கொடுத்தருளி யடியவாகருக, காணை உதிக்காட்டுக கருணைகா காடசியைநீ;
 வானுநீ க்லனுநீ மதியுநீ விதியுநீ, தேனுநீ யாதுநீ திருவுநீ யருவுநீ, அன்புநீ
 யருளுநீ யாதிரீ யந்தரீ, யன்பநீ துண்பநீ யின்மைநீ யுணமைநீ, எனவாகரு,

1 சுறனுநீ என்பதும் பிரதிபேதம்.

நாழ்வகை யுருவிற் பால்வே ருகிய, கால முதல்வந்த் பாவது ஞாலத்து, நல்லவை நல்லவை யெல்லா நினைது, செல்வ கோக்கி செயதிய வல்லிதிற், றுயரொடு தொல்வினை நீங்கிப், பெயாரச் சுற்றம் பெறுகம்யா மெனவே' இது ஆறடித்தாவும், மூன்றடித்தாழிசை மூன்றும், ஒருசீர்சின்னம் பதி னறும், தனிச்சொல்லும், ஆறடிசுகரிதகமுட பெற்றுவந்த இடையளவு வண்ணகத்தேவபாணி. 1 "கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்நதுடன் ரெழு தேத்தக், கடல்கெழு கணைகடரிற் கலந்தொளிரும் வாலுளை, யழல்விழிச் சுழல்செவ்க ணரிமாவாய மலைநாளைத், தாரொடு முடிபிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க, வார்புன விழிகுருதி யகலீட முடனனைப்பக, கூருஞ்ரான் மார்பிடந்த கொலைமலி தடககையேய; மூரசுறா வியன்மதுவா முழுவதாந் தலைபனிப்ப, புரைதொடித திசுடிண்டோட் போாமலைந்த மறமல்ல, சடி யொடு முடியிறுப்புண் டயாநதவா ற்லெசேய, பொடியெழு வெகைகத்துப் புடைத்ததுகின் புகழாமோ, கலையொல் வியனுலக கலந்தட னனிநெகை, வலியிய லவிராழி மாநெதிராத மருட்சோவு, மாணதா ருடம்போடு மறம் பிதிர வெதிர்கலகைச, சேனூய ரிருவிசுமயிற் செகுததததகின சினமாமோ; படுமணி யினக்கா பந்த னிரிகுத்தோடக, கடுமுா னெனாமலைந்த காரொள் யெழிலேது வெடுகெடுகி மருப்பட வீழ்ந்துதிறம் வேறாக, வெரு மலி பெருந்தொழுவ னியசத்தகந் னிகலாமோ; இவககொளி யாகத் மெழின்மிகு வியனகடல், வலம்புந்த தடககை மாது னின்னிறம்; விரி யினர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி பசமபொணம, பொருகளி றட்டோய புரையு நின்னுடை; கணகலா கதிரமுடி கணலுஞ சென்னியை, தண்கட ருறுபகை தவிர்ந்த வாழியை, ஒலியிய லுவண போககிய கொடியினை, வலி யுயர் கூட மாற்றிய வடியினை, போரவுணர்க் கடநதோய்கீ, புணர்மருதம் பிளந்தோய்கீ, நீரகல மளநதோய்கீ, நழறிகழைம் படையோய்கீ; ஊழிகீ, யுலகூகீ, யுருவுகீ, யருவுகீ, யாழிகீ, யருநூகீ, யறநூகீ, மறநூகீ; எனவாங்கு, அடுதிற லொருவகிற் ப"வுது மெந்கோன், ரெடுகழற் கொடும்பூட் பகட் டெழின் மார்பிற், கயலொடு கலந்த சிலையுடை-4 கொடுவரிப், புயலுறழ் தடக்கைக் செவ்வே செகதன், நென்று முதிருட லுலக முழுதட, 2"னென்றுபுரி திசிரி யுருட்டுவே னெனவே இது இருசீர்நான்கும் ஒருசீ ரொட்டுமெபற்று வந்தது இதுனுட் போரவுணர்க் கடந்தோ யென்பதனை முச்சீராக்கியும், ஊழிகீ யென்பதனை யிருசராக்கியும் பின்னுள்ளோர் காட்டுதல் பொருந்தாமையுணாக. (௧௬௧)

1 "விளக்கத்தொடர்பாடிய கெடலருமாமுனிவரெண்ணுக்கலிப்பாப் புற சிலைவாழ்த்தாய்வந்ததுபிறவெனின் அஃ நாகிரியசுகரிதகத்தால்வந்தமையாற் குற்றமில்லை" என்பது யாப்பருங்கலவிருத்தி.

2 ஒன்றுநிகிரி எனவும், ஒன்றுபுதிசிரி எனவும் பாடும்.

கிசகூ. தீரவின நுகித காழிசை பெறறுந

தாழிசை யினறித தரவுடைச் சாகியு
 மெண்ணிடை யிடடுச சின்னக குன்றியு
 படக்கிய லீனறி யடிநிமிந் தொழுகியு
 யாபபினும பொருளிணும வேறறுபை யுடையது
 கொச்சக வொருபோ காசு ர்பன்ப.¹

இது முறையே கொச்சக வொருபோகுகுறுகினாத

19-ன் தரவின நுகித தழிசை மீட்டிவன து தண்க்கனமாகிய
 வண்ணகத்தற்கே ளுடைய வினறிசை சைசைபெறறுந, ஹவை பரணிய
 பாடாடிய சேவ ணீர்தயன இத தவோடு தாழிசையிலக
 கணர்னரி வேராவருமென்காசுச தவினநகடுமென தரவை விலக
 கிறா எனவே இவையெ தது யுனாதலு தரவிந்சருகி எனகும மூன
 றும அடிபெறறுதலும் ஒரு பொருணடே வருதலும், தாழிபபட்ட வோசை
 யவேயாதலும், கட்டபடினெறண்கவாருட அநகணகக நியவத
 றேனே பரணியுமெனவா அடியானேவருதலு தாடிபட்டன வோசை
 யல்லன விபா ஹவருதலும், குடுகிவருதலு இனாத தழிசையுறறிக
 கித தனிமே லருமழி படிமுசு உயடியானவடதலும், இனிப்பததும்
 பதிமெனும் பன்னிரண்டுகடையருடெருணமேல் வரும் பதகப
 பாட்டு என்கடியின் மொதுவருதலும் அநமவருககார ருழிதவோசை

* எ-து, நிறுத்தமுறையே னே கொச்சகவொருபோகுகுறு
 தரவின நுகித தழிசை மீட்டிவன து தண்க்கனமாகிய
 னுள், தரவொழியத தழிசைமுதல் யினவருவல் எனவாறு தாழிசை
 பெறறுந னே தரவை சைசைபெறறுந வொருமென்காசுசவொருபோகாகுமென்று
 கொச்சக தாழிசையினறிசை சைசைபெறறுந தாழிசையாகிய
 அறுபயினறிசை வழுதலின் ஹவை ததாநியமே-று தரவுடை ததாயு
 மெனறதலு தாழிசை சைசைபெறறுநு மெனறுகொளக எண்ணிடை
 யிடடுச சின்னக குன்றியும் எ-து, எண்ணுகிய அறுபுகுகிள் யிடையிடடுத
 தனிசொல் வாராதொழியினும் எ-று. சின்னம எனறதலு, எண்ணின
 கண இடைமென, சிறநெணை என்பன குறையினும் எ-று. அடக்கிய லீனறி
 யடிநிமிந் தொழுகினும் எ-து, சுரக்கறினறித தரவு தானேநிமிந்தொழுகி
 முடியினும் எ-று யாபபினும் பொருளிணும் வேறறுமை யுடையது எ-து,
 ஹததாழிசையிலககப்பட்ட யாபபினும், அதறருரிததாகவோதப்பட்ட
 கடவுள்வாழ்த்துப்பொருணமையினறிக காமப்பொருளாகவரிணும் எ-று.
 கொச்சகவொருபோகாகும் எ-து, இவ்வாறு சொல்லப்பட்டன கொச்சக

பெற்றும் பெருமை வருதலா, அவையிருசீரொன்று கல் உணர்வாள் பமவரு
 தலும எனபது இன்னோனன் பலபகுதமயல் உவரையதையினறத
 தழுவப்படன இவ்வேறபாடுடொ முளவேனுக் காழ்ப்ப டவோசை
 பெருமபானமைய வாத்திர ருழிசையென்ற இவகூண்ட தாழிசைப்பேறு
 விதநதோதவே யொழிந்தவறுபபெல்ல உவிககருண்டமைபெறமு.
 தாழிசையுறுப்புபெறவதிராசெனிர கொச்சகவொருபோகென்ப பொது
 வகையானின செய்யுளாம உதடுகாகிய யிறறு பலவுமெண்ணி
 வேறமமையடைபதென்றருமை யாகுக ியுத முசாடுடை பெருங்கிச
 சுருகுமா நெண்ணினரித சனியே யெண்ணலாகாமையானும், ஆசை
 வேறுதலானும் சாடிதச ழிசை உபமாணகை உரீகீ னையாழி
 யோரேழு தெருசொலுவி செங்குதல் ன வினைய னீபெசு மீனூ
 ருவம் பாவுதமே” உணர்வாள் பாலவன் ணி செய்யுளுட
 பயினறுவரும். இவவாடி பல மிக ட நவவாச ப ருழிசைக கொச்சக
 மெனறும், மூன்றுதாழிசை விரா சி ராழிசைக கொச்சகமென்று கூறவு
 மமையம் மறறுட பணிய வது க கொச்சுல் விரா பாலக கூழந
 னுணககையுல் செகுதுவழி அவ த டக ய ச குலை க
 தலைவனென்பெய்த கூற ன றதகூட ப ி ய ிர வந ிவ ணி
 யேயாம ி சனப சனிக க ண்டககச ி வ ணத ி னூ
 வருடே டவனவாடிச மச ணகச க குடா ிசு டே ித ப ட ி
 கயிரச கடைகலை கத ட உவ னாகச ி னூ ட ரு ிவ ணவாய்,

வொருபே கெனசு குறி உட ள ற ன ன ட உதகாழிசைக்குடடாங்கிய
 வறறுள ஞையம் இயணயம் துறைந வருவன் மிக சச்சவொருபோகென்ப
 பெயாபெற்றம் எ-று உவறறுள, த வின ருங்கி தாழிசைபெற்றறுவநத செய
 யுள! “நிறைநில களருகத கிரையொலி பவ ணயாகக் கரைசோ புளளிந்த
 தருசிறை பண்டயாக, வரைக்கால் கிளாந்தனன புரவுநீரச சோப்பகே”²
 இது காணகடியாகி வாடிமையிற ருழிசையாயினும் கருதித்த
 மெஞ்சமுங்குபடகாந்தண்ணுண விசுலகி தபயத்த ன பெருளிப்போ
 றநியவே தேயமா கொக்கசு ள்தகய்யா சதவாக மறவு மென
 சதது னாயினும் மகிப்பாது வி ிக்ச ணி” கர்வ மெனஞ்சமுங்க
 கெழுமுற்ற செவ்வகை னாடான குடி யேபோ நரியவே தேயும ற,
 குளவாயத்த மனதகவன வினையெயப்பின மறறுவன், வாளவாயந்ந
 ருயினும். தெறியாது விடாதேகாண” இவை யிரண்டுதாழிசை “ஆங்கு
 அணைத்தநீ பெரும வதனிலை நினை ததுக்காண, சினைஇய வேந்த மெயிற

1 நெய்தற்கல்—கூஉ
 2 இது மூன்றுதாழிசை என்பா நச்சினூக்கினியா

லாம்பலந் தீநருழல் கேளாமோ தோழீ, கொல்லையஞ சாரந் குருநெதா
 சித்த மாயவ, னெல்லிலும மாணுள வருமே லவனவாயின, முல்லையந் தீந
 ருழல் கேளாமோ தோழீ” (சிலப் பக-நகக) இது படாசகைப்பரவலாய
 மூன்றடுக்கியவழி மூன்றடியானவந்தது இது கந்திருவமாரககத்தநா னிடை
 மடக்கி நான்கடியாமாறு முணாக 3 “யானைத்தோல போததப புலியி
 னூரியுதித்தக, காண வெருமைக கருநதிலேமே னினருயால், வானோ வண
 ன்கமறைமேன் மறையாகி, ஞானச கொழுநதாய நடுக்கினறி யேகிற்பாய,
 வரிவளைககை வானே: தி மா மயிட ர செநறுக, கரியதிரி கோடகெ கலை
 சைமே னினருயா, ரியுண்பூ மேல் சை மலாமேன மலனூய, வரிக்கிரஞ
 சோதி விளக்காதி யேயிர்பாய, சைமுட சககாமு: த ளைக கையேந்திச,
 செங்க ணரிமான சிவவிடைமே னினருயாற் ககைக முடிக கணிர்த கண
 னுதலோன பாககத மாகை யுருவாய மறைபோற்ற வேறிநபாய”
 (சிலப் பக-ந 25) இவை மூன்றிலுபபரவலாய மூன்றடுக்கி நான்கடியான
 வந்தன பதிகபடாடாரு அணங்ககரம் வேறுபாடுகளை திருவாயமொழி,
 திருப்பாட்டுத் திருவசகர னவனா கொச்சகவலாருபோருகளிற காண்க
 அவை உலகவழக்கணமையீர கா டியந்த ஆகியெந்தகணை ஒரு
 பொருணமேன மூன்றடுக்கிவருதலாக த்தவப ணியைநற யாபயினும் வற
 பட்டு வருவனவற்றின கூறு அநவனம மூன்றடுக்கி வாராது தொடர்நத

புறத்திருத்த, வினைவரு பருவரல பே ல்த துணைவரு, நெஞ்சமொடு வருச
 தினள் பெரிதே” எனவரும் அத்தாழிசை தாமேயுமவரும் தாழிசை
 யின்றித் தாவுமுதலாயினவந்ததற்குச்செய்யுள் 1 ‘செவவிய தீவிய சொல்ல
 யவறஞ்சூடு, பைய முட்கூட வர: ன றவையெல்லாம், பொய்யாதல உ ன
 யாக கறிக்கோமற றைஇய, வகனக கொள்ளா வலாதலை த்து, பகனமுளி
 வெஞ்சுர முள்ள லறித்தேன, மகனலை மனற வினிது’ தாவு “செவ
 வினைச சென்றநீ செய்யும் வினைமுறறி, யன்பற மாறியா முள்ளக துறந்த
 வன, பண்பு மறிதிரோ வென்ற வுருவாசை, யென்றிறம யாதும் வினவல
 வினவிற, பகலின விளக்குந்ந செமல சிதையத தவலருகு செயவினை
 முறமுமை யாண்டோ, சவல உ பத்தல முண்டு” இது கரித்தகம் தாழிசை
 டிக் தனிசொல்லு நிலை எண்ணிடையட்டிசு சினைவருணறியதற்குச்
 செய்யுள் 2 “மாமலா முண்டகந் திலையோ டொருங்குடன, காண லணிந்த
 வ்யாமண லெக்காமேற, சோரிரு சிறப்பிற்றேன மாமு தற ககைத்த, காமல்
 கசகம்போத புழந்தருகு முடத்தகை, ஆமலாக தவைபோலப புள்ளலகு
 துறைவகை” தாவு ‘ஆறந்த லென்பதொன ாலநதவாக குதவுதல,

1 பாலககல்—கக
 2 வெயதறலி—கக.

பொருளாய் நான்குமுதற் பலவ மடுக்கிவருதலுந் தனிச்சொற்பெற்று வருதலுந் தாமும் பட்டவோசையின்றி மூன்றடுக்கிவருதலுஞ் சுட்டி யொருவர் பெயர்கொண்டு அவர்களையுந் செய்வமென்றே பாவமும், அடுக்கிவந்து அடக்கியலான் முடிதலும், பிறவுந் கொள்க. உ-ம். "சுடரொடு திரிதரு முனிவரு மமாரு, மிடர்செட வருளுநின் னிணையடி தொழுதே, மடல்வலி யெயினர்நின் னடிதொடு நடனிது, மிடறுகு குருதிசொள் விற்றருவிலையே; அணிமுடி யமார்த மரசொடு பணிதரு, மணயுரு வினைநின் மலாடி தொழு தேந், கணநினை ம்பறவிற வெயினிடு நடனிது, நிணனுகு குருதிசொ ணிகரடு விலையே; தாமயொடு ிறுபவை வயிரொடு துவவசெய, ம்வடி பட வருபவ ரெயினர்க ணையிரு, ளடுபுலி யணையவர் குமரிந் னடிதொடு பகிட னிதுவுகு பவிமுசு மடையே" (சிறப், வேட்ட.) இவை மூன்றடுக்கி முடுகியலாய்வந்த தாழிசைந் கொச்சகவொருபோகு. "என்றிவை சொல்லி யழுவான் கணவன்றன், பொன்றுஞ்சு மாற்பம் பொருத்தத் தழீஇக் கொள்ள, நின்ற னொழுத்து நிறைமதி பண்டுகக், சுன்றிய தென்று கண் ணீர்கையின் மாற்றியபின், னழுத்தகலி கலத்தினவீழ்த் தாயிழையான் தன்கணவன், ரெழுதகைய சிந்தக் தடியலயத் துணை வளைக்கை யாற்பற்றப், பழுதொழிந் செழுத்திருந்தான் பல்லம்பர் துமுத்தலர், னெழுதெழின் போற்றாத வென்பது பணாநதாரைப் பிரியமை, பண்பெனப் படுவது பாடநிந் தொழுகுத, லன்பெனப் படுவது தன்கிளை சொறுமை, யறி வெனப் படுவது பேதையார் சொன்னோன்றல், செறிவெனப் படுவது கூறிய மருமை, முறையெனப் படுவது சுண்ணோடா துயிர்வெளவல், பொறையெனப் படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல், நிறையெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை" இவை யெண். "ஆகநிந் தொழுகிளை யாயினென் ரோழி, நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க, தீம்பா லுண்டவர் கொள் கலம் வரைதல், னின்றலை வருத்தியா யொடு, சென்றலை களைமோ பூண்க கின்றேயே" இது கரிசுகம். அடக்கியலின்றி யடிநிமிர்ந்தொழுகல் வரு மாறு:—பாண்மருண் மருப்பி னுலப்பரை பாவடி, யீர்ந்துந் கமழ்க்கடாத் தினம்பிரி யொருத்த, லாறுகடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து, பொருள் வயிற் பிரித்தல் வேண்டு மென்னு, பருளிந் பெல்லு நீசொல் வினையே, நன்னர் நறுதத னயத்தளை நீவி, நன்னிந் பிரியலெ னஞ்சலோம் பென்னு, நன்னர் மொழியு நீமொழிந் தளையே, அவர்மன், மாவோ வாயின் மாஅன் மேகனே, கிழவ ரின்னோ சென்னுது பொருளான், பழவளை மருக்கிற் பெயர்ப்பெயர் புறையு,மன்ன பொருள்வயிற் றேவே டின்னிந், நிமைப்பு வரை வாழான் மடவோ, ளமைக்கலின் மகன்னர் தோளினை மறந்தே" எனவரும் எ-து உரையாசிரியருரை.

மலருண்க ணிருந்தைக்க வென்போனான். மாயங்கொன் மற்றென்கொன் மருட்டியதோர் தெய்வக்கொல். போயெங்கு காடுவேன் பொருளுரையோ விதுவென்று, காய்சினக் தணிந்தன்றிக் கணவனைக் கைகடடேன், ரீவேந்தன் நனைக்கண்டு திறக்கேட்பல் யானென்று. னென்ற னெழுந்தா ளிடருற்ற தீக்கூடு, கின்று ணினைந்தா ளெடுங்கயற்க ணீர்கோர, கின்று ணினைந்தா ளெடுங்கயற்க ணீர்துடையாச், சென்ற ளாசன் செழுங்கோயில் வாயில்வாய், (சிலப். ணர்கூடி) இவை தொடர்ந்தபொருளாய் நான்குக்கின. 1 "சொன்னது. அரசரை சோய் வணியார் ளெகிழங், கரையாமல் வாக்கிய கள்வனு மென்றே, சரையாமல் வாக்கிய கள்வனு மென்றே, குரை கழன் மாக்கள் கொலைஞரிக் தாமே. எனப். பொகிசி யெழுந்தான் விழுந்தான் பொழுகதிர்த், திதாள் முகிலோடுஞ் சேணிலந் கொண்டெனக், செக்கண் சிலப்ப வழுதாடன் கேள்வனை, செங்கனாது வென்ற லினைத்தெக்கி மாழ்குவாள்" (சிலப். துன்பு. இவை தனிச் சொற்பெற்றுத் தனிவந்தன. 2 "இளமா வெய்ற்றி யிரைகாணின் னாயர், தலைமனை வேட்டத்துத் தந்த கிரைகள், மெல்லன் றுறையன் கொலைபணர்சீர் வல்ல, நல்லியாழ்ப்பாணந்த முடிரி ணீரீரகன ளுருகே ளாக்காய் சாணய்கின் னாயர், காந்தையறதக் கிபய கயாகக் கையி யாட்டிவர் வேய்தெரி காணவன், புள்வாய்ப்பா மொனை கணமுன் ம ளினரகயன், யாமலருண் கண்ணய்காணய்கின் னாயர் கயறு ளா வெய்க்கயன் வயக் கணவனின் மொழிக் கணமுது தாம. வெயின் வெய்ற்றிய முன்ற ளீரகன" (சிலப். வேட்டு.) இவை தாழிணை யோசையின் றியக்கிவந்தன.

3 "கோவா மலையார்க் கோத்த கடலார்க், தேவர்கோன் பூணார்க் தென்னவர்கோன் மாப்பினவே, சேவர்கோன் பூணாம் பூண்டான் செழுந்துவரைக், கோருவ மேய்த்துக் குருகொசித்தா னென்பரால்; பொன்னிமயக் கோட்டுப் புலிபொறித்து மண்ணுண்டான், மன்னன் வளவன் மதிற்புகார் வாழ்வேந்தன், மன்னன் வளவன் மதிற்புகார் வாழ்வேந்தன், பொன்னத் திகிரிப் பொருபடையா னென்பரால்; முநீரி னுள்புக்கு ளுவாக் கடம்பெறிந்தான், மன்னர்கோன் சேன் 2வளவஞ்சி வாழ்வேந்தன், மன்னர்கோன் சேன் வளவஞ்சி வாழ்வேந்தன், கன்னவிரே ளோச்சிக் கடல் தடைந்தா னென்பரால். (சிலப். துயச்சி) இவை தூ - ரைத் தெய்வமென்றே பரவியன. 3 குன்றக் குரவையுள் 4 "சீர்கெழு செத்தில்" என்னுந் தாழிசைமுதற் பலவெக்கிவந்து பின்னர் "என்றியாய், பாடச் ...கேட்டு" என்று அடக்கியற் பொருள்பெற்று முடிந்தவாறு காண்க. இன்னுஞ் சிலப்பதிகாரத்தின் வரும் வேறுபாடுடைய இவ்விலைசான் முடித்துக் கொள்க

- 1 சவர்த என்பதும் பாடம்.
- 2 வளர்வஞ்சி என்பதும் பிரதிபேதம்.
- 3 சிலப்பதிகாரம்.

தாழிசையின்றித் தரவுடைத்தாகியு மென்பது மேற்கூறிய தாழிசையின் நித் தரவேபெற்றுவுருதலும். எ-று. ஈண்டுத் தரவோசைபெறுவது பொதுவாய்கின்ற கொச்சகவொருபோகென்னுஞ்செய்யுள், அது தாழிசையோடுபட்ட தரவிலக்கணத்திற் றிரிந்துவருமென்றற்குத் தாழிசையின்றி யென விலக்கினார். அது தொடர்நிலைச் செய்யுளாய்வுருத் தேவபாணியுக் தரவினைக்கொச்சகமாய்வுருவது நான்கும் ஆறும் எட்டும் அடியாய்வுருதல் கடப்பாடின் நென்பதாஉக் கொள்க. தரவென்னும் உறுப்பைச் செய்யு ளுடைத்தெனவே யொழிந்தவறுப்பு விலக்குண்டன. ஆகிய மென்றதன்ற தனிச்சொல்லும் சுரிதகமுற பொறும் பெறுதல்வருதலும், பெரும் பான்மை பிரணமியை தலுக் கொள்க. அவை தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதக மும்பெற்ற தரவுகொச்சகத் தரவினைக்கொச்சக மென்ப பெயர்கூறப்படும். இதன்ற தரவிலக்கண மீழ்ந்தேறும் பெரும்பான்மை தாழம்பட்ட வோசைக் குரித்தன்றென்பது மேற்கூறவாறாய்ற்று. உ-ம். சீ. பூனாக வெண் பணிந்தான பூத்ததான் வேதகதான. கீகாணாகக் கசையான் கோடேத்து கொல்லேற்றான், மாணாக வெண்ணூலான் வாணுதல்லார் பாகக்கொண், னீனாகும் பிச்சையா னுண்ணுத கங்குண்டான், வானயாறு தாழ்த்த சடை யான் மழுவலத்தான. யாளுவது செய்ய றிறை, எனவார்குப் பாடியிறைஞ்சுவோக் செல்வாய், வினைமாயு உட வுனக்காசுந் தோற்றத, தலை யோய் மறவிக்கு மச்சய பயந்த பண் னுக் கமுறகானே. த பூவோயி நீர்தூஉய், மனைமாண்ட பாக முளப்பட வாழ்த்து. பெய்கொண்டு மேதது அமநகையே ன்னை, நீனையா தெரழியற்க ளெஞ்சு” இது தரவினைக்கொச்ச கம. தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும்பெற்றன வந்துழிக்காணக. இதனே தொடர்நிலைச்செய்யுளின் முதர்கண்ணிற் பிதவபாணி தன்பொருளோடு தாண்முடித்தன தனித்தரவு கொச்சகமாம். உ-ம். சீ. உ. க. சூன்று மொருங் குட வேத்தமண், டிலக மாய திறலா வன்னடி, வழுவீ செஞ்சொடு வால்தி ளுத்தறவுக், மதாழுவ வொல்லீகை நீகுக வென்றியான்; (வளையாபதி) மூவா முதலா வுக்கம்மொரு சூழை மேதத்த, தாவாத விற்பந் தலையா யது தன்னி மெய்தி, யோவாது கன்ற குணத்தொண்ணிச செல்வ னென்ப, தேவாதி தேவ வைவன்சேவடி மொது மன்றே” (சுந்தா. கடவுள் வாழ்த்து-க.) எனவரும். இவ்வளையாபதிமுதலியவற்றுள் தேவபாணியில் லாத, தொடர்பொருட்செய்யுட்களை சீயாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது” என்றதாற் தரவுகொச்சகமென்றுகொள்க, அவை தம் பொருளோடு தாமுடியாமையின். எண்ணிடையிட்சு சின்னக் குன்றியும் என்பது வண்ணகத்திற் கோதிய எண்ணுஞ் சின்னமுமின்றி ஒழிந்ததரவு தாழிசை தனிச்சொல் சுரிதக மென்னும் நான் குறுப்புடையதுக் கொச்சக வொருபோகாம். எ-று. இதற்கு இல்லா ஆறுறுப்பையே கூறிற்று உள் ளது கிற்றில வேண்டி. உ-ம். சீ. ஆறறி யந்தணர்க் கருமறை பலகாந்து,

தேறநீர் சடைக்கரந்து திரிபார் தீமடுத்துக், கூறாமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கங்குகளி, மாறப்போர் மணிபிடற்ற வெண்கையாய் கேளினி; படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ, கொடுகொட்டி யாடுக்காற் கோயெ ரகல்குறும், கொடிபுரை துசப்பினுள் கொண்டசீர் தருவானோ; மண்டமர் பலகடந்து மதுகையா னீறணிந்தி, பண்டாங்க மாடுக்காற் பணையெழி லீணைமென்றோள், வண்டாற்றுங் கூந்தலாள் வளர்நூக்குத் தருவானோ; கொலையுழுவைத் தோலடைஇக் கொண்டைத்தார் சுவற்பு ளத், தலையங்கை கொண்டீர் காபால மாடுக்கான், முலையணிந்த முறுவ லாண் முற்பாணி தருவானோ; எனவாங்கு, பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை, மாணிழையரிவை காப்ப, வாணயில் பொருளெமக் கமர்ந தனை யாடி” (கல, கடவுள் வாழ்த்து). இது காண்குறுப்பான் வந்ததேனூ தேவபாணியாயவருதலின் முகனிலையெத்தபுழிவை காக்கது. எனையொன்றே யென்ற ஒச்சாழிசையேயாமாயினும் அவற்றிற்குரிய எண்ணுஞ் சின்னமும் இடத்தவற் சொசசக வெரு, போகாய்ற்ற. அடக்கிய லின்றி யடிநீர்ந் தொழுக்கியு மென்பது அடக்கியல் தனித்துவருதலின்றி யவ்வடக்கியலோடு ஒருசெய்யுளாய் அடிபாந்தொழுக்கியும் அடக்குமியல் பின் நென்றது முற்கூறிய வறுப்புக்களைத் தனியேவந்து அடக்கிற்றும் இலக்கண மின்றியே வரும். எ-து எனவே “எழுசீ ரிதுதியா சிரியக் கலியே” (செய், பா.) “வேண்பா வியலினும் பண்புற முடியும்” (செய், எள்) என்ற விதியாத் பெற்ற ஆயுதி ஒருதொடராய் இற்றுநின்றலும், அடிநீரிரும் என்றதனால் பற்கூரியவற்றின் அடிவரையறையை யிகத்த லும், ஒழுக்கும என்றதனால் எழுசீ ரிதுதியல்லாத எல்லாவடியுங் கலியேயா யொழுக்கிவருதலும் பெற்றாம். எ-து. தீ மலையுறுகூறு புறப்பட்ட மதியுரு ஞாயிறும்போ, லுழை வடிவகு வலம்புரியுக் திகிரியு மொளிசிறப்பப், பச சென்ன வாணிட்ட வில்லேபோற் பசுந்துழாயக், கச்சென்னக் கனல்கின்ற கதிரீமுலைமேற் கலின்செய்ய, வம்மேகத் துடைப்பிறந்த கலையுருமே ரதி சயிப்ப, மைம்மேனி மருககற்ர வாயேறு வால்புடைப்ப, விண்டோயு மணிநீல் வெற்பிடை வேவரிடைந்தாக, கெண்டோளு மிடுகீழ் வளங்கிளி கள் களிகூரக், கொடியாலு கொதித்தெறிந்த கோட்டெருமைத் தலையின் மிசை, மிதியாத சீறடி மிதித்தனை போற்றோனறத், தாங்கிய புக்ரவா ளுங் கேடகமுந் தனித்தனி, வாங்கிய கோளாவு மதியுமும் போன்றி லங்க, மைதொடுத்த கடற்புறஞ்சூழ் மலையென்ன மணியல்குல், கொய துடுத்த பொற்றுக்கிலின் கொழுஞ்சோதிக் கொழுந்தோட்ட, நீளின்ற வடி வத்தா னெடியோனை முதற்பயந்த, தாயென்று முதுமறை பரவினும், யாயென் தல்ல தியாந்துணி யலமே” எனவரும். தேவபாணியான் வெண்பா வியலான் முடிந்தது வந்துழிக்காண்க. இக்கருத்தறியாதார் வெண்பாவிய

லாற் பண்புறமுடிந்த கல்யடியுடையகலை வெண்கலிப்பாவென்பர். யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையதென்பது மேற்கடறியவாறும் இனி வருகின்றவாறுநின்றி யாப்பின்வேறுபடுதலும் பொருளின்வேறுபடுதலும். ௭-று. அவை இருசீர்முதல் எண்ணீர்காறும்வந்து முற்கூறியவாறன்றி அடிக்கண் நக்காண்காய்வரும். சில பிறவடிவீராயும்வருவனவும், பலவடிவத்தும், நான்கடிவந்தும் பாமயக்கிவருவனவும், இனி யீரடியானவருவனவற்றுள் சுற்றடி ரிக்குங் குறைந்தும் குறையாதாவந் தியலலைச்சீர்பெற்றதுவருவனவும், ஓசையும் பொருளுநினிதாசாதுவருவனவும், அவ்விரண்டடிச்செய்யுண்முடிந்தநிச்சவும், சுற்றடி யொன்றும் இரண்டும் ரிக்குவருவனவும், பிறவாறாய்வருவனவும், இனி ஆவடியானவருவனவற்றுள் சுற்றடி குறைந்தும் முதலடிரிக்கும் இடையடி குறைந்தும் இறுதியடி ரிக்கும் முன்றடியிற் குறையாதும் பிறவாறாயும் வருவனவும், இம்மூவடியிற்றியின் சுற்றடியொன்றும் இரண்டும் ரிக்குவருவனவும், பிறவாய்வருவனவும், இனி நான்கடியாயவருவனவற்றுள் முதலிடையிற் குறைந்ததுவருவனவும், அம்முதலிடையிடையக்கண்ணே யோரடியுமீரடியுஞ் சீர் ரிக்குவருவனவும், பிறவாறாய்வருவனவும், அக்காண்கடியிற்றியின் சுற்றடியொன்றும் இரண்டும் ரிக்குவருவனவும், இங்கணம் ரிக்குவருவனவும், மூன்றாண்டி ரிக்குவருவனவும், பத்தக்கிவருவனவும், அகலியாயின் மூன்றக்கிவனவும், இனி மூன்றடியானவருவனவற்றுள் சுற்றடி குறைந்ததுவருவனவும், அவ்வைந்தடியிற்றியின் ஓரடியும் சாடியும் ரிக்குவருவனவும், மூன்றாண்டி ரிக்குவருவனவும், இனி ஆறுமுதலடியவடிசுளானவருவனவும், இவ்வலக்கணமெல்லாம் பெற்றவருதலுந் கடவுட்பொருட்டொடராகிலைகள். பல தாவுந் தாழிசையுமாகி யிடையிடையச்செய்வனவும் அடக்கியலின்நி யடிநிரிந்து அடக்கியல் பெற்றவருதலும் இன்றோன்ன பலபகுதிகளுந் கொள்ளப்படும். பொருள் வேறுபடுமென்றலிற் புறப்பொருளானவருவனவுக்கொள்க. இவற்றுட் சில கத்திருவமார்ச்சுத்தான இடையடக்கிவருவனவுக்கொள்க. ௨-ம். நீ செய்யொடு தீயொக்கச், செய்யாளைச் சேர்வார்க்குப், பொய்யாதவள்ளமே, மெய்யாதல்வேண்டும்” இது குறளடி மான்காண்வந்தது இது குட்டம்படாது மீயையாணி கண்டனை வாறே, கூடியான வாயிரம்பேடிவாய்ப், பையா வம்பல பூணூ, மெய்யானே மேயது வீடே” இது சிங்கடி காண்காண்வந்தது இவ்வாறியலலைச்சீரானவருவன வறுவாய்க்காண்க. தீரீரானிந்த திருமேனி பெறப்பருவங் தீனைத்ததுபோற், கூறணிந்த குங்குமங்கொண் டொருமுடியேய் குறிசெய்ய, வேறணிந்த சுடரெரிப்ப வேளிலாற் கெரிவிழித்த, வேறணிந்த வெல்கொடியோ செய்வயிரிற் றவிர்த்தனவே” தீயென்றான் வினையின் ரொகையாய் விரிந்து தன்க, னென்றாய்ப் பார்த வுணர்வின் னெழியாது முற்றஞ், சென்றான் நிகழுஞ் சுடர்கு மொளிமூர் தீயாகி நின்ற னடிக்கீழ்ப்

பணிந்தார் வினைநீங்கி நின்றார்” (குளா-காப்பு) “முடிவடிவி னுலிரண்டு மூழ் கடரு நாணமுழுது.....வே” (குளா-தறவு-கா) இது கொச்சகம்போல அடுக்கிவாராது தாழம்பட்டவோசைத் தாவுகொச்சகம். “ஒருவான்யா ரோடுச டாடவிப், பெருநாகமே பூணும் பெருமா, னருவானு னாயினு மன்பர், குருவாயினு னுள்ளத்தினுள்ளே” இது அளவடிநாண்காய் நிரையகைச் சீராகியசொற்கணவந்த பிறவடி. விராஅயிற்று. அகைச்சீர்நின்றி யிங்கனம வருவன தாவுகொச்சகமாய். “முடிவகுதுவா.....பவே” இது பிற பொருளான் அளவொவ்வாது பலவடிவந்து பாமயங்கிற்று. “தடத் தாட்கொத்த தமனியச் சிவம்ப, படந்தாழ் கசகைப் பாம்பொடு மிளிர், வென்றடு திருத்தாதை வியந்துகை துடிக்கொட்ட, நின்றடுமழுகளிற்றை நினைவாரோ வினையிலரே” இது காண்கடியமொத்தப் பாமயங்கிவந்தது. “கங்கைகுடிய கபாலிநின் னடியினை, தங்கு நெஞ்சினர் தளர்வுறு பிறவியை நீப்பர்” இது சாடியா யீற்றடிமிக்கது. “புனைமலர்க் கடம்பின் பூந்தார்க் சேத்த, நினையடி பாபுதும் பாய்” இது சாடியாயீற்றடி குறைத்தது. “கொன்றை வேங்கை பெய்வ கையகை, அயன்ற மேத்தித் தொழுமோ நாமே” இது சாடிய முச்சுமையது குவலகைச் சாடியேதும்வந்தது. “அழவர்க் கறுவரைப் பெற்றது கை” இது அழையும் பொருளு மினிதாகவந்தது. “கொன்றைசேர் கடைமுடியோன் கொந்தழல்போன் மேனியோ, னென்றிய 4பெண்களை யோவாதே யுள்ளக, செல்கதி யின் றிச் சிவகதி சேர்வதோர், கல்லறி வெய்துதுநாமே” இது சாடியிற்றதன்மே லீற்றடி யிரண்டு மிக்குவந்து ஒன்றுட்பட்டது. “கண்பிதென்று தீய சொல் லார், முன்பு சின்று முனிவுசெய்யா, ரன்புவேண்டிபவர். இது மூன்றடியான்

1 முழங்குதிரைக் கொற்கைவேந்தன் முழுதுகை மேவல்செய மொழி செய்கோமான், வழங்குதிதல் வாண்மாறன் மாச்செழியன் றுக்கரிய வை வேல்பாடிக், கலக்கிநின் றுரொலாக் கருதலா காவண, மிலங்குவா ளிரண்டிரு விருகைவீ சிப்பெயர்க், தலங்கன்மா லையவிழ்த் தாடவா மும்மிவள், பொலங் கொன்பூந் தடங்கட்கே பரித்தூநின் றுரொலாம், விலங்கியுள் ளந்தப விளிந்து வே ருப்பவே” இஃது ஏழடியாய் முதலிரண்டடியும் அறுசீராய் ஓரோசை யால்வந்து பின்னைந்தடி காந்திராய வேறேருசையால்வந்த வேற்றொலிவெண் டிறை என் றார் யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர்.

2 தடந்தான்கோத்த என்பதும் பிரதிபேதம்.

3 “அழவர்க் கறுவரைப் பெற்றதுக் கவந்தி, மறுவறு பத்தினி போல்வை கினீரே” என்பது யாப்பருங்கலக்காரிகையுரை.

4 வெண்களை எனவும் ஒரேட்டிழைந்தது.

வந்து சுற்றடி குறைந்து அசைச்சோனிற்றது. தாளாள சல்லாதார் தாம்ப
ல சாயக்கா வென்னுமென்றும், யாளியைக் கண்டஞ்சி யானைதன்
 கோடிசண்டும், லீலிபோற் சாய்த்து விடும்பிலிற்றி யாகவே” இது முதலடி
 ரிக்கது. “பூண்ட பறையறையப் பூத மருள், நீண்ட சடையா னுடுமே,
 நீண்ட சடையா னுடுமென் ப, மாண்டசாயன் மலைமகள் காணவே காணவே”
 இது இடையடி குட்டம்பட்டு இறுதியடி ரிக்கது. கந்திருவமார்க்கத்தான்
 இடைமடக்கி நான்கடியுமாம். “வானுற சிபிர்த்தனை வைவக மளந்தனை, பான்
 மதி விடுத்தனை பல்லுயி போம்பினை, நீனிற் வண்ணநின் னிறைகழல்
 தொழுதன்ம்” இது மூன்றடியிற்குறையாதது. “பிறையணிந்த சடைமுடி
 யோன் பிஞ்ஞுகன் பெம்மான், சறையணிந்த கண்டத்தான் கையிலக்கு
 சுவத் திறையணிந்த செஞ்சிறைநக் கின்றும் பிறவி; இம்மைப் பிணியு மிய
 லும் பசியொடு. தம்பைத் துறக்கிடுக் கல்விப் பகமுள சாம்” இது மூன்றடி
 யிற்றதன்மே லீரடி ரிக்குவ-தது. “சுதாபுக வெருவ நன்சா ணடைந்தே,
 முகிர் நிருநீரு ளமுத்தரித் தவகாவாய், திருவறு கலைமைத்தாய்ப் போதெ
 னைக கூறிநற்பா, ரதிரவன ரிருகைய மாறமுறக் கூப்பிநிற்பார்” இது நான்
 கடியாய் முதலடி குறைந்தது. “தனுவெடி வரிவையைத் தருமணம் புணர்ப்
 பின், முனியறு தொழிலினை யுளா, ணனிதலித் திலர்க்கிடு நாடொறு
 நாடொறுங், கனியென வினியண்முன் கலந்தமற் தவற்கே” இது இரண்டா
 மடி குறைந்துவந்தது. “கல்லாலக் கன்னிமுற்றீழக் கல்வித் துறைபயந்த
 காமர்காட்சி, கல்லானை கல்லா னொருபாக மாகிய ஞானத்தானை, செயல்
 வானு மேத்தப் படுவானை யெஞ்ஞான்றுஞ், சொல்லாதாரக் கெல்லாப் துய
 சல்ல தில்லைத் தொழுகின் கண்டார்” இது சுற்றயலடி குறைந்து, சீரடியாகிரி
 யத்தான் நேரடிமுன்னியுமென்ற விலக்கணக் கொச்சகம்வந்தும் பாவின்
 வேறுபட்டதாம். “வண்டணிகொண்ட மதுமலர்க்கொன்றை பிணமலை
 கொண்டணி செஞ்சடைக் கோட்டினந் திங்களபோலப், பண்டணி யாகப்
 பலர்தொழும் சங்கைநீர் வைத்தா, னுண்டணி கொண்டநஞ் சுண்பார்க்
 கமிழ்தாருமே” இது அளவடியிசண்டு மைஞ்சீரடியாண்டும் வந்தது. “கண்
 டெழப் பாவைதனிக்கரம் பிடிப்பராயிற், கொண்டவற்பேணிக் குடிக்கு
 வளக்காகும், கெண்டெழி செபெயை தண்டுகீங்கிப்போய்.....மற்றொரு
 குறகன் தன்னைவே” இது முதலடி ரிக்கது. “போதுறு முக்குடைப் பொன்
 னெயி லொருவன், ருதுறு தாமரையடியே, தாதுறு தாமரை யடியடைப்
 தாடுனிற், நீதுறு தீவினை பிலரே” இது சிலவடி குறைந் திடைமடக்கிப்
 பிறவாராயிற்று. இவை யளவடியின்வேறுபட்ட வாயுக்காண்க. “கடமுங்
 குருதியுங் கால்வீழ்த்த பசுசைப், படாமும் புவித்தோலுஞ் சாத்தும் பசம்,
 னிடாமுண்ட நெற்றியா னெஞ்ஞான்றுங் கங்கை, விடாமுண்ட வார்சடை
 யான் வெண்ணி தணிந்தான், மெய்யறு கோயில்லை வேரோர் பிறப்பில்லை,

வையறு நெஞ்சில்லை யாகாத தொன்றில்லை.” (வேயே திரண்மென்றோன் வில்லை கொடும்புருவம், வாயே வளர்பவக மாந்தளிரே மாமேனி, கோயே முலைசுமப்ப வென்றோர்க் கருகிருந்தா, ரேயோ விவனொருத்தி பேடியோ வென்றார், ளரிமணிப்பூண் மேகலையா பேடியோ அவன்றார்” (சிந்தா-652) இவை நான்கடிச்செய்யுளிற்றபிணை ஈற்றடி யிரண்டும், ஒன்றும் மிக்ருவந்தன. ப்முவுலகு மீரடியான் முறைநிரம்பா வகைமுடியத், தாவியசே வடிசெப்பத் தம்பியொடுங் கான்போந்து, சோவாணம் போமடியத் தொல்லலங்கை கட்டழித்த, சேவகணசீர் சேகாந செவியென்ன செவியே, திருமால்சீர் சேகாந செவியென்ன செவியே; “பொருவலை மாயவளைப் பேருலக மெல்லாம், விரசமல வுறுதியலை வண்ணகளை, கண்ணூர், திருவடியுந் கையுந் களிவாயுஞ் செயய, தாயவளைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே, கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தக கண்ணென்ன கண்ணே;” “மடந்தாழு நெஞ்சுத்துக் கஞ்சுறார் யஞ்சுக, கடந்தானே துற்றுவர்பா குற்றிசையும் போற்றப், படந்தா ரணமுழுகப் பஞ்சவர்க்குத் துது, கடந்தானே யேத தாத னாவென்ன நாவே, நாராய ணுகென்றோ நாவென்ன நாவே” (சிலப்- தூய்ச்சி) இவை படர்க்கைப் பாவலாய் ஒருபொருண்மேன் மூன்றகிநான் கடியிற்றபிணை மூடியரிக்குவந்தன. இவ்வாறே பத்தகிகியொருபொருண் மேற் பதிக்கப்பா... பாயவருவையுப இத்தலு னமைக்க. “2“வெறியறு கமழ் கண்ணி... பின்” இது கிந்தடியானவத்து ஈற்றடி குட்டம்பட்டது. “வாய்வதின் வந்தகுமவையின் வந்தீண்டு, மாய மடமகளி ரெல்லீருந் கேட்டார், ளுய மடமகளி ரெல்லீருந் கேட்டாடக்க, பாய்துணை வேலப் படுபொரு ணை... றிதி, காய்கதிரிச் செல்வனே கன்வடுகு வெனகணவன், கன்வடுகு வல்லன் கருங்கயற்கண் மாதார, பொன்னெரி யுண்ணரிவ் ஆசென்ற தொருகுரல்” (சிலப்-துன்ப) இது ஐந்தடியச் செய்யுண்முடிந்தபின் ஈரடி ரிக்கது. “3“கோழியுங் கூவின... வாய” இது ஐந்தடியானவத்து ஈற்றடி முச்சீரான் இற்று

1 போர்முடிய என்பதாய் பிரதிபேதம்.

2 வெறியறு கமழ்கண்ணி மேந்தாகட் காயினு, முறவுற வருவன வரைப்பன வரைப்பன்மற், செறிவய தொழிலினர் சிறந்தன ரிவர்கமக், கறிவுறு தொழிலொன் றல்லலைவ சொல்லனரின், பிறபிற ரிகழ்வன பின். இஃகைத்தடியா யிற்றடியொன் றெருசோ குறைந்துவந்த சீவாரொலவெண் கிறை என்றார் யாப்பநங்கலவிநுத்திகாரர்.

3 கோழியுங் கூவின குக்கி லழைத்தன, தாழியு ணீலத் தடங்கண்ணீர் போதுறினோ, வாழிசூழ் வையத் தறிவ னடியேத்துக், கூழை கலையக் குடைத்து குளிர் புன, னுழியு மன்னுவோ மென்றேலோ ரெம்பாவாய” காற் சீர் நாலடியானவருவது கலிவிருத்தமென்று வரையறுத்துச்சொன்றார். இஃது ஐந்தடியால்வந்ததாயினும் ஒருபுடையொப்புமைநோக்கிக் கலிவிருத் தத்தின் பார்படுத்து வழங்கப்படும். இஃது அவினையுள் காட்டியபாட்டு, இந் தினத் தாவுகொக்கமென்பாருமுள். என்பர் யாப்பநங்கலவிநுத்திகாரர்.

அடியீற்றின்கண் இருசீர்ரிச்சது. தீருவெம்பாலை யெட்டடியான் வக் திவ்வாறிற்றன. இக்காலத்து ஒருபோருகளிற் தரவுக் காழிசையும் இடைபிடைந்துவருமாறுகாண்க. பிறவுந் வந்துழிக்காண்க. இவையெல்லாங் கொச்சகமாமென்ற கூறுவர்புலவர். எ-று. இனி யிவ்வாறுவந்த கொச்சகங்களையெல்லா மொருவரையறைப்படுத்தப் பாத்தோறு பின்னஞ் சேர்த்திப பண்ணிந்ருத்திறம்போலப் பின்னுள்ள ஆசிரிய ரடக்குவர்; அதனை அகத்தியமுந் தோல்காரியமுந் உணர்ந்து உவந்தகருத்தறிந்த ஆசிரியர் உவ்வாறு ச்காமைகருக காரணங்கூறுவார். உவர் கூறுமாறு. “கொன்றை யெய்தக வெவ்வ னடியை நாளை” காமியான்வருதலின் வெண்ணெய்துறையென்பார்க்கு ஒருசீர்குறையின்னிவருதலின் வெண்பாவிற் கினமாகாது களிப்பாவியெனுகுந்நிற் கினமாகலுஞ் சீரானுக தனையானும் ஆசிரியத்திற் கினமாகலு முடைத்தென்றுமறுப்பார். இனிச் சுந்தரஞ் சிதைத்து புன்பொருளாயவருவனவற்றைத் காழிசையெளிற் குழம்பட்டவோசையும் விழுநிய பொருளுந்நிவ்வந்நிற் -பெயர்கூறின் முற்கூறிய காழிசைகட்குஞ் சுந்தரஞ்சிதைத்து புன்பொருளாய் வருதலறித்தமாம். அதனை அப்பெய ராகாதெனவு மறுப்பார். “கன்று குணிலா” (சிலப்பதூய்ச்சி) இது வெண்டளையான்வருதலின் ஆசிரியத்திற் கினமாகாதென மறுப்பார். இனி இது என்சடியான்வருதேற்ற கவிவிருத்தமா மென்பார்க்கு “நெருப்புக் கிழித்து விழித்ததோ வெந்த, யுருப்பிற் பெய்ப்பட் கிருவிழந்த காம, உணருப்பக கணையான ப்பெயராயாதர், விருப்புக செய்கின்றே விரும்புகின் குறே” என்பதுகூறப்பட்ட வெண்டளை சட்டலின் வெண்டாழிசைக்கு இழுக்கின்மையுந் கவித்தனையினமையிற் கவிக்கு இனமாகாமையுந் கூறிமறுப்பார். இனிச் குறையானனுள் சுந்தரியானும் வருவனவற்றைச் சீரளவான் வஞ்சிக்கினமென்பார்க்கு அவை என்சடியான்வருதலானும், பா வேறுபடுத்தலானுஞ் சீர ஆற்றலாகலானும் ஆகாதென்ப. குறையுச்செய்யுண் சூன்மறபிற் குழிசையெனவுஞ் சித்தயச்செய்யுண் சூன்றுவாராவென வங்கூறின் அத்தற்கு மேலாகாரணங்கூறுவாதென மறுப்பார்; பிறவு யிவ்வாறு ஒன்றற்கினமாயது ஒன்றற்கின மாயுவருதலின் ஆனஞ்சேர்த்தலாகாதென மறுப்பார். இங்கனம் இனஞ்சேர்த்துத் தற்கியவற்றைக் களிப்பாவென அடக்கியது பெரும்பான்மை கவிச்சேரநிலைகளைப் பெற்றவருதலின். இத் தொல்காப்பியம்மீமுந் துதல்கண்டு முறைப்பட்டுவெண்ணி” (தொல்-பாயிரம்) தூல்செய்தலின் எல்லாவற்றிற்கு மொரு பரிகாரங்கொடுத்துக் கொச்சகத்து

1 பண்களையும் அவற்றின் நிறங்களையும் “பண்ணுங் கிளையும் பழித்த தஞ்சொல்” என்னும் சிலப்பதிகார ஆங்காண்காதையடிக்கு அடியார்க்கு கல்லாருரைத்த விசேடவுரையிற் கண்டுகொள்க.

2 “கருப்புக்கிளை” என்பதும் பிரதிபேதம்.

எடக்கினார். அது மேற்றொட்டுவந்தமாபு. இனிப் பொருள்வேறுபடுதலாவன, தேவரைப் படர்க்கையாக்கிக்கூறலுஞ் கூட்டியொருவர்ப்பெயர்கொள்பபடுதலும், புறப்பொருளொடு தொடர்தலும், முற்கூறியபொருள்சன் பிறவாறு வருதலுமாகும். இங்ஙனம் பொருள்வேறுபடுதலின் இதுணுள் ஒதியநாண்கற்கும் யாப்புவேறுபட்டவற்றிற்கும் பொது வெட்சிமுதம் பாடாண்டிணையீடுகிய பொருள்வேறுபாடுவழையறை எனனை; அவை முற்கூறிய இரண்டற்கும் உரித்தாகலின்; அது பெரும்பான்மை பாணிச்செய்யுட்டுக்கு இடைவீராய்வரும். இவ்வாறு கொச்சகத்தினை வரைநதோதவே ஆசிரியமும் வெண்பாவும் ஒருபொருண்மேற்பலமூன்றும் ஐந்தாம் ஏழும் ஒன்பதும் பத்தமாகிவருதலும் பிறவாறாய்வருதலும் வரையறையிலவாயின. அவை ஐங்குறுதூறு, முத்தொள்ளாயிரம், கீழ்க்கணக்குறுதலியவற்றள்ளும் பிறவற்றுள்ளுங்காண்க. தேவபாணியில்லாத செய்யுளெல்லாம் யாப்புமபொருளுஞ் சேரவேறுபடுமென்றுணர்க. அது முற்கூறியவாறுபட்காண்க. *வெண்பலிச காந்த முழுமெய்யு மெய்யூசி, யுண்பலிக கூறா திரிவது மேலிட்டிக், கண்பலிக் கென்று புகுந்த கபாலமு, மெண்பலித் தாளிவன யாதுவாயவானே. இது *சாமப் பகுதி கடவளும் வரையார்” (தொல். புறத் ௨௮) என்ற பாடாண்டிணையாகலின் பொருள் வேறுபட்டது. *கன்றுகுணிலா’ (சிலப்-ஆய்ச்சி) என்பது அங்கலத்திற்குரிய தெய்வத்தை அவா பராவுதலற்கைக்கிணையன்று. இவை பலவற்றுப்பிழங்குண்டேவனுங் கொச்சகவொருபோகென்னும் பொது விலக்குண்ணாமையிற் பொதுப்பெயர் செல்லாவற்றிற்கு மாருமென்று எய்துவித்தார். ஆகுமென்றதனை ஒருபோகென்னது சிறுபான்மை கொச்சகமென்றுவிடிகுதலாமென்றுசொல்க. (௧௪௧)

௧௫0. ஒருபான் சிறுபான் சீரட்டியத னுயர்பே.*

இது, அதுகாந்தாளின்றநாண்குணுள் இயுதநின்ற அடக்கியலின்றியடிநிரிந்த கொச்சகவொருபோகிற்கு அளவுகூறுகின்றது.

இ-ள். ஒழிந்தகலிக்கெல்லாம் உள்ளுறுப்புப்பற்றி யளவுகூறினார். பத்தடியிற் சுருங்காது இருபத்தியினை றுதுவரும் அடக்கியலின்றி அடிநிரிந்த தொழுமென்ற கொச்சகவொருபோகு எ-று.

இது முன்னடி கூறியவையுமுமென்றதற்க்கொ வரையறைகூறி ஐயமகற்றியது. இஃ தேற்புழிக்கோடென்பதனையும் அதுவென்ற ஒருமையானுங் கொண்டது. உ-ம். *தடங்கடற் பூத்த காமரை மலராகி, யடங்காத முறற்சியா னருமறை வண்டிசைப்ப, வாயிர வாராழி யவிரித்தழின்

*எ-து, மேலதற்கோர்புறண்டையுணர்.....ற்று. மேற்சொல்லப்பட்ட கொச்சகவொருபோகு பத்தடிச் சிறுமையாகவும், இருபத்திப் பெருமையாகவும் வரும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

வெளிப்பட்ட, சேயிதழெனத் தொன்றுஞ் செம்பகல் னிராவதற்றி, படுமணிப் பகைநீங்கப் பருவத்து மழையானே, தெடுந்நெ குளர்கூர நீர்மைசா னிழ னாறி, யண்டங்கள் பலபயந்த வயன்முதலா மிமையோரைக், கொண்டங்கு வெளிப்படுத்த கொள்கையை யாதவி, னோக்குயர் பருதியஞ் செல்வகின், னீங்கா வுள்ள நீங்கன்மா ரொமக்கே* இது பததழயிற்குருங்காது அடக்கிய வின்றி யடிநிமிர்ந்தொழுகியது. மே ல்ருபதடி வந்துழிக்காண்க. (௧௫௦)

௧௫௧. அம்போதாங்கமறுபதிற் தடிந்நி :

செம்பால்வாரு சிறுமைக் செல்லை.*

இது மேனின்ற அதிகாரத்தாற் றடவன்வாழ்த்தாகிய அம்போதாங்க வொருபோகிற்கும் அடிவரையறைகூறுகின்றது. அம்போதாங்கவொரு போகு, தன்னுறுப்பெல்லாககூடி யறபதடித்தா யொவ்வொருபதத்திற்கு இரண்டடியாகிய னூற்றிருபதடியையுடைத்தாயும்வரும். சிறுமைக் செல்லை கூறுமிடத்தா அவ்வறுபதிற் செம்பாகமாகிய முப்பதடியிற் பாகமாகிய பதி னைந்தடியான்வரும் எ-று.

எகாரம்-எதிர்மை. அறுபதிற்கெம்பால் முப்பதில்வாரம் பதினைக் தென்றுணர்க. எனவே இடையளவுபதும், சிலையளவு அசனிரட்டி யாகிய னூற்றிருபதும், ஈடையளவு பதினைத் தாமாயற்று. இனி அறுபதும், முப்பதும், பதினைதும் என சிற்றொல்லைக்கே சிலையளவு இடையளவு கூறிற்றெனக்கொண்டு இவற்றிற்கடையளவாகிய சிற்றெல்லைக்கும் பே செல்லைமுப்பதும், இடையளவாகியசிற்றெல்லைக்கு பேசெல்லையறுபது மென்ப பொருளுரைக்கிற் றிலையளவிற் சிற்றெல்லைக்கும் இடையளவிற் பேசெல்லைக்கும் வேறுபாடின்றியும் இடையளவிற் சிற்றெல்லைக்கும் ஈடையளவிற்கும் வேறுபாடின்றியும் கிற்குமென் மறுக்க. அங்கனம் னூற்றிரு பது தாவிற்கெல்லை மேனின்றஅதிகாரத்தான் இருபதாகவும் அதனே டொத்துவருதவிவக்கணக்காகிய இருபதடியாயவும், காற்பதடி பெறப் படும்; சிற்றெண்டிதேயும் எகாரம் என்ருமாறு இருபதடிபெறப்படும். கொச்சகம் இருமுன்றுகி ஒன்றுபதத்தடிபெற்று அறுபதடியாம். இனிப் பதினைந்தடியான்வருவன தெடுக்கொச்சகம் இருமுன்றுகி, ஆறும், அராகம் ஒன்றுஞ் சிற்றெண் காண்கும் அடக்கியவன்மொகப் பதினைந்தடியாம். இடையளவிற்கும் இவ்வாறே வருமாறிக. மேலளவு கூறுவழிக்க ருது மேற்கூறுகின்றபாவிற்கு சண்டளவுகூறினார் அதிகாரம்பற்றி. (௧௫௧)

* எ-து, அம்போதாங்கவொருபோகுக்கு அடிவரையறையுணர்...ற்று. அம்போதாங்கவொருபோகு அறுபதடி பெருமைக்கெல்லையாம். நெவாகிய சிலை சிறுமைக்கெல்லையாம் எ-று. "செம்பால்வா" மென்பது செம்பாதி யெனவுமாம். முப்பதடி சிறுமை எ-று. எ-து, உரையாகிரியருரை.

கருட. எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெற

ணடக்கியல் வாரமோ டங்கிலைக் குரித்தே.*

இது முன்னர்க்குரிய அம்போதாக்கவுறுப்ப இவையைத்துமெனக் கூறியவாறு.

இ-ள். தாவுக் கொச்சகமும் அராகமுஞ் சிற்றெண்ணும் அடக்கியல் வாரமுமென ஐந்துறுப்புடையது அம்போதாக்கவொருபோகு எ-று.

தாவெனினும் எருத்தமெனினும் ஒக்கும். பலகோபெட அடுக்கியுதிக்கும் உடையினைச் சொச்சகமென்பவாகலின், அதுபோலச் சிறியவம் பெரியவும் விராஜயுதிக்கியும் தம்மு வெளர்ப்பவதிக்கியும் வருஞ்செய்யுளைக் கொச்சகமென்றார். இது ஒப்பினையெயர். இக்காலத்து இது மகளிர்க்குரியதாய்க் கொச்சகமென்று வழங்கிற்று. இது முறையே கருங்குவரும் எண்ணுப்போலாது அடியுஞ் சீருந் தனையும் உறுபட்டுவருமென்றுணர்க. வெண்பாவாகிற் பெரும்பான்மை அராகமாயது அருதுகதிக்கேதல் பிற்தொன்றுபெய்து ஆற்றவேணுகூடுணைச்செய்யதாகிய பொனை அராகித்த தென்பவாகலின் இதுவும் ஒப்பினையெயர்; மாதிரி ரா கீண்டு துணர்ந்து வராத குற்றெழுத்துப்பயினை உடையவெழுத்துவை சிற்றெண்ணுவது; நால்வகையெண்ணினும் இதுதான் உண்மை நூலாகியது. உ-ம். "சொஞ்சுடர் வடமேரு விருடருக்குத் திரிகனை. வெவகுடரு மதையமும்போல் வேலொடுசே டடக்குடவுல, மாயிரு மணிப் பீல மயிலெருத்தூற் சென்றுக்காற்,

* என்பதுமது. அம்போதாக்கத்திற் குறுப்பாமாறுணர் . ற்று. சுண்டெருத்தென்பது தாவு, சொச்சகமும் அராகமும் என்று சொல்லப்பட்டன. எண்ணினுட் பேரெண்ணிற் சிற்றெண்வாப்பெறுமாயின் இனிச் சொல்லப்பட்ட அறுபதுறுப்பும் முறையானவருதலும் மயங்கிவருதலுக்கொள்க. பரிபாடற்கு இவைதாமே யுறுப்பாய் அதனோ டிதனிடைவேறுபாடென்றே யெனின் அறுபதிறறடியிற் குறைத்துவரின் அம்முறை பிறழ்ந்துவருமெனவும், ஒத்துவரின் அறுபதின்மிக்குவருமெனவக் கொள்ளப்படும். உ-ம். 1 "கண்ணக னிருலிகம்பிற் கதழ்பெயல் கலந்தெற்றத், தண்ணறும் பிடவமுந் தவழ்கொடித் தளவமும், வண்ணவண் டோன்றியும் வயக்கினர்க் கொன்றையு, மண்வை பிறவாம் ன்மலர் தாதையத், தனையுந் கோலையு றியையு மென்றிவை, தைஇயினர் மகிழ்த்து கிளைவிளை யாடி, மடமொழி யாயத் தவரு ளிவள்யா ருடம்போ. டென்னுயிர் புக்கன ளின்று" தாவு, ஒலுவன், பொருபுக ன்வேறு சொன்பவ ரல்லாற், நிருமாமெய் தீண்டல ரென்று கருமமா, வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்தறைந் தெப்பொழுதுஞ், சொல்லாற் நாப்பட்ட வன்; சொல்லுக, பாணியே மென்ற ரறைகென்றார்

சேயொளி கடற்பிறந்த செந்தீச் சிறந்தெறிப்ப, மறுவருத்தம் மனத்து வகைக் கலுழ்ச்சியான் வளர்த்தெடுத்த, வறுவருத்தம் முலைகாந்தாக் ககல் விசம்பு சிலதவற்ற, ஆருருவத் தெயின்மூன்று மொருங்கவித்தோன் வியப் பெய்த, வீருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மறுக்கறுத்த விகல்வெய்யோய்; ஆங்க, வினையொழி காலத்து வெவ்வெயிற கோலத், தனைவருத் தத்த மறம் புரித் தாங்கு, முனையு கொற்றத்து முன்னுண் குருவிற், கலைகடல் சுட்டன கண்; தேவரு மக்களுஞ் சற்றத்தா னஞ்சாமைச், காவல் புரியுங் கதிர்மதி போலு, சூவிரு தோன்றன் முகம்; மடமகன வள்ளி மணிக்கம் பவம்போ, விடையிடை சுற்றுத் ஸன்றுக் தவிரா, தொடையமை தார்கடம்பன் றோன்; அவ்வழி, யடியினை சேரா வயுணரை துகளிப், பொடிப்பொடி யாகிப் பொருப்பொடு மாய, விடியுநிழ் வானத் திடைநின்று கூடங், கொடியணி கோழிக் குரல்; விழுச்சீ ராமா விசம்பிடைத் தோன்றிப், பழிசகிநின் றூர்த் தார் பலர்; உருகெழு முருகிய வருமனை வதிதொறு வருகெழு சிறகொடு மணவரு மணியில்; பெருங்க வருமறை பெருகெடு மொழிமொடு, பொரு கள வழியிடை புகல்வன சிறு கள, சுவத்தன திவை சிலம்பின மலை, நவ் தன தலை சாம்பின குறை; ஆத்தன பரை யடின பலர், போர்த்தன துகள் பொழிந்தனர் மலர்; ஆங்கணக் தோன்றிய வடுபோர் வென்றியின்,

பாரித்தார், மாணியை யாருகச் சாறு; சாற்றுன், பெடையன்றார் கண் பூத்து கோக்கும்வா யெல்லாம், விடைபெறி னேள் தகைத்து". இவை கொச்சகம். "தலைவகை மிசைரிசைப் பாயமா ரார்த்துட, நெஹிரெதிர் சென்றார் பலர்; கொலைமலி நிலைசெறி செயர் சினஞ்சிறத், துருத்தெழுந் தோடின்று மேல்; எழுத்தது துகள், சுற்றத்து மாப்பு, கலிழ்த்தன் மருப்புக், கலககினர் பலர்; இவை சுற்றெண். தவருள் மலர்மலி புகவெழு வலர்மலி, தருமணி புரைநிறிர் தோள் பிணைஇ, எருத்தோ டியிலடை தோன்றினுண் றோன்றி, வருத்தினுண் மன்றவவ் வேறு;" முகியலடியுந்த கொச்சகம். "ஏற்றெவ்வக் காணு வெழுத்தா ரெவன்கொலேர், வேறுடை நல்லார் பகை; மடவரே நல்லர்யா மக்க ணெருளை, யடலேற் நெருத்தியுத்தார்க் கண்டு மற் றின்று, முடலேறு கோட்சாற்று வார்" இவையுங் கொச்சகம். "ஆக் கினித், தண்ணுமையப் பாணி தளரா தெழுஉகநின், பண்ணமை யின்சீர்க் குரவையுட் டெண்கண்ணித், திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் மா மேனி, யந்துவராடைப் பொதுவனோ டாய்த்த, முறுவலாண் மென்றோள் பா ராட்டிச் சிறுகுடி, மன்றம் பரந்த துரை. (கலி ௧௦௨.) இது.....பிறவும் இன்னதாக்கொள்க. யாப்பினும் பொருளினும் வேறுபட்ட கொச்சகவொரு போகை அதன்பின்னரோதினமையான் இதற்குங் காமப்பொருண் மேற் பட்டது. இஃது. உரையாசிரியருரை.

கீற்றிடுந் தொடித்தோள் விடலை சினக்கே, யாற்றி யளவையிற் றமிழ் புணைத் தேத்தக, சின்னி தக்க தாயினு நன்னெதிர், காணில மாக வேண்டும் யாணர்க், கடம்புக் களிமயிற் பீலியுந் தடஞ்சுனை, நீரோடு சின்வயின் மார்தர், வாராப் புலமை வருகமா ரெமக்கே” என்பது இடையளவம்போதாங்க வொருபோரு. இவ்வறுப்புக்களின் அளவுகூருமையின் எற்றவாற்றிந்து கூறப்படும். இது நாற்பத்துநான்கடியான் வந்தது. இவை யிக்காலத்து மிகவழங்காது. ஒருபோருபோலன்றி யிதற்களவை முற்கூறியது அம்போதாங்கவொருபோகின் அளவே மேற்கூறுகின்றமூன்றுபாக்கட்கும் அளவென்றற்கு. இவ்வதிசாரத்தான் வருகின்றவற்றோடு இதற்கூறுப்பிலக்கணம் ஏற்பட வந்ததுகொங்க. வெள்ளடியல்லாந் திரிவிந் திவநடுமென்றவின். அவ்வளவை மேல்வருகின்ற கவிவெண்பாட்டிற் கவிவெண் மணர்க. (கருந்)

கருந். ஞாந்ல்பா ந, ஞாந்லிய வெண்பாடி ந்யலாற்
 திரிவிந் திவநடுமெண் பாட்டே.

இது முறையே கவிவெண்பாக்கூறுகின்றது.

ஒரு பொருளைக் கருதிவாராந் த வேறுமொருபொருளே படவஞ் சொற்றொடர்கூறுகட்ப்பத சொக்கட்ப்பத வெண்கையையாற் திரிவிந் தி வருவது கவிவெண்பாட்டாய் வருவது வென்றதகூற் சட்டையடியாய் வருவது தனக்குரிய வெண்பாட்டை எவருதழை பன்னிரடியான்வருத ழும் பிறடியாகிய இலக்கணம் சினைத் தனவற்றக்கே ஒருபொருணுதல் வரவேண்டுவது. அவ்வாறன்றித் திந்துருவன ஒருபொருணுதலாக் கவிவெண்பாவாம். எ-று. அவ்விலக்கணத்திற்குரியதுஞ் சீருந் தளையுஞ்

*எ-து, கவிவெண்பாகாமாறுணா-றது, சந்தடியளவும். ஒருபொருளைக் குறித்த வெள்ளடியல்லால் திரிவிந் திரடியமது கவிவெண்பாட்டாம் எ-று. கவிவெண்பாட்டெனினும் வெண்கலிப்பாட்டெனினு மொக்கும். “வெள்ளடியல்லான்” என்றமையான் வெண்பாட்டையான்வ: சீற்றடி முச்சீரான்வரு வளவும் பிறதளையான்வத் சீற்றடி முச்சீரான்வருவளவுக கொள்க. உ-ம் “மராயா மரல்கவா மாநிவறப்ப, வரையோங்கருஞ்சுரத் தாரிடைச் செல்வோர், சுரையம்பு பூழ்கிச் சுருக்கிப் புமையோர்த, முண்ணீர் வறப்பப் புலர் வாடு சாவிற்குத், தண்ணீர் பெரு ஆத் தடுமா ருந்துயாக், கண்ணீர் நீனைக் குங் கடுமைய காடென்ற, வெண்ணீ ரறியாஜீர் போல விவைகூற, னின்னீர் வல்ல நெடுந்தகா யெய்மையு, மன்பறச் சூழாதே யாற்றிடை தும்மொடு, துன்புற் திணையாக நாடி னதுவல்ல, தின்பமு முண்டோ வெமக்கு” (பாலைக் (கவி-தி). இது வெண்பாட்டையான்வந்த வெண்கலிப்பா. ஆ-தேல், இது நெடு வெண்பாட்டிற்கோரிய விலக்கணத்தான் வருதலின், பட்டுடைவெண்பா

சிதைத்தும் அடியிச்சத்தும் பாவகை சிதைத்தும் ஒருபொருணுதலியும் வெண் பாலியலரன்வந்தனவும் கலியோசையாமென்றுணர்க. இதனான் ஒருபொருணுதலியது கட்டளையாய்த் திரிவின்றிவருமெனவும் ஒருபொருணுதலாதது சீர்வகையாய்த் திரிவடைத்தாய்வருமெனவும் கூறிற்றும். ௨-ம். ௩^௩ அரும் பொருள் வேட்கையி னுள்ளக் தூரப்பப், பிரிந்திறை சூழாதி யைய விரும்பி நீ, யென்றே னெழுதிய தொயிலும் யாழநின், மைந்துடை மார்பிற் சுணங்கு நினைத்துக்காண், சென்றேர் முகப்பப் பொருளுங் கிடவா, தொழிற் தவ ரெல்லாரு முண்ணுதுஞ் செல்லா, ரிளமையங் காமுழு மோராங்குப் பெற்றார், வளமை விழைதக்க துண்டோ வளநா, னொரோஒகை தம்முட் டழிஇ யொரோஒகை, மொன்றென்க முடை யுசிப்பவரே யாயினு, மொன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யாரசோ, சென்ற விளமை தாற்கு' (கலி. ௧௮). இது பண்ணாமையான்து ஒரு பொருணுதலிய கட்டளைக் கலி வெண்பா. இதனுட் பெண்பாமைக்க கலி தன்பொருளினைத் தலைவனெ திரிந்துணர்ந்துவான் செவ்வன்கருது தலைவன் பண்டுகூறின சில வற்றைவாங்கிக்கொண்டு கூறுக கூற்று. நீ மறந்தாயென்பது யாம் உணரக் கூறுகின்றான் இவனென்பதபடசன்றமையின் ஒருபொருணுதலிற் றாயிற்று. அது அகப்பொருளையாமாய் கழிந்தபாக்களும் அவ்வாயுவரு மேனும் அங்கனம் ததலியபொருளான செய்யுள் வேறுபடாமையின் ஆண்டு ஆயாய்ச்சியின்று. இது வெண்பாவாயிற் குறித்தபொருளை மறைத்துக்கூறாது செய்யிக்கூறல்வேண்டும். இஃ தன்னதன்றிப் பொருள்வேறு

வாய்; வெண்கலிப்பாவென்றதென்றையெனின், புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இராக்கல், ஊடல் எனவும், கைக்கிளை, பெருந்திணையெனவுஞ் சொல்லப்பட்ட பொருள் எதுவுள்ளும் யாதானுமொருபொருளைக்குறித்த ஏனைக் கலிப்பாக்கள்போலத் தரவும், தாழிலையும் தனித்தனி பொருளாகச் சரிதகத்தாற் ரெகுத்துவரு நிலைமைக்கண்டித் திரிவின்றிமுடிவது; அதனைக் கலவெண்பாவெனவும், புறப்பொருட்சண்வரும் வெண்பாக்களைப் பஃ ரெடைவெண்பாவெனவும், பரிபாடற்குறுப்பாய்வரும் பஃரெடைவெண்பாக்களைப் பரிபாடலெனவும், கொச்சகக்கலிப்பாவிற் குறுப்பாய்வரும் பஃ ரெடைவெண்பாவைக் கொச்சகக்கலிப்பாவெனவும் கூறுதலின் அது ஆசிரியர் கருத்தென்று கொள்க. அன்னதாக "நெடுவெண்பாட்டே குறு வெண்பாட்டே" (செய். ௧௧௮) என்னும் யாப்பினால் வேறுபடுத்தாராகிக் கைக்கிளை பரிபாட்டகத்தச்செய்யுளென்ப பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுத்தோதினமையானுக் கொள்க. இனி, முல்லைக்கலியுள் "தீம் பால் சுறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந், தாம்பிற் பிணித்து மனைநீஇ யாய்தந்த, பூங்கரை நீலம் புடைசாழ மெய்யசைஇப், பாக்கரு முல்லையுந் தாய பாட்டங்காற் றேழிம், புல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா,

பதெலானுந் துள்ளிவருதலானுந் கல்வெண்பாட்டாயிற்று. § “மரையா மரல்கவர” (கலி. ௬.) என்னும் பாட்டுப் பதிரேமடியான் ஒரு பொரு ணுதலிற்று. துற்றைம்பதுசலியுட் கல்வெண்பாட்டு எட்டு. அவற்றுள் ஒருபொருணுதலிவருவனவற்றின்பொருள் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. இன்னும் இயலென்றதஞற் பன்னீரமயி னிசுகது ஒரு பொருணுதலிவரு வனவும் துங்குணம் வந்து தனை விரலி வருவனவர்கொள்க. § “கடர்த்தொர கேளாய் தெருவினா மாடு” (கலி. ௬௬.) என்னும் பாட்டு அமயிகந்து ஒருபொருணுதலியது. § “கயரவ ருண்கண்ணை காணையொருவன், வயரா னடித்தேர்வான் போலத் தொடைமாண்ட, கண்ணியன் வல்லன் வரு மென்னை: கோக்குப, முன்னத்திற் காட்டுத வல்லது தானுற்ற, கோயுமைக் கல்லான் பெயருமற் பன்னாளும, பாயல் பெறேவன் படர்கூர் தவண்வா யிற், சேயேன்மன் யானுந் தாயருழிப்பே றையிடைக், கண்ணின்று கூறுத லாற்றா னவனாய்த், பெண்ணென் றுரைத்த கமக்காயி னின்னதுஉங், காணன் கழிதலு முண்டென் றொருநாளென், னோணெகிழ் வதற தயராற் றுணித்தேதார், நாணின்மை செயதே னையுததா னென், வினக்கிளி யாங் கடித் தோம்பும் பனத்தய, அர்வாந் தா வொருளுண்ட வந்தானை, யைய சிறிதென்னை டுக்கி மயலக்கூரத், லையா னன்றென் றவணுக்கக் கைகெகிழ்பு, பொய்யாச வீழ்ச்சே னவன்மாயின் வயாசமெத், தொய் யென வாங்கிக யெடுத்தனை கொண்பன்மென், பெயயழியா தேன்போற் கிடக்கதேன்மன் றாயின, பெயயற்க தேரநெழுமே றையின்மற் றெய் யென, வொண்குழாய் செல்கெகைக் கூற விடும்பண்ப, ினகா ணுடைய னவன்” (கலி. ௬௭.) இது தையா னன்றென்று என பெய்யினும் பெய்ய யினும் வழிசீலைபியுயாமற் மேழி தலிவசுகுணாத்தது. இதுகேட்டுத்

மொருங்கு வினையாட வல்லவழி வந்த சூருந்தமபூக் கண்ணிப் பொதுவன் மற் றென்னை, முற்றிழை யோமட வல்லாய்க் யாடுஞ், சிற்றில் பனைகோ சிறிதென்ரு னெல்லாக், பெற்றேமயா மென்று பிறர்செய்த வில்லிருப் பாய், கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் முற்றிழாய், தாதுகுழ் கூத்தற் றகைபெறத் தையுய, கோதை புனைகோ நனக்கென்று னெல்லாக், யேநி லார் தத்தபூக் கொள்வாய் ஈளிநிகப், பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் மாதரா, யைய பிதிர்ந்த சுணக்கணி மென்முலைமேற், பெய்யி லெழுதுகோ மற் றென்றான் யாம்பிறற், செயபற் றேனக்கி யிருத்துமே ரீபெரிது, மையலை மாதோ விடுகென்றேன் றையலாய், சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா றியான் பெயர்ப்ப, வல்லாநதான் போலப் பெயர்த்தா னவனைக், யாயா யகளி நியல் புரைத் தெகதையும், யாயு மறிய வுரைத்தியின் யானுற்ற, கோயுக் களை குவை மன்” (கலி. ௬௯.) என்னும், இம் முல்லைக்கல்வெண்பாவினுட் பிற தனைவருதலற் பிறதனையானும் வந்த கல்வெண்பா. எ-து. உரையாசிரிய ருரை.

1 “கமமேலை ஒரு கண்ணோட்டமுடையன்” என்ற வரையானு றிதுவே பாடமாதல் காண்க.

தலைவன் தன்னை சுயந்தானென இவள்கருதினென்போலுமெனத் தலைவிகருதமாற்றாற் றொழிகூறியவாயும் இதனானே சுவலியினிக்குக் காந்தொழுகி உடம்பிக்குமென்பதா மொருபொருளாயிற்று. இது “அறக்கழிவடையான” (சொல் பொருளி. ௨௨.) என்னும் பொருளியற்குத்திரத்தில் வழுவமைத்தவாறாக காண்க. “தம்பால் கறகத கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந். தாமய்ப் பிணித்தா மனைகிறீ இயாயகந்த, பூநகரை நீயும் படைதாமு மெய்யகைலுப், பாங்கரு மூலியுத்தாய பாட்டகாற் றொழிகும், பல்லினத் தாயர் மகளிரோ டெல்லா, மொருக்கு வினையாட வல்லழி வந்த. குருந்தம்பூங் கண்ணிப் பொதுவன்புற் றென்னை, முற்றிடை யேவர் மடகல்லாய் கீயாடுள், சிற்றில் புனைகோ சிந்தென்றா வெல்லாகீ, கப்பற்றேயா மென்று பிறர் செய்த வில்லருப்பாய், சுற்ற திலைமன்ற காணெனதேன் முற்றிய, தாதுகும் கூந்தற் றகைபெறத் தகைய, கோளத பிணிகொ கண்க்கென்று வெல்லாகீ, யேதிலார் தகதடக் கொள்வாய். களி சிசும், உபகைதைய மன்ற பெரி தென்றே னாயிதா, யைய பிதிந்த கணககணி மென்றுவேமெற், றொய்ய வெழுதுகோ மந்தென்றும் யாயிதா, உசுப்பற கைகக யிருத்தமோ கீபெரிது, மையிலை மல்தா விக்கென்றேன் கறையவாய், சொல்லிய வாறெல்லா ம் மல மென்பெயாப்ப, வல்லாகதான் போலப் பெயர்கதா னவளைகீ, யாயர் மகளி சிவல் தைத் தெழைதயும். மாயு மரிய வரைத்தியின் யாணுற்ற, சேயுநகசகைகுவை மன்” (கவி. ௧௧௧.) இது தலைவிரவியை ஏ. சிரமயும் வந்த ஒரு பொருளுகலாகுது. “ஆழி வெணடுவேவ” (கவி. ௧௨) என்னும் பாட்டுத் தலைவிரவியின்வாறுவந்தது. பாவகை சிதைத்தன வந்துழிக்காண்க. “வெண் பழடிச்சொற் பொருவகைசிறைத்தலுக் கொள்க. அவ்வாண்கு மிசரக் சிதைத்தன மூக்காவத்தார் கூறுகின்ற மலாசெய்யுளாய். இனி யிக்கூறத்தா கூறும மலாசெய்யுளும் பாவகை சிதைவின்றேனும். “கவி. ௧௧௨. ௧௧௩” ஆகிய பெருந்திணைப்பொருளாக வின் அதனைக் கவிவெண்பாட்டென்று கோலும். மேலந் குத்திரத்தாற் கூறுங் கவிவெண்பாட்டிசுக்களும் பெருத்திணையாயும் வருதலின்; இதுனை வெண்பாவெளிற் றொக்காப்பியளுந் கவிவெண்பாப் பெருத்திணைப்பொருளான்வாராதென்றுகொள்க. “வெண்பா விதியான் விரவுறுப் பின்றித், தன்பா வகையொய் பொருத்தய பொருளே, யொன்றுவிளைக் திர விறுதித் தாகும்” என்று இசைதாறுணம் இவ்வாதேயோதிக கொசு சகசு செய்யுளுள்வென்றார். இதனுள் விரவுறுப்பன்றியென வேண்டாது கூறியவதனில் விரவுறுப்புடையது வேறுபொருள் வினையாதெனவும், விரவுறுப்பில்லாது வேறுபொருள் விளைத்து இறுமெனவும் அவ்வாதே விரவுறுப்பில்லாக் கவிவெண்பாட்டும் வேறுபொருள் விளைக்குமென ஈண்டுக்கூறி விரவுறுப்புடையது “வெண்பாவியலான் வெளிப்படத்தோன்று”மென்று மேலைக்குத்திரத்தாற் கூறுகின்றார். (கவி. ௧௨)

1 அகத்திணையியல் ௫௩.

கருசி தீரவும் போக்தும் பாட்டிடை மிடைநத
மைஞ்சி ரடுக்கிய மாறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா வியலான் வெளிப்படக தோன்றம.*

இது மேல் வெளிப்படுபொருட்டெனப்பட்ட கவிவெண்பா விவரம் புடைமையின் வேறுவேறுகூறுகின்றது.

இ-ள். தரவு...தும் எ-து தரவிற்கும் போக்கிற்கும் இடையன் பாட்டாகிப் பயின்றும். இது...யும் எ-து. வேறுசுற்றவொருசீரிலை யளவடியோடடக்கிக்கூற இஞ்சி...யும் ஆறு...யும் எ-து தவ்வாதே யிருசிரடுக்க ஆறுசீர் பெற்றும். வெண்...யும் எ-து வெண்பா வெண்பட்ட வழப்பினியற்கை சிதையாமற் பொருள்புட்பட்டத் தோன்றும் எ-று.

எனவே தரவும் போக்தும் முற்கூறியவா... ருன்னும் பின்னும் சிந்தனும் சுரிதகமையின் மகவலா வெண்டையுமா...வருதலும் தவை தனிச் சொற்பெற்றும் பெருதும்...தரவு... கொள்க. பாட்டிடைதற்கும் போக்கினைத் தரவோடு முற்கூறியது தரவியது சீரானது மாறுபோல் வெள்ளைச் சுரிதகமும் ஒரோவழிச் சீரானியமென்றாகு. உ-ம், “கயந்தலை மாறுவர்” (கவி. அ.ப.) என்னும் வருதக்கலியுள் “ஐயவென, காதிர்கணர்குழை வாங்கிப் பெயர்தொறும், போதில் வறுங்கூச்சற் கொள்வதை கன்னையா, மேதிலார் கண்காய நுகரை வியன்மார்பிற், நகுதேர் வண்டின் கிளபட்டத் தையிய,

* எ-து, தரவாகிய வறுப்பா, கரிதகமா...வறுப்பும் ருதலு ருடிவும் வருதலின் இடைவந்து கோன்றியும். எ-று. உம்மையான் வாராதும் என்ற கொள்க. ஆறு மெய் பெற்றும் எ-து, தரவு, தரவிகை, தனிச் சொல், சுரிதகம், சொற்சீரம், ருடுக்கியவென்னு மாறுமப்பினையும் பெற்றும். எ-று. உம்மையார் பெருது மென்று கொள்க. வெண்பா..... தோன்றும் எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட வழப்புக்களையுடைத்தாகியும் இலதாகியும் வெண்பா வியல்பினுற் புட்பட்டத் தோன்றும் எ-று. புட்பட்டத் தோன்றுதலாவது, எண்டியறுப்புக்களில் வெண்பா மிகுதல். இன்னு மிதனானே பிறபாவடிசளும் வந்து வெண்பாவியல்பினுள்முடிதலுக் கொள்க. “ஆறு மெய் பெற்று” மென்பதற்கு அராகமென்னு மூன்றுமூப்பைக் கூட்டி, முடுகியலென்னு மூன்றுமூப்பைக் கழித்து, உரைப்பது மொன்று. உ-ம் தரவு, குறிஞ்சிக்கலியுள் “காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவா, டரமரைக்கண் புதைத்தஞ்சித் தளர்த்ததலோ டொழுக்கலா, னீணாக நயம் பைந்தார் தயங்கப்பாய் தருளிணற், பூணாக முறத்தழீஇப் போத்தா னகலகலம், வருமுலை புணர்த்தன வெண்பதன லென்றேழி, யருமழை தரல் வேண்டிற் தருகிற்கும் பெருமையளே” இது தரவு; இதனுள் இரண்டா

கோதை பரிபாடக் காண்டி” எனத் தேமாயா விரிந்தது இனிப் பாட்டினைப் போக்கின்பின்வைத்ததனாற் போக்குப்போ னாற்சீரா னிமம்பாட்டும் வருஞ் சிறுபான்மையென்றுகொள்க. ௨-ம். “கரந்தாக்கே யின்றோய் செய்யுமற் றீதே, பார்த்துணக்கிற்பனைத்தோளான் பண்பு” (௧௭.௧௧௧) எனவரும். இங்குணம் வைப்பவே வருகின்ற ஐஞ்சீரெக்கலார் ஆயமெய் பெறுதலும் இப்பாட்டின்கணன்றி யோவாவாயின. ஆதனை யீற்றுக்கண் வைத்ததனானே மேற்குமறு கொண்கமு- ௩-வாம் போக்குநின்றி யிப்பாட்டுரிடைத்தும் வருமென்பதாம் இவ்வகிசாரததார் கொள்க. மெய்யென்றதனான் அடுக்குஞ்சீ ரதன் முதநிலை இயதயிலும் வருமென்று கொள்க. இயற்கைசிலைதமாமற் றொன்றுமெனவே கூட்டளையு கூட்டளையலிவதுமென்ற வெண்பாலிவக்கண டாண்டி. சிலைதமாமையருமென்றாராம். வெளிப்படவென்றதமாமற் றொலிராவிக்ருதலும் கொள்க. தாவம் போக்குமென்ற ௨-ம்மையகி னண்ணாமையகி ஒழிந்த முன்றும் இறந்தது தழீஇய எசுவம்மை. காவெண்பாடகத சாநிதியின்றி விட்டழப்பாயும் வருமென்றல்நீ, “சான்றலிர் வாழியோ னான்றலி மென்றும், பிறர் கொடியு தந்நோய்போற் போற்றி யறனரகம், சான்றலிர் கெடுவாக் கடனாளு ல்வலிருந்த, சான்றி குமக்கொண தரிவழப்பென் மான்ற, துளியிடை யின் னுப்போற் றேன்றி மொருகதி, மொளியே டிருவெண்ணைக காட்டி யளிய

மடி னையஞ்சீரான் வாசதே கலலுர்தான், னை லீதனைத் தகிற்பகையுண்டியக்கும், வரணு புசியு மெய்யினை ல்வவரைத், தேனி விரிவுலென வேணியிழைத்திருக்கும், னை னவன் னவன்” இச்சுறுளி முதற்கணின் றது கூன். “சிறுகுடியீழே, வள்ளி யிழ்வீழா வவரைநகைத் தேன்றோடா, கொல்லை குரல்வாகுகி யீழே மலைவாணை, ரல்ல புரிந்தொழுநக லான்;” இது னுள் முத வரசிரிய வடி. “கரந்தள் கடிக்கமுந் கண்வாகு கிருஞ்சிலம்பின், வாங்கமை மென்றோட குறைய மடங்களிர், தாம்பிழையார் கேள்வற் றொழு தெழலாற் றம்மையருந், தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்;” இவை மூன்றுங் கொச்சகமெனப்படும. “வெணவாகு;” எனிச்சொல் “அறத்தொடு நன்றேனைக் கண்டு திறப்பட, வெண்ணையாக் குய்ததுரைத்தான் யாய்;” இது வெண்ணைச் சரிதகமாகி யிடைவந்தது. “அவரும், தெரிகளை நோக்கிச் சிலைநோக்கிக் கண்ணேந், தொருபக வெல்லா முருத் தெழுந்தாறி, யிருவர் கட் குற்றமு றில்லையா வென்று, தெருமந்து சாய்த்தார் தலை; தெரியியாய் நீயுந் கேளும் புணர, வரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து, குரவை தழீஇ யா மாடக் குரவையுட், கொண்டு றீலை றி னை;” இவையாண்டுக் கொச்சகம். “நல்லாய்;” தனிச்சொல். “கண்ணு டலைவரு மெல்லை நம் மலைத், தந்நாண்டாந் தாங்குவா ரென்றோற் றனர்கொல்;” இது பேரொண். “புனவேக்கை தாதுக்கும் பொண்ணறை முன்றி, னைவீற் புணர்ச்சி

னென், னெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்சொண்டுத் துஞ்சே, னணியலங் காவி
ரைப் பூவோ டெருக்கின், பிணையலங் கண்ணி நிலைந்து மணியார்ப்ப, வேங்
கிரும் பெண்ணை மடவூர்ந்தெ னெவ்வநோய், தாக்குத நேற்றூ விடும்பைக்
குயிர்ப்பாக, வீங்கியை மாதர் திறத்தொன்று நீக்காது, பாடுவென் பாய்மா
நிறுத்து; யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையிலேப்ப, மாமேவி நன்று
மடல்புணையா நீந்துவேன், நேமொழி மாத ருநாது தர் இய, காமக் கடலகப்
பட்டி; உய்யா வருநோய்க் குயவாகு மைய, ஹரி இயா எத்தவீம் மா; காணுந்
மெள்ளக் கலங்கித் தலைவாதே, னுண்ணெழின் பூரநி யுடைத்துள னழித்தரு,
மாணிழை மாதா னேளமெனக் காரை, தானையான் வந்த படை; காமக்
கடும்பகையிற் நேனநிநேரூர்ச் சேம, மெழிநூத வீத்தவீம் மா; அகையெரி
யானுதென் னுருயி மெஞ்சும், வகையின னுள்ளஞ் சுடுதருமன்சே,
முகையேரிலங்கெயிற் தின்னைசை மாதர், தகையார் நலைக்கொண்ட நோய்;
அழன்மன்ற காம வருநோய்குடின பன்ற. நோடையீத்தவீம் மா; ஆககதை,
அறிந்தனி மாயிற் சான்றவீர் தான்றவ. மெய்நூத துறச்சுத்தின் வழிஇ
யான்றே, ருள்ளிடப் பட்ட. வாசகம் பெயர்த்தவ, ருய. நிலையங்க முறிஇ
யாங்கெண், துயர்நிலைநீர்த்த ஹந்தலேச ச. லே” (கலி. ௧௩௬) இது தா
வும் போக்கும் பாட்டிடை நிலைபுத கலிவெண்பாட் டாசிரியசுகராதகத்
தான்வந்தது. இவ்வாறே மெள்ளைச்சுரிதகத்தான்வருவனயங் கொள்க.

நடக்குமா மன்றே, கணவீற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாகசே, கணவீற் புணர்ச்சி
கடிதுமா மன்றே; விண்டோய்கு னொடனு நீயும் வதுவையுட், பண்டறியா
தீர்போற் படர்கிறீர் மற்கொலோ, பண்டறியா தீர்போற் படர்கீர் பழக
சேண்மை, கண்டறியா தேன்போற் கமக்கற் பென் மற்கொலோ;” இவை
யிசண்டுத் தாழிசை. “மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணாமற், கையார்
புதைபெறுஉங் கண்ணுங் கண்ணோ;” இது பேசெண் “என்னையன்,
நின்கண்ணுற் காண்பென்மன் யான்; கெய்த லிதமுண்க கணின்கலை தென்
கண்மன்;” இதுவுக் கொச்சகம். “எனவாங்கு” தனிச்சொல். “நெறியறி
செறிகுறி புரிநிரி பறியா வறிவனை பூதநீ இத், தகையிரு தொகைவகை
யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக, வேய்புரை மென்றேகுட் பசிலையு உம்பலு, மாயப்
புணர்ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச், சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன், பூவெழி
லுண்கணும் பொலிகமா வினியே.” (கலி. ௩௬) இது சுரிதகம். இதனுள்,
முதலடி யறுசீர்முடுகியல், பிண்டாவ தைஞ்சீர்முடுகியல். இது, இவ்வாறு
வருவன கொச்சக்கல்ப்பாவெண்ப்படும். ஒத்தாழிசைக்குத் தாழிசையா
கியவுறுப்பு மிக்குவந்தாற்போற் கொச்சக்கல்க்கும் வெண்பாவாய்
வுறுப்பு மிக்குவருமெனக்கொள்க. இனி யீண்டோதப்பட்ட வுறுப்புக்கள்
குறைந்தும், மயங்கியும், மிக்கும் வருபவை கலித்தொகையுட் கண்டு
கொள்க. ௭-து. உரையாசிரியருரை.

ஈ கண்டவீ ரெல்லாக் கதுமென் லுநதாங்கே, பண்டறியா தீர்போல நோக் குவீர் கொண்டது, மாவென் றுணர்மின் மடலன்று மற்றிவை, பூவல்ல பூனை யுழிஞையொ டியாத்த, புனவரை யிட்ட மயங்குதார்ப் பீலி, பிடியமை றாலொடு பெய்ம்மணி கட்டி, யாட்பொன் னவிரேய்க்கு மாவிரக் கண்ணி, நெடியோன் மகனயந் துகந்தாக் கீனைய, வடிய வடிந்த வணப் பினென் னெஞ்ச, ரிமய விடைக்கொள்ளுஞ் சாய லொருத்தி, கடியுறை காட்டிய செல்வேன் மடியன்ர், னன்னை லெருவனென் யான்; என்னு னும், பாடெளிர் பாய வம் வல்லைன் சிந்தானகே, யாடெளி லாடலு மாற் றுகேன் பாடுகோ, வென்னு ளிட்பை சணர்க்கு மருந்தாக, என்னுத லீத்த லீம்மா; திங்க ளாவுநிற் றீர்க்கல்வா ராய்ணூர், தக்காகல் தாடுவரீர் காண் தவ ரின்காய, லொண் டொடி லொண்டுகிற் றட்டவென் னெஞ்சநோய், கணடுங்கண் னெண்டாநில யூ, உகந் தனைத் தைக் காயடி யுயிரசெருக் தும், பாம்பு மடவப்படி லுடியும் உயுகசுண வணலெதரன் னையாபாலான் செய்தவிக மாய, முண்டாது முண்டாநில யூ, வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக் கரைந்நு, ரஞ்சலென்ருல முயாபயண்ட னான்சீர், செற்கதோ முறுவ லான் செய்தவிக் காம, மந்தது மறியாநில யூ, ஆங்க; என்க ண்டிம்பை யறியினே னுங்கட், டெருளுற நோக்கித் தெரியுங்கா லின்னு, மருளுற நோயொடு மயம் ரகல, வீருளுறத் கூந்தலா னென்னை, யருளுறச் செய்து மக் கறனுமா றதுவே” (கல. ௧௪௪) இது ‘பாடெளி’ லென்றும், ‘ஈ ஆடெளி’ லென்றும் எதுவாகியயைந்த துளவடி ‘என்னுனும்’ என வேறுநின்றசீரோ டுங்கடி யைஞ்சீரடுக்கிற்று. இசனுள் ‘ஆங்க’ எனத் தனிச்சொல் வந்தது. “காராய் பெயாத” (கல. ௧௪௬) என்னு முன் லைப்பாட்டுக் “இவடான், ரிருந்தாக் கமட்டின னேலைத் தோன்வீசி, வரிக்கடி வட்டி தழீஇ யரிக் குழை, யாடந் தகையள் கழுத்தினும் வால்தி, னுண்ணிதாத் தோன்று துசப்பு” என்ன றுஞ்சீரடுக்கியும் “இவடான், வருந்தகோய செய்திறப்பி னல்லான் மருந்தல்லன், யார்க்கு மணக்காதல் சான்றென் றாப்பெண் டிர், மாங்காய் நறுக்கடி கூட்டுவேம் யாங்கு, மொழிநின் கினையொடு போ வென்று தத்தல். கொழுக்கைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும், வாயி லடைப்ப வரும்” என ஐஞ்சீரடுக்கிய சுரிதகத்தானும் வந்தது. “துரிதி னிற்றேன்றிய யாக்கை பரிபுதாம். வேட்டவை செய்தாங்கே காட்டிமற் றுக்கே, யறம்பொரு ளின்பமென் றம்மென்றி லென்றன், நிறஞ்சேரார் செய்யுந் தொழில்க ளறைத்தன், நணிக்லைப் பெண்ணை மடலூர்த்தொருத்தி, யணிலைம் பாடி வறற்கு; ஓசொருகா லுள்வழியா ளாகி சிறைமதி, நீரு ணிழந்

போற் கொளற்கரியள் போரு, எடன்மாழே வர்ற்றவே நென்னை மடன்
 மாமேன், மன்றம் படர்வித் தவன்; வாழி சான்றீர், பொய்தீ ருலக
 மெடுத்த கொடியிசை, மையறு மண்டலம் வேட்டனள் வையம், புரவூக்கு
 முள்ளத்தே நென்னை யரவூக்கு, மின்னா விடும்பைசெய தாள்; அம்ம
 சான்றீர்; கரந்தாக்கே யின்னோகோய் செய்யுமற் றில்தோ, பரந்த சுணங்கிற்
 பணைத்தோளாள் பண்பு; இடியுரிழ் வானத் திரவிருள் போழுக, கொடி
 மின்னாக் கொள்வேனென் றன்னள் வடிநாவின், வல்லார்பூற் சொல்வல்லே
 நென்னைப் பிறர்முன்னர்க், கல்லாமை காட்டி யவன்; வாழி சான்றீர்;
 என்றாங்கே, வருந்தமா ளுந்தாமழகின்கட் பாடத், திருந்திழைக் கொத்த
 கிளவிகேட் டாங்கே, பொருத்தாதா ட்பொவல் வழுது கருந்திரை, போலக்
 கொடுத்தார் தமர்” (கலி. 439.) இன்னும் “வாழி சான்றீர்,” “அம்ம
 சான்றீர்” என சுற்றுக்கண்வந்தசீர்களை முதவடிக்கட் பொருள்முடிய
 மாறுகட்டி ஐஞ்சேரடுக்கியாற் சடுக்க அறுசீரா னவ்வாறுவந்ததாய். இதற்கும்
 அறுசீரடுக்கியும் எனக் கூட்டிப் பொருளுரைக்க. என்றாங்கு, தனிச்சொல்.
 “புரிவண்ட” (கலி. 432.) என்னும் பெய்தற்கலியுள் “புரிவண்டபுணர்க்கி
 யுள்” எனக் கவித்தனையும்வந்து “பல்லாரா மாத்திரை, யருகுவித்
 தொருவரை யகற்றலிற் தெரிவார்கண்” எனவும் (“இனைந்து கொந்தமுதன
 னினைந்து நீயிர்த் தனன்” எனவும் இயற்சீர்நிரையாயன்றியும் பாவேறு
 பட்டு “எல்லையு மிரவக சழிந்தனவென் தெண்ணி யெல்லிரா, கல்கிய கேள்வ
 னிவன்மன்ற மெல்ல” என ஐஞ்சீரடிவந்த வென்னைசு அரிதகழும் பெற்ற
 கல்வெண்பாட்டு. முற்கூறிய சொற்சீரடிக்கண் டைஞ்சீரும் அறுசீரும்
 யடுக்கின என்றுணர்க. இதற்கு இசைசீரகளை விதந்தோதவே கவிக்கு
 கோந்த சொற்சீரடி ஒத்தாழிசைக்கும் இதன்முற்கூறிய கல்வெண்பாட்டிற்
 கும் வாராவென்றுணர்க. இதற்கினமாய முடுகியலும் அவ்விரண்டிற்கும்
 யாராமை கொள்க. இவற்றிற்கு வரையரை அம்போதாங்கத்திற் கோதிய
 வரையறையே வேறின்றென வுணர்க. இனிப் பலவறுப்பினிற் யவ்வாறு
 ஒருபாட்டே வரிண் அதனை வெண்கலியென்பாரு முளர், துற்றைற்பது
 கலியுள் அவ்வாறுவருவன இன்மையின் அது சான்றோர் செய்யுளொடு
 மாறுகொள்ளுமென மறுக்க. தாமும்படாமையின் இடைநிலைப்பாட்டென்
 னாதேயுந் துள்ளலுள் செப்பலும் என்னு மிருவகைக்கொச்சகமும் ஒருங்கு
 வாராமையிற் கொச்சகமென்னும் பேர் கொடாதும் பாட்டென்றார்; அதனை
 வெண்பாவியலான் வெளிப்படவருமெனவே வென்னைக்கொச்சகமென்ப
 பதும். ௪-து.

கருமி. பாசிலை வலையே கொச்சகக் கலியென
நானில் புலவர் துவன்றறைந் தனரே.*

இது கிறத்தமுறையே அகநிலைக்கொச்சகக்கலி கூறுகின்றது. மேற் பாவியின்றிலைவகையான் கொச்சகக்கலியாமென்று துலறிந்த சூசிரியர் கூறித்துணிந்தனர் எ-று.

அறை-துணித்தல்-“அறைக்கரும்பு” (பொருந். ௧௧௩) போல. பாசிலை யென்றது மே லொருபோகெனக்கூறிய கொச்சகப்பாசிலையை நோக்கிற்று, அதுவுஞ் கொச்சகமாதலின். துணித்தன ரென்றதனால் அதிகாரத்தாற் கேட்படக்கூறிய “தாவின் றுத்த தாழிசை பெற்றும்” (செய். ௧௪௧) என்ற தொன்றையுமே துணிந்து மாற்றியொழிந்தன பாவியின்றவகையான் இவ் வகநிலைக்கொச்சகமும் வருமென்றுணர்க. எனவே பாணிப்பாட்டுப்போல வெளிப்பட்டு அகநிலைக்கொச்சகம் வாராவென்றாராம். வகையென்றதனால் அதிகாரத்தானின்ற கலிவெண்பாவின் க பாசிலையுஞ் கொள்ளப்படும். அது கொள்ளுநகால் மூன்றிற் சூத்திரத்திற்கூறிய சிலையெல்லாக் கொள்ளப் படும். † “ஒருபொருணுதலிய” (செய். ௧௫௨) என்றுஞ் சூத்திரத்தினிலை கொள்ளலாகாதென்றுணர்க. எனவே ஒருபொருணுதலாது வெளிப்படத் தோறாக் கலிப்பாட்டினுறுப்பொத்துத் தாவும் போக்கும் பாட்டும் இடை மிடைந்தும் பாட்டுக் கொச்சகமாயும் அவையையஞ்சீரும் அறுசீருமடுக்கி வருதலுமெல்லாக் கொள்ளப்படும். இவ்வாறுவந்தன வெண்பாவிற் சிதைத்து ஒசையும் பொருளும் வேறுகலிற் கொச்சகமென்றார். தாவினைந்து வாராது யாப்பின் வேறுபாட்டு ஒருதரவே வந்தாற் கொச்சகமென்றலுங் தா வினைந்துழிச் சரிதகம்பெறுதலும் வேறுகலிற் கொச்சகமென்றார். தா வினைந்து தனிசொல்லுஞ் சரிதகமு முடன்பெறுதலும் எல்லாம் யாப்பின் வேறுபாட்டகொச்சகமென்றலும், ஒத்தாழிசை மூன்றடுக்கிலு மவற்றின் வேறுபாடறிந்து கொச்சகமென்றலும், தேவபாணியாகாதவழிக் காமப் பொருள்பற்றிவாராது அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னு காண்கும்பற்றிப் பொருள் வேறுபடவந்தன கொச்சகமென்றலும், பாவேறுபட்டன கொச்சக மென்றலும், பிறவும உணர்வோரே துலறிபுலவர்; அல்லாதார் தூலுணரா ரென்பதறிவித்தற்கு துணவில்புலவரென்றார். எனவே கொச்சகக்கலியுள் ஒருசாரானவற்றை இனமென்பார்க்கு அவை அவ்வப்பாக்களுள்வரின் இவ் வகையே கொச்சகமெனல்வேண்டும் அது பொருந்தாதென்றவாறாயிற்று. உ-ம். † “செவ்விய த்விய சொல்லீ யவற்றொடு, பைய முயங்கிய வஞ்ஞாண் தவையெல்லாம், பொய்யாதல் யான்யாக் கறிகோமற் றைய, வகனகர்

* எ-து, பாசிலை வகை யுணர்-ந்து. (இதற்கு உரையாசிரியருரை யேட் டிலீல்லை.)

கொள்ளா வலர் தலைத் தந்து, பகன்முனி வெஞ்சுர முன்ன லறிந்தேன், மக னல்ல மன்ற வினிது; செல்வினைச் சென்றீர் செய்யும் வினைமுற்றி, யன்பந மாறியா முன்னத் துறந்தவன், பண்பமரிதிரோ வென்று வருவாரை, யென் றிறம் யாதும் வினவல் வினவிற், பகன்ன் விளங்குகின் செம்மல் ஈதையத், தவலருஞ் செய்வினை முற்றும் லாண்டோ, ராவலம் படுதலு முண்டு” (கலி. ௧௧) இது தாலிணைக்கொச்சகம். கொச்சகம் வெண்பாவாயும்வருதலானுக் தாழிசையோடு தொடராதவருதலானும் இவை கொச்சகமாயிற்று. ஒரு பொருணுதலி யிவ்வாறுவரினும் கொச்சகமென்றுணர்க. “மாமவர் முண்டகத் தில்லையோ டொருகருடன், காண லணிக்த வ்யாமண லெக்கர்மேற், சீர்மிகு சிறப்பினென் மாமுதற் தகைத்த, கீர்மலி கரசம்போற் பழநதுங்கு முடத்தாமழைப், பூமலர்ந் தவைபோலப் பள்ளெஞ்சு துறவைகேள்; ஆற்றுத லென்பதொன் தலந்தவர்க் குதவுதல், போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை, பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுத, லண்பெனப் படுவது தன்வினை செருமை, யறிவெனப் படுவது பேசையார் சொன்னேன்நல், செறிவெனப் படுவது கூறியது மருமை, நிறைவெனப் படுவது மறைபிற ரறியாமை, முறையெனப் படுவது சுண்ணேயா துயிர்வெளவல், பொறை யெனப் படுவது போற்றாமைப்பொறுததல், ஆசையை யறிந்தனி ராயினென் றேழி, நன்னுத னலணுண்டி துறத்தல் கொண்ச, தீயா லுண்டோர் கொள் கலம் வரைதலி, னின்நலை வருத்தியா கியாஞ், சென்றனை களைமோ பூண்க சின் தோ” (கலி. ௧௩௩) இது தனிச்சொல்லன்றி யாகிரியச்சுகரிதகம் பெற்ற தாலிணைக்கொச்சகம். “ரின்றொளி சவீரந் தடைபோழும் பெயலே போற், பொன்னகைத் தைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்சுப், பொழிவ்டை யிட்ட கமழ்நறும் பூங்கோதை, யின்னகை யிலக்கெய்ற்றுத் தேமொழித் துவர்ச்செவ்வாய், நன்னுதா னினக்கொன்று கூறுவாங் கேளினி, நில்வென சிறுத்தா னிறத்தே வந்து, துதலு முகணுக் தோளுங் கண்ணு, மியலுஞ் சொல்லு நோக்குடி கினைஇ, யையேயந் தவறு பிறையு மன்று, மைதீர்ந் தன்று மதியு மன்று, வேயமன் றன்று மலையு மன்று, பூவமன் றன்று கிளையு மன்று, மெல்ல வியலு மயிலு மன்று, சொல்லத் தளருங் கிளியு மன்று; எனவாகரு, அனையன பலபா ராட்டிப் பையென, வலையர் போலச் சோர்பத னொற்றியென், னெஞ்சு அநகிழ்த்த செவ்வி காணூஉப், பூலையர் போலப் புன்க னேக்கித், தொழலுந் தொழுதான் றெழுலுந் தொட்டான், காழ்வரை நல்லாக் கடுக்களி நன்றேன், நொழுஉந் தொழு மவன் றன்மை, யேழைத் தன்மையோ வில்லை தோழி” (கலி. ௧௩௫) இது தனிச்சொல்லும் ஆசிரியச்சுகரிதகமும்பெற்ற தாலிணை. “வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வெழுக்கத்தா, னல்லாற்றி னுயிர்காத்து நடுக்கறத் தான்செய்த, தொல் வினைப் பயன்றுய்ப்பத் துறக்கம்வேட் டெழுந்தாற்போற், பல்கதிர் ஞாயிறு

பகலாற்றி மலைசேர, வாளுது சுலுழ்கொண்ட வலகத்து மற்றவ, னேனையா
 னளிப்பான்போ ல்கலிருண் மதிசீப்பக், குடைசிழ லாண்டோற்கு மாளிய
 வருவாற்கு, ரிடடகின்ற காலம்போ லுறுத்தந்த மருண்மலை; மாலேகீ,
 துவறத் திறந்தாரை களைத்தலிர் சுயமபூத்த, போதுபோற் குலந்தவென்
 னெழினல் மென்ளுவா, யாயசிறை வண்டார்ப்பச சினைப்பூப்போற் றகா
 விட்ட, காதலர்ப் பணர்ந்தவர் காரிகை கடிக்கல்லாய்; மாலேகீ, தையெனக்
 கோவலர் தனிக்குழ லிசைகேட்டிப், பையென்ற நெஞ்சுத்தேம் பக்கம்பா
 ராட்டுவாய், செவ்வழியாய் கம்பண்ண கிளவியார் பாராட்டும், பொய்தீர்ந்த
 புணர்ச்சியுட் பதாங்கு கடிக்கல்லாய்; மாலேகீ, தகைமிக்க தாழ்சினைப் பதி
 தேர்ந்து புனனார்ப்பப், பகைமிக்க நெஞ்சுத்தேம் பன்மைபா ராட்டுவாய்,
 தகைமிக்க பணர்ச்சியார் தாழ்கொடி ஊழலிலை, முகைமுகை திறந்தன்ன
 முறுயலுங் கடிக்கல்லாய்; எனவாகுது, மாலையு மலரு நேளு தெய்விய,
 நெஞ்சமு மெஞ்சுமற் றில்ல வெஞ்சி, யுள்ளா தகைமந்தோ ருள்ளு, முள்ளி
 லுள்ள முள்ளுளுவந்தே” (கல-௧௩௮) இது “கடைகலின் நெழுமுது மான்கென்
 கினவீ” (செய. ௧௩௫) என்னுரிவகணஞ் சிறையு இடையிடை சொற்
 சேடி பல்வருதலின் ஒத்தாழ்சைவாகாத எண்ணிடையிட்செ தின்னக
 குன்றிய சொச்சகமாயிற்று. இனி “அகனூலும் மயங்கியோரே”
 (கலி. ௧௧௬) “எல்லிடை தொட்டகார” (நெடி ௬௮) இவையும் இவ்வாதே
 வந்தன. இனி யாப்பின் வேறுபடவந்த “அருளாகாத காட்சி” (கலி. ௧௨௦)
 “கயனும்வாய்கையும்” (கலி-௧௩௦) என்பனயம் ஒசுதும். இனிப் பல்வகுதிப்
 பொருட்டொ டராய அறமபொரு ளின்பம வீடுன்பன் வராய்ப் பொருள்
 வேறுபடவருந் தாய்கொச்சகம் பின்னுள்ளோர்சொய்து கீந்தாமணி முதல்
 பன்வாம். “கொடியவவ கோட்டவ நீரின்றி நறமபெறப், பொடியமுற் புறந்
 தந்த பூவாப்பும் பொலுகோதை, தொடிசெறி யாப்பமை யரிமுன்கைப்
 பணைத்தோனா, யடியுறை யருளாமை யொத்ததோ ளினக்கென, காந்தநா
 றிருக்கூந்த வெஞ்சாது நனிபற்றிப், பொலம்புனை மகரவாய் நுங்கிய சிகழி
 கை, நலம்பெறச் சுற்றிய குரலடை யொருகாழ், விரண்முறைச் சுற்றி மேகக்
 கலு மோந்தன, ன்ருஅ வலிழந்தனைவென்மென்விரற் போதுகொண்டு,
 செருஅச் செங்கண் புதைய வைத்துப், பருஅக் குருகி னுயிர்த்தலு முயிர்த்
 தனை, நெய்யி லின முல யினியன் னசையந்த, தொய்யலந் தடக்கையின்
 வீழ்ப்பிடி யளிக்கு, மையல் யானையின் மருட்டலு மருட்டினன்; அதனால்,
 அல்லல் களைந்தனை நேழி நன்னக, ரருககடி நீவாமை கூறி னன்மறன,
 கிண்டொடு குழ்வ நேழி நயமபுரிந், தின்னது செய்தா ளிவளென, மன்னு
 வலகத்து மன்னுவ து1புரைமே” (கலி-௧௩௪) “அதனால்” எனத் தனிச்சொற்
 பெற்று அடக்கியலில்லாக்காரி தகததோடு அடிசியிந்தோடிற்று. “பான்

1 புகழே என்பதும் பாடம்.

மருண் மருப்பி னூல்புரை பாவடி, யீர்நறுந் கமழ்கடாத் தினம்பிரி
 பொருத்த, லாறுகடி கொள்ளும் வேறுமலம் படர்ந்து, பொருள்வயிற்
 பிரிதல் வேண்டுமென்னு, மருளில் சொல்லு நீசொல் லீனையே, நன்னர்
 நறுதத நயந்தனை நீவி, கன்னிற் பிரியலெ னஞ்சலோம் பென்னு, நன்னர்
 மொழியு நீமொழிந் தனையே, அவற்றுள், யாவோ வாயன மாதனை மகனே,
 மீழவரின்தோ மென்னுத பொருடான், பழுவீனை மருங்கிற் பெயர்பு பெயர்
 புறையு, மன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் கன்னின், நிமைப்புலவரை
 வாழாண் மடவோ, னமைக்கவின் கொண்ட தோளினை மறந்தே” (கலி.
 ௨௧) “அவற்றுள்” என ஐஞ்சொடிவந்து தனிச்சொல்லும் அடக்கியலுரின்றிச்
 சுரிதகம்பெற்று அடிநிலிர்கதோடிற்று; “அகன் ஞாலம் விளகரும்” (கலி.
 ௧௧௧) கொச்சகவொருபோதோடு ஒப்பாயது. “மன்று பார்த்து, நின்று
 தாயைக், கன்று பார்க்கு, மின்றும் வாரார்” இஃது இருசீர் காண்கடித்தாவ
 கொச்சகம். “தஞ்சொல் வாய்கமை தேற்றி, யஞ்ச லீலமடம்பன் தகனந,
 வஞ்சர் வாரா சாயி, மெஞ்சர் கில்லா தேதாண்” இது முச்சீர் காண்கடித்தாவ
 கொச்சகம். “நீசலர் துற்றத துயிலா கெடுககருகுல், வாலல் சாந் யவரோ
 வலித்தமைத்தா, சாலார் கறகாகா னன்றிலகா னன்னககா, ஞாநவார்
 துற்றயா னுன்ன முகுவேனோ” இது நற்சொகாண்கடித்தாவகொச்சகம்.
 “கன்னி ஞாழந் கமழ்ப்புக காணல் காண்கண்ட, பொண்ணக கொடியைய
 யீன்றோ ரில்லை போலுமான, மன்னன் காக்கு மண்டேந் கூற்றம வரவஞ்சி,
 பன்ன தொன்று படைத்த. யாயி மெவன் செய்கோ” இஃ. தைஞ்சீர்நான்
 கடியான்வந்தது. இனி “துணவில்புலவ” மென்றதஞன் இதனைக் கோவை
 யாக்கி யெழுத்ததண்ணி யனவயறபங்கத்துச் செயவனவந் தாவகொச்சகம்.
 அவற்றுள் நேவெழுத்துவருவனவந் மகாச்சகாரம். உ-ம். “திருவனர் தாயகை
 சீர்வனர் காவிக சீசாந்லீலைக், குரு னன்றதே” (திருச்சிற்ற. ௧)
 “போதோ விகமபோ பதயே” (ஹே ௨) இவை பதினெழுத்பதினாறு
 மாய்வந்த தாவகொச்சகம். “சூயிலைக் கிலம்படிக்க கொம்பினை பளிக்
 கறையே” (ஹே ௨௦) “காணி கற்பகக கறறவர் நற்றுணை பாணொக்கல்,
 சீரணி மூதியே” (ஹே ௪௦) இவை யோரோவெழுத்துமிக்க தாவ
 கொச்சகம். “காண்பா னவாய்நாற் காதலன் காதலியின் னடவா கிற்ப,
 காண்பால் னாகுதலா னன்னுதறன் தேள்வன்முன் னடவா கிற்ப, வாண்
 பாண்மை குன்ற வயிலவே லவன் தனக்கு மஞ்சொ லாட்கும், பாண்பால்
 வரிவண்டு பாடு மருஞ்சாமும் பதுபோன் றன்றே” இஃது அதுசீர்நான் கடித்
 தாவகொச்சகம். பிறவு மன்ன. “இலக்கொளி வெண்மருப்பி னிட்டகை
 துங்கவொ சேந்தல் யானை, கலங்கரு செய்ந்நக் கதாஉந் கவனந் கடைவாய்
 சோசர், சிலம்பொழி குன்றனை கின்றது செய்வ தெவன் கொ லன்னாய்”
 இஃது அதுசீர்முன் தடிக்கொச்சகம். “தண்ணக் துறைவன் ஞர்மேற்

போன, வண்ண வண்டி வாரா, தந்தே, வண்ண வண்டி வாரா தாயிற்,
 கண்ணியு கல்லாதே காண்” இது நான்கடியாகிரியத்தன் இயதி முச்சீரான்
 வந்து யாப்பு வேறுபட்டது. “நிணங்கொள் புலாவுணங்கு முன்றினின்று
 பள்ளோய் புதறலைக் கீடாகக், கணங்கொள்வண் டார்த்துவாங் கன்னி நறு
 ஞாழல் கைய னூன்சு, மணக்கமழ் பூக்கானன் மன்னிமற் றுண்டோ, பணங்
 குறையு மென்ப தறியே னறிவேனெ னடையேன் மன்றே” (சிலப்-கானல்)
 இஃது சுற்றயலடி குறைந்தது. இந்நினைப் பாமயக்கத்திக்கும் எற்றுநிற்தலின்
 சுண்டுக்காட்டிற்று “அடியீ ரடியே” (செய-கா) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்
 கூறிற்றேறுமென்பது. இது ஒருபொருண்மேன் மூன்றடிக்குவருதலுங்
 கொள்க. “கோடல்விண்டு கோபமூர்ந்த கொல்லவாய், மாடுநின்ற கொன்
 றையேய் மெளவல்பூத்த பாங்கெனா, மாடுமஞ்சை உன்னசாய லாயவஞ்
 சொன் மாதா, யாடண்மைதா ிதரும்வந்து திரன்றுமே” இது நடுவீரடி
 நக்கது. “இரங்கு குயின்முடிவா வின்னிசையடி தெரு, வரங்க மணி
 பொழிலா வாடும்போலு மிளவேனி, வரங்க மணிபொழிலா வாடுமாயின்,
 மரங்கொன் மணந்தகன்றர் கெஞ்சமென் செயத திளவேனில்” | “வண்
 டொள் பூந்தார் வளங்கொன்றைத தான்றே” | “முச்சதரும்பிப் பைம்
 பொன் மலாநது முருகுயாக்குந் தொத்தருமடி கானற் துறையேக், துறைவங்
 தெமது தொன்னலு நாணு, நன்றவளையும் வெளவி சிறையற்ற னஞ்
 சேர்ப்பன்” இவை அடியும் அசையஞ் சீருநிடைமடகதிச் சிலவடி குறைந்
 தன. இவை யசையஞ் சீரும் அடிபடக்கீயும்வரும். “புண்ணீடி னின்றர் யார்
 தொ, வண்ணை காணின் வாழாளே தோயி” “மல்ல னூர விவலி வன்றூற், பல்
 பூங் கோதையின்” இவை அடியாய் சீருநிடைமடகதிச் சிலவடி குறைந்
 தன. “கொய்தினை காத்தவா குளவி யடுக்கத்தெம, பொய்தற் சிறுகுடி வாரளி
 யையாநலம்வேண்டின்” இது சுரடியாய் சீருநிடைமடகதிச் சிலவடி குறைந்
 தன. இன்னும் முற்கூறிய கொச்சகவொரு
 போகின்பகுதியாய் வேறுபட்டுவருவன வந்துழிக்காண்க. “வடிவடை நெடு
 முடி வானவர்க்கும் வெலற்கரிய, கடிபடுநறுமபைநகாரக் காவலர்க்குங் காவல
 னுங், கொடிபடு வரைமார்பிற் கோழியார் கோமானே; துணைவளைத்தோ
 ளிவண்மெலியத் தொன்னலக் கொடர்ப்பண்டாங், திணைமலர்த்தாராருமே
 விதுவிதற்கோர் மாறென்று, துணைமலர்த் தடங்கண்ணர் துணையாகக் கரு
 தாரே; அதனற, செவ்வாய்ப் பேதை யிவடிறத், தெவ்வா ருங்கொலி தெண்
 னிய வானே” இது தனிச்சொல்லுஞ் சரிதகமும்பெற்றுப் பொருள்வேறு
 பட்ட தாவீணை. இந்நிசை கலிவெ ன்பா யாழ்ப்பொத்துப் பாவேறுபடுவன
 வருமாறு. “ஒன்று, இரப்பான்போ வாவாநுஞ் கொல்லு முலகம், புரப்
 பான் போவ்வதோர் மதுகையு முடையன், வல்லாமை வழிபட் டொன்றறிந்
 தான்போ, அல்லோர்கட் டோன்று யடக்கமு முடைபன், இல்லோர் புன்ச

னீகையிற் தணிக்க, வல்லான் போல்வதோர் வண்மையு முடையன், அன்னு
 னொருவன் தன் னுண்டவை வட்டென்னைச், சொல்லுஞ்சொற் தேட்டி கடரி
 ழாய்ப்பன் மாணும்; சின்னின்று யமையலேன் யானென்னு மவனாயி, னன்னுள்
 சொ னம்புண்டல் யார்க்குமிங் கரிதாய், எனென்னுற் ற யிதாக்குமாங் குள
 கொல்லோ நறுததால்; அந்யாயநீ வருந்தவல் யானென்னு மவனாயிற்,
 மயியசே துணிகிற்றல் பெண்டிர்க்கு மரிதாயி, னளியரோ வெம்போல
 வீக்கிவன் வலைப்பட்டார்; வாழலேன் யானென்னு நீரீப்ப னவனாயி,
 னேவையு ரொண்ப்பலர் கூறுஞ்சொற்பழியாயிற், சூழுககா னினைப்பதொன்
 தறிகிலன் வருந்தவல், சூழுககா னறுததா னம்முனே குழ்குவம்; அவனா
 ணடப்பெயர்த் தமைக்குமாங் கொல்லாது, பேணின ரொண்ப்பதெல் பெண்
 மையு மன்றவன், வெளவி முயங்கு மாத்திரை வாவெனக், கூறுவேன்
 போலக் காட்டி, மறறவன் மேவெழி மேவாய் கெஞ்சே” (கலி-சஎ) இது
 ஒன்றெனவும் அவனெனவுஞ் சொர்ச்சூர தனிசகொல்லும்வந்த இடை
 நிலைப்பாட்டினுள் ஒன்றோடிடங்கு ஒருபொருண்மேல் மூன்றுவருதல்
 ஏத்தாழிசையாகாது கொச்சகமாய்க் கலிவெண்பாட்டினு ளேறியிற்று.
 வேனி லுழந்த வற்துயக் கோயசுளமு, வானீகரு வைய்ப்பன் வழககாத் தோர்
 நீர்க்கவாக, காணக் கூடத்தி நெனக் பகட்ப்பன் யானொன், றசாவுகோ வைய
 சிறிது; நீயே, செய்யீனை மருககிற் செலவயாக் தியாமுந்ன், கையுனை வல்
 வின் ளாணுளர் தியே, இவட் கே, செய்வுறு மண்டல மையாப் பதுபோன்,
 மையில் காண்முகம் பசப்பூ ரும்மே; நீயே, வினைமாண் காமுகம் வீக்கக் கட்
 டிப், புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிநியே; இவட் கே, கனைமா னீலன் காசெ
 திர்ப்பவைபோ, னினைகோக் குண்க ணீர்கல் ளாவே; நீயே, புலம்பிய லுள்ள
 மொடு பொருள்வயிற் செலீஇய, வலம்படு திநிசி வாய்நீ வத்யே; இவட் கே,
 பலங்கிதழ்க் கோடல் வீயுரு பவைபோ, ள்லககே ரெல்வலை சிவதயூ ருடமே;
 எனகின், சென்னவை யாவத்தி ிரினையவை நீரீப்பிற், தன்னலக் கூடை
 கொள்ளப் படுதலின் மற்றிவ, ளின்னுயிர் தருதலு மாற்றுமோ, முன்னிய
 தேஎத்து முயன்று செய்பொருளே” (கலி-எ) இது கலிவெண்பாவிற்கோதிய
 வறுப்பப்பெற்றதேனுற் தாவ வெண்பாவாய் ஒழிந்தன வெண்பாவன்மையிற்
 கொச்சகமாயிற்று. “காமர் கலிம்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவா, டாடுரைக்
 கண் புதைத்தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுதலா, னீனாக நறுத்தண்டார்
 தயங்கப்பாய்க் தருளிணற், பூரை முறத்தழீஇப் போதத்தா னகலகலம்,
 வருமுலை புணர்ந்தன வென்பதனா லென்றோழி, யருமழை தரல்வேண்டிற்
 தருகிற்கும் பெருமையனே; அவனுந்தான், ஏன் லிதணத் தகிற்புகை யுண்
 டியற்கும், வாணார்மதியம் வரைசேரி னவ்வசைத், தேனி னிருலென வேணி
 யிழைத்திருக்கும், காணக் காடன் மகன்; சிறுகுடியிளே சிறுகுடியியே, வள்ளி
 சீழ்வீழா வரையிசைத் தேன்றொடா, கொல்லை குரல்வகங்கி லீனா மலைவாழ்க்,

ரல்ல புரித்தொழுக லான, காந்தீன் கடிசமழுக் கண்வாக் கிருஞ்சிலம்பின், வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர், தாம்பியையார் கேள்வர்த் தொழுதெழலாற் றன்னையருக், தாம்பியையார் தாந்தொடுத்த கோல்; என வாங்கு, அறத்தொடு கின்றேனைக் கண்டு துறப்பட, வெண்ணையர்க் குய்த் துரைத்தான் யாய்; அவரும், தெரிகளை லேக்கிக் சிலைகோக்கிக் கண்சேக், தொருபக லெல்லா முருத்தெழுத் தாறி, யிருவர்கட் குற்றமு மில்லையா லென்று, தெருமந்து சாய்த்தார் சிலை; க்ளையிழாய் நீயுள்ன் கேளும் புணை, வரையுறை தெய்வ முவப்ப வவந்து, தூவை தழீஇயா மாடக் குாவையுட், கொண்டு சிலைபாடக் காண்; சிலவாய, கண்ணு யிலவரு மெல்லை கமர்மலைத், தந்நாண்டாக் தாங்குவா ரென் றொற் றனர்க்கொம்புபன வேங்கைத் தாதுரைக் கும் பொன்னரை முன்றி, கனவிற் புணை சுக வடக்கமாமன்றே, கனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாக்கே, கனவிற் புணைசுகி கடிது மாமன்றே; விண் டோய்கன் றொறுநீயும் வதுவையுட் பண்ணு மாந் சீர்பெற் பவா கிற்றிற் றந் கொலோ, பண்ட ரியா தீர்பெற் பவா கிற் பவநீசுணைவா, கண்ட ரியா தேன் போற் கரக்கிற் பென் மற்கொடுபெ ன்பை தவற் பெர் பன் பணவணி காணு மந், கையாற் புலசு பெறாசுக கண் றுந் புணர்வந் புணர்மண, கண்கண் றுந் புண்பென் பன் கண பெற் றதடி யுண்கலா, கண்கண் றுந் பென் பன்; எனவாநது, பெர்வற் செப்க கலா துறையா நாவியே முத்து இசு, சகைநிகு தொகைவகை கலா யுறையா கலி ககி தித்தூள் “எனவத ணைத்து” என்பது முதலிய வெச்சகககன் வெண்பாவாயப் புணவேங்கை முதலியன துள்ளிலோசை விராயத் தீளையொன்றிய கொச்சகமாய் ஒழிந்த பாவு மயங்கிச் சுரத்தகமும் முடுகுவருதலின் துத் கொச்சகமாயிற்று. “கொடு மிட னுஞ்சிலான்” (கல்-நுக) என்னும் பாட்டுட் தீ “பாதுயப் பாதுயப் பசக் தன்று துதல், சாதுயச் சாதுய் தெகிந்தன கோள்” என முட்டடியின்றிக் குறைவுசீர்தாகிய சொற்சீரடிவருதலின் இதுவுங் கொச்சகமாயிற்று. “மலிதிரையூர்ந்த” (கல்-கபச) என்னும் முல்லைப்பாட்டுள் “இரிபெழு பதிர் பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க” தீ “தாமெழு துணிபிணி யிசைதவிர் வின்றி” எனவும் முடுகுதலிற் சொச்சகமாயிற்று. இவற்றுட் காவெண்பாப்போலு சொற்சீரடியும்வந்தன. பிறவு மன்ன. மேலைக்குத்திரத்துள் இதற் கதி காரம்பட இடைநிலைப்பாட்டினை நீற்றின்வைத்தமையிற் நாவும் போக்கு மின்றி யிடைநிலைப்பாட்டேவருதலுங் கொச்சகமாம். உ.-ம். தீ “காலவை, சுடுபொன் வளைஇய வீரமைசுற்றொடு, பொடியமுற் புறத்தந்த செய்யுது கிண்கிணி; உ.டுத்தவை, கைவினைப் பொலிச்ச காசமை பொலங்காழ்மேன், மையில் செந்துகிர்க் கோவை யவற்றின்மேற், தைஇய பூந்தி லைதுகழு லொருசிறை; கையதை, யலவன் கண்பெற வடங்கச் சுற்றிய பலவுறு கண் ணுட் சிலகோ வலிந்தொடி; பூண்டவை, பெறியா வானு மெற்றா மருவன்,

போக்கின்றெனவே ஒழிந்தவறுபுச்சுளெல்லாக் கல்வெண்பாட்டிற் கோதியவாரே வருமென்பதும், பா மயங்குவருமென்பதும், அம்போ தாங்கத்தன்னவே யனவென்பதும் 'மனிந்த வதிகாத்தார் பெற்றும், இயல்பெனவே இயல்பன்றி விகாரவகையற் சில போக்குடையவாதலும் அவை தாம் ஆசிரியமேயாகலும் சில தரவும் போக்குற்றிவருதலுஞ் சிறு பான்மைகொள்க. போக்குடையன தாவின்றி வாராமையுங் கொள்க. வெள்ளைக்கொச்சகம் பலவந்து அவற்றுள் ஒன்றைச் சரிதகமெனின் அதற்குப் போக்கியற்பொருண்மையின்மையான் அதனைக்கீழ்ப் போக்கியற் பொருண்மையின்றேனும் ஆசிரியம்வந்துழி யப்பாட்டிற் கோர் முடிவு காட்டிற்றிற்றின் ஆசிரியமே போக்கியலாமெனக் கொண்டாம். நாடகச் செய்யுட்போல் வேறுவேறு துணிபொருளவாகிய பலதொடர்ந்த வேறு பாடுகோக்கியும் பொருள்வேறுபாடுகோக்கியும் வல்லாற்று முறைமை கோக்கியும் அதற்குரியதோர் இலக்கணத்தால் உறழ்கலியென வேறோர் செய்யு ளென்றார். கொச்சகத்தின் அடக்காமையின் 'மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை, 'மரபு வழிப்பட்ட சொல்லினுள்' (மரபியல் ௧௦) என மரபு கூற வின். உ-ம், 'அரிநீ ரவழிநீல மல்லி யனிச்சம், புரிநெஞ்சி முல்லை நறவோ டார்த்த, தெரிமலர்க் கண்ணியுந் தாரு நயந்தார், பொருமுரண்சிறச் சிதைத்து நெருகையி, னின்ற நன்றென்னை மணி: அணைமென்றோளாய், செய்யாத சொல்லிச் சினவுவகடுகெவ, லேயத்தா மென்னைக் கதியாதீத்கின்மை, தெய்வத்தார் கண்கு செளிகு மந்தி, து, அரிவலயா னின்கு ளைத்தாக் கல்லார், செறிதொடி யுற்ற வடுக குறிபொயத்தார், கூருகிர் சாடிய மார் புக் குழைந்தனை, ருருந் ததர்ப்பட்டாந்தமுஞ் சேர், யரிமத ருண்கண்ணு ராராக் கவயிற், பரிசுழிந் தியாழகன் மேனிகண் டியானுஞ், செருவொழிந் தேன் சென்றி யினி; தெரியிழாய், தேற்றாய சிவந்தனை காண்பாய்கீ த் தின்மை, யாற்றி னிறுப்பல் பணிந்து; அன்னதே யாற்றல் காண், வேறுபட்டாங்கே கலுழ்தி யகப்படிண், மாறுபட்டாங்கே மயங்குதி யாதொன்றுங், கூறி யுணர்த்தலும் வேண்டாது மற்றுநீ, மாணு செயினு மறுத்தாக்கே நின் வயிற், காணி னெகியுமென்னெஞ்சாயினென்றுற்றாய், பேணாய்கீ பெட்பச்

மரபு; ஒள்ளிழை, என்னிவை, ஒருயிர்ப் புள்ளி னிருதலை யுள்ளொன்று, போரொதிந் தற்றுப் புலவனீ கூறினென், ஒருயிரி நிற்குமா றியாது." இது தலைமகன் கூறறு. "எவ, தெளிந்தேமயாம் காயாதி யெல்லாம்வல் லெல்லா, பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்கொடிந் தாக்கு, வருத்தனின் வஞ்ச முறைத்து" இது, தலைவி. "பெருத்தின்று, மன்னவன் சீறிற் தவறுண்டோ நீயந்த, விண்ணைத் தீதா விலேன்" இது, தலைமகன். "மாணமறந் துள்ளாத நாணிலிக் கிப்போர், புறஞ்சாய்து கண்டைப்பாய் நெஞ்சே யுறழ்ந்திவனைப், பொய்ப்ப விடையென நெருங்கிற் றப்பினே, னென்றடி சேர்தலு முண்டு" (கவி. அக.) இப்பாட்டுச் சரிதகம் வந்தவாறு கண்டு கொள்க. ஏற்றுக்கு இறுதிக்கண் வந்ததாகாதோவெனின், சரிதகமாவது ஆதிப்பாட்டினு மிடையிலேப்பாட்டினு முள்ளபொருளைத் தொகுத்துமுடிப் பது. இது, அன்னதன்றென்க. ௭-து உரையாசிரியருரை.

செயல்' (கலி. 46) இது தரவும் பாட்டு முடைதராய ஐஞ்சேரக்கீயும் ஆறு மெய்ப்பெற்றும வந்தம போக்கினறியுற்ற உறழ்கலி. முற்கூறிய பொருளைத் தொகுத்துக்கருமையி னிறுதிர்ந்தை நீ "பேணாயீ பெட்பச செயல்" என்றது வெள்ளைசுகரிக்கமாராதாம அது நீ அனைதேயாயினு மாகவற் றுயிராய, என்னவை யுணை முயங்குவாய. நன்னெஞ்சு, மென் றெடுகி நின்ற தெனின்' (கலி. 47) எனட யினனுமெனைய தீவலனை கூறற்கும உடம்படக் கிற்றை லுலவாரான யசரிசு செய்யுளை முடித்துக்காட்டுதலின் உதரைய சிறு பானமை சொண்டார. நலமிக நக திய நயவரு தடமெனரோ னலமார டிருணைக ணநல்லைய நீயுநீயி, வுல மர லும யுளையக குடியும ரமைத்துசெயல் பேய்ப்புர றுர்போல் முனை னினறு விலங்குவா ய மென் னெனைய உறித்தா டல்வழி, தளரியா வெண்ணிதடு வே னமும ரையெயா பல்லினத தாரா மகனை மற் றியான, ஓசரும், லென்னத உயரகீ ய யா கூடமுடக் கல் னனத தாய ரெமர், வல்லா னெஞ்சு செயல் னேதமே வல்லமென, எதமன் றெனனை வருவான் வீடு, விடென, உடம்படக் கீப்பா கினவி மடம்படக், மெல்லிய வாத லறியினு மெல்லியா, னினமொழிகொண டியானே விடு வேன்மற நெனமொழிகொண. டென்னெஞ்சு மேவல் செயின்; செஞ் செயல் செய்யா தெனநன்றாயசு கெஞ்சாய, காத்தல்கொள காமந கல ககுற வேதிலாரா, பொயமொழி தேதுவ தென், தெளிநதேன நெரியி ழாய யான்; பல்கால்யாக கானயாற நவியமணற நண பொழி, லக்க லகலறை யாயமொடாடி, முல்லு குருந்தொடு முசுகி வேயசு தெல்லு, யிரவுற்ற தின்னக் கழிப்பி யாவுற, அருமி னதிற்கு குரல்போற பொருமுட, ணல்லேயு நாருட னின்றன, பல்லா னினநமை நாமுடன செலற்கே' (கலி. 48) இது போக்கிலக்கண றிலவழி யாசிரியசுகரிக்கமபெற்ற உறழ்கலி நீ "வாரி செரி யக டு பசு னனும முல்கைப் பாடகிம "சுணங்கணி வணமு." (கலி. 49) னனும குறிஞ்சிப் பாடகிமத. "ஒருநீ யெங்குக்கல பெ னவலு னனரை வெருந் துற காணுங்கடை, தெரியியாய, செய்தவ றிலவழி யாருசு சன் னவாய மெயிரிக் தன்னவா மாட்டி; உடா, நனக்குத தவறுண்டோ நீயீடு பெறரு, யிமைப்பி னிதழ மறை பாங்கே கெடுதி, நீலைப்பா லறியினு னன்றெனது கின்றைப், புலப்பா ருடையா தவறு, ஆணை ததோளாய, தீயாரைப் போலத திறனின் ழுடற றுதி, காயுந தவறிலைன் யான், மாளுககி நீயு நீததவ னுணது, காணில னுயி னவீதத் தவனவயி, னுடகு வென்றே வினி; இனி, யாதுமீக் கூற்ற நாரில மன்ற, தகையது கணடைப்பாய நெஞ்சே பனியானப், பாடிக்கண் பாயல் கொண" (கலி. 50) இது தரவம போக்குமின்றிவரத உறழ்கலி இவற்றுள் ஐஞ்சீரும ஆறுசீரும் உதனை. சொற்சேடி வந்தனை வந்துழிக காண்க. பிறவு மன்ன. (கடுக)

கருஎ ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற கெல்லை
யாயிர மாகு நிழிப்புநீன் நடிபே.*

இது நம்மத்தமுரையே ஆசிரியத்திறகு அளவியல் கூறுகின்றது.

இ-ள் ஆசிரியப்பாவின் பெருக்கத்தககு எல்லையிரமாகும் சுருக்கத்திற்கெல்லை மூன்றடி கும. எ-று.

* உ. உ. நீய் மேனி வால்பை பாகத தொருவனிருதா ணிழற்கீழ், மூவகையுலகு முகிழ்த்தன முறையே* (ஆங்குய-வாழ்த்து) இது சுருக்கத்திற்கெல்லை 1 கூத்தாராற்றுப்படை தலையளவிறகெல்லை. மதுரைக்காஞ்சியும் படடினப்பாலையும் வழிந்த பாட்டேழும், பரிபாடலும், கலையும் ஒழிந்த தொகையாறும் இடையளவிற கெல்லை. பாட்டினெல்லை யெனனது அளவெனறதற்குள் அதனியே நருக்க வஞ்சிகும இவ்வாதே கொள்க. (சென்கண்மேதி கருமபுழக்க, உ. உ. னீய் கரருந்தப, பொழிந்தகாஞ்சி நிழற்றயிலுள், செழுநீர் வையர புள்ளி ஆள கதசுராயை பெருவண்மையனே இது சிறந்தெல்லை. பாடிப்பாடலையினையளவிற கெல்லை. மதுரைக்காஞ்சி தலையளவிற கெல்லை. (கருஎ)

கருஅ நெடுவெண் பாட்டு முகநா லடிதமத
குறுவெண் பாட்டிற காவெழு சீரே †

இது முறையே வெண்பாவின் அடியளவை கூறுகின்றது

இ-ள் நெடுவெண்பாப் பேரெல்ல பன்னாடியையுடைத்தது. குறுவெண்பாச சிறந்தெல்லை யீ டியையுடைத்தது. எ-று

இதனை வெண்பாட்டளவிற கெல்லை யெனனது குறு வெண்பாட்டு நெடுவெண்பாட்டளவிற பெய் கொத்தது. குறுவையும நெடுமையும் அளவியலோடு சித்தது. கொள்ளப்படுதலின் அவ்வியல் வெண்பாட்டு முள

*எ-து, ஆசிரியப்பாவி னளவுண் -றது. ஆசிரியப் பாட்டினளவிறகெல்லை யாவது, சுருக்கினது மூன்றடி, பெருமை யாயிரமடியாக விடைப்பட்டன வெல்லாவடியும் ஐய வடப்பறம -றது +ருகுகண்பாட்டிறகு உ-ம மேற காட்டப்பட்டது. பெரியபாட்டு, பததுப்பாட்டுளாருந் சிலப்பதிகாரத்துள்ளும் மணிமேகலையுள்ளும் கண்டுகொள்க “ஆசிரியக்கடைத்தேவஞ்சி” (செய. கபடி. என்றதனை வஞ்சிப்பாவிற்கும ஆசிரியடிப்பெருமையாகக் கொள்ளப்படும. எ-று. உ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வெண்பாவிற கடிவரையறையுண்-றது. நெடுவெண்பாட்டிற கெல்லை பன்னிரண்டடி குறுவெண்பாட்டிறகு அளவடியுஞ் சித்தடியுமாகிய வீரண்டடியும் எ-று. எனவே இடையுள்ள வடிகளெல்லாமுரிய. உ-ம மேறகாட்டுதும். எ-து. உரையாசிரியருரை.

வென்பதும், அது சிறப்புடைத்தென்பதும் பெறுதும் எனவே, நெடு வெண்பாவின் பன்னிரடியிற பாசமாங்கு ஆறடியே உள்ளியல்வெண்பாவுக்குப் பேரொல்லையாகவும், அதன்பாசமாங்கிய மூன்றடியே குறுவெண்பாவிற்குப் பேரொல்லையாகவுங் கோங்கும் அந்நகை கொள்ளவே நெடுவெண்பாவிற்கிழிந்த வெல்லை யேழுடியாகும். அளவியல் வெண்பாவுக்கு இழிந்த வெல்லை நான்கடியாகவுங் கொள்ளப்படுக. இங்ஙனம் அளவியல்வெண்பாச சிறப்புடைமை கோக்கி யாசிரியர் அமைத்த சேய் யுகந்திர வினதே” (செய், உருக) என்று நெடுவெண்பா கோத்துவா உடிந்திர வினதென நது ஆறடியின் நிகாயைய, வாயிற் சேகட வெண்பத்தென செய்பிக கூறுகு செய்யுட்கு நான்கடியே றகசாபள ததெனக் கொள்ள ‘சிறப்புடைப் பொருளைப் பிரப சசனத்த’ எனச் சிறை குறுவெண்ப வுள் சிறப்புடைமை பெறுதும் இக்கருத்தினைக் கழக்சணக்கலந் கடியும் ஈரடியும் சிவந்தவாறும முத்தொள்ளாயிரத்து ஈகடிட்ட நிகந்தவாறுக காண்க. உயர் இய்தொறு நாசாஸ்’ (சருக நகுக) இ”இரு தேவா பாப்பா ரிடை’ (ஆசாச நக) “தகடா பெருள் செல்வம்” (நாலடி, செல்வ) இ”இனிதண்பா வெண்ப நுயிரகொல்ல தண்பான, முனி தக்கா வெண்பான முகவெழிந்த வடிவன, உளிய வெண்பபடுவான் செயதன் டெள னீளிய வெண்படுவன் யாயாசகே யானு, முனியா வெழுக்கத்தவன் (கணணை கூ) ஆவியின் மூன்று மழித்தானடியேத்தி, யாட தச்ச தனநக மாத்திரையா டாஈம், மாரு பறிவ தற்குக் மறாவரலா, உசாப சுவை யெனத்தொகுத்தான ஈராத, திருவாயி லெய தீர் வண கடித்தாப் பெருவ யின் முளளிடுவன் பான்” (ஆசாச நகாபு) என இவை முறையே வந்தன ஒழிந்த நெடுவெண்பாட்டு வந்தழிப்காண்க (கருக)

கருக அங்கு காணப்படும் பாடல் பற்றியும் *

இது வகையாகும் என உகிராது

இ-ள் வகைப் படுவென வருகாமையிப்பால் ஈரடிச்சிறுமையும் பன்னிரடியப் பெருமையும் உருகம் வி-று

உ-ம. இ”இருட மணவீள நகத்தத்திலிரா” இக்காண்கடியான் வந்தது பற்று மனை (சருக)

“வி-று, அந்நகத்தப் பட்டிற் கள் புணா-றது அந்நகத்தப்பாட ாகிய வெண்பாவிற்கெல்ல, சிறுமை யிரண்டடி, பெருமை பன்னிரண்டடி வி-று. உதாரணம் சில காட்டப்பட்டன வடைய வந்தவழிக் கண்கொள்ளக. வி-று. உரையாசிரியருரை

- 1 இருதேவா பாப்பா ரிடைப்பாகா தமரினு, நிககா வழுத்திற் றெழுதெழுக் - வொப்பாக குடனசெல்ல லுள்ள முவந்து என்பது
- 2 இப்பாட்டு முழுதையும் இவ்வியல் கூட்டு-ஆம் சூத்திரவுரையிற்குறினா.

கக௦ கலிவெண் பா டே கைககளைச் செய்யுள்
 புறநிலை வாயுறை செசியறி வென நிவை
 தொகுதிலே யாளி னடியில வெனப. 5

இது "ஒருபொருண்தலி" (செய் கருநா) என்னுள் குத்திச் சிறி
 சீவகைககலிவெண் பாவிநாடி காலவகை ருடா பாலிநாடும் அடிவரை
 யறையின்மை கூறுகின்றது கலி நிவை எத கலி வெண்பாட்டு, கைக
 களைச் செய்யுள், பதற் றவாட்சு குப்பொருணடேயு வருளுசெய்யுள், வாயுறை
 வாழ்சு குப்பொருணடேயு வருளுசெய்யுள் செய்நி யுறாப் பொருணடேயு
 வருளு செய்யுள் என்றவகைககு தொகு - யது பெருமைக கெல்ல
 மித குணையெனச் செய் சதுககமற் சன்மைமையுடைய அளவாள்வரும்
 அடிமையுடைய கலிவெண் பா டேயு

ம. 5 'சு ராசுதொட யெனய தெநாடெ மயு' (கலி நக) இது
 ஒருபொருண்தலிபா துராய ன்ந சது கருநாடியு கேளயு" (கலி,
 கக) எனபது ஒருபா தல்தான சபா ன சது இசுநக கைககளை
 யோடெண்ணுதலிக ச்சுநகை தெவளி கலி வெண்பாட்டுவருதல்
 சொனக ந கலிதபெ ரு ச ன்நையி ர யுறே டிநத
 வறுடே யோசு மியு கலிவெண் பா டேயு கலிவெண் பா டேயு அல்
 வுதாரணககளுட காணக டுளி "க கலினி ர ணைகொடாக கண்ணுங்
 கலகத, ணைவிணுண டின்விலசு ரு று - ணைவகம, பொருகோதம
 போழ்ய பசா ருப்பெரு மாகு தெசு ககால் வடிப்படுபாச செனயு" (முத
 தொள்) இது புறப்புறவகககிடை இதுநக கைககளைப் பொருணடேயு
 வருத கலிவெண்பாட்டுடெனின இது சு டி யொருவா ய பயாசுகொண்ட
 பாடாணடிணைப் புறப்பொருளாகொணு கலி வெண்பாட்டு அப் பொருண்
 மேல்வருதல் சிப பாணையாதொணும் இது பணீரடியினிகவாத வருத
 லாணும் வெண்பாடேயும இவ்வாறு புறப்பொருளான வருது இரண்டுறுப
 பாயும் ஒருபபாயு பாயு பொருளம வேய டுடி வெளளடியினிகந்து
 வருக கலிவெண்பாவாகும் உலாசசெய்யுள் அடிவரையனரி வருமாறும்
 பெருநதிணைப் பொருணடேயு வரும் மட றசெய்யுளு உருறுப்பாய அடியி
 கந்துவருமாறும் இக்காலசதுக கூறுகின்றவா மட காண்க ஆது தீநவுலாப்
 புறத்தள்ளும் "வாமான வீசன வரும்" (ஆதியுலா) என முடித்து

* எ-து, அடிவரையுள் கலிவெண் பா டேயு செய்யுள் ணா ராய கலிவெண்பாட்டுங்
 கைககளைப்பொருடசெய்யுளுள் மசவியு ருயு வாயுறைவாழ்சுதும் புற
 நிலைவாழ்சுதமெனணும் பொருணடேயு கலிவெண்பாக்களும் அளவு
 வரையறுக்கப்படா. பொருணமுடியுங்காறும் வேண்டிய அடி வரப்
 பெறும். எ-று. எ-து. உரையாசிரியருரை.

மேல் வேறொரு உபபாடி வாறும் ஒழுகத் தலாககளுள் வஞ்சியிரிசசீர புருத்த வாறும் அடிவரையறை யினமையுடாம அகப்பறமும் புறப்பறமுமாய மருடபாவாயக கைக்கிளை யடிவரையறையினறி வந்தன வந்தழிககாணக காமஞ்சாலா இளமையோளவயினவந்த கைக்கிளையுங் காட்சிமுதலய கைக்கிளையு அசிரிய ததினு உவஞ்சியினு வாரா னனவே யொழிந்தபாவி னுள எல்லாககைக்கிளையு வருட யிறு து னனை புறகையுண்டு பெருகதோ னனனே ய டீ பறஞ்சிராயிருந்தது ம டொண்ணை னமமே போடுதொடு தென்கை போசகனை னுணை கட்டுணை போடு விடிமுடை யாங்க னேமுறைய கந்திச உணாச கிணை வெவந்த துரையன னனனே” (முடி 24) இது உடடி உட ருவாப பெயாக கொள்ளாத பாடாணமீணை கைக்கிளை விடியு வெந்தி” (கலி 10) எனலுங் குறிஞ்சிப்பாடி னுள து காவொடு நகர சாநகிசையருவிந்ந மால வரை மலிசுனை லெயுசக உணை சி பல்லார பண சசியாந புலம பியு வென்றோற் லி தடி உருநாண ம ரீ கிணைத்தகதை” னப தாமத் தறவீன வரைகத ககி” க க+ னனனும யருகப்பாடி னுள து மரீயு ம னுடெணை ய னைச யுருகை பாநிதா பட டாடீள விவ லி சநகா யுடைசுதா ம புடி உருவிதுப பா னாளை” என னு டி ய லு நவ லெ கொள்ளாத கைக்கிளையா டெனின இவ வகவகவ உணை ம ய னனனொ கைக்கிளையாவது உவவவை வச ய உ டுட க சாநா னா மனலினெனறலி னெரு தலிச டி உணை யு டி ய னிணை ம ல (5)

ககூக புறநிலை வாடிநை செவியறி லெவனத
 திறநிலை மூண்டுகிணைநிதிர டொரிபின
 வெண்பா வியலினு யாசிரிய வியலினுய
 டண்புற புயு பும பாளின வெண்பா *

இது கைக்கிளை மருடபாவலொச மருடபா டி உதுவே போலவரு மென்றறகு உடமபட்டமைசண்டு சண்டிக கூடகனறது

இ-ள் இம் மூன்றடிய மூன்பு வெண்பாவம் பின்பு ஆசிரியமுமாய வரும். எ-று

* எ-து மேலானவற்றை - கின்பொருட்குரிய வேறுபாடுணா-றது, புறநிலைவாடித்தம, வரையலொடித்தக உ செவியறிவுறவு ம உருடபாவி னுளும் வரப்பெறும் எற னவே, மருடபா காணகுபொருளினலலது வரப்பெறுவென்றவாறாயிற்று. உ தாசணம் வந்தவழிககொளக எ-து, உரையாசிரியருரை

“மருட்பா வேளை சீருசீரல்லது” (செய். அந்) என்ற வழி இன்ன வாறு வருமென்னாமையின் இது கைக்கிளை மருட்பாப்போல் வருமென்றற்கு முன்பு வெண்பா வியலினும் பின்பு சூசிரிய வியலினும் முடியுமென்று துவை வருகுறைகூறினர். முன்னர் இம் மூன்று பொருட்கும் இலக்கணக் கூறிப் போந்தவற்றிற்கு இன்னவாறுஞ் செய்யுட்செய்த லுரித்தென்று சுண்டி ஓர் செய்யுள் வேறுபாடு கூறினர், இது புறத்திணையுள்ளல்லை வாரா வென்றற்குத் திண்ணிதினென்றார். எனவே இவை கைக்கிளை மருட்பாப்போல் ஆண்பாற் கைக்கிளையப் பெண்பாற் கைக்கிளையுமாய் அசனூபுநனுமபந்நிவாசாவென்பது பெற்றார். இயலென்று இருகாற் கூரியவதனை இரண்டிபாவும் இயற்காண்வருதல் சிறப்புடைத்தென்க. ‘பண்புற’ என்றதனை வெண்பாவின் பின்பாகிய எழுசீரானன்றி யெண்ணீரான வருதலும், சூசிரியத்தினிழிபாகிய ஆண்டடிவரினும் ஒருத்தடி குட்டம்பட்டி வருதலும் வெண்பா காவுமுதற் பண்பாடியளவ முயர்த்தல் சிறப்புடைத்தெனவும் வெண்பாப் பவமவயர்ணு மாசிரிய ஆன்றினிகவாவென்றுக்கொள்க. பாலன் வென்றதனை இவ்விருபகுதியுந் தத்தம் பாக்கள் வேறுவேறு சுகழமென்று கொள்க. “பலமும்பி யீளையிற் குறம்பல் சீராய” (குற. க. க.) என்றும் பா. கட்டிபால வேளை கவந்து வாரா. 2-ம். 1 “தென்ற மறை மயங்கித் தீகரைத் தழுவின. முன்றின் முகைவியு முத்தகீர்த் தண்கேழுநாள். கன்றும் தச கொட்டேற்று னிற் காப்ப வென்றும், தீரகண்பிற தெவா, சீர்சார் செல்வமெய் பொலிமதி சிறத்தே” இது பிறநி. 1 இ. து. அடியக-தது மந்த பிக்காண்க. “பவ முறையு போமபப் பகிவன சேன்றின், சொலன் முறைக்கட் டோன்றிச் சுடர்மணித்தே றுந்நது, சிவமுறையி னுண்ட ககரில்லார் மாட்டுஞ், சில முறையல்லது செல்வக கணில்லா, விலங்கு மெர்ப்படையு யாற்றலு மண்பங், கலங்ககக் கல்வியுந் தேற்றமு மேலைப், பொலுஞ்செய் புளைகலனே டிவ்வாறி னாலும், விலங்கவருக கூற்ற நீக்கலு மாகா, தனைத்தாத னீயிருங் காண்டிர் -சீளை சதக்க, கூரிய வெமமொழி பிடியாது. 2 தேநீர் கொழுதிரு சென்றுபயன் தருமே” இது வாயுறை. “பய்யாளை மண்ணர் முருங்க வாமருந்நது, கொடியாளைத் தீகரொங்கு சோட்டகது லிலா, தலையாலக் காணம் பொலியத் தொலையப், பதசாபு பாசுபசு காற்றிப் பகைகு, சங்க ளம் வேட்டோன் மருக வயதுற, வாழி சரிந்தோட பெருவழுதி யெஞ் ஞான்று, மீர ருடையையா யென்வாய்ச்சொற் கேட்டி, யுடைய வுழவரை கொஞ்சனுக்கக் கொண்டு, வருங்கா லுழவர்க்கு வேளாண்மை செய்யன், மழவரிமைக்கும் வரைகா ணிதியீட்டங், காட்டு மமைச்சரை யாற்றத்

1 இஃதென்றது புறநிலையை.
2 தேமுநீரொழுதின் என்பதும் பாடம்.

தெளிய, லடைத்த வரும்பொரு ளாறன்றி வெளவல், னததை பெரும பொரு ளாசையாற் சென்று, பெருநகுழிசி, மன்ற யறக வகழாதி யென்று; மறப்புற மாகி மதுமையா றோமடி, மறப்புற மாசைப் பட்டேறக வறத்தா, லவையா கொடுநாத திருத்தி நலையாக, டடடா குழிசி சிதைவாதி யொட டா, செவிபுதைகருந தீய கடுஞ்சொற் கல்படைத்தாய், கறநாச ஈன னாகிக கல்லாச கடிந்தொழுங்குச் செறநாச செருத்தகிற் சோநதாமை யாக குதி, யறற மறிந்த வரிவினா மாய நிலையிவை நீவா தொழுதி னிலையாப், பொருகட லாடை ட்மமச னொருகுடை நீழற ம எசவண மன்னை” இது செவியுறை. (ககக)

ககஉ பரிபாடல்லை,

நாளீ றைமய துயாவழி யாக
வைமயா சாசு, தழி யுந தொழி

இது முரையே பரிபாடல்லைகூடபுணர்

இ-ள். பரிபாடல் குறுபாசிய வெண்பாவும் பொதுப்பாவும் நானூறடி பெருக்கத்திற் செல்லியாயும் இருபத்தைத்தமிழ் சுருக்கத்திற் செல்லியாகவும் பெறும் என்று

அவை 1 தொகையுட காண்க (ககஉ)

ககங அளவியல் வகையே உணவகை பரிபாடல்

இது பிறன் கோட கூறல்

இ-ள் யான் கரு அளவியல் என்குறபாடு உததுண்பபருக்ப்படும் என்று என்றது யான் சிறப்புடை ததென்க கூறிய பெருமைக்கெல்லையுததுண்பபடுமெனவே பிறா பெருமைக்கெல்லையெனளளாதது சிறப்பின் தென்றவாறாயிற்று (ககங)

* எ-து, பரிபாடற் கடிவரையுறையுணர்-றது பரிபாடற் செய்யுள், நானூறடியுயாபாசு விருபத்தைக்கத்தமிழிபாசு வணாததிற தென்றவாறு. எனவே, இடை யெல்லாவடியானும் வரப்பெறும் எ-று, கலிப்பாவினுள் ஒத்தாழிசைக்களர் மேற்குறப்படாத கலிவெண்பாடடுக்குவரையுறை மேற்குறப்படாத கொச்சக்கல் பாவுக்கு வரையுறைகூறாமையாற் பொருணமுடிவுகாறும் வரப்பெறுமென்று கொள்க அவ்வழிப் பவமுற்பாசி வருதலின் அதற்குறப்பாசிய செய்யுள் அளவிறநுதல்வேணம உறழ்கலியுந் கொச்சக்கல்பாறபடும் எ-து, உரையாசிரியருரை

† எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட தொகுத்துணர்-றது இவ்வதிகாரத்தினுள் ஈண்டதிகரிக்கப்பட்ட அளவியல் னெசெசொன்னவகைப்படும் எ-று, எ-து உரையாசிரியருரை

1 தொகையென்பது - வட்டுத்தொகை.

ககசு எழுநிலை தெழுந்த செய்யுட் டெரியி
 னடிவரை யில்லன வாறென மொழிப.*

இது காண்குயாவிற் குமளவு முற்கூறிய அளவிற் படாதன கூறுகின்றது.

கு - ஊ. அகமும்புறமுமாகிய எழுநிலைத்திலுந் தோன்றிய செய்யுளை யாராயின் அடிவரையின் நிவரும் இலக்கணத்தன ஆறென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

எழுநிலை மென்றதற்குப் பாட்டு உரைதூல் முதலியனவுமாம். (ககசு)

ககசுநி அவை தாம. நூலினை வரையினை
 நொடியொடு புணர்ந்த பிசியினை
 வேது துதலிய முதுமொழி யான
 மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
 கூற்றிடை வைத்த குறிப்பினை †

இது முற்கூறிய ஆதற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்திற்று.

கு-ஊ முற்கூறிய அடிவரையின் நிவரும் உரையின் கண்ணாவனவும், உரையின் கண்ணாவனவும், நொடியின் மாதிரியை மாசிய பிசியின் கண்ணாவனவும், ஒருமொழிக் கீக்துவராவரும் முதுமொழிக் கண்ணாவனவும், மறைத்துக்கூறுஞ்சொல்லாற்கூறிய மந்திரத்தின்கண்ணாவனவும், கூறுகின்ற பொருளையிடைக்கூறாத கூறுகருநிப்பின் கண்ணாவனவுமென ஆறுவகைப்படும. எ-று

நூலினை எ-து குத்திர மெய்யுட்களைய ஆசாரியமாய் வந்து அளவை பெருதனவற்றை மீட்டுகின்றது. அசுகுத்திர சதைமீடாகக் கவருமுரையும் ஒரு செய்யுளாம். ஒழிந்தன வடிகள்கண்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண்ணும் வரினும் சுண்டிச செய்யுளமீடாக்குதற்கு அவற்றுக்க கண்ண வென்றார். இவையும அளவிசந்துவருவனவே. அளவு முற் கூறிற்றும். (ககசு)

* எ-து, அடிவரையறையில்லாதன வரையறுத்துணர்-ற்று. எழுநிலை மாவன:—பாட்டு, உரை, தூல், வாயமொழி, பிசு, அங்கதம், முதுசொல் என்பனவற்றுட் பாட்டுமொழிந்தவாறாய் அடிவரையிலில். எ-று. எ-து, உரையாசிரியருரை

† எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட லறுவகையு மாமறுணர்-ற்று வாய் மொழியெனினு மந்திரமெனினு மொக்கும். அங்கதமாவது:—“செம் பொருள் காந்த தென்றிரு வகைத்தே” (செய்-கஉச) என்றதனை, காந்தவகைத்தெனினுஞ் சொற்குறிப்பெனினு மொக்கும். அவை வருமறு வருகின்ற குத்திரத்தாற் கூட்டுதும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

ககக அுவற்றுள் தூலெனப் படுவது¹
முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்
தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி
யுண்ணின் தகன்ற வுரையொடு பொருந்தி
நுண்ணிதின் விளக்க லதுவெசன் பண்பே.*

இஃது அந்தூல்களே திவககணம் கூறுகின்றது.

இ-ள். தூ...து. எ-து தூலென்ற ற்ப்பித்திச் சொல்லப்படுவது. முத...
ன்றி. எ-து முன்னுயிர்னுமாறுபடாது. தொகை...காட்டி. எ-து
தொகுத்தும் வகுத்தும் பொருள்காட்டி. உண்...த்தி. எ-து தன்னுள்ளே
யடங்கின்ற விரிந்த வுரையொடு பொருந்தப்பட்டி. நுண்...பு. எ-து பருப்
பொருட்டாகாத நுண்பொருட்டாகப் பொருள்விளக்கலாகிய அவ்விலக்கணம்
அதனிலக்கணம். எ-று.

அது எடுத்த முப்பத்த மூன்றெனத் தொகுத்தினைப் பின்னர்க் குறி
லும் நெடியும் மழைமுள் மாப்பற்றேற்றமுமென வகுத்தார்போல்வனவும்
பிறவுமென் றுணர்க. மாப்பற்றிப் படுவதென ஒருமையாற் கூறினார். (ககக)

கக௪ அதுவே காண மீரிரு வகைத்தேர்[†]

இஃது அந்தூற்பகுதி நான்காமென்கின்றது.

இ-ள். அந்தூற்பகுதி நான்காம். எ-று. (கக௪)

* எ-து, தூலாமாறுணர்-ற்று தூலென்ற சொல்லப்படுவது. எடுத்துக்
கோடற்படுவதும், அகிக்கும்பொருளும் மாறுபடாமற் கருதியபொருளைத்
தொகையானும், வகையானும் காட்டி. அதனைத்துள்ளும் விரிந்தவுரை
யோடு பொருத்தமுடைத்தாகி நுண்ணிதாகியபொருள்விளக்கலாவது தூற்
கியல்பாம். எ-து. அகன்றவுரையொடு பொரு-துதலாவது. சொல்லாத
பொருண்மையெல்லாம் விரிக்கவேண்டியவழி அதற்கெல்லா நடனூண்டா
தல். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தூல்பாகுபடுமாறுணர்-ற்று, மீற்கொல்லப்பட்டதால், காண்கு
வகையுடைத்து. எ-து. அவையாமாறு முன்னர்க்காட்டினும், எ-து,
உரையாசிரியருரை.

1 தூலெனப்படுவது துவலுக்கலை என்ற பாடம் கச்சினூர்க்கினியர்
உரை வகைகளில்லை.

கக அ ஒருபொரு ணுதலிய குத்திரத் தானு
மினமொழி கிளந்த வேத்தி னுணும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத்தானு
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுமென்
றாங்களை மாரி னியலு மென்ப.*

இது அந்நான்சுற்றும் பெயரும் முறையு முணர்த்திற்று.

இ-ள். ஒரு. னு. எ-து அந்நான் ஒருபொருளேகருநிலருள் குத்திரத் தானும், இன... னு. எ-து இனமாய்பொருளைக்கூரிய வேத்தினுணும், பொது... தானும். எ-து படலப்பொருட்குப் பொதுவாகிய நிலக்கணக்களைக்கூரிய படலத்தானும். மூன்று... னும். எ-து மூன்றுறுப்பையுக்கியரும் பிண்டத்தானும். என்... ப. எ-து என்று கூரிய அத்தன்மைத்தாகியமரபினுள் நடக்கு மென்றகூறுவர் புலவர். எ-று.

ஆங்கென்ற மிகையார் பிண்டமேயன்றிப் பிண்டியென்பதும் ஒன்றுள தென்று கொள்க. (ககஅ)

ககக அ இவற்றுப், குத்திரத் தானு
யாடி கிழலி னறியத் தோன்றி
காடுத லின்றிய பொருணனி விளங்க
யாப்பினுட் டோழை யாதகமைப பாதுவே.†

இது முறையே குத்திரவிலக்கணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அவற்... னி. எ-து அந்நான்குறார் ஒருபொருணுதலுள் குத்திர மாவது: ஒருபொருணுதலுக்கார் கண்ணடி யந்தாயினும் அகன்றுபட்ட பொருளை யறிவத்தாகவ்து அறியத் தோன்றி. காடு... ன்க. எ-து தெரிதல்வேண்டாதபடி அவ்வகன்ற பொருளை மிகவும் விளங்குமாற்றால். யாப்... ப. வே. எ-து செய்யுளுட் பொன்றியெய்து முடிக்கப்படவது. எ-று. (ககக)

* எ-து, மேற் குரைக்கொடுக்கப்பட்ட தானமாயா றுணர்-ற்று. "ஒரு பொரு ணுதலிய குத்திரத் தானும்" எ-து, ஆசிரியன் யாபொருபொருளைக் குறித்துச் கூறலானார். எ-து "இனமொழி கிளந்த வேத்தி னுணும்" எ-து, இனமாய்பொருளைக் குறிப்பிட்டு விவரித்தலானும். எ-து. "பொது மொழி கிளந்த படலத்தானும்" எ-து, மேற்பொருள்பட்ட வினக்கள் பல வற்றையுக் கூறப்படும் படலத்தானும். எ-து "மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத்தானும்" எ-து, இம்மூன்றினையு முறுப்பாகவுடக்கிய பிண்டத் தானும். எ-து. "ஆங்களை மாரி னியலு மென்ப" எ-து, அம்மரபினுளியலு தால். எ-று. அவற்று விளக்கண முணர்-ர்கூறப்படும். எ-து, உரை யாசிரியருரை.

† எ-து, குத்திரத்திற் கிலக்கணமுணர்-ற்று குத்திரமாவது, கண்ணடி கழற்போல விளங்கித்தோன்றி யாராயாமற் பொருணனிவிளங்குமாறு, யாப்பின்-ண்ணேதோன்ற யாப்பது. எ-து. ஆடிநழுவன்றியத் தோன்று தலாவது, குத்திரம்படித்தவளவிலே யதனூற் சொல்லப்படுகின்றபொரு

க௭2 மூன்றுறுப் படக்கிய சன்மைத் தாயிற்
 ரேன்றுமொழிப் புலிரைது பிண்ட மென்ப.*

இது பிண்டந் கூறகின்றது.

இ.ள். சூத்திரமும் ஒத்தும் படலமுமென்கின்ற மூன்றுறுப்பினையும் உள்
 ளடக்கிய சன்மைத்தாய்வின் விளங்கியமொழியையுடையபலவ ரதனைட்
 பிண்டமென்று பெயர்கூறவர். எ-று.

அம்மூன்றையையும் உறுப்பெனவே பிண்டமென்பது உறுப்பியெனப்பத
 பெற்றும். தொல்காப்பியமென்பது பிண்டம். அதனுள் எழுத்துக் கொற்றொரு
 ளென்பது படலம். ஒத்தும் சூத்திரமும் மொழிந்த விருகூற வாம். தோன்ற
 மொழிப்புலவரென்றதனூற் பிண்டக்கீசியுடக்கிந்ற்பதுவேறு பிண்ட
 யெனப்பகம். அது முதலுலாவாய அகக்காரர் என்னை? இயற்றாரிழ் வரைச்
 தமிழ் நாடகத்தமிழ் நாடகம் பிண்ட பிண்டிய அக்கூற்றாவின். (க௭2)

க௭3. பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினுணர்
 பாவின் நெழிந்த சிவளி யானும்
 பொருளொடு பணராய் பொய்ய்மொழி யானும்
 பொருளொடு பணர்க்கு பொருழ் யானுமென்
 றுபரவகைகு டயே நானென பொழிபு.

இது “நூல்னை வுறையின” (க௭3) + 333 வன செய்து முறைமே
 னுணர்ந்தி யுரைகூறகின்றது.

இ.ள். பாட்டிடை வைத்த குறிப்பினும்கு ஒரு பாட்டினை யிடை
 யிடை கொண்டிந்தற்குக் கருத்தினைக் கவனையும் எ-று. அவை தக்கீரி
 யாந்தீரையும், சீலப்பக்காரமும் போல்வன. ஆண்குப் பிறபாடை தழுவிவரு
 வன தமிழரை யாகாமையின் சுண்டாராய்ச்சியின்றும். அகண்குட்டமிடுழை
 யுள்ளன சுண்டடங்கும். பாவின் நெழிந்த சிவளி யானும் எ-று. பாட்டினைச்
 சூத்திரத்திற்குப் பொருளெழுதுவனபோல்வன. சூத்திரம் பாட்டெனப்பா.

* எ-து, பிண்டமென்பதுணர்-ற்று. மூன்றுறுப்படக்கியதன்மைத்
 தாயின், பிண்டமென்று சொல்லவர். எ-று. மூன்றுறுப்படக்குதலாவது-
 சூத்திரம் பலவடைத்தாகி, ஒத்தும் படலமு முற்றுகிவரினும், ஒத்துப்
 பலவண்டாகிப் பலவின்வரிசையுடைய பிண்டம் பலவாகிவரினும் அகற்குப்
 பிண்டமென்றுப்பெயராம். எ-று. அவற்றுள், சூத்திரத்தாற் பிண்டமா
 யின்றும், (முதலாயுறீ களவாயல் ஒத்தினுற் பிண்டமாயிற்று பன்னநூடலம்).
 அதிகாரத்தாற் பிண்டமாயிற்று. இந்நூலென்றகொள்க. இவற்றைச்
 சிறுநூல், இடைநூல், பெருநூல் எனப்படும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, உரை பாசுபடுமாறுணர்-ற்று. பல சொற்றொடர்க்கு
 பொருள் காட்டுவனவற்றுள் ஒசைதழீஇயவற்றைப் பாட்டென்றார். ஒசை
 யின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய்வருவது, நன்னூலெனப்பட்டது. அவ்வகை
 யின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய்வருவது, நூலெனப்பட்டது. பாட்டிடை

பாட்டும் உரையும் நூலுமென வேறேறலின். அன்றியுஞ் சூத்திராக் கருதிய பொருளையன்றி யுரையான் வேறேற்பொருள்கூறி அதனைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறாமையின்; ஆண்டும் ஒருவன் கூறியதற்கு ஒருவன் பொருள்கூறுகின்றனரூம். ஒழிந்த பாட்டிற்கும் இவ்வாதே உரைகூறுவனவொக்கும். பொருளொடு புணராய் பொய்ய்மொழியானும். எ-ன பொருண்முறைமையின்றிப் பொய்யாகச் சொடர்க்கூறுவன எ-ற. அவை ஓர் யானையுக் குகிரையுந் தம்முள் நட்பாடி இன்னுழிச் சென்ற இன்னவாறசெய்தனவென்ற அவற்றக் கியையாய் பொருள்பட்டதோர் சொடர்க்கியையாய் ஒருவனுழை யொருவன்சுற்றுவரலாற்றமுறைமைபான்வருகின்றன. பொருளொடு பணர்ந்த நகைமொழியானும் எ-து பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்பட்டு நகுதற்கேதுவாகுந் தொடர்க்கியானும். எ-ற. இவை சிறுக்கூரி(அயுராயும், தந்தீகாவாக்கியமும் போல்வன. இவை பொய்யெனப்படாது உலகியலாகிய நகைதோன்றல்கலின்; என் றுரைவகை நகையே காண்கென மொழிப. எ-து. என் றரைப்பகுதி வழக்கு இந்நகைக்குமென் றரைப்பா புலவர். எ-று. வகையென்றதனை உரைப்பகுதி யீறிக முன். உரை மகையினும் கூறப.

(ககக)

வைத்த குறிப்பாது. பாட்டினடைகைக்கப்பட்டிற் பொருட்குறிப்பினையும் உரையாரும். எ-று. அரையாராயது. பாட்டுவாக்கா னவகை பொதுமபருணீர்க்கால்” (சுல்-௩௩) என்பதுகுறிப்பிசுகையினும் “இவ்வைச், சொல்லாடிக் காண்பென் றவைத்தி” என்றது உரைக்குறப்பு இனி “ஒருஉக், கொடியியனல்லவர்” (சுல்-௮௮) என்றும் மருதச்சுடையினும் “மடியதகக் கியா சொல்லித் தக்கார மற்று” என்பதமது சிலப்பதிகாரத்துள், இயிச்சியந்தராவையுள் “சுலெழுதிய விடய நெற்றியி, னயலெழுதிய புலியும் வில்லு, காவலக் சண்பொழின் மன்னரோ, டேவல் கேட்ப வர சாண்ட, மாலைவெண்குடைப் பாண்டியன் கோயிலுட், கால முரசியம்பு மாதலி, நெய்யம் முறைமகக் கிண்டுகுமென், வைவயதன் மகளைக்கூஉய்ச். கடைகயிறு மத்துல் கொண், யுடை முதுமகன்வந்து தோன்றமன்” என்பது, பாலின்றெழுந்த கிளவியாவது, பாக்களைமொழியத்தோன்றிப் சொல்வகையானும் உரையாரும். எ-று. யுக்கிண்கணை ஒருபொருளைக்குறித்த வினவுகாருஞ் செப்புவாருக் கூறுகூற்று. அதாவிலக்கணம் பிழையாமற் கூறல்வேண்டிதொழும், ஒருபொருளைச் குறித்துச் செய்யப்படுதொழுகு செய்யாளும். இதனைக்குறித்தனரோ “செப்பும் வினவும் வழாது லோம்பல்” என்பது குதலாகக் கூறப்பட்டு விவக்கணை மெல்லாமென்று கொள்க. “பொருண்மா பில்லாய் பொய்ய்மொழி யானும்” எ-து, பொருளியையிலலாத பொருளையுடைத்தாதலிற் பொய்ய்மொழியாயிற்று. “பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்” மென்றது, பொருளைப்பொருத்திய நகைவழி மொழியாய்வருகின்றது. எ-று. நகைமொழியாவது, மேற் சொல்லப்பட்டவரை பொருந்தாசென விகழ்த்துகூறல். அவ்விகழ்ச்சியின் பின்னர்ப் பொருளுணர்ந்தும் உரை பிறக்குமாதலிற் பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும்” உரை வருமென்றார். “என் றுரைவகை காண்கென மொழிப” எ-து, இவ்வகையினவைவரை காண்குவகைப்பகும். எ-று. எ-து. உரையாசிரியருரை.

கஎச அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே.*

இது அந்நான்கனுள் முதலன இரண்டும் ஒன்றாகவும் ஏனைய விரண்டும் ஒன்றாகவும் தொடுக்கப்படும்; அவற்றால் பயன்கொள்ளுந் காலத்தா. எ-று. (கஎச)

கஎரு ஒன்றே மற்றுள் செவிலிக் குரித்தே
யொன்றே யார்க்கும் வரைகிலை யின்றே.†

இது மேனின்ற அதிகாரத்தான் இறந்தின்று இரண்டன்பகுதியுமாகிய ஒன்று செவிலிக்கே யுரித்தா. ஒழிந்த இரண்டனாகிய ஒன்றும் வரைவின்றி எல்லார்க்கு முரித்தா. எ-று.

தலைவியை வற்புறுக்கும் செவிலியர் புனைந்துரைத்து நகுவித்துப் பொழுது போக்குதற் குரியர். எ-து. இக்கருத்தானே சான்றோர், “செம்முகச் செவிலியர் கைமயிகக் குழிஇக், குறியவு நெடியவு முரைபல பயிற்றி, யின்னே வரு குவ ரின்றிணை யோரென. முகச்சுவை மொழியவு மொல்லாள்” (நெடுநல் கடுகூ-க) என்றார் பாட்டினுள். பிறசான்றோரும் “செம்முகச் செவிலியர் பொய்க் கொடி பகர” என்றார். மற்றும் என்றசொன் இவையே யன்றி வரு கின்றபிசியுஞ் செவிலிக் குரித்தென்க. இனிப் பாட்டினடைவைத்தகுறிப்புப் பாவின்றெழுந்தகிளவியும் வரையறையின்றிவருமாற பலவற்றள்ளுந் காண்க. (கஎரு)

* எ-து, மேற்கொன்னவ்வா இரண்டுவகைப்படும. எ-று. இரண்டி வகையாவது—மைந்தர்க்குரைப்பனவும், மகளிர்க்குரைப்பனவமும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து. மேல் இருவகைப்படுமென்ற வுரையை யுரைத்தற்குரியாரை யுணர்ந்தற, மகளிர்க்குரைக்குமுரை செவிலிக்குமுரித்து, மைந்தர்க்குரைக்கு முரை யெல்லார்க்குமுரித்து. எ-று. செவிலியின்க்கணத்தி னுரைக்கின்ற வுரையும், பாட்டினுரைக்கின்றவரையும் கூறவழிவெனின், உலவியிடங் களின்வரு முரை பொருள்பற்றிவருதல் னப்பொருள் கூறலென்க. உன்றி யும், “அதுவேதானும்” என்பது பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியைச் சுட்டிற்றாக்கி யம்மொழி யிரண்டிங்கூறப்படுமெனப் பொருளுரைப்பினு மமையும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 ‘பாட்டு’ என்பது பத்தப்பாட்டு.

2|செம்முது என்பதும் பாடம்.

களை ஒப்பொடு புணர்ந்த வுமத் தானுந்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவினானு
மென்றிரு வகைத்தே பிசிலகை நிலையே.*

இது முறையே பிசியரண்டென்கின்றது.

தன்கட் கிடந்த வொப்புமைக் குணத்தோடு பொருந்திவருமாற்றை யும
மப் பொருளானும், இனி யொன்றுகூற வொன்றுதோன்றுந் துணிவிற்குக்
கூறுங் கூற்றானும் என் றிருகூற்றதாகும் பிசிகூறபடு நிலைமை. எ-று.

அவை, "பிறை கல்வி மலை நடக்கு" இது ஒப்பொடு புணர்ந்த வுமம்.
இது யானையென்றும், "முத்தப் போற் புத்தக முகிழிற் கிளிவண்ண, நெய்த்
தோர்ந் குருதி நறங்கொணம். வத்தகிற்ற்து" என்பதாயின. இது கமுகின்
மேற்றும். "சீராடான் பாப்பா கள்தந்திய்யமா ணீராய். பூராக் கரிந்காந்
கை" இது தோன்றுவதுகூறந்த களியும். இது வகுப்பென்றும் வகைமென்
றதனால் இது செவிவிக்வேயுந்த தென்ப. (ககச)

களை நினைப்பாயின், கருக்கபு பொருள்பெயர் மமம்
மென்றாயு மென்றினைவ விளக்க. இது பற்றி
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருந்த
மேது துக்கிய புகுமொழி யென்ப.

இது முதமொழிகூறகின்றது.

இ-ள். தண்மையுஞ்.....தோன்றி எ-கை: கூர்மையும், சொற்சுருங்கியிருத்
தலும், விழுப்பமும், எளிதிற்பொருள்கெரிதலும் என்ற இந்நான்கும் விளங்
கத்தோன்றி. குறித்த.....வருமம். எ-து அறம் பொருளினப்பெண்ணு மூன்
றணுள் ஒன்றை முடித்தற்கு வருமாயின். எ-து..... என்ப. எ-து அந்நனம்
வந்ததனை அப்பொருள் முடித்தற்குக்காரணமாகிய பொருளினைக் கருகுவரும்
முதமொழியென்பார் பூவொ. எ-று.

"உழுத வுடித்தஞ்செய்யுர்க்கன்று யேயக், கடிதை செய்யறிந் தற்றே-
வடிதியைக், சண்ட கருக்க ணிருப்பப் பெரும்பிணத்தோள், "காண்டன
மன்றே பசப்பு" இதனுள் ஒன்றை வினைப்பயன் ஒன்று நுகர்ந்ததனைக் குறி
த்து அப்பொரு ளியையின்மை கூறியதனைச் சொற்றொட ரினிதவிளங்காதே
னும் முற்கூறிய முதமொழிக்கண்ணேயப்பொருளை முடித்தற்க்கேதுவாகிய
இயையின்மை கிடந்த முடிந்தவாறு காண்க. இதனுள் தண்மைமுதவிய
நான்குக்காண்க. பழமொழி பிவ்விலக்கணம் பற்றிச் செய்தது. (கஎஎ)

* எ-து, பிசிலகைகையாமாணர்-ற்று. ஒப்பொடுபுணர்ந்த வுமமை
நிலையானும் பிசியாவதொன்று வருவதனைச் சொன்னது துணிவினானும்
பிசியாம். எ-று. உ-ம்-"அச்சப்போற் புப்பூக்கு மமமென்னுங் காய்சாயக்
கும்" எ-து, பிசி. இது உவமைபற்றிவந்தது. எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தண்மைவிளங்கவும், கருக்கம்விளங்கவும், ஒளியுடைமையெ
விளங்கவும், மென்மைவிளங்கவும், என் றின்றேரொன்னவிளங்கவும், தோன்
றினகருத்தின்பொருளை முடித்தற்குவருமென்பவைகுறித்தன முது
மொழியென்று சொல்லப்படும். எ-று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

கௌ அநிறைமொழி பரந்த மாணையர் களந்த
மறைமொழி தானே மந்தர் மெனப் *

இது மந்திரச் செய்யுள் கூறுகின்றது.

கு-சீ. சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவீன்று பயக்
க்சொல்லுமாற்றலுடையார் அவ்வாணையாற் கிளக்கப்பட்டுப் புறத்தார்க்குப் புல
னாகாமை மறைத் த்சொல்லுஞ் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படும். எ-று.

அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. தானேயென்று பிரித்தார், இவை
தமிழ்மந்திரமென்றதற்கும் மந்திரந்தான் பாடாந் யங்கத மெனப்படுவனவுள,
அவை நீக்குதற்கு மென்மணர்க. அவை, “ஆரிய என்று தமிழீ தெனவு
ரைத்த, காரியத்தார் வலக்கோட் பட்டானைச் சீரிய, வந்தண் பொதியி
லகத்தியனா ரானையாற், பெந்தமிழே சர்க்க ள்வா” முழுவனில் பொதியின்
முதற்புத்தென் வாழி, பரண கய்லரும் வாழி--யரணிய, லானந்த வேட்கை
யான் வேட்கோக் குயக்கோட, னுணர்களுந் தீங்க சுவா” இவை தெற்கில்
வாயில்திறவாத பாடியணா பத்தோர மொருட்டு நக்கீரர் ஓநவன் வாழவுத்
சாவவும்பாடி யின்னவாறுகவேளகீ சுவீந்தற்பொருட்பாய்வந்த மந்திரம்
பாட்டாய்வந்தலின் அவதமாயிற்று. இஃதனை “நிறைமொழி மாந்தர்
பெருமை நிலத்து, மறைமொழி காட்டி விடப்” (திருக். உஅ) என்றார். (கௌ)

கௌக. எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடுங் புணராதாகிய

பொருட்புறத்ததுவே துறிப்புமொழி யென்பர்

இது முறையே கூற்றிடை வைத்த குறிப்புணர்த்துகின்றது.

கு-ஸ். எழுத்துமுடிக்கவாறுணுஞ் சொற்றொடரந்தவாற்றினுள் சொற்
பன்பொருளாறுஞ் செவ்வன மொருளரியவரிதாகிய பொருட்புறத்தே பொரு
ளுடைத்தாயும் நிற்பது குறிப்பு மொழியாவது. எ-று.

* எ-து, மந்திரமாமா முணர்-ற்று. நிறைத்தமொழியினையுடைய
மாந்தர் தமதானையாற் சொல்லப்பட்ட மறைத்தொல் மந்திரமாம். எ-று.
அது வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, எழுத்தொடுஞ்சொல்லொடும்புணராதாகிய சொல்லி
ணுணரப்படும்பொருளின்புறத்தது குறிப்புமொழி. எ-று. மேல் அங்கத
மோடு..... ண்டுகுறிப்புமொழியென்றதனா னிச்சொல் வகைகுறித்தும் வரு
மென்றுகொள்க. புகழ்குறித்துவந்தாற் குற்றம் என்னையோவெனின் அதனை
வெளிப்படக்கூறக்கேட்ட ... றினம்பயத்தலற் குறிப்பினுற்கூறவேண்டு
வது, வகையென்றுகொள்ளப்படும். எ-று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

1 சுவாகா என்பதுக்குச் சுவா என்றே ஏடுகளிலுள்ளது.

உ-ம். | “குடத்தலையர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் கையி, னடக்கிய மூக்கினர் தாம்” இது குஞ்சரமென்ப துணர்ந்திற்று. இது கூறுகின்ற பொருளைக் கரந்துகூறப்பட்டு ஏதாமுதலியவற்றோடு புணராதரின்தது. இது பாட்டுவடிவிற்குரிய வருதலிற் பிசியெனலுமாகாது. குறித்தபொருளை முடிய நாட்டினுற் சொல்லியலான் யாப்புவழிப்படாமையின் மரபழிந்து பிறவுங்குறை தலிற் பாட்டெனவும்படாதாயிற்று. அதனான் இது அடிவரையறையின் முயிற்று. (கக௬)

1க அடிபாட்டிழைக்கலககு பொருள் வாசிய
பாட்டி வரியல் பண்ணத்தி யியல்பே.

க அக அதுவே தானும் பிசியோடு மாணும்.†

க அஉ அது திநிற் களளி ன்ராமு சூயி.

* எ-து, பண்ணத்திராமா முணர்-ற்று. மேல் இத்துணையும் பாவின்றி வழங்குவனவம் எடுத்தோடுநூள். இனிப் பிறகுலாசிரியர்விருத்தக்கூறின் இசைநூலின் பாவின்மாமாதுணர்த்துதலின் இது... “பாட்டிடைக்கலந்த பொருளவாகி” எ-து பாட்டினிடைக்கலந்த பொருளையுடைத்தாகி எ-று. எனவே அவ்வடி, பாவிற்குரியபொருளே கொள்ளப்படும். “பாட்டினியல் பண்ணத்தி” என்பது, பாட்டுக்களினியல்பையுடையவாம் பண்ணத்தோற்று விக்குஞ் செய்யுட்கள். எ-று. பண்ணத்தோற்றுதலின், பண்ணத்தி என்றார். அவையாவன:—சீறியையும் பேரியையும் முதலாக இசைத்தமிழி லோதப்படுவன. அவையாமாறு வருகின்றகுத்திரத்தாற் காட்டுதும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, மேற்சொல்லப்பட்டதனுள் ஒருதாரணமுணர்-ற்று. மேற் சொல்லப்பட்டபண்ணத்தி பிசியோடொத்தவளவீற்று. எ-று. பிசி எ-து இரண்டடியளவின் கண்ணே வருவதொன்றாகலன் இது இரண்டடியாம், எ-று உ-ம். “கொன்றை வேய்ந்த செல்வனடியை, என்று மேத்துத் தொழுலோ நாமே” இது, பிசியோடொத்தவளவீற்றுக்கிப் பாலையொடுக்கும்பண்ணுக் கிலக்கணப்பாட்டாகிவருதலிற் பண்ணத்தியாயிற்று. பிறவுமன்ன, எ-து, உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, பண்ணத்தி பகுதிபடுமாறுணர்-ற்று. பண்ணத்தியெனினும் பாவின்மெனினு மொக்கும். “நாற்சீர்கொண்டடியெனப்படுமே” (செய் 1௩௨.) என்றதனான் அடியென்பது நாற்சீரானவருமென்று கொள்க. நாற் சீரின்றிக்குவரும்பாட்டுப் பன்னிரண்டும் அவ்வழி யவ்வடியின் வேறுபட்டு

1 இது முதலிய ஐந்து குத்திரங்கட்கு நச்சினூக்கினியருரை கிடைத்த வடுகளிலில்லை.

வருவனவுங் கொள்ளப்படும். எ-று. இதனாற்சொல்லியது இருசீரடி முதலாகிய எல்லாவடிகளானு மூவடிச் சிறுமையாக வேறிவரும் பாவின் மென்றவாரும். பன்னிரண்டாவன ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்குபாவினோடும் தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னு மூன்றினத்தையு முதழப் பன்னிரண்டாம். அவற்றுள், தாழிசையாவது ஆசிரியத்தாழிசை, வஞ்சித்தாழிசை, வெண்டாழிசை, கலித்தாழிசையென நான்காம். துறையாவது, ஆசிரியத்துறை, வஞ்சித்துறை, வெண்டிறை, கலித்துறையென நான்காம். விருத்தமாவது, ஆசிரியவிருத்தம், வஞ்சிவிருத்தம், வெளிவிருத்தம், கலிவிருத்தம் என நான்காம். அவற்றுள், ஆசிரியத்தாழிசையாவது மூன்றடியொத்துவருவது. அது “நீடற்க வினாவென்ற கெஞ்சினுள்ளி நிறைமலர் சாத்தினோடு, வீடற்குந் தண்மையின் விரிந்துசென்று விண்ணோடு மண்ணிடையெண்ணும்பெற்றி, பாடற்கு மகளிர்க்கு... தசொற்சீர்ப்பகவன்ற னடியினையே பணிந்து நாமே” எனவரும். அவ்வழி யொருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவருவன சிறப்புடைத்து, என வொருசா ருதாரணங்காட்டுமாறு. - அவை, “பாம்பு கயிற்றுக் கடல்கடைந்த மாய, னீங்கு நம் மாணுள் வருமே லவன்வாயி, லாம் பலக் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீது” “கன்று குணிலாக் கனியெறிந்த மாமாய, னின்னுகம் மாணுள் வருமே லவன்வாயிற், கொன்றையக் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீது” “கொல்லையஞ்சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன், எல்லை நம் மாணுள் வருமே லவன்வாயின், முல்லையக் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீது” (சிலப்-ஆய்ச்சி.) இவை மூன்றடியான் மூன்றடுக்கிவந்த ஆசிரியத் தாழிசை. எ-று. இனி வஞ்சித்தாழிசை முதலடி நான்காய ஒரு பொருண்மேல் மூன்றடுக்கிவரும். அவை, “மடப்பீடிகரை மதவேழக், தடக்கையால் வெயின்மறைக்கு, டிடைசுசாநிறத்தோக்கே, நடக்குமென் மனனேகாண்” “பேடைய... மனனேகாண்” “நீ” “இரும்பிடியை... மனனேகாண்” ஆஃதெல் இவை மூன்றடுக்கிவருதமற் கொச்சகவெ. ருப்பொருண்மேலெனின் அவ்வடி... அனவடியான வாய்வையிலு ளுடாகிதன்க. இனி வெண்டாழிசையாவது; மூன்றடியான்வந்து வெண்பாப்போலமுது. அது “நண்பி தென்று தீயசொல்லார், முன்பு நின் முனிவு செயயா, ரன்பு வேண்டி பவர்” எனவரும். சிந்தியல் வெண்பா யொருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவருவது. வெள்ளொத் தாழிசையென்பது. அது, “அன்றாயறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி, யொன்ற ருடைபுறம் போல லலங்கவர்ந்து, துணைநீன் துறந்து விடல்; ஏட யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி, கூடா ருடைபுறம் போல லலங்கவர்ந்து, நீடான் துறந்து விடல்; பாவா யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி, மேவா ருடைபுறம் போல லலங்கவர்ந்து, காவான் துறந்து விடல்” எனவரும். கலித்தாழிசையாவது, அடியவையின்றி யொத்துவந்ததும், ஈற்றடி சிலசீர்

மிக்குவருவதும். அது “வான்வரி வேங்கை வழங்குஞ் சிறுநெறியெங், கேள்வரும் போதி நெழால்வாழி வ்வண்டிக்ரீள், கேள்வரும் போதி நெழாதாய்க் குறலியரோ, நீள்வரி நாகத் தெயிறேவாழி வெண்டிக்சான்” எனவரும். இத்தாழிசையொருபொருண்மேன்மூண் நடுக்கிவருவனவும் கொச்சகவொருபோகெனப்பட்ட கலித்தாழிசையெனப்படுமீ. சாடிக்கு வருதலான். இனி ஆசிரியத்தறையாவது, காண்கடியா யிடையிடை சிலசீர்குறைந்தவரும். அது “கொபொரு சான்யாற்றங் கல்வத மெழுள்ளி வருதிராயி, னரையிருள யாமத தடுபலியோ தும்மஞ்சி யகன்று போக, நரையுருமோ, தங்கைவேலஞ்சக தும்மை. வரையா மங்கையர் வெளவுதலஞ்சதும் வராலையோ” எனவரும், வஞ்சித்தறையாவது: குறளடி காண்கிறைநளிவருவது. அது “முல்லாவாய் முயவலித்தன, சொல்லவாய்க் குருகீன்றன, மல்லவாயம். மங்கன், செல்வர்தேர் வாக் காணென்” எனவரும். இனி வெண்டிறையாவது: மூன்றடிச்சிறுமையாக வேழுடிப் பெருமையாகவருவது. ஆறுதையடிகளின் சிலவருமாய், “குமுலிசைய வண்டினங்கள் கோழியைய செற்காந்தப் குலமேற் பாய, வழுவெரியின் முழுகினவா லத்தோ வளியவென் நயல்வாடி மடநீர், சறுடிவனபோ நெஞ்சகைந்து கல்லருவிதாய், கழல்வரை நன்றை னப்பாடுந் வல்லென்” எனவரும். மேலும் வந்ததழிசுகள்கொள்ளல். கலித்தறையாவது: நெடிலடியாகிய வைஞ்சீரடி நான்கினுள் வருவது. ஓரடி பதினான்கும், பதினாலும், பதினேழுமெழுத்துப்பெற்று வருவன. அவை “பாணுந் தோழியு மாயமு மாரிந் திறைண்ணித், தாணுந் தோரும பாகனும் வந்தென் னலினுண்டான், நேனும் பாணும் போல்வன செல்லிப் பிர்வானேந், காணும் புள்ளுங் கைதையு மெல்லவந் காயன்நே” எனவரும். 1 “கல்லார் பழப்பி நெழிற்செம்பவளத்தை நூண் னும்த, ம்பாணு முகத்தெக்கன் போதக மேயா மூன்றெளித்த, வில்லை னபித்த மவரம நெய்வனது ன்மயமகடி, வல்லார மனத்தன்றி மாட்டா னிருக்க களித்திருவே” இது நொகை முதலாகிய பதினாறெழுத்தான் வந்தது. 2 “காரிடிந் நனைவென் னாடொறுந் காத்தல் செயுமடியார்க், கினிய னிவொரு யன் னுந் கிலவ்வ நும்வணங்குப், பனி வெண்பிறைநறும் கொண்வறா சடைப்பலி தேரியற்கை, முனிவன் சிறுவன் பெருவன் கொல் றாணை முகத்தவீன” இது நரையசையாகிய பதினேழெழுத்தான்வந்தது. இனி ஆசிரியவிருத்தமாவது: ஆறுசீர் முதலாக மிக்கவடிவான்கடியு மொத்து வருவது. அது, “இரைக்கு மஞ்சிறைப் பறவைக னென்பொரு தின்வண்க புடைகுது, துரைக்க னென்னுமக் குழம்புகொ டெகுண்டெழு துடங்கிய வலயத்தாற், றியைக்க ரங்களிற்

1 மூத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணி மால் உ.

2 இடி கூ.

கஅ௩ அடியிசந்து வரினும் தடிவரையின்றே.

கஅ௪ கிரிய வகையிற் களந்தன தெரியி

னளளியல் வசையே யனைவசைப் படுமே *

செழுமலைச் சந்தனத் திரள்களைச் சாராமேல்வைத், தரைக்கு மற்றிது குணகடற் றிரையொடு பொருதலைத் தவியாதே” (குளா-சுல்யாண நிக.) எனவரும். பிறவுமன்ன. வந்தவழிச்சுண்டுக்கொள்க. இனி வஞ்சிலிருத்த மாவது: முச்சிரம வங்காங்வுரும். அது “இருது வேற்றமையின்மையாற், சுருது மேற்றறக் கத்தினை, உறத் வேற்றமையாகவே, சுருது வேற்றடக் கையினும்” (குளா-சுல்யாண நிக.) எனவரும். இனி வெளிவருத்த மாவது: வங்கமயிலைனு ஆன்றடியிலைறுமயிசொறக் களிச்சொற்பெற்று வரும். அவை, “ஆவா வென்றிசு யஞ்சின மீச்ச பொருசாரார, கூக வென்றே கூவின் கொண்டு” பொருசாரார, உறவா வென்றே மாய்கதனர் நீந்தா பொருசாரார, சேசா சாடி கொண்டெத்து பென்று பொருசாரார” இது வள்கடியான்வந்தது, மூன்றடியான்வந்தன வந்தவழிச்சுண்டுக்கொள்க. இனி கவிவருத்தமாவது: “சேதப்பழுத துள்ளிகீர் ஆன்றக தீமபலா, மேம்பழுத் தனைத்தன கூறாயும சீவாயும, உறவாடி கனிக்குற அதுத்தண் டட்டமுந், தாமபழுத் துளசில சரணம டட்டி” (குளா-சுல்யாண நிக.) எனவரும். இவை யெல்லாமுறையிற்சொல்லைபசுறையு, பிறதான்முடிந்ததுதானுடற் படுதலைப்பதனனுந் கொள்க. எ-து, உரையாசிரியருரை.

* எ-து, மேற்கொல்லப்பட்டபொருளுணர்-ற்று, சுண்டுச் சொன்ன வகையினூர் சொல்லப்பட்டன ஆராயுந் கரலத்து அளவியல் அவ்வகை பாகுபடும், எ-று. இதனூற்கொல்லப்பட்ட அடிவகை யள்ளனவும் இல்லனவும் என விரு வகைப்படு மென்பதும், அடிவகையுள்ளன:- ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கவி எனவும் சாழிசை, துறை, விருத்தம் எனவும்; அடிவகையில்லன:- நூல், உரை, பிடி, முதுமொழி, மக்கிரம, சுறிப்பொழுதி என அறுவகைப்படுமெனவு முணர்ந்தியவாறு. அட்டசல் மெய் “மலாயமல் அளகிரிய யனைவசைப் படுமே” (செய். ககச) என்ற சூத்திர மிகையா ிரவியம்மளின், அது பாவிற்கு அடிவகையறுத்துக் கூறப்பட்டது. செய்யுட்கலைத்தென வரையறுத்தணர்ச் சதுவாயிற்று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

கஅரு கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையு
முற்கிளந் தனவே முறைநெறி வகையின்.*

இது நிறுத்தமுறையே திணை யென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். கைக்கிளை.....திணையும். எ-து, கைக்கிளை முதலாக முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல், பெருந்திணையென்ற எழுநிலனும், முறை.....வகையின். எ-து, அவற்றிற்கு முறைமை வழியாற் புறமென அடைத்த வெட்சிமுதற் பாடாண் பகுதி யீரூகிய எழுபகுதியோடே கூட்ட முற.....வே. எ-து முன்னர்க் கிளக்கப்பட்டனவேயாகச் செய்யுட் குறுப்பாய் நிற்கும். எ-று.

எனவே, அகமேழும் புறமேழும் அவ்விரண்டற்கும்பொதுவாகிய கரந்தை யொன்றையாகப் பதினாந்தனுள் ஒன்று செய்யுட்குறுப்பாயல்லது வேறுறப்பின் நென்றவாறாய்ந்து. (கஅரு)

கஅசு காபப் புணர்ச்சியு மிடந் தலைப் பாடும்

பாங்கொடு தழா லுந் தோழியிற் புணர்வமென்

றந்நூல் வகையினு மடைந்தசார் போடு

மறையென மொழிதலை மறைபோ ராதே.†

இது முறையே கைகோட்செய்யுட்குறுப்பாமாத் கூறுகின்றது.

கைகோளாவன களவு கற்பு. அவை தாள் காமத்தின்கண்ணெழுதலான் அவற்றுட்பிறந்த வுள்ளநிகழ்ச்சி யிடைவிடாதமேற்சிறந்துபெருகி யகலாப் பகுதி யெனக் கொள்க. அவற்றைத் தொகுத்தவை செய்யுட் குறுப்பென்றார்.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே திணையாமாறுணர்-ற்று. திணையாவது கைக்கிளையு முல்லையுந் குறிஞ்சியும் பாிலையு மருதமு நெய்தலும் பெருந்திணையும் என்னு மிலைவ முறைமையினுள் மேற்சொல்லப்பட்டன. எ-று. முறைமையினுற் சொல்லுதலாவது பாடாண்பாட்டினைக் கைக்கிளைப்புறமெனவும், வஞ்சியை முல்லைப்புறமெனவும், வெட்சியைக் குறிஞ்சிப்புறமெனவும், வாகையைப் பாலைப்புறமெனவும், உழிஞையை மருதப்புறமெனவும், தும்பையை நெய்தற்புறமெனவும், காஞ்சியைப் பெருந்திணைப்புறமெனவும் ஒழியநெறி கொள்ளப்படும். இவ்வாறுகொள்ளவே பதினாறுதிணையு மேழாகியடங்குமாயிற்று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, கைகோள்வகையிற் களவாமாறுணர்-ற்று. இயற்கைப்புணர்ச்சியும், இடந்தலைப்பாடும், பாங்கற்கூட்டமும், தோழியாற்கூட்டமும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்குவகையானு மவற்றைச் சார்ந்துவருகின்றவியானும்வருவன களவென்றுகூறுதல், வேதமறிவோர்நெறி. எ-று. இதனுட் களவென்றது மறையென்றதனான், இது தீமைபயக்குங்களவன்மைகொள்க-ஒடு - எண். எ-து, உரையாசிரியருரை.

காமம்.....வும். எ-து இயற்கைப்புணர்ச்சியும், அதன்பின்ன ரிடந்தலைப்பாடும், 1 அதன்பின்னர் அவன்வயிற் பாங்காகிய பாங்கற்குக்கூறி யவனார்கூடுதலும், அதன்பின்னர் அவன்வயிற் பாங்காகிய தோழியையிரந்து குறைமுடித்துக் கோடலும். என்.....பொடு. எ-து என்ற அந் நார்பகுதிக்கண்ணும் பொருந்திய சார்பினால். மறை.....றே. எ-து களவொழுக்கம் இதுவென்று பிறர்கருதச் செய்யுள்செய்தல் கந்திருவழக்கம். எ-று.

கந்திருவர்க்கு மறையேர் ஓடிய நெறி அதுவாகவின் மூறையோராறென் றார். என வினையெச்சம். எனவே பாங்கணுந் தோழியு முணர்ந்துழியுந் கள வென்றல் மறையோர்வழக்கு. எ-று. இக்களவு இல்லதன்மியிலங்கியவர்தலின் நிறையுடையார் மறைவெளிப்படாதொழுக்கவிற றாமேசென்று இடந்தலைப்பாட் டிற் கூடுதலும், அது நிகழாவழியுந் கூட்டரிச்சுழந்து அவன் ஆயத்திடைநின்ற வழியும் அவனருமையறிந்து பாங்கணையுடம்பிச்சித்திக்குடுதலும், அவன்தோழி யைப்போலக்கூட்டுந்தன்மையிலனாதலிற் றோழியார்கூடுதலுமென முறைமை கூறினார். களவு இந்நான்கு பகுதியானுமடங்கும். உ-ம. 1 "கோட வெதிர் முகைப் பசுவீ முலை" (குறந்தொகை-சூஉ) இது இயற்கைப்புணர்ச்சிகழ்ந்தது. "உறதோறுயிர்...தோள்" (திருக்குறள் ௧௧௦௬) "சொல்லிற் சொல்வெதிர் கொள்ளாய்" (நற்றிணை ௩௬) "வேட்ட பொழுதின.....தோள்" (திருக்குறள் ௧௧௦௮) இவை களவியலிற்கண்டுக்கொள்க. (௧௮௬)

௧௮௮ மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிற் பெறுதலு

மிருமுத லாகிய வியனெறி திரியாது

மலிவும் புலனியு மூடலு முணர்வும்

பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப் படுமே

இது கற்பென்னுந் கைகோள்கூறுகின்றது.

௩-ள். மறை.....லும். எ-து. மறைந்தொழுகும் ஒழுக்கலறு வெளிப் படுதலும், தமர்கொடுப்பக் கரணவகையாற் பெறுதலும், இரு...து. எ-து என்னும் இவ்விரண்டுமுதலிய ஆசான்முதலியேயார் செய்விக்கும் வழக்குநெறி திரியாது. மலி...தது. எ-து மகிழ்ச்சியும், புலத்தலும், ஊடலும், உணர்த் தலும் நான்கும் பிரிவுளப்பட்ட ஐந்தும் புணர்ந்தது. கற்...மே. எ-து கற் பெனப்படும். எ-று.

மலிவுமுதலிய வைந்துந் கைகோளின்பாற்சார்த்தித் தலைவனுந் தலைவியும் ஒழுகும் ஒழுக்கலாறெனவே படும. முன்னை மறைவெளிப்படுதலுந் தமரிற் பெறுதலுமென்னும் இரண்டும் பிறரோடுபட்டவொழுக்கலாறெனப்படும். அவை

* எ-து, கைகோள்வகையிற் கற்பாமா றுணர்-ற்ற.....

1 அதன்பின் நன்வயிற் பாங்காகிய என்பதும் பாடம்.

ஆசான்முதலியோர்செய்வித்தவின், மல்தலென்பது இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியுமுதலியவற்றான் மகிழ்தல். புலவியென்பது புணர்ச்சியான்வந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங்கருதிக் கொண்டுய்ப்பதோர் உள்ளநிகழ்ச்சி. ஊடலென்பது உள்ளத்தநிகழ்ந்தனைக் குறிப்புமொழியானன்றிக் கூற்று மொழியாறுரைப்பது. அந்நனம் ஊடனிகழ்ந்தவழி யதற் கேதவாகிய காரிய மின்மை உணர்வித்தலெனப்படும். இல்லதாடுக்க மடக்கந்தீர்வுணர்த்துதலான் உணர்த்துதலெனவும் அதனை உணர்தலான் உணர்வெனவும்படும். புலவியாயி ணுணர்த்தாகு குளிர்ப்பக்கூறித் தளிர்ப்பமுயர்குசன்முதலியவற்றா ளீங்கும். பிரிவு இந்நான்கற்கும் வேறுபடுதலிற் பின்வைத்தார். அதனை யூடலொடுவைப் பவே யவ்வுடலுட்பிறந்ததானியும் பிரிவின்பாற்படும். அது காட்டக்காணுது கரந்துமாறதலின். உ-ம். “எம்மனை முந்தறத் தருமோ, தம்மனை யுய்க்கு யோ யாதவன் குறிப்பே” (அகம்-ககந்) இது மறைவெளிப்பாடு; “பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தளிர்ந்த, வோரிற் கூடிய வுடன்புணர் கங்குல்” (அகம்-அசு) என்பது தமரிற்பெறதல், “விரிதிரைப்பெருங்கடல்” (குறுந்-க0க) இது மலிதல். “காணுக் கடுங்குரைய னாங்கிப், புலவி வெய்யண முயங்குந் காலே” இது புலவி கோய், “கோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நிற்பாண னெம்மனை, நீசேர்ந்த வில்விய்ய வாராமை பெறகற்பின்” (கலி-எஎ) இஃது ஊடல் “விருந்தெரிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சு னஞ்சவு, மரும்பெற்ற புதல்வனை முயங்கக் காணவு, மாங்கவிக் தொழியுமென் புலவி” (கலி-எந்) இஃது உணர்தல் “திருநல்ல யான் கழற யாரை நகுமீம், மகனல்லான் பெற்ற மகன்” (கலி - அசு) இது துனி. துனித்தல், வெறுத்தல். பிரிவெனவே ஆறபடங்கும். அவை முன்னர்க் காட்டி லும். (கடிஎ)

கடிஅ மெய்ப்பெற வலையே கைகோள் வகையே.

இது புறத்திணைக்கைகோள்குறுகின்றது.

இ-ள். மெய்ப்பெறக் கைகோள்வகையலையே எ-து, பொருள்பெறவரும் கைகோட்பகுதி அகத்திணைக் கைகோளே. எ-று.

எனவே அகத்திற்குப்புறனாயினும் புறத்திணைக்கைகோள் அவ்வாறு வேறு வகைப்படக்கூறப்படா. பொதுவகையானே மறைந்தவொழுக்கமும் வெளிப் பாடும் என இரண்டாய் அடங்கும் அவை. எ-று. அவை வெட்சித்திணை யுள்ளும் ஒழிந்ததிணையுள்ளும் காண்க. (கடிஅ)

1. ‘ஆங்குலந்தொழியும்’ என்பதும் பாடம்.

க அக பார்ப்பான பாங்கன றேழி செவிளி
 சீர்தககு சிறபபிற' சமுவன சிழுக தியொ
 டளனியன மரபி நறவகை யோருக
 களவின்ற களவிக குரிய ரெனப.*

இது கூறநெனனுமுறப்பணாதகினைது

கு ள் பார்ப்பானமுதலாகக் கிழுவன்கிழத்தியோடெண்ணப்பட்ட
 கூறநிறகு வடிலையாக நடக்க முறைமையையுடைய அரவருங் கள்வொடுக்கதது
 நிகழந்தன கூறினாராகவல்லது அழிகுதகாராகச் செய்யுள்செய்யப்பெறா என்று.

நனநற் சீதமாராயதது உறுதிக்கூறதவிர பார்ப்பானை முறக்கறிக தலைவன
 வழிள்ளெறொ டுகும பார்ப்பானபகுகிறினை உதாழிகூறநிற வ+விவிக்கூறற
 சிறபானமைவருதவின் அகலின்பயினைவைதசார உறடபுலையன பிறக்கூறினா
 அவ்விரணம் ஒன்றறயானைய உறப்படி உடைய முணாக உம சீ "சீ"கெடு
 வெணமுதத மணிபமாக காலலா கீருடே பார்ப்பினு நீர்சுவைதா மென
 செய்யுந, தேருடகா னுடாக னுடாகமர கண்டமீன" (கவி கூ) இது பார்ப்பான
 கூறறு "காமங் காம மென்பகார, ணை ச பணியுமனதே நினைப்பின
 தோனே யே. (குறந 205) இது பாங்கனகூறறு வினைய முணனாக காட்டி
 மை. (கஅக)

கக பாணை கூதன ள்றவி பாககை
 யானஞ சானற வறிவ கலமீடா
 பேணுககு சிறபபிற பார்ப்பான புகலா
 முனனுறக சினக களவெடிக வசாவைஇக
 கொன்னெறி மரபிற கறபிற குரியா †

இதுவுமது

அவ்வெண்ணப்பட்ட வரவகட பாடபாாமுகலாக முறக்கறிய அறவ
 ரோடேகூடத தொகுது இப்பணிருவருங் கூறியகூறறகச செய்யுள்செய்யப்
 பெறந் கறப்பினு என்று.

களவியெனனுஞ்சாலை சணக்ப பொருணமேறறு இசைப்பினனரது
 நாடகமாதவின் பாணைப்பின கூத்தனது, பெண்பாலாவின விறபடஆடிம
 விறவி அவாப்பினனும், அவவின்னததுபாராத அவாப்பினனும், அகப்பொருட்குச
 சிறவாமையின் அறம்பொருளாகும் அறிவா அவாப்பினனும், வதிலாராகிய
 கண்டோ அவாப்பினனும் வைததார தொன்னெறிமரபின என்றதனூ,

* ஏ-து, களவீன்ற களவககுரியராமா மணர் தறு. மரபெனறதனூல,
 பார்ப்பானினும், பாங்கனினு பரவலே விதற குடமபடுவோமனறு கொளக
 பார்ப்பான உயாகுலத்தோல்கட தோழ பார்க்கு ஒத்தகுலதனினு மிழிந்த
 குலத்தினுமாகிய தோழன ஏது, உரையாரோடருவா

† ஏ-து, கறபினகட கூறறக்குவாரை யுணாறறு. பாணைமுதலாகக்
 சொல்லப்பட்ட வறுவரும், மேறசொல்லப்பட்ட பார்ப்பாாமுகலாகிய வறுவரும்
 ஆகிய பணிருவரும், மேறசொல்லப்பட்ட கறபினகட கூறறகுரியா. ஏறு
 "தொன்னெறிமரபிற கற" பெனறகனூன. அவா குலந்தோறந் தொன்றுபட்டு
 வருகின்ற நெறியையுடையவென்று கொளக. ஏது, உரையாசிரியருரை.

பாகனும் துதுகூறலு மமையும். அவை புறப்பொருட்டுச் சிறந்தன. § “செவ் வழி நல்யாழிசையினென் பையெனக், கடவீன் வாழ்த்திப் பையுண்மெய்ந் நிறத், தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டனென் யானே” (அகம்-கச) இது பாணன் கூற்று § “ஆடலிற் பயின்றனை யென்றோ தென்னுரை, யூடலிற் நெளிதல் வேண்டிம்” என்பது கூடதன்கூற்று. § “மரந்தலை மணந்த நனந்தலைக் கானத், தலந்தலை நெடியத் நிருந்த குடினோ, பொன்செய் கொல்லனி னினிய தெளிர்ப்பப், பெய்மணி யார்க்கு மிழைஞளர் நெடுந்தேர், வன்பான் முரம்பி னேமி யதிரச், சென்றிசின் வாழியோ பனிககடு நாளே, யிடைச்சுரத தெழிலி யுறைத்தென மார்பிற், குறம்பொநிசு கொண்ட சாந்தமொடு, நறந் தண்ணியளா நோகோ யானே” (நற்றிணை கூச) இது கண்டோர்கூற்று. § “விதையர் கொன்ற முதையற் புழி; யீடுமுறை நிரபயிய வீரிலை வரகின், கவைக்கதிர் கறித்த காமர் மடப்பிணை, யரலை யாககாட் டிரலையொடு வதியும், புறவிற் நம்மீ நயந்தோ நறதோ, வெல்லி விட்டினை லேந்தனைச் சொல்லுபு, பரியல் வாழ்க்கின் கண்ணி காண்வர, விரியுளப் பொலிந்த யீர குசெலற் கலிமா, வண்பரி தயங்க வேறித் தண்பல, கான்யாற் திடுமணற் கரைபிறக கொழிய, வெல்லிருந் தயரு மனைவி, வெல்லிறைப் பனை த்சோட் டியின்மா போயே” (நற்றிணை கக) இது பாகன்கூற்று. ஒழிந்தன ஷ்ரியலுட் காண்க. (கக0)

ககக ஊரூ மயலுஞ் சேர் யோரு

நோய்மருக கறிநந் தகலையுந் தண்ணையுந்
கொண்டெடுத்த நொழியப் படுவ தலலைதக்
கூற்றவ ணினைய யாப்புறத் தோனறும்.*

இது பெரும்பான்மையுட கூறப்படாதோரைக் கூறப்படுகின்றது.

இது களவிற்கும் கற்பிற்கும் பொது. உ-ம, “ஊரலரெழச் சேரி கல்லென், வாளு தலைக்கு யறனி லண்ணை”, (குறந்-உகஉ) § “தெரிகிணை நோக்கிச் சிலை நோக்கிச்சாய்த்தார்தலை” (கலி-கக) “எந்தையு, நிலனுறயென்னும்” (அகம்-கஉ) என்றற் போல்வன கொள்க. § “துறந்ததற் கொண்டு துயரடச் சாய்” (ஐங்குறு-சகக) இது அயலோர்கூற்றுச் சிறுபான்மைவந்தது. அகத்திணைக்கண் இங்ஙனம் வருமெனவே புறத்திணைக்கண் அவர்கூறவும் பெறமென்பது. இது நோக்கிப் பெரும்பான்மை கூறாதாரையும்கூறினர். முன்னையமுன்றும் பெண்பாலும், நோய்மருககறிநர் இருபாலும், ஒழிந்தார் ஆண்பாலுமாமென்றுணர்க. (ககக)

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட விருவகைக் கைகோளிற்குமுரியதோர் மரபுணர்-
ற்று. ஊரிலுள்ளாரும், சேரியிலுள்ளாரும், அயன்மணியிலுள்ளாரும், நோய்ப்பக்
கந்திரப்பினாலறிவாரும், சந்தையும், தமையனும் இருவகைக்கைகோளினும்
பட்டதனையுட்கொண்ட பிந்தொன்றையெடுத்தமொழியினல்லது பட்டாங்
குக்கூறலின்மை வலியுற்றுத்தோனறும். எ-று. எனவே வலியில்வழிச் சிறு
பான்மை நிகழவும்பெறும். “எந்தையு, நிலனுறப் பொருஅன் சீறடி சிவப்ப,
வெவனில் குறமக ளியங்குதி யென்னும்” (அகம்-கஉ) இது, தந்தையுட்கொண்டு
கூறியது. பிறவுமன்ன. எ-து உரையாசிரியருரை.

ககூஉ கிழவன் தனனெடுங் கிழத்தி தன்னெடு
நற்றாய் கூறன் முற்றக தோனருது.*

இஃது எய்தாததெய்துவத்தது.

இ-ள். கிழவனெடும கிழத்தியெடும இடையிட்டு நற்றாய்கூறதல் கிரம
பத்தோன்றது. எனவே அல்லுழிக்கூறப்பெறாம நற்றாயும். எ-று.

உ-ம். "செறிந்த சேரிசெய்மன் மூது, ரறிந்த மாக்கட் டாகுக தில்ல" (அகம்-கந) இது நற்றாய் அல்லுழிக்கூறியது. சாயென ஒருமையாற் கூறவே
தலைவியுடையநற்றாயயிற்ற கருதை, தன்னையாகுகும இஃது ஒக்கும்.
முற்றவென்றதனால், தலைவன்றமாயாவருங் கூறவுரணவுணர்க. தோன்ற
தென்றதானே புறத்திணைக்கண் வரைவின்றி வழக்கிறகுப்பொருந்துமாறு
கொள்க. (ககூஉ)

ககூஉ ஒண்டொடி மாகர் கிழவன கிழத்தியொடு
கண்டோர மொழிதல கண்ட தெனபு

இதுவுமது.

இ-ள். ஒளியியதொடியினை யுடைய வவ்வியோகம், தலைவனெடும,
தலைவியெடும இடைச்சரததுக கண்டோரமொழிந்தன முதலூர்விற்கண்
டது. எ-று.

ஒண்டொடிமாதவரன்றா வலவச்சு நபபுடை மைதோனற. கண்டதென
மிகைபடக்கூறியவதனால், தலைவி நடைமெய்ந்து அலவச்சுமைகண்டாரல்லது
சேர்ந்தனை செல்வென்றல், என்றும் அவ்வருவாகட்டதகன்றி, தனிததுழிக்
கூறவென்றற் கொள்க. உதாரணம் முறையாடடினும். (ககூஉ)

* எ-து, நற்றாயக்குரியத்தார்மரபுணர்-றறு. தலைமகன்றன்னெடுந் தலை
மகளோகும் நற்றாய்கூற வில்லே. எ-று. எனவே, ஏனையோரககே கூறுமென்ற
வாரும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† கண்டோர்க்குரியதோமரபுணர்-றறு. ஒண்டொடிமாதராவார் நற்
றாயுந் தோழியுஞ் செவ்வியும். இவரோகம் கலைமகனெடுந் தலைமகளோகும்
கண்டோர்கூறுதல காணப்பட்டது. எ-று. எனவே, ஏனையோர்கேட்டப்க்
கூறிற்றில்லை பென்றவாரும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

¶ "நல்லோண் மெல்லடி நடைபு மாற்றி, பல்கதிர்ச் செல்வன் கதிரு மூழ்த்
தன, னணித்தா வுயரத தோன்றவ தெமமூர், மணித்தார் யார்ப சேர்ந்தனை
சென்மே" என்பது. இது "கண்டோர் மொழிதல கண்ட தெனபு" (அகம்-௪௦)
என்பதனுரையிற் காட்டியது.

கக்சீ இடைச்சுர மருங்கிற சுழவன சுழநதியொடு
வழக்கிய லாணையிற கிளசதற்கு முரியன *

இதுவுக கூறவழக்கறகூறகினறது

இள் இடைச்சுரத்தி லுடன்போயச கிழதஞ்சொடுக கிழவன நீதிநூல
வழியாற கிளசதற்கும் உரியன என்று

அது தலைவிதமா இடைச்சுரத்தற்கண்ணூரின அவுடுக்க அவுட்குக்
கூறவானாய வழக்கியகூறவு உரிபவனைக் கீதநூல் பிழக்கூறின
இராகக்கதாம உ மதி "ந மாவா டுடாடப் னலலது கம வின். முநகீர் மண்டல
முழுது மாறறு, அதிரவேண வுடுதகலோ வுடுன, யர்மதா மழக்கண கலுழ
வகை யெவீன" உ மமையான ஆவ்வாறணிற் மருட்டிக்கூறவுயு பெறம் உ ம.
"அழிவிலா முயலு மாவ மாக்கன, வழி மி மசயவாக கடணை டாஅங், கலமரல
வருத்தக சீர் மாறே" (நறநீணை கூ லுட தெயவமட்பால வடுநதனமையினை
யலையெனமருட்டினா) (ககசு)

கககநி ஒழிநகோர கிளனி சுழவன கிழ சிவ்யாடு
மொழிநகாந சூரியா முனைகதி னெடுகதேக

இதுவுக கண்டோர கூறறு

இள் கண்டோரகூற கூறறு சிலையன தலைவியொடுமொழிநகாந
போல வழக்கியலாணையா க்காசதற்கூரியா என்று

* எது, தலை வுக்கு முயல்சாராபுணாறற தலைமகளை யுடன
கொணங்கிப்பாரு திட்டு சாத லக ணை சிலை கன, சிலைகன உழக்குநெறி
யாணையானேகற கருகுமுடிமனை உ உ ம மயக் மறை ஆனை
யுண்பது டி ஆக்கின, உட்கமாழி மலலக உ ம பிச்சுழிமிடதது
ஆக்கினை கூறப்பறனா மார்று சணங்கி வணங்கமனை யவ ரீசா பபட்டது
உ-ம "கீவினை யாக்கிநிடுத யாக்கின, மத்களி டி நுபபாரை உ உ கைமண
லிடு மருங்கி னிறபுறம பொருத்தி, பாவா னனொட ன டிப்பாக்குய் வ னுமாவரின
மறைகுவென மாஅ யோசீ" (நறநகூஉ) எனபதலுட கண்டுகொள்க
மெல்லியமகளிர்முன்னா உணமைகூறறு லாகாமையி னிதுவழுவமைத்தவாறு
எ-து உரையாசிரியருரை

† எது, தலைமகளுக் தலைமகளுமல்லாதாகுகூரியதோரமபுணா-றறு
தலைமகனையுக் தலைமகனையு ஒழிந்த பகின்மரும, அத்தலைமயெடுக்கித் தலைமக்
னோடுஞ்சொல்லிப்பாசதமார்பு, (கொல்லப்பறவா டுடனாக காலமுட
குறித்தது என்று "மொழிநகா" வண்பகனை வழங்கிய லாணையெனினு
மமையும் ஆசொத்து தலை கனை டாப டாஅம பானக லுங் கழறறும, தோழி
யியறப்பறித்தலும், தலைமகளை; வயல்விலைசலுட, பாணா கூத்தர் பாச வறக்
கீழேசென்று கூறலும், தோழி தலைமகளை வறபுறத்தலு முதலாயின எது,
உரையாசிரியருரை

1. இவ்விரதிகளில் "ஆசினை" என நெழுதப்பட்டுள்ளது.

தலைவனுக் தலைவியும் ஒழிந்தேராவார் கண்டோர். அவர் வழக்கியலாணையாற் கிளத்தற்கு உரியர் என்பார் முன்னத்தினெடுத்துக்கூறப் என்றார். அதிகாரத்தான் அறநூற்கருத்தான் உரைப்பென்க. * “பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை, மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செயு, நிணையுங்காணும்மக ணுமக்குமார் திணை” (கவி ௧) எனவரும். இந்நாணம் வழக்கியலாணையாற் கிளவாதன “கண்டோர் மொழிதல் கண்டது” (அகத். ௪0) என்பதனாக் கூறிற்று. (ககடு)

கககக மனையோள் களவியுங் கிழவன் கிளவியு

நிணையுங் காலைக் கேட்குந ரவரே.*

இது சேட்போரென்னுமுறப்புக்கூறகின்றது.

கு-ள். முன்னர்க் கூற்றிற்குரியர் என்ற பன்னிருவரும், தலைவிக்கிளவியையும் தலைவன் கிளவியையும் கேட்டற்குரியர் அவ்விருவரையும் ஒழிந்த பதினமரும். எ-று.

மனையோள்கிளவியுங் கிழவன்கிளவியும் என்பதனை மேற்போயின கூற்றிற்கும் கூட்டுக. கூட்டவே, அவ்விருவர் கிளவி மேற்கூறவனவும் கேட்பனவும் எனவும், தத்தம் கிளவி கூறவும் சேட்கவும் மொழிவானவர் கூறியவராயிற்று. இங்ஙனம் விலக்கியவற்றுள் வேறபடவருவன மேற்கூறகின்றார். தத்தங்களவியைத்தம்மிற்றும் கேட்பொன்றிலை வித்தேராதவேண்டாமையின், தலைவனுக் தலைவியுக் கேட்பொன்றாயினார். நிணையுங்காலை என்றதனால் தலைவனுக் தலைவியும் தனித்தனிகூற அவற்றைக்கேட்ட பதினமரும் தாம் கேட்ட கூற்றிற்குச் செய்யத்தகுவன தம்முளாய்ந்துகோடற்கு உரியர் என்று கொள்க. எனவே தலைவன்கூறப் பரத்தைக்கேட்டலுக், தலைவிகூறப் பரத்தைக்கேட்டலு முதலியவற்றுள் புலனெறிவழக்கிற்கு எலாதன விலக்கப்பட்டன. உ-ம் * “விளங்குதொடி முன்கை வளைந்தபுறஞ் சுற்றி, நின்மார் படைதலி னினிதா கின்றே” (அகம். ௫௮) இது தலைவிகூற்று. தலைவன் கேட்டது “வருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றேயே” (நற்றிணை. ௧) இது தலைவன்கூற்று. தலைவிகேட்டது “நின்கேள், புதுவது பன்னொரும்பாராட்ட யானு, மிகுவொன்ற னுடைய நை வெண்ணி யததேர” (கவி. ௨௪)

* எ-து, மது. தலைமகனுக் தலைமகளுக் கூறக்கேட்போர் மேற்சொல்லப்பட்ட பதினமரும். எ-று. இதுவு முதலாகக் கேட்போரைக் கூறகின்றது.

எனவும்; “மாலையு முன்னா ராயிற் காலு, யாங்கா குவன்கொல் பாண வென்ற, மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்லேன்” (அகம். ௧௪) எனவும், “உயங்கின் தன்னையென் மெய்யென் தசைஇ” (அகம். ௧௭) எனவும், தண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பவியே” (குறுந். ௩௬௨) எனவும், “எல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ” (கலி. ௧௪௨) எனவும், இவை தோழியும் பாணனும் செவிலியும் அறிவுரும் கேட்பத் தலைவிகூற்று வந்தன. “இடிக்குங் கேளீர் துக்குறையாக” (குறுந்கொகை. ௩௮) எனவும், “எலுவ சிறுஅ ரெம் முறு நண்ப” (குறுந். ௧௨௧) எனவும், “ஊர்க பாக வொருவினை கழிய” (அகம். ௪௪) எனவும், “பேரமர் மழைக்கண் ணின்றோழி செய்த, வாராநர் வருத்தங் கனையா யோவென” எனவும், “சான்றவீர் வாழியோ சான்றவீர்” (கலி. ௧௩௧) எனவும், இவை பார்ப்பாணும் பாங்கனும் பாகனும் தோழியும் கண்டோரும் கேட்பத் தலைவன் கூற்றுநிகழ்ந்தன. “ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன” (அகத். ௩௧) என்றவின், தோழிகூற்றும் தலைவிகூற்றேயாம். (௧௧௬)

கீகை பார்ப்பா ரறிவ ரென்றிவர் களளி

யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே.*

இதுவுமது.

இ-ள். பார்ப்பாரும் அறிவுருமென்கின்ற இருவர்கூற்றும் அகமும் புறமுமாக யார்க்குஞ் செய்யுளென்றவற்றோடும் பொருந்திவருதலின் அகத்தினையோர்க்கும் புறத்தினையோர்க்குங் கேட்டலை வரையார். எ-று.

இனி வரையாரென்றனை யெச்சப்படுத்துச் சிலர்க்கு வரையப்படு மென்றுகொள்க. அவை பார்ப்பார்கூற்றுத் தலைவனுஞ் செவிலியும் நற்றாய்க் கேட்பினல்லது பிறர்கேட்டற்கேலாமையும், இவர்கூற்றுத் தலைவனுந் தோழியுஞ் செவிலியும் நற்றாய்க் கேட்டற்குரிமையும் புறத்திணைக்கண்ணும் பொதுவியற்காந்தையோர்க்கும் பார்ப்பார்களவி யேலாது அறிவர்களவி யேற்குமென்றலும் பிறவுமாம். எனவே தலைவ அறிவர் வாயிலாயவழி மருமையும் புறத்திணைத் தலைவர்க்குமவ்வாறே அவர்வழிநிற்தல்வேண்டுமென்பதாங் கூறிற்று. அறிவராவார் முக்காலமு முணர்ந்தோரும் புலந்குணர்ந்தபுலமையோரும். உ-ம். கூறியவற் றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுங் காண்க. (௧௧௭)

* எது, பார்ப்பாரும், அறிவுருங் கூறுங்கூற்றுக் கேட்போரையுணர்...ற்று. பார்ப்பார், அறிவரென்றுசொல்லப்பட்ட இருவர்கூற்றும் எல்லாருங்கேட்கப் பெறவர் எ-று. எ-து உரையாளியருரை.

கக அபரத்தை வாயி லெனவிரு வீற்றுங்
கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்புப்பய மிலவே.*

இதுவுமது.

இ-ள். பாத்நையும் வாயில்களும் என்னும் இரண்டுவேறுபாட்டின் கண்ணும் கிழத்தி கேட்பாளாகக்கருதிச் கூறாதகூற்றுப் பயரில். எ-று.

கிழத்தியைச்சுட்டாவெனத் தலைவிபாங்காயினுர்கேட்பக்கூறுதலு மமையும். உ-ம். "செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சிறிதிவீ ணுலமத்து வருகஞ் சென்மோ தோழி" இது தலைவிக்குப் பாங்காயினுர்கேட்பக் கூறியது. வாயில்களும் தலைவியுடல்தீரவேகூறவேண்டுதலின் அவன் கேட்பவேகூறவாயிற்று. இன்னு மதனானே தோழிகேட்ப வாயில்கள் கூறினு மமையும். உ-ம். "ஒருயிர் மாத ராகவி னிவளந், தேரா துடன் தனன் மன்னே" இது வாயில்கள்கூறத் தலைவிகேட்டலுந் தோழி கேட்டலுமாம். (கக௮)

ககக வாயி லுசாவே தம்மு ளுரிய.†

இதுவுமது.

இ-ள். முற்கூறிய அதிகாரத்தாற் தலைவியைச்சுட்டி யொருவ ரொருவர்க் குரைப்பார்போல வாயில்கள் தம்முட் கூறவும் பெறும். எ-று.

அவையுந் தலைவிகேட்பவென "தண்ணந் திறைவன் கொடுமை, நம்மு ணணிக் காப்பா யிம்மே" (குறுந்-க.) இது பாடினி பாணர்க்குரைத் தது. "மலரைப் பொருவடி மாணுந் தரியண்மன் னன்னொருவன், பலரைப் பொருதென் றிழிந்துநின் றுள்பள்ளி காமனெய்த, வலரைப் பொருதென் றழல்விழித் தோனம் பலம்வணங்காக், கலரைப் பொருச் சிறியாளென்னை கொல்லோ கருதியதே" (திருச்சிற்-௩௬௭) இதுபோல்வன பிறவும் வாயில்கள் தம்முட்கூறின. உம்மை யெதிர்மறையாசலின் கேட்குந்வரெனப்பட்டவரன்றித் தம்முட்டாங்கேட்டல் சிறுபான்மை யாம். (கக௯)

* என்பதவும், ஒருசார்கூற்றிற்குரியாயியல்புணர்.....ற்று. பரத்தை யென்றும், வாயிலென்றுஞ்சொல்லப்படும் வேறுபாட்டினுந் தலைமகளைச்சுட்டாக் கூற்றுப் பயனிலிலை எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வாயில்க்குரியதோர்மரபுணர்.....ற்று. வாயில்களும் உசா விடத்துக் கிழத்தியைவிடாது சுத்தம்மு ளுசாவுதலுமுரித்து எ-று. உ-ம், வந்தவழிக்கண்ணுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

உ00 ஞாயிறு திங்க ளறிவே நானே
 கடலே கானல் விலங்கே மரனே
 புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே
 யவையல பிறவு நவளிய நெறியாற்
 சொல்லுந போலவுந் தேட்குந போலவுந்
 சொல்லியாக் கபையு மென்மணர் புலவர்.*

இது கேட்போருக கூற்றும வேறுபடவருமாறுகூறுகின்றது. அவை பொருளியலுள் 1வழுவுமைதிகூறுவனவக கேட்குநவுமாய் ஈண்டு வருதலின் ஆராய்கின்றா.

இ-ள். ஞாயிறுமுதல் நெஞ்சு ருக்கூறியனவும் அவைபோல்வன பிறவும் மேற்செய்யாமாபிற் றொழிந் படித் தடக்கியும்” (பொருளியல்-உ) எனப் பொருளியலுட் பொதுவகையாற் கூறியவாற்றான் அவைதாங் கூறுவன போலவுக கேட்பன போல்வக கூறுமாறமையு மென்று கூறுவா புலவர். எ-று.

கூற்றும் உடன்கூறினா மேற்கூற்றிற்குரியன இவையென வரைய ருமையின் பொழுதாவண மாலையும், யாமமும், ஏற்பாடும், காரும், கூதிரும், பணியும், இனவேனிலும்போல்வன பிறவுமென்றதனால்

* எ-து, கழிபடர்ப்பொருண்மைக்குவருவதோர் மரபுவழுவுருதலைதுத வற்று. ஞாயிறுமுதலாக, நெஞ்சுருகச்சொல்லப்பட்ட பதினென்றும் அத் தன்மையிற்றவுமாகிய மக்களல்லாதபொருண்மை யெய்தியநெறியிறை சொல் வினபோலவுந் கேட்குநபோலவுந் சொல்லியாக் கமைப்பெறும் எ-று. ஆங்கு அசை. உ-ம் “பழுதறு ஞாயிறே பாடறியா தார்கண்” (கவி-கசக) எனவும், “மாதர் முகம்போ லொளிவிட வல்லியேற், காதலை வாழி மதி” (திருக்-கககடி) எனவும், “உறுதி தூக்கத் தூங்கிய வறிவே, சிறிதநீ விரைய லென்னு மாயிடை” (நற்-உடிச) “நேர்ந்தநங் காசலர் நேமி நெடுந்திண்டே, ரூர்ந்த வழிசினதைய வூர் தியா லோதமே, பூந்தண் பொழிலே புணர்ந்தாடு மன்னமே, யீர்ந்தண் டெறையே யிதுதகா தென்னீரே” (சீலப்-கானல்) இதனுள், கடலுங் கானலும் புள்ளு மர மூங் கூறப்பட்டது. “மாலீநீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழ விசைகேட்டுப், பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்” (கவி-ககடி) “வருந்தினை வாழிய நெஞ்சே” (அகம்-எக) “மன்றப் பிணமென்மாந் தளிரே” எ-ம், இந்நிகரனகொள்க. இத்துணையுங்கூறப்பட்டன கேட்போரியல்பு. எ-து உரை யாகிரியருரை.

1. “நோயுடின் பமும்” என்னுஞ்சுத்திரம் (பொருளியல்-உ).

புல்லும் புதலும் முதலியனவுங்கொள்க. உ-ம். “கதிர்வகர் ஞாயிறே கல்சேர்தி யாயி, னவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை நீட்டித், தருருவை, யாயிற் தவிரமென னெஞ்சத், துயிர்திரியா மாட்டிய தீ”. (கலி-கசஉ.)
 “வான்வரி வேங்கை வழங்குஞ் சிறுநெறியெங், கேள்வரும்போழ்தி னெழால் வாழி வெண்டிங்கான்” 1⁰⁰ மறுதி தூக்கத் தூங்கிய வறிலே” (நற்றிணைகஅச)
 “நேர்ந்த நங் காதலர் நேரி நெடுநிண்டே, ஞர்ந்த வழிசிறைய லூர்கின்ற வோதமே, பூந்தண் பொழிலே புணர்ந்தாடு மன்னமே, யீர்ந்தண் டிறையே யிதுதகா சென்னீயே” (சிலப்-காணல்வரி) 1 “பொங்கிரு முநீ ரகமெலா ளேக்குப, திங்களுட் டோன்றி யிருநக குறுமுயா, லெங்கே ளிதனகத் துவழிக் காட்டமோ” (கலி-கசச) 1 “காய்ந்த நோயுழப்பாரைக் கலக்கிய வநதாயோ ..மால்” (கலி-கஉப) “நீ காணவும் உபந்ரூயோ காணயோ மடநெஞ்சே” (கலி. கஉஉ) எனவரும். புள்ளெனவே வண்டு முதலியனவும் அடங்கும். 1 “அயமெ னிணை வடமபுகா ளானைவகான்” (சிலப்-காணல்.) ஒழிந்தன வநதுழிககாண்க. (200)

205 ஒருநெறிப் பட்டாக் கோரியன் முடியுங் கரும நிகழ்ச்சியி டமென மொழிப.*

இது கனமெனப்பட வுத்பபுக் கூறுகின்றது.

இ-ள். பல்வழி ஒருவழித் தொகவற்றுக்கெல்லாம் ஓரிலக்கணத் தானமுடியுங் கருமநிகழ்ச்சியை யிடமென்று கூறுப. ௭-10.

* எது, நிறுத்தமுறையானே இடமாமாறுணர்.....ற்று. ஒருநெறிப்பட வருதல் ஓரியன் முடிதலாவது, அகத்தின்கண் காவென்றானுங் கற்பென்றானும் வரின, விரவலையென்றானும்பறவிவருதல. புறத்தின்கண் நிரைசோடலானும், மீட்டலானும், மேற்சேறலானும், எயில்வளைத்தலானும் யாதானு மோரியல்பு பற்றிவருதல. கருமநிகழலாவது அப்பொருளைப்பற்ற யாதானுமொரு வினைநிகழ மிடம். இன்னும், “கருமநிகழ்ச்சி” யென்றதனான் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கையெனவுக் கொள்ளப்படும. உ-ம். “செல்லமை யுண்டே லெமக்குரை மற்றுநின், வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை” (திருக்-கருக) என்றவழிப் பிரி பொருண்மைநிகழமிடனாயிற்று. முன்னின்றானைக் கையற்றுதுதலுதலின் முன்னிலையென்னு மிடமாயிற்று; யாதாமொப்பொருள் நிகழ்வுழி அதற்காகு மிடத்தொடுநிகழ்தல்வேண்டமென்று இப்பொருண்மை கூறப்பட்டது. ஒரு நெறிப்படாதும் ஓரியன்முடியாதும்வரு மிடம் வழுவாம். அஃதாவது புணர்்தல் வேண்டித் தோழியை யிரந்து குறையுறுவான், அவ்விடத்திற்குத்தக்கவுரை கூறுது தன்னாற்றலும், ஆற்றமையும், பிறவுங் கூறல். உ-ம். “மெல்லிய னல்லா

1 கனவியல். ௧௧-ம் சூத்திரவுரையி லிப்பாட்டை எடுத்தோதினார்.

கள மெனினும் இடமெனினு மொக்கும். அது ஒருசெய்யுட்கேட்
டால் இது இன்ன இடத்தரிசுழ்த்தென்றறிதற்கு ஏதுவாயதோருறம்பு.
அது காட்சியும் ஐயமுந் தணியும் புணர்ச்சியும் நயப்பும பிரிவச்சமும் வன்
புறையும் இன்னோன்னவும் ஒரு நெறிப்பட்டி இயற்கைப்புணர்ச்சி
யென்னும் ஓரிலக்கணத்தான் முடியுமென்பது. கருமங்கழ்ச்சியென்பது
காமப்புணர்ச்சியென்னுஞ் செயப்படுபொருணிகழ்ச்சி. இது வீணை
செயிடம். “எலுவ்சிராஅர்” (குறுந்-கஉக)* “கேளிர்வாழியோ” (ஐஹ-உஅ௦)
என்பன பாங்கற் கூட்டமிடஞ்ச ஒருவழிப்பட்டன. பிறவு மன்ன. இது
புறத்திணைக்கு மொக்கும். (உ௦௪)

202 இறப்பே நிகழ்வே யெதிர தென்னாந்
திறத்தியன் மருங்கிற் றெரிந்தன ருணரப்
பொருணிகழ் வுரைப்பது கால மாகும்.*

இது காலமென்னுமுறுப்பக்கூறுகின்றது.

இ-ள். இறப்.....து. எ-து இறப்பும் நிகழ்வும் எதிர்வும் என்னும்
மூன்று காலத்தே. இயன் .. .மருங்கில் எ-து எல்லாத்திணையும் நிகழ்
கின்ற நிகழ்ச்சிக்கண்ணே. பொருணிகழ்வுணரத்தெரிந்தன ருரைப்பது
காலமாகும். என்பது பொருணிகழ்ச்சியுணரத் தெரிந்தனராயுரைப்பது
காலமென்னும் உறுப்பாம். எ-று.

யமையா யதுவிறந், தொன்னார்கட் கூற்றுக்கு முட்குடைமை-யெல்லாஞ், சல
வருட் சாலச் சலமே நலவரு, ணன்மை வரம்பாய் வீடல்” இதனானுமறிக.
அன்றியும், “நெடுமபுனலுள் வெல்லு முதலை யடுமபுனலு, ணீங்கி னைனைப்
பிற” (திருக்-சகூரு) எனவும், “உண்ணற்க சன்னை யுணிலுண்க சான்றோர,
வெண்ணப் படவேண்டா தார்” (திருக்-கஉஉ) இது தன்மையாரையு முன்னின்
ருரையுமொத்தப் படர்க்கையாணாத் தொழிற்படுத்ததலின் உண்ணற்கவென்
னும் படர்க்கைசேரப் படர்க்கைப்பொருளொங்கேசே முடிந்துகின்றது. பிறவு
மன்ன. எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து நிறந்தமுறையானே காலமாமாறுணர்.....ற்று. இறந்தகாலம்,
நிகழ்காலம், எதிர்ச்சலமெனக் கூறப்பட்டியலும்பக்கத்தி னாராய்ந்து நோக்கு
மாறு பொருணிகழ்ச்சியைக்கூறுமது காலம் எ-று. உ-ம். “முதுக்குறைந் தனளே
முதுக்குறைந் தனளே, மலைய னொள்வேந் கண்ணி, முலையும் வாரா முதுக்
குறைந் தனளே” இது, இறந்தகாலத்தின்கட் புணர்ச்சியுண்மையேதோன்றவந்தது.
இனி, “அண்ணற் தேந்திய வனமுலை தளரினும், பொன்னேர் மேனி மணியிற்
ரூழ்ந்து, நன்னெடுங் கூந்த னரையொயி முடிப்பினு, நீத்தலோம்புமதி பூக்
கே மூர்” (நற்-௧0) என்றவழி நிகழ்கால விளமைப்பருவந்தோன்றவந்தது. இது
ஊள், “நீத்தலோம்புமதி” யென்பது எதிர்காலக்குறித்துறினறது. இவ்வகையி
னூற் காலமு மிடனு மெல்லாச்செய்யுளின்கண்ணும் வருமென்றுணர்க. எ-து
உரையாசிரியருரை.

உ-ம். "வில்லோன் காலன கழலே ..முன்னியோரே" (குறுங்-எ.)
 இதனுள் வில்லோன் தொடியோனென்பன பொருள். முன்னியோர்.
 எ-து, தம்பொருள் நிகழ்ச்சியாகல் இஃ திறந்தகாலமெனப்படும். இதற்
 குச் சிறந்தாரவர்களாதலின் அவர்களே பொருளாயினார். "மருந்தெனின்
 மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே, யரும்பிய சுணங்கி னம்பகட்டிளமுலைப்,
 பெநுந்தோணுகிய துசுப்பிற், கல்கெழு கானவர் ன்குறுமகளே" (குறுங்-எக)
 இது நிகழ்காலம். "பகலும் பெறுவையிவ டடமென் றேளே" (கவி-சக)
 இஃ தெதிர்காலம். பறத்திற்கு மிவ்வாதே யின்றியமைபாதென்பது; பெரும்
 பொழுதன் சிறப்பொழுதும் முதல், கரு, உரிப்பொருளோடு கூடித்
 திணையாகலின் இக்காலம் அவற்றின்வேறும். (உ0உ)

உ0௩ இதுநனி பயகரு மிதன்மா நெனனூர

தொகைநிலை கிளவி பயனென்ப படுமே.*

இது பயனென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். இது நிக்ஷமபயக்கும் இதளுனெனத் தொகுத்துக் கூறப்படும்
 பொருளும் பயனென்னுறு தப்பாம். எ-று.

உ-ம். "மாருக காதலர் மலைமறந் தனரே, யாருக் கப்பனி வரலா
 னவே, வேறு மெனறேன வளைநெகி மும்மே, கூறும் தோழியாம் வாழு
 மாறே" இது தோழியைத் துதுவிதெல் பயனாகவந்தது. இது புறத்திற்கு
 மொக்கும். இங்ஙனம் பஹுறுப்பாகவே செய்யுள்வருமாறுணர்க. (உ0௩)

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே பயனொறுணர்.....ற்று. யாதானுமொரு
 பொருளைக்கறியவழி யதன்பின்பு மிதுபயக்குமென விரித்துக்கூறுது முற்
 கூறியசொல்லினுனே தொகுத்துக்கூறுதல் பயனெனப்படும் எ-று. உ-ம்.
 "சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே, சூர மகளி ராரணல் கினரே, வாரல் வரினே
 யானஞ் சுவலே, சார னுட நீவர லாதே" இதனும் பயன் வரைந்துகோடல்
 வேண்டிமென்பது. "ஒன்றாக நல்லது கெளல்லாமை மற்றதன், பின்சாரப்
 பொய்யாமை நன்று" (திருக்-கஉ௩) இதனும் பயன் வேண்டிவார இவ்வாறு
 செய்யவேண்டிமென்றல். இவ்வகையினுனே.....புளாயினும் பயன்படக்கூறல்
 வேண்டிமென்பது பயனென வெறொருபொருள் கூறினார். எ-து உரையாசிரிய
 ருரை.

20௪ உய்த்துணர்வினறித தலைவரு பொருளான
மெய்ப்பட முடிபபது மெய்பா பா டாகும*

இது மெய்ப்பாடென னும உறுபுக கூறுகின்றது

அஃதாவது உலகத்தா உளளநிகழ்ச்சி ஆண்டுந்கழந்தவாதே புறத
நாகருபுலப்படுவதே ராற்றான வெளிப்படுத்தல் உயத்தணாசசியினறிச
செய்யுளிடத்தவந்தபொருளானே கண்ணீருட்பட, மெய்யமயாசிலிராத
தன்முதலிய சத்தவமபடுமாறு வெளிப்படச்செய்வத மெய்ப்பாடென னு
முறுப்பாம். எ-று

அது தேவருலகமுதலியவற்றைக்கூற்றிலுங் கண்டாகுநியச செய்யுள்
செய்தல் செய்யுறுறுப்பென ரூர உ ம ி மையர விளங்கிய மணிமரு
ள்வ்வாயதன், மெய்பெரு மழலையின் விளங்குநீணைத்தாய, பொலமயிறை
யுட டாழநத புனைவினை யுருள்கல, நல உபபு கமழ்செனனி நகையொடு
துயலவா, வுருவெஞ்சா னுடைகாட்டு முடைகழ லந்தக, லரிபொலி க்ண
கினியாரப்போவா தடிதடப்ப, பாடோ டலாத முலையறந்து முறறத்துக,
காலவறோ லகய் னியகக் கடைபயிறு வால உ செவ்வ ண்சால பெரு
விறல, போலவருமென னுயிர* (கவி-அ) இவைபோ லவனவறறு அவவாறு
காணக தலைவருடெ ருளான எனவே நே கருறுப்பினுணர்ந்த பொருட
பிழம்பினைகசாட்டுவது மெய்ப்பட டாமென அகொள்க (20௪)

20௫ ாணவகையென்றி ி முயா சாக

முன்னுறிக் கிளி ி வினி ததுவே

* எ-து, நிறுத்தமுடியாமையென மடா கல்ப டுணர் றறு யாதானு
மொனறைக்கூறிய வழி ய னைப்ப டுண மய்யர்சார்த டு னாக்குறுத
வின்றி, யவ்வீடத்துவரும பொருண டையின் மய்ய டாதேனறமுடிபபது,
மெய்ப்பாடெ பாமெனறவாறு உ ம “ஐயோ வெனினயான புலியஞ
கவலே, யுயதகணன கொளினே மாபெலிக கவலே, னெனபோற பெருவிதுப்
புறக வெணை, யினன செய்த வறனில கூறறே, லீரவவீர முனகை பறறி,
வரைநீழற் சோக நடத்திசுற சிறிதே” (புற-உருடு) இது நுள, அழுகையாகிய
மெய்ப்பாடு புலப்படவந்தவாறு கண்டுக்கொள்க செய்யுட்செய்வா மெய்ப்பாடு
தோன்றச்செய்கவென்பது கருதது எ து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, மெய்ப்பாடாமுணா றறு அது, நலமுதலாகிய வெட்டு
மெய்ப்பாட்டுநெறியையு ம பிழையாதாகி மேறசொல்லப்பட விலகணததை
யுடைத்தது. எ-று. அஃதாமாறு மெய்ப்பாட்டியலிங்காட்டுதம. எ-து உரை
யாசிரியருரை.

20௬ சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொ ளியற்கை
பல்லிய கிளளி யெச்ச மாகும்.*

இது முறையே யெச்சமென்னுமுறுப்புக்கூறுகின்றது.

இ-ள். கூற்றினனுந் குறிப்பினனும் முடிக்கப்படும் இலக்கணத்
தொடர்பொருந்தியகிளவி யெச்சமென்னுமுறுப்பாம். எ-று.

முடிவுகொளியற்கையெனவே செய்யுட்கண்ணதன்றிப் பின்
கொணர்துமுடித்தல் பெற்றும். உ-ம. ¹ “செகைளம படக்கொன்ற...
சுலைக்காந் சட்டே” (குறந-க) இக்காரதனால் யாகு குறையுடையமல்ல
மெனத் தலைவற்குக்கறிந் கூற்றெச்சமாம். அக்கூற்றுஞ் செய்யுட்டுச்
சிறைவின்மையின் அதுகாண்பாயாகிற் காணெனத் தலைவியைநோக்கி
யிடத்துயத்தக கூற்ற குறிப்பெச்சமாம். அவனைக்கடுகுவெனத் தான்
கூறாளாகலின் (20௬)

20௭ இவ்விடக் கிம்மொழி யிவிரிவர்க குரியவென
றவ்விடத் தவரவர்க குறையபதை முன்னம்.†

இது முன்னமெனகின்ற உறுப்புக் கூறுகின்றது

இ-ள். இவ்விடத்தது தோன்றிய கிம்மொழி கூற்றஞரியோருக
கேட்டற்குரியோரும் ஒன்றின்று அசெய்யுட்கட் டோன்றின் அறி
யாமற் றானகவனமறிக்க கரித்தாசு காட்டியசொர்டத்தே கூறுகோர்க்குங்
கேட்போர்க்கும் ஏற்றவுரையாகச் செய்யுளுட் கிடத்திக் கூறுவது
முன்னம். எ-று

* எ-து, சிறுபாடலுந் தோன்றி எச்சவகையாமறணர். ...ற்று. பிறிதோர்
சொல்லொடும, பிற்சொர்குறிப்பொடும முடிவுகொள்ளுமியற்கையைப்பொருந்
சினசெய்யுள எச்சமாதும் ஏற எனவே சொல்லெச்சங் குறிப்பெச்சமென
விருவகையாயின அது, எச்சவியலுள “பிரிநிலைவினை” யென்னுஞ்சூத்திரத
னுள “பிரிநிலைவினை” என்பது முதலாக சொல்லப்பட்ட. ... வகையானும்
வநவன சொல்லெச்சமார். குறிப்பென்றேசப்பட்டது குறிப்பெச்சமாரும்.
எ-து உரையாகியிருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே முன்னமாமாறுணர் ...ற்று. இவ்விடத்
கிம்மொழியை யிவர்க்குச்சொல்லெச்சமெனக் குறித்து, அவ்விடத் தவரவர்
தாமொழியையுரைப்பது முன்னமாம் எ-று. எனவே, இடமுங்காலமுமொழிந்து
கேட்போர்க்குத்தக்கவாறமொழிகலுஞ் செய்யுளுறுப்புப்பென்றவாறும். “வந்தது
கொண்டி வராததுமுடித்த” என்பதற்குக் காலமுங் கொண்க. எ-து உரை
யாகியிருரை.

இவரிவர்க்குரியவென்றறிவான் செய்யுட்கேட்போனெனவும், அங்
விடத்தவரவர்க் குரைக்கவென்றார் ஆசிரியரெனவுங் கொள்க. என்றென்
பது ஈண்டு வினையெச்சம். சொல்லெச்சமன்று. அறியவென வெருவினை
வருவிக்க. அது உரைப்பதையென்னும் வினைப்பெயரொடுமுடியும்.
உ-ம். § “யாரிவ நெங்கூத்தற் கொள்வா னிதுவுமோ, ரூரண்மைக்கொத்த
படிறுடைத்த” (கலி-அக) என்றக்கால் இது கூறுகின்றார் தலைவியென்பது
உங் கூறப்பட்டான் தலைவனென்பதுஉம் முன்னத்தான் உரைப்பட்ட
வாறு காண்க. இவை அகம் புறமென்னும் இரண்டற்கும் பொது. (உகஎ)

உ௦அ இன்பமு மிடும்பையும் புணர்வும் பிரிவு

மொழக்கமு மென்றிவை யிழுக்கு நெறியின்றி
யிதுவா கித்திணைக் குரிப்பொரு ளென்றது
பொதுவாய் நின்றல் பொருள்வகை பென்ப.*

இது பொருளென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். இன்...ன்றி. எ-து இன்பமுத்துன்பமும் புணர்தலும் பிரித
லும் உலகவொழுக்கமு மெனப்பட்ட இவை தப்புமவழியின்றி. இது...து
எ-து இத்திணைக்குரியபொரு ளிதவாகவென்று ஆசிரிய ரோதிய பொரு
ளன்றி. பொது...ப எ-து அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவாகப் புலவனாற்
செய்யப்படுவது பொருட்கூறெனப்படும். எ-று.

இன்பத்துன்பங்கூறுதலிற் புறத்திற்குங்கொள்க. ஒழுக்கம்
இரண்டிற்குங்கொள்க. வகையென்றதனாற் புலவன்றான் வகைத்ததே
பொருளென்றுகொள்க. அதுவின்றிச் செய்யுள்செய்தலாகாதென்பது
கருத்து. உ-ம். § “கைகலியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப், பிடிக்கை
யன்ன பின்னகக் தீண்டித், தொடிக்கைதைவாத் தோய்த்தன்று கொல்லோ,
நானொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத, லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண், மென்
றேள் பெறறசைஇச் சென்றவென் னெஞ்சே” (அகம்-க) என்றாற்
போலப் புலவன் வகுப்பனவாம். இப்பாட்டுப் பாலையேனும் முல்லை
முதலியனவற்றிற்கும் இப்பொருள் பொதுவாம். பொதுமையென்றது
எல்லாவுரிப்பொருட்டு மேற்றுப் பல்வேறுவகையவாகச்செய்தல். இவ்
வாறுவருவன புறப்பொருள் கூறியவற்றுள்ளுக்காண்க. (உ௦அ)

* எ-து, நிறுத்தமுறைபானே பொருளாமாறுணர்.....ற்று. இன்பமும்,
துன்பமும், புணர்வும், பிரிவும், ஒழுக்கமுமென்றசொல்லப்பட்டவை கழுவ
நெறியின்றி யத்திணைக் குரிப்பொருளென்றது, எல்லாப்பொருட்கும் பொது
காணிற்கும்பொருள், பொருள்வகையாம் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை

உருக அவ்வ மாக்களும் விலங்குமன்றிப்
பிறவவண் வரிணுந் திறவதி முடித்
தத்த மியலான் மரபொடு முடியி
னத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே.*

இது துறையென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அவ்வ ரி. எ-து ஐவகைநிலத்திற்கு முரியவெனப்படும் பல்வேறுவகைப்பட்ட மாக்களும் மாவும் புள்ளும், திவந்தவாறன்றி. பிற திறவதின் நாடியவண்வரிணும். எ-து பிறவற்றை திறவிதாக ஞாயந்த செய்யுட்கண்ணே புலவன் படைத்துசெய்யினும், உ-ம்.† “உளர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற், கொழுநிழன் ஞாழன் முதுகிரிணர் கொண்டு, சமும முடித்துக் கண்கூடு கூழை, சுவன்றிசைர் தாதொடு தாழ வகன்மதி, தீங்கதிர் விட்டது போல முகனமர், தீங்கே வருவா னிவன்யார்கொ லாககே யோர், வல்லவன் றைஇய பாவைகொ னல்லா, ருறுப்பெலாக கொண் டியறறி யார்கொல் வெறுப்பினால், வேண்டிருவங் கொண்டதோர் கூற்றங் கொ லாண்டா, கடிதிவளைக் காவார் விடுதல் கொடியியற், பல்சூழ்ச்சிப்பூங் கவிக்கத்த லீக்கிதோர், லல்கூர்ந்தா செல்வ மகள்” (கலி-ருக) இதனுள் ஞாழல்முடித்தாளென செய்யுதற்கலைவிபோலக்கூ ளு “உளர்க்காணி வந த பொதும்பருள்” என்றதனான் மருதததுக்கண்டான்போலக்கூறிப் பின் குறிஞ்சிப்பொருளாகிய புணர்தல்சிறித்தம் உரிப்பொருளாகமுடித்தான். இவ்வாறுமயங்கலங் குறிஞ்சித்துறைப்பாற்பட்ட துறையறுப்பான்வந்த தென்க. இது ஒதிய இலக்கணமன்றியினும் முறகூறிய பொருள்வகை போற் புலவர்செய்ததோருறுப்பு: இதுவுங் கொள்ளப்பெறுமென்றார். இது புறத்திற்கும் ஒக்கும். (உருக)

உருக அகன்று பொருள் சுடப்பினு மணுகிய சிலையினு
மியன்று பொருண் முடியத் தத்தன ருரைத்தன்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழககின்பு†

இது மாட்டென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது மாட்டுதலாவது கொண்டெவந்துகொளுத்துதல்.

* எ-து, துறையாமாறணர்.....ற்று. அகப்பொருளாகிய ஏழுபெருந் திணைக்கும், புறப்பொருளாகிய ஏழுபெருந்திணைக்கும் உரியமாந்தர் உயர்ந்து பட்ட மாவும், புள்ளும். உம்மையான் மரமுதலாயினவும், “பிறவவண்வரிணு” மென்றமையான், நிலம், நீர், தீ, வளி, முதலாயினவுஞ் செய்யுட்கண்வருமிடத் துத் திறப்பாடுடைத்தாகவாராய்ந்து தத்தமக்கேற்றியபண்போடும், பொருந்திய மரபோடுமுடியி னிவ்வாறு திறப்பாடுடைத்தாய்வரும் துறையென்றுகூறப்படும் ஏ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே மாட்டேறணர்.....ற்று. இதுவும்,

இ-ள். அகன்—னும். எ-து பொருள்கொளுங்கால் அகன்று பொருள் கிடப்பச் செய்யினும் அணுகிக்கிடப்பச் செய்யினும். இயன்... தல். எ-து இவ்விருவகையானுஞ் சென்று பொருண்முடியுமாற்றற்கொண்டுவந்து கூட்டியுரைப்பச்செய்தல். மாட்...கின். எ-து மாட்டென்னும் உறுப்பென்று கூறுவர் செய்யுள்வழக்கினுள். எ-று.

இது மொழிமாற்றுப்பொருள்கோளன்றிப் புலவர் வேறுசெய்வதோர்செய்கை. இது பலபொருட்டொடராத் பலவடியான்வரும் ஒரு செய்யுட்கண்ணும், பலசெய்யுளைப் பலபொருட்டொடரால் ஒருகதை யாகச் செய்யுரிடத்தும் வரும். உ-ம். முருகாற்றுப்படையுள் “மால்வரை நவந்த சேணுயர் வெற்பிற், கிண்கிணி கவைஇய வொண்ணெஞ் சிறடிச், கணைக்கால் வாங்கிய நுகப்பிற் பிணைத்தோட், கோபத் தன்ன தோயாப் பூந்துகில், பல்காசு நிரைத்த சில்கா முக்குற், கைபுனைந்தியற்றாக் கவின் பெறுவனப்பி, னாவலொடு பெயரிய பொலம்புனை யவிரிழைச், சேணிகந்து விளங்குஞ் செயிர்தீர் மேனிச், துணையோ ராய்ந்த விணையீ ரோதிச், செங்கால் வெட்சிச் சீறிதழிடையிடுடி, பைந்தாட் குவளைத் தூவிதழ் கிள்ளித், தெய்வ வுத்தியொடு வலம்புரி வயின்வைத்துச், திலகந் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதன், மசாப்பகுவாய் தாழ்மண் ணுறுத்துத், துவா முடித்த துகளறு முச்சிப், பெருந்தண் சண்பகஞ் செரீஇக் கருந்தகட், இளைப்பூ மருதி னெள்ளினரட்டிச்சுநினைக்கவின் நெழுதரு கீழ்நீர்ச் செவ்வரும், பிணைப்புறு பிணையல் வளைஇத் துணைத்தக, வண்காது நிறைந்த பிண்டி யொண்டளிர், னுண்பு ணைக் திளைப்பத் திண்காழ், நறுங்குறடுரிஞ்சிய பூக்கேழ்ச் தேய்வை, தேங்கமழ் மருதிணர் சுடுப்பக் கோக்கின், குவிருகி யிளமுலைக் கொட்டி. விரிமலர், வேங்கை துண்டா தப்பிக் காண்வா, வெள்ளிற் குறுமுறி கிள்ளுபு தெறியாக், கோழியோங்கிய வேன்றடு விறற்கொடி, வாழிய பெரிதென் நேத்திப் பலருடன், சீர்திகழ் சிலம்பகஞ்சிலம்பப்பாடிச், சூராமகளி ராடுஞ் சோலை, மந்தியு மறியா மரம்பயி லடுக்கத்துச், சுரும்பு முசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தட், பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்...பார் முதிர் பணிக் கடல்” (திருமுருகாற்றுப்படை) இதனுள் அடிமுதல் மேனியீரூயுள்ள வற்றையுடைய சூராமகளிப்பலருடனே கிள்ளி, இடையிடுடி, வைத்து, பண்ணி, செரீஇ, இட்டு, வளைஇ, திளைப்ப, கொட்டி, அப்பி, தெறியா, எத்திப், பாடி, ஆடும் வெற்பில் அடுக்கத்துச் சோலையிற் காந்தட்கண்ணி மிலைந்த சென்னியனென அகன்றும் அணுகியும் மாட்டியவாறுணர்க. இப்பாட்டும் பிறபாட்டுக்களும் இவ்வாறே மாட்டுறுப்புவருமாறுணர்க. 1 ஆரிய

1 “ஆரிய மன்னர் பறையி னெழுந்தியம்பும், பாரி பறம்பின்மேற் தண்ணுமை-காரி, விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ தானாணுந் தோளா, ணிற ணுள்ளரு நுள்ள தலர்” என இதனுள், பாரி பறம்பின்மேற்றண்ணுமை தானாணுந் தோளாள் எனவும், நிறன் விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ எனவும், உள்ளுருள்ளதாகிய அவர் ஆரியமன்னர் பறையினெழுந்தியம்பும் எனவும், முன்னும் பின்னுங் கொள்வழியறிந்துகொளுவப் பொருளெ திரியைத்தவாறு கண்டுகொள்க. என்றார் சேனாவரையர் (தொல்-சொல்-எச்ச-கக.)

மன்னா பறையின்” என்பதுமத இனி ப பலசெய்யுட்கணவருமாறு சிந்தாமணியுள் யாங்கூறியும் ராகள் பலவற்று முணர்க அருமையும் பெருமையும் உடையவாய்ப்பரகதசொற றெடாகதுபொருளதருவதோ ரினபமநோக்கிச ஈனறோ இமமாடடிலகண்ணமே யாண்டிம பெரும பாணமைவரச செய்யுளசெய்தலிள பின தொடர்லீசசெய்யுளசெய்த வாகனும்இமமாடடிலகண்ணமே யாண்டிமவரச செய்யுளசெய்தார. இது ம பொருளவகைபோற பு வாசெய்துகொண்டதாயிற்று. (க0)

கக மட்டி பெய்சுபுரட்டினி, புடனிலை மொழியினுர தொடர்நிலை பெறுமே.

இது எபரியதல்க்கிற்று.

இ-ள சொட ன் செய்பது முகட டி வருவகைத்தொடர்நிலைச செய்யுள மா ி எ-து முரட்டி மட்டிம எச்சங்கனும் துதத ன்னி டுடனிலைமொழியினும் பெய்ச செய்யுட கிடந்தவானே மைமசெய்யி துர செய்யு னடைபப பெய்ச ரு

உ-ய முட்டாசா ன்றட்டா ன்றும் வார்ருக கூக்து வயககமை யொறிய வ ின ருபு மெ குசே” வே ினும் வெயப கான வன, சோல் றுதர ன்னி டுடனிலை மே ி” உகனறுகிடந்து மாட டுன ற்வகதா “உானே னை டேனே” (சுடக சூச) எனனும் பாட்டு டுர ி மா டி ன்றாவகதது ிந்தாமணியுள மட்டிம எச்சமுரினறி யுடனிலையாடமைந்தனபவ ம யாயி றயல்கையாணைச எச்சமும மாட்டிம எனறத முடைபி ரசசியாமன ரசமுசலிய கானகு உப்புரினறி ஷகெ-புள வர பெறும எனறு கொளக “வாரா ராயினும் வரினு மவா கமக கயாரா க்யரோ சோழி நாக்கிப, பைமபோ துளரிப புதனமலி டொண்பொறிக, கருவிலை யாட டு தணமு ள்ககைச, செவவரும பூததத வண்ணததுமல ருதிரக தணனை, ினனாத்தெறிதரும வாயையோ டெனறையினள கொ டெனறா தோரே” (சுடக கக0) இது எச்சமினி ல்கதது: “காமமை புரையுபு காமா சேவடி” (சுடக கட ினவாழ்தக) இப பட்டு முன்ன ினி ற்வகதது “மருககெனின மருதே வைபபெனிண வைப்பே” (சுடக-எக) இப பாட்டுபொரு ின ற்வகதது “ரூ டுபுறகதது” (சுடக-உ) எனனும் பாட்டு துறைவகையினறி வந்தது மாட்டிம எச்சமு மெடுததோதுறா முன்னமும பொருளுக துறைவகையுமபோல இனி யமையாசசிறபய் னவலலவென்றாரு (உ கக)

எ-து, இவ்விரணகிம சூததிரததாறபொருளவளவரும எ-து உரையாசிரியருரை.

௨௧௨ வண்ணந் தானே நாலீந் தென்ப.*

இது முறையே வண்ணம் இத்தனைபகுதித்தென்கின்றது.

இ-ள். வண்ணந்தாம் இருபதென்றுகூறுவர் புலவர். எ-று.

தானேயென்றார். அவை தூறம்பலவுமாக வேறுபடக்கொள்ளினும் இவ்விருபதின் கண்ணையடங்கும் வேறு சந்தவேற்றுமைசெய்யாவென்றற்கு. அது நூண் ணுணர்வுடையோர்க்குப் புலனா மென்றுணர்க. (௨௧௨)

௨௧௩ அவ்வதாம், பாஅ வண்ணந் தாஅவண்ணம்

வல்லிசை வண்ண மெல்லிசை வண்ண

மியைபு வண்ண மளிபெடை வண்ண

நெடுஞ்சீர் வண்ணங் குறுஞ்சீர் வண்ணஞ்

சித்திர வண்ண நலிப வண்ண

மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ண

மொழுகு வண்ண மொழுக வண்ண

மெண்ணு வண்ண பகைபு வண்ணந்

நூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ண

முருட்டு வண்ண முடுகு வண்ணமென்

முங்குண மறிப வறிந்திசினேரே †

இது மேற்கூறப்பட்டவண்ணங்களினதுபெயர்வேறுபாடுகூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய நாலீந் தம் அவ்விருபது பெயர் வேறு.... .

(இதுமுதல் ஆறு குத்திரங்கட் குரையிலீலை.)

௨௧௪ அவற்றுட், பாஅ வண்ணஞ்

சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற பயிலும். ‡

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே வண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. வண்ணமாவன, வண்ணமாய்வருவது எ-று. அவற்றின்பாகுபாடு முன்னிற்குத்திரத்தாற் காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வண்ணவறுப்பாமாறுணர்.....ற்று. இதுவுஞ் குத்திரத்தாற் பொருள்வீளங்கும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, பாவண்ணமாவது சொற்சீர்த்தாகி நூலின்கட்பயின்றவரும் எ-று. உம். “ஆ இ உ வம்முன்றுஞ்சட்டு” எ-ம், “கொல்லேயையம்; எல்லேயியக்கம்” எனவும்வரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

நச்சினூக்கீரியருரை

உகரு தாஅ வண்ண,

மிடையிட்டு வந்த வெதுகைத் தாகும்.*

உகசு வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயிலும்.†

உக௭ மெல்லிசை வண்ண மெல்லெழுத்து மிகுமே.‡

உகஅ இயைபு வண்ண மிடையெழுத்து மிகுமே.§

உகசு அளபெடை வண்ண மாபெடை பயிலும்.‡

(இ-ள். இரண்டளபெடையும் பயிலச் செய்வது. எ-று.)

உ-ம். † “மராஅ மலரொய் விராஅய்ப் பராஅம்” ‡ “கண்ணடண்ணெனைக் கண்டுக் கேட்டும்” எனவரும். § “தாஅம் படுநர்க்குத் தண்ணருளகொல்லோ, வாஅம் பல்விழி யன்பனை யறிவுறில், வாஅம் புரவி வழுத்தொடெம்மிடைத், தோஒ நுவலுமில் ஆர்” இஃதளபெடைத் தொடையாம். (உகக)

* எ-து, தாவண்ணமாவது இடையிட்டெதுகையான்வரும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வல்லிசைவண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. வல்லெழுத்துமிக்கு வருவது... யன்ன தொடர்பு முட்புன்னைக்கீழ்க்கட்டி... டிங்கண்ணிதொடுப்பவர் தாழைப்பூங்கொட்டி... டி யுள்ளம்விடாது நிலையுமெனவிட்டொட்டொட்டி ிங்காதோ வொட்டு எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, மெல்லிசைவண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. மெல்லெழுத்துமிக்கது மெல்லிசைவண்ணமாம் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

§ எ-து,...உ-ம். “வால்வெள் ளருவி வர்மிசையிழியவுங் கொ...ன” எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, அளபெடைவண்ணமாமாறுணர்...ற்று அளபெடைபயின்று வருவது அளபெடைவண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “தாஅட்டாஅமரை மல முழக்கிப், பூஉக் குவளைப் போஒ தருந்திக், காஅய்ச் செக்நெந் கறித்துப் போஒய், மாஅத் தாஅண் மோஒட் டெருமை” எனவரும், எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ “கண்ணென்பது சீர்சிலையெய்தித் தேமாவாயிற்று. “தண்ணெனை என்றவழித் தட்பத்திற்குச்சிறப்புக்கூறுதற்காக இயற்சீர்க்கண்ணகரவொற்றினமிகக்கொடுத்து அளபெடுத்துச் செய்யுள்செய்தான்” என்றார் முன்னும் (செய்-கஅ.)

உஉ௦ நெடுஞ்சீர் வண்ணநெட் டெழுத்துப் பயிலும்.*

இது நெடுஞ்சீர்வண்ணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். நெடுஞ்சீர்வண்ணமாவது நெட்டெழுத்துப்பயின்றவரும். எ-று.

உ-ம். “மாவா ராதே மாவா ராதே” எனவரும். “நீரூர் பாளு யாதே காடே, நீலூர் காயாப் பூவீ யாதே, யூரூர் பாகா தேரே, ிரூர் தோளாள் சீறா ரோனே” இதுவு மிறைக்கவியாம். (உஉ௦)

உஉ௧ குறுஞ்சீர் வண்ணக் குற்றெழுத்துப் பயிலும்.†

இது குறுஞ்சீர்வண்ணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். குறுஞ்சீர்வண்ணமாவது குற்றெழுத்து மிக்கவரும். எ-று.

“சூரங்குளைப் பொலிந்த கொய்குவர் புரவி” (ஆகம்-ஈ) எனவரும். “உறுபெய லெழிலி தொகுபெயல் பொழியச், சிறுகொடி யவரை பொதி தளை யவழி, குறியரு மிதுவென மறுகுடி, செறிதொடி நறுதத வழிய, லறியலை யரிவையவர் கருதிய பொருளே” இதுவும் மிறைக்கவியாம். (உஉ௧)

உஉ௨ சித்திரவண்ண,

நெடியவுக் குறியவு நேர்ந்துடன் வருஉம்.‡

இது சித்திரவண்ணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். சித்திரவண்ணமாவது நெட்டெழுத்துக் குற்றெழுத்தும் ஒப்ப விராய்ச் செய்வது. எ-று.

14 சார னுட நீவர லாதே” எனவரும். “ஊர்வழிபூர் தெர்தார் வாசி பேரச், சேரி சார்வரி தொல்லா திப், ிர்தீர் தோழி தோளே” இதுவும் மிறைக்கவியாம். பல்வண்ணம் படுதலின் ஆதனைச் சித்திரவண்ண மென்றார். (உஉ௨)

* எ-து, நெட்டெழுத்துப்பயின்றவருஞ்சீரினையுடைய வண்ணம் நெடுஞ்சீர்வண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “நீரூர் பாளு யாதே காடே, நீலூர் காயாப் பூவீ யாதே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, குற்றெழுத்துப்பயின்றவருவது குறுஞ்சீர்வண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “உறுபெய லெழிலி தொகுபெயல் பொழியச், சிறுகொடி யவரை நெறி தளை யவழி” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, சித்திரவண்ணமாறணர்.....ற்று. நெட்டெழுத்துக் குற்றெழுத்தும் சார்ந்துவரும் எ-று. உ-ம். “ஓரூர் வாழினுஞ் சேரனு மார்வ முயல் காள்” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1. “சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே சூர மகளி ராரணக் கினரே வாரல் வரினே யானஞ் சுவலே சார னுட நீவர லாதே” என்பது

௨௨௩ நலிபு வண்ண மாய்தம் பயிலும்.*

இது நலிபுவண்ணங் கூறுகின்றது.

கு-ள். நலிபுவண்ணம் ஆய்தம்பயின்றுவரும். எ-று.

“அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை, வேண்டும் பிறண்கைப் பொருள்” (திருக்-௧௭௮) “ஃகான் றஃகா னுண்கனுரு பிற்கு” (தொல், எழுத்-௨௧) எனவரும். நலிபென்பது ஆய்தம். † “எஃகோ டவன் கேட்ப வேமறந்தான் போதென்ற, யஃகுநீர்க் கான்யாற் றவீர்மண லெக்கர் மேல்” என்றற் றொடைப்பாற்படும். (௨௨௩)

௨௨௪ அகப்பாட்டு வண்ண,

முடியாத தன்மையின் முடிந்ததன் மேற்றே.†

இஃது அகப்பாட்டுவண்ணங் கூறுகின்றது.

கு-ள். அகப்பாட்டுவண்ணமாவது முடித்துக்காட்டாத தன்மையாலே முடிந்ததன்மேலே நிற்பதாம். எ-று.

அது தன்னைமுடித்தற்குரிய நற்றகை யேகாரத்தான்வாராது இறுதி இடையடிபோன்றுநிற்பது. “பன்மீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்பியும், புன்னை துண் டாது நம்மொடு தொகுத்தும், பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியு, மணந்ததற் கொல்வான் றணந்துபுற மாறி, யினைய னாகி யீங்குத் துறந்தோன், பொய்த லாயத்துப் பொலந்தொடி மகளிர், கோடியர் வெண் மண லேறி, யோடுகல னெண்ணுந் துறைவன் றேழுழி” † “ஆணமில் பொரு ளொமக் கமர்ந்தனை யாடி” எனவரும். (௨௨௪)

* எ-து,.....

† எ-து, அகப்பாட்டுவண்ணமாவது முடியாததன்மையின் முடிந்ததன் மேலது எ-று. உ-ம். “பன்மீ னுணங்கற் படுபுள் ளோப்பியும், புன்னை துண் டாது நம்மொடு தொகுத்தும், பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியும், மணந்ததற் சேர்வான் றணந்து புறமாறி, யினைய னாகி யீங்குத் துறந்தோன், பொய்த லாயத்துப் பொலந்தொடி மகளிர், கோடியர் வெண்மண லேறி, யோடுகல னெண்ணுந் துறைவன் றேழுழி” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

உஉரு புறப்பாட்டு வண்ண,
முடிந்தது போன்று முடியா தாகும்.*

இது புறப்பாட்டு வண்ணக்கூறுகின்றது.

இ-ள். புறப்பாட்டுவண்ணமாவது இறுதியடிப் புறத்ததாகவுந் தான் முடிந்ததுபோன்றுநின்றல். எ-று.

† “இன்னு வைகல் வாரா முன்னே, செய்நீ முன்னிய வினையே, முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் துறந்தே” (புறம்-௩௬௩.) † ‘முன்னியவினையே’ முடிந்ததுபோன்றுமுடியாதாயிற்று. (உஉரு)

உஉசு ஒழுகு வண்ண மோசையி னொழுகும்.†

இஃது ஒழுகுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறியவாறன்றி யொழுகியவோசையாற்செய்வது ஒழுகு வண்ணம். எ-று.

ஒழிந்தனவும் ஒழுகுமேனும் அவற்றின் வேறிலக்கணமுடைய* அம்ம வாழி தோழி காதல, ரின்னே பனிக்கு மின்னா வாடையொடு, புன்கண் மாலைய யன்பின்று நவிய, வ்யயல ளிவளென் துணரச் சொல்லிச், செல்லுநர்ப் பெறினே சேய வல்ல, வின்னினி யிறந்த மன்னவர், பொன்னணி நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே” எனவரும். (உஉசு)

* எ-து, புறப்பாட்டுவண்ணமாவது முடிந்ததுபோன்று முடியாதாகிவரும் எ-று. உ-ம். “நிலவுமண லகன்றுறையலவ னேவலின், நெனிமணிப் புள்ளின மொய்ப்ப நெருளும், வந்தன்று கொண்கண் நேரே யின்றும், வருகுவ தாயிற் சென்றுசென்று வம்பர் ததைந்த, புன்னைத் தாதுகு தன்பொழில் மெல்ல, மென்முலை நொழங்கப் புல்லினெ வனே, மெல்லியை நீயே நல்காது விடுவை யாயின், வைகலும் படர்மதி யுள்ளமொடு, மடன்மாவேறி, யுறுதுய ருலகுட னறியச், சிறுகுடிப்பாக் கத்துப் பெரும்பழி தருமே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, ஓசையானொழுகிக்கிடப்பது ஒழுகுவண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “அம்ம வாழி தோழி காதல, ரி..... பரிக்கு மின்னா வாடையொடு, புன்கண் மாலையு மின்று நவிய, வ்யயல ளிவளென வுணரச் சொல்லிச், செல்லுநர்ப் பெறினே சேய வல்ல, வின்னினி யிறந்த மன்னவர், பொன்னணி நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

உஉ௭ ஒரு உவண்ண மொர் இத் தொடுக்கும்.*

இஃது ஒரு உவண்ணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். ஒரு உவண்ணமாவது யாற்றொழுக்குப்போலச் சொல்லிய பொருள் பிற்தொன்றினை யவாவாமை அறுத்துச் செய்வது. எ-று.

“யானே, யீண்டை யேனே யென் னளனே, யானு நோயொடு.. மன்றத் தீதே” (குறுந்-க௭) எனவரும், “சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே, பெரியகட் பெறினே” (புறம்-உ௬௫) எனபதமது. இஃது யாப்புப்போலப் பொருளைக் கோசையேகோடலானும் அடியற்றதுகோடலானும் யாப்பென்ப்படாது. இனியெல்லாத தொடையுட னீ இச செந் தொடையாற தொடுப்பது ஒரு உவண்ணமெனக்கூறப் பி “பூத்த வேங்கை” என்பது உதாரணமாகாட்டுவது தொடைப்பகுதியாப. (உஉ.௭)

உஉ௮ எண்ணு வண்ண மெண்ணுப் பரிலும்.†

இது எண்ணுவண்ணக் கூறுகின்றது.

இ-ள். எண்ணுவண்ணமாவது அடிக்கண்ணே பயின்றவருவது.எ-று.

இது காணப்பெயா “என்ன னேறை நறுமடி ணத்தி, தன்னருங் கதித்திறற் கக்கன் கட்டி, பொன்னணி வல்விற 2பொன்றுறையென ருங்கு” (அகம் - ௪௪) எனவரும். † “நான்கோ டிக்கண் ஞாயிறு கணையழல்” (பதிற்று-இரண்டு-௧௪) “நுதலுந் தோளுந் திதலை யக்குலும்” (அகம்-௧௧௧) என்பதமது. (உஉ.௮)

* எ-து, ஒரு உவண்ணமாவது நீங்கினதொடையாகிக்கிடப்பது எ-று. அது செந்தொடையாம். உ ம். “தொடிநெகிழ்ந் தலுவே கண்பசந் தனவே, யான் சென்றுரையின மன்றே, சொல்லாய் வாழி தோழி வரைமிசை, முள்ளாற் பொதளிய வலங்குலை நெடுவெந், கதிர்பொங்கு வரவின மழை துவைப்ப, மணிநிலா விரியுந் குன்று கிழவோற் ககு..... மே.” எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, எண்ணுப்பயின்றவருவது எண்ணுவண்ணம் எ-று. உ-ம். “நில நீர் வளிவிகம் பென்ற நான்கி, னளப்பரியையே, நான்கோ டிகள் ஞாயிறு கணையழ, லைந்தொருங்கு புணாந்த விளக்கத் தணையே” (பதிற்றுப்பத்து-௧௪) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 “பூத்த வேங்கை வியன்சினே யேறி” இதனை இவ்வியல் நூறும் சூத்திரவுரையிலெடுத்தக் காட்டினார்.

2 புன்றுறை எனவும் பாடமுண்டு.

உஉக அகைப்பு வண்ண மறுத்தறுத் தொழுகும்.*

இஃது அகைப்பு வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அகைப்பு வண்ணமாவது விட்டுவிட்டுச் சொல்லும் ஓசையை யுடையது. எ-று.

அகைத்தல் அறுத்தலாதலிற் காரணப்பெயர். ஒருவழி நெடில் பயின்றும் ஒருவழிக் குறில்பயின்றும் அற்றும் வருவது “வாரா ராயினும் வரினு மவர் நமக், கியாரா கியரோ சோழி” (குறந்-கக) எனவரும். “தொடுத்தவேம் பின்ரிடைச துதைபோர சையிடை, யகித்தவ ரரு மலை யட்டுண் டெண்ணென்பா னியன்ற வேளை முயற்சி, யம்பசம்பு தானே யெதிரமுயன்ற வேட்ச, ருயாமுமக்குர் வேலின் னவன்” என்பதுமது. ()

உஉ௦ தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்.†

இது தூங்கல்வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். தூங்கல்வண்ணமாவது தூங்கலோடைத்தாகி வரும். எ-று.

அது வஞ்சிபோலத் தூங்கல்: “யானூடத தானுணாதத யானுணரா விட்டபின், ருதுட யானுணாதத தானுணராண, தேனுடும்” (முத தொள்.) எனத் தூங்கல் வண்ணம்வந்தது. (உ௨௦)

உஉ௧ பந்தல்வண்ணம்,

சொல்லிய சொல்லிற் சொல்லியது சிறக்கும்.‡

இது பந்தல்வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். பந்தல்வண்ணமாவது ஒருகாற்சொல்லியசொல்லானே சொல்லப்படும் பொருள்பிரப்பச செயதல். எ-று.

எந்தல் ஒருசொன்றிருதல் உ-ம். “வைகலுடவைகல் துணரா தார்” (நாலடி-௩௬), “கடுவாரா கூடல்கள் கூட லெணப்படா, கூடலுட் கூடலிலே கூடலுங்-கூட, வரும்பிடி முல்லை யரும்பவிடி மாலப், பிரிவிற் பிரிவே பிரிவு” எனவரும். (உ௨௧)

* எ-து, அகைப்பு வண்ணமாவது அறுத்தறுத்தியலும் எ-று. உ-ம். “தொடுத்த வேம்பின் மிசைத்துதைந்த போந்தையிடை வசைத்தவார்” என வரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தூங்கல்வண்ணமாவது வஞ்சியுரிச்சீர்பயின்றவரும். உ-ம். “வசையில்புகழ் வயங்குவின்னீன், நிசைதிரிந்து தெற்கேகினும்” (பட்டினப் பாலு-௧, ௨) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, பந்தல்வண்ணமாவது சொல்லியது சொல்லிற் சொல்லப்பட்டது சிறக்கும் எ-று. உ-ம். “கடுவார் கூடல்கள் பிரிவு” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 இப்பாட்டுமுழுதையும் கற்பியல் கசு-ம் சூத்திரவுரையிலெடுத்தோதினார்.

உருஉ உருட்டு வண்ண மாகந் தொடுக்கும்.*

இஃது உருட்டுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். உருட்டுவண்ணமாவது அராகந்தொடுக்கும்து. எ-று.

உருட்டிசொல்லப்படுவது அராகநாதலின், நெடுகிழா துருண்ட வோசைத்தாகலின், இது குறுஞ்சொவண்ணத்தின்வேரும். உ-ம். “உரு கெழு முருகிய முருமென வநிரதொறு, மருசெழு சிறகொடு மணவரு மணியில்”! எனவரும். (உருஉ)

உரு முடுகுவண்ண, மடியிறு தோடி யதனே ரறறே.†

இது முடுகுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள் முடுகுவண்ணமாவது முடுகியல் தொடுதக அடியோடு பிறவடி வேறுபடத் தொடர்ந்தோடுவது. எ-று

உய. “நெறியிற் செறி குறி புரி திரிபு” (கலி-௩௬) எனனுஞ் சாந்தமும் “இஃபெழு பதிர்பநா யகந்து” (சுல-௧௦௪) எனப்பது முதலிய மனையுமாம். இவை வேறுபாடு நோக்கி யதனைச் சொந்திரடியும் முடுகிய லடியுமெனப் பரிபாடாகு விசுத்தே திறை. (உருஉ)

உரு வண்ண, தாமே யிவை யென பொய்யு. ‡

இது புறனை

இ-ள் அச்சவேறழமைசெய்வன இவையல்லது வேறில்லை. எ-று.

* உ-ம், உருட்டுவண்ணமாவது அராகந்தொடுக்கும்து. உ-ம். “தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை கழலென விரிவன பொழில்” எனவரும். எ-து உரையாசிரியநூரை

† எ-து, முடுகுவண்ணமாவது நாற்சீரடியினயிக கோரடியராகந்தொடுக்கும் எ-ம். உ-ம். “நெறியிற் செறி குறி புரி திரி பறியா, வறிவனை முந்தூறித் தகையிகு தொகைவகை” (கலி-௩௬) எனவரும். எ-து உரையாசிரியநூரை.

‡ எ-து, மேற்கூறப்பட்டவண்ணமெல்லாம் சொகுததுணர்...ற்று. வண்ணங்களாவன மேற்சொல்லப்பட்டன எ-ம். இதனற்பெற்றதெனினீ’ இப் பொருண்மை மேற்பெறப்பட்டதாலெனின் ஒருபயன்கூறினாரென்க. என்னை’ வண்ணம் பாசுபங்கினதது தொகையினுன்னதே ஒன்னும் கேற்றொரு.... குப்பாகுபடுப்தேயாகுமென்றறிவித்தல் அஃகாவது குறில், நெடில், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்று நிறுத்து அகவல், ஓகல், வல்லிசை, மெல்லிசை யென்பனவற்றோடு நொழ இருபதாம். அவற்றைத் தூங்கிசை, வந்திசை, அடுக்கிசை, பிளந்திசை, மயங்கிசை பென்பனவற்றோடு நிறுது... மறை குறிலகவற் றூங்கிசைவண்ணம் நெடிலகவற் றூங்கிசை வண்ணம் எனவொருசாராசிரியர் வழங்குப. எ-து, உரையாசிரியநூரை.

1 “செஞ்சுடர் வடமேறு” என்னும் பாட்டிற்காண்க. (செய-௧௩௩.)

வண்ணமாவது சந்தம். தாமேயென அவற்றின்சிறப்புக் கூறிற்று. இதன்கருத்துப் பாக்களோடும் பிறவற்றோடும் உறழ் அது பலவகைப் படுத்தினால் வரையறையின் றுமாயினும் அவையெல்லாம் இருபதின் கூறுகிய சந்தவேற்றுமையாவதல்லது சந்தவேற்றுமை விளங்காவா றுயிற்று. (உசச)

உரு சின்பென் மொழியாற றுய பனுவளி
 னம்மை தாமே யடிநிமிர் ளின்றே.

இதன் தொகைக்குத்திரத்துள் ஆறுதலையிட்டவநாலேத்துமெனக் கூறுபடுத்து வேறுவிடும் பின்ன ரெட்டுறுப்பெனக்கூறியதென்னை யெனின் அவை யொரோசெய்யுட்கோதிய வுறுப்பென்பதும் இவை பல செய்யுளுந் திரண்டவழி இவ்வெட்டுறுப்பும்பற்றித் தொகுக்கப்படுமென்ப தாம் அறிவித்தற்கென்க்கொள்க. இவற்றை வனப்பென்று பெயர் கூறிற்றுப் பலவுறுப்புந் திரண்டவழிப்பெறுவதோ ரழகாதலின். இப் பெயர் குத்திரத்தாற் பெறவேண்டுவாரீவனப்பிய ருனே வருக்குங்காலை, சின்மென் மொழியால்” எனப்பாடமோதுப. இது பெரும்பான்மை பல செய்யுளுறுப்பாயத்திரண்டிபெருகிய தொடாநிலைக்குப் பெறுவதோ ரழகென்பதாம், சிறுபானமை தனிச்செய்யுட்கும் இவ்வழகு கொள்ள வேண்டுமென்பதும், இருபத்தாறுயுடும் அங்குந் திரண்டசெய்யுட்கு முரித்தென்பதும் உணர்த்துதற்குத் தொகைக்குத்திரத்தைப் பிரித் தோதிப் பின்னும் ழுரினப்படுத்தி யொருகுத்திரமாகவே யோதினா ரென் றுணர்க. இவ்வனப்பை யொரோசெய்யுளுட்கொள்ளின் மாத்திரை முதலியவற்றின் அழகு பிறவாதாம். இங்ஙனம் வருப்பவே தனிநிலைசெய்யுளுந் தொடாநிலைச்செய்யுளுந் எனச் செய்யு ளிரண்டாயிற்று. இனிக்குறுகின்றன தொடர்நிலைச்செய்யுளென றுணாக.

இது முறையே அம்மை கூறுகின்றது அம்மை குணப்பெயர். அமைதிபட்டு நின்றலின் அம்மையாயிற்று.

இ-ள். சின்...யால். எ-து சின்மையாய மெல்லியவாய சொல்லானும் தாய பனுவலின். எ-து இடையிட்டு வந்த பனுவல் இலக்கணத்தானும். அடிநிமிர் வின்றுதான் அம்மை. எ-து அடிநிமிர்வின்றுயருவது தான் அம்மை யென்பபடும். எ-று.

* 6-து, நிறுத்தமுறையானே வனப்புப்பாகுபடுக்குமாறு அம்மையாகிய செய்யுளுணர் . நறு. சிலவாய் மெல்லியவாகியமொழிகளானே தொடுக்கப் பட்ட அடிநிமிர்வல்லாதசெய்யுள் அம்மையாகும் எ-று. உ-ம். “அறிவினா னாகுவ தண்டோ பிதிதினோ, தன்னோய்போற் போற்றாக் கடை” (திருக் குறள்-கூரு) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 இங்ஙனம் பாடங்கொண்டார் பேராசிரியர்-உரையாசிரியரும். 13சசினாகனியர் “வனப்பியருனே வருக்குங்காலை” என்னும் அடியில்ல தாகவைத்தே உரைகூறுதல் காண்க.

அடிசீயிராதென்றது ஆறடியின் ஏறமையை. சிலவாதல் சொல்லெண்ணுச் சுருங்குதல். மெல்லியவாதல் சிலவாகியசொற்களும் எழுத்தினுள் அகன்று காட்டாது சிலவெழுத்தான்வருதல். தாய்பனுவலின் என்பது அறம்பொருளின்பமென்று மூன்றற்கு மிலக்கணங்கூறுவன போன்றும் இடையிடையே அன்றாயுச் தாவிச்செல்வதென்றவாறு. அங்கனம்வந்தது பதினெண்கீழ்க் கணகீது. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானுஞ் சிறுபான்மை யாறடியானு மொரோசெய்யுள்வந்தவாறும் அவை சின்மென்மொழியாயவந்தவாறும் அறம்பொருளின்பத்திலக்கணங்கூறிய பாட்டுக்களும் பயின்றவந்தவாறும் இடையிடையே காந்நாற்புதுக் களவழிநாற்புது முதலியன வந்தவாறுங் காண்க. உள்ளுறுப்பரய்ப் பதினெட்டையும் வனப்பெனப் படுமென்றுக்கொள்க. "பொருள்சுருவி காலம் வினையிடவே டைநது, மிருடர வெண்ணிச செயல்" (திருக்-சுஎடு) இஃது இலக்கணங்கூறலிற் பனுவலினென்றார். "மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே யிவன்கண், பலர்காணும் பூவொக்கு மென்ற" (திருக்-க்ககஉ) இஃது இலக்கிய மாதலில், தாயவென்றார். தாவுதல் இடையிடையே. அதனுள்ளுறுப்பாகிய பாட்டுக்கடோறும் மாத்திரை முதலியவறுப்புக்களேற்பன பலவும்வருமாறும் இவ் வனப்பெட்டனுள் ஏற்பனபலவும் வருமாறு மூணர்க. ஆசாரக்கோவையுள் "ஆரையின் மூன்றும்" (தற்சிறப்பு) ஆறடியாற் சிறுபான்மையவந்தது. (உசடு)

உசடுசு செய்யுண் மொழியாற் சீர்புனைத் தியாப்பி

னவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே,*

இது முறையே அழகு கூறுகின்றது.

இ-ள். வழக்குசொற்பயிலாமற் செய்யுளுட்பயின்றுவருஞ்சொல்லானே சீர்த்துப் பொலிவுபெறப்பாடின அப்பகுதி அழகெனப்படும். எ-று.

அவ்வகையென்றதனான் அவைவேறுவேறுகவந்து ஈண்டிய தொகைநிலைசெய்யுளென்றுணர்க. அவை 1 நெடுந்நொகை முதலிய தொகையெட்டுமாம். அது தலைசீசங்கத்தாரையொழிந்தோர் சிறுபான்மை வழக்கும் பெரும்பான்மை செய்யுட்சொல்லுமாக இவ்விவக்கணத்தாற் செய்தவாதே இக்காலத்துசெய்யினுமாம். எ-று. தாய்பனுவலின்மையின் முடிபுழப்பது முதலியனவீழ் அழகின்பாற்படும். இவற்றுள்ளும் ஒருசெய்யுட்கண் மாத்திரை முதலியவறுப்பு இவையுள் ஏற்ற வகையான் வருமாறு காண்க. (உசடுசு)

* எ-து, நறுத்தமுறையானே யழகென்னுஞ்செய்யுளுணர்.....ற்று. செய்யுட்குரியசொல்லினுற் சீர்புனைந்துதொடுப்பின் அவ்வகைப்பட்டசெய்யுள் அழகெனப்படும் எ-று. உ-ம். "துணியரும் பரப்பகக் குறைய வரங்கி, மணிகளிரடுக்கண் முற்றிய வெழிலி, காவிவெடு மயங்கிய கணியிரு ணடுகாள், யாங்குவந்தனையோ வோங்கல் வெற்ப, நெடுவரை மருங்கிற் பரம்பென விழிதருங், கடுவரற் கலுழி நீந்தி, வல்லியம் வழங்குங் கல்லதர் நெறியே" எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 நெடுந்நொகை என்பது அகநானூறு.

பாவிற்கினமாகிய துறையும் விருத்தமும் பற்றிச் செய்தன வென்பார்க்கு அப்புலவர்செய்யுட்செய்கின்ற காலத்திற்குநூல் தோல்காப்பியமாயவாரும் அவர் இனக் சொன்னாதவாறும் அவ்வினக்கடாம் இலக்கணக்குறைபாடுடையவாறாக் கொச்சகம்போற் சிறப்பின்மையும் முன்னர் விளக்கக்கூறிய வற்றைக்கொண்டும் பின்புசெய்தநூல்கள் முன்புசெய்த செய்யுட்டு விதியாகாதவாறுங்கொண்டுமறுக்க. பின்னோர் தாஞ்செய்த நூல்க்கு அவை உதாரணமாகக் காட்டலின் அச்செய்யுள் அந்நூல்க்குமுன்னையவாறு முணர்க. இனித் தோல்காப்பியவுரையோடித்த ஆசிரியர் பதினொரு வநூட் சிலர் இனமுங்கொண்டார். அதுபற்றி யாப்பருங்கல முதலியவற்றினும் இனங்கொண்டாரென்பார்க்கு அவர்கள் அந்நூல்க்குமாறாக நூல்செய்தவராவர். அவை வழிநூலென்ப்படாவென்று மறுக்க. இனியாசிரியப்பாவான் அடிநிர்ந்துவந்தன தேசிகப்பா முதலியன. (உ௨௮)

உ௨௯ விருந்தே தானும்,

புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே.*

இது விருந்து கூறுகின்றது.

இ-ள். விருந்தென்றுகூறப்படுவதுதானும் புதிதாகத் தொடுக்கப்படுங் தொடர்ச்சிலைசெய்யுளின்மேற்று. எ-று.

தானுமென்றவுமமை யிறத்ததுதழீஇ யிற்று. முற்கூறிய தோல் பழையகதையைப் புதிதாகக்கூறலென்றும், இது பழையதும் புதியதுமாகிய கதைமேற்றன்றித் தான் புதிதாகப்படைத்துத் தொடர்ச்சிலைசெய்யுள் செய்வதென்றும் பொருள் தருதலின் அவைமுத்தோள்ளாயிரமும் பின்னூள் ளார் பாட்டியவீமரப்புகூறிய கலம்பகச்செய்யுள் முதலியவற்றைப் பாடுதலுமாயிற்று. (உ௨௯)

உ௩௦ ரூகாரை முகலா ளகார விற்றுப்

புள்ளி நிறுதி சீயைபெனப் படுமே.†

இஃது இயைபு கூறுகின்றது.

இ-ள். ரூ ண ன ம ன ய ா ல வ டி ள எ ன் னும் பதினொருபுள்ளியுள் ஒன்றையீராகக்கொண்டு செய்யுளெப் பொருட்டொடாரச்செய்வது இயைபெனப்படுமெ-று.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே விருந்தென்னுஞ்செய்யுளுணர்.....ற்று. விருந்தாவது முன்பு.....ப்புதிதாகப்புனைந்த யாப்பின்மேலது எ-று. புதிதாகப் புனைதலாவது ஒருவன்சொன்னமொழியினிழல்வழியின்றித் தானே தோற்று வித்தல். அது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இது பெரும்பான்மையு மாசிரியப் பாவைக்குறித்தது. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே இயைபாமாறணர்.....ற்று. ரூ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, ள, என்னும் பதினொருபுள்ளியீராகவருஞ்செய்யுள் இயைபென்னுஞ்செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

இயை பென்றதனானே பொருளியைதல்பெற்றும். பரந்தமொழியா லடிமிர்ந்த தோல் உயிரீற்றவாயேவரும். னகாவீற்றா னிற்றுப் பொரு டொடர்ந்தன மணிமேகலையும், உதயணனீகதையும். ஒழிந்த வொற்றுக் களுக்கும் இலக்கணமுண்மையின் இலக்கியம் இக்காலத்து வீழ்ந்தன போலும். எனப்படுவதென்றதனான் இக்காலத்தாரீ கூறும் அந்நாதிச்சொற் றொடருங்கொள்க. (உச௦)

உசசுக 1சேரி மொழியாற் செவ்விதிற கிளந்
தோதல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே.*

இது புலன்கூறுகின்றது.

இ-ள். பாடி மாற்றங்களானே செவ்வீதாகக்கூறப்பட்டு ஆராய்ந்து காணுமை பொருள் தானே தோன்றச்செய்வது புலனென்றுகூறுவார் அறிவறிந்தோர். எ-று.

அவை விளக்கத்தாரீகூந்து முதலிய வெண்ணிறச்செய்யுளென்ற கொள்க. (உசசுக)

உசசு2 ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது
குறளடி முதலா வைந்தடி யொப்பித்
தோங்கிய மொழியா னாங்கன மொழுகி
னிழைபி னிலக்கண மியைந்த தாகும்.†

இஃது இறுதிநின்ற இழைபுகூறுகின்றது.

இ-ள். ஒற்.. து. எ-து வல்லொற்றெடுத்த வல்லெழுத்துப்பயிலாமல் குறள்...து. எ-து இருசீரமுதல் எழுசீரடியளவும் அவ்வைந்தடியினையும் ஒப்பித்து. ஒங்கி...ன். எ-து டெட்டெழுத்துப்போல் ஒசைதரும். மெல்லெழுத்தும் லகரா ளகராக்கலமுடைய சொல்லானே முற்கூறியவாதே தெரிந்தமொழியாற் கிளந்து ஒதல்வேண்டாமற் பொருள் புலப்படச் செய்யும். இழை...கும். இழையினது இலக்கணம் பொருந்திற்றும். எ-று.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே புலன் என்னுஞ் செய்யுளாமாறுணர்...ற்று.இக்கப்பட் டாராயவேண்டாது பொருள்வளங்குவது புலனென்னுஞ் செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். பாற்கடன் முகந்த பருவக் கொண்பு,செறி முரசின் வழங்கி யொண்ணர், மலைமுற்றின்தே வயங்குதளி சிதரிச், பசன்றவ டிருமுகங் காணக் கடுந்தே, ரின்று புகக் கடவுமதி பாக..., மாவொடு புணர்ந்த மாஅல் போல, விரும்பிடி யுடைய தாகப், பெருங்காடு மடுத்த காமர் களிநேற¹ எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே இழைபாமாறுணர்...ற்று. ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்தடக்காது ஆசிரியப்பா.....நாவெழுத்தாகியாக இருப தெழுத்தின்காறும் பரந்த பதினேழுநிலத்தின் ஐந்தடியும் முறையானே வரத்ன்னுஞ் செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். “போந்து போந்து சார்ந்து சார்ந்து,

1 தெரிந்த மொழியான் என்பதும் பாடம்.

கழிநெடியடியானும் வருமென்றேனும் எழுசீரின்மிகாதென்று கொள்க. ஒப்பித்தென்றதனாற் பெரும்பான்மை நாத்சீரடியான்வருஞ் செய்யுட்கண்ணே யொழிந்த நான்கடியும்வருமென்றுகொள்க. அவ்வாறு வருவன கூலியும் பரிபாடலும்போல மிசைப்பாட்டாகிய செந்துறை மார்ச் சுத்தன என்றுணர்க. இவ்வைப்பு இனத்திற்குரியவாதலிற் தேர்தல் வேண்டாது பொருள்தோன்றச்செய்கவேன்றார். இத்தொல்காப்பியனார் மேற்கூறியது இசைத்தமிழாகலின் அதற்கு அதிபாரம்பட இதனை நூற்றுக் கணவைத்தார். இனி யாப்பருங்கலமுதலியவற்றிற் கூறிய சித்திராகவியினையும் ஊண்டிக்சேரக் கூறுகவேளின்யத்திரமு மத்திரமுமாம்;த் செய்வத்திற்கே யுரியவாகக்கூறும் பிறைக்கவி இம்முப்பத்தினுக்குறுப்புமபோல வசனைத்திற்குரிய சான்றோர்செய்யுட்குறுப்புய் வாராவென்றும் அத் திணைக்குரியமரபு வழுவிற்கென்றும் சுருதித் தொல்காப்பியனார்குறமை யானும் அவற்ற நிலக்கணக்கூறிய ஆசிரியரும் அவற்றிற்கு இலக்கியஞ் சான்றோர்செய்யுட்குறவுட் காணுமையின் 11“வடவெழுத்தொரீஇய எழுத் தொடு புணர்ந்த சொல்” எனன்றி வடவெழுத்தாற் பெரும்பான்மை வாய் செய்யுள் தாயேசெய்து இலக்கியமாகக் கூட்டினு ராதலானும் யாமும் இப்பிறைக்கவி யிலக்கணம் கண்டுக் கூறாமையினும். (உ.சஉ)

உ.சஉ. செய்யுண் பாடுங்கில் பெப்பெற நாடி
 ஈழைக்க கிலக்கணம் பிழைத்தனபோல
 வாய்ப்புள வேறும் வந்தவற் பிரவரற்
 நிமிளின்றி முடித்த மெள்ளிசீபார் கடனே.*

இது இவ்வாத்திற்கூறிய யாப்பிலக்கணத்திற்கெல்லாம் புறனடை கூறுகின்றது.

தேர்ந்து தேர்ந்து முடிநேர்ந்து, வண்டி குழு வின்னி குழு வின்னி நீங்கி, நீர் வாய்க் கொண்ட நீல முர்வாய், புதை விச ஓர வாய், மதியேர் துண்டோ டொள்ளி மாலி, நன்மணக் கமழும் பன்னல் ஹர, வமையேர் விளத்தோ ளம் புரி நேங்குக, ணிணையீ ரேசரி யேந்திள வனமுலை, யீரும்பன் மலரிடை யெழுந்த யாவி, நறுத்தனழ துயல்வருஞ் செறிந்தேந் தல்கு, லணிநகை நகைஇய லூரியூர் சிலம்பின், மணம்ருள் வர்குழல் வளரிளம் பிறைநுத, லொளி நிலவு வறங்கிழை புருவுடை மகளிரொளி, நளிமுழவு முழக்கிய ஊணிநிலவு மணிநக, ரிருந்தளவு மலரளவு சுரும்பு நறுந் தொடையலன், கலனளவு கல னளவு நலனளவு நலனளவு, பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ, தொருநீ மறைப்ப கொழிக்குவ தன்றே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

* இது குத்திரத்தாற் பொருள்வளங்கும்.

1 வடசொற்கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ, யெழுத்தொடுபுணர்ந்த சொல்லா ழும்மே” என்பது (தொல்-சொல்-எச்சவியல்-இ.)

இ-ள். செய்யுண்மருங்கின மெய்பெறாடி யிழைசத இலக்கணம். எ-து செய்யுளிடத்துப் பொருளபெற வாயத்து தந்திரமுசெய்யப்பட்ட இலக்கணத்திற், பிழைத்தனபோல் வருபவளவேறும இ-து வழியின போன்று பின்னொன்று வருவனபுள வேணும். வந்தவநதியலார் நிரிபின்றி முடிததல் தெளளியோககடன வது முற்கரிய இலக்கணத்தொடு திரியாமன் முடித்தககோடல் அநிராடையோககடன அறு ஆவை செயன் சீரின்றிககணவறறைக கழுவெடிவழபாறசுரத்தவனவும வெணாவாயே வந்து கொச்சகமாயட கருவனவம அபித்யம ஆவகாபவரவனவுக கொச்சகவகளினவேறுபாடுக தொண்டவேறுபடுகளுடைய அமரம். (உ-ந)

எட்டாவது செய்யுளியல்

பாறச் சுவரி நச்சிளா சீர்நியுளுற

7

உ பிழைச்சிருத்தம்.

முதல்நாற்பதாம்பக்கத்தின்மேல் எட்டுப்பக்கங்கள் மறித்துந்தவறாக மூப் பத்துமூன்றுமுதல் நாற்பதுவரை இலக்கமிடப்பட்டவற்றை முறையே நூற்பத் தொன்றுமுதலாக நூற்பத்தெட்டியுறியாகத் திருத்திக்கொள்க. என்பத்தெட்டாம்பக்கத்திலுள்ள தொண்ணூற்றொன்பதாஞ் சூத்திரமும் உரையும் மறித்தும் தவறாக என்பத்தொன்பதாம்பக்கத்திலும் பதிக்கப்பட்டுள்ளன.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௭	௩௦	வியல்புணர்ந்தோரே	வியல்புணர்ந்தோரே
௧௪	௨௨	பிரித்து	பிரித்து
௧௮	௧௧	இயலசை	இயலசை
”	௩௧	ன்றார்	ன்றார்
௧௯	௧௨	வடாஅது	படாகை
”	௧௩	படாகை	வடாஅது
௨௦	௧	போலும்போலும்	போலும்போலும்
௨௧	௩	வஞ்சிச்சீரா	வஞ்சிச்சீரா
௨௮	௧௩	தன்றே	தன்றே
௩௦	௩௧	யாப்பருங்	யாப்பருங்
௩௭	௨௩	அஃதேயேனின்	அஃதேயேனின்
௭௩	௨௩	துங்கலாவது	துங்கலாவது
௭௬	௪	பிரட்டை	பிரட்டை
௮௦	௧௨	தொடைமை	தொடைமை
௮௧	௪	இவ்வாசிரியர்	இவ்வாசிரியர்
௮௩	௪	தெடுத்த	தொடுத்த
௮௭	௧௧	அளபெடைத்	அளபெடைத்
௮௮	௩	பொழிப்பென	பொழிப்பென
௮௯	௧௮	யின்னா	யின்னா
௯௩	௨௭	யொரோவொன்	யொரோவொன்
௧௦௧	௧௪	முடியினிட்ட	முடியினிட்ட
”	௩௩	நான்காற்	நான்காற்
௧௦௨	௩	நூற்பத்	நூற்பத்
௧௦௪	௧௧	பதினமூன்றூறும்	பதினமூன்றூறும்
௧௨௧	௧௧	மெய்துவிக்க	மெய்துவிக்க
௧௩௧	௨௭	வெளிப்படத்	வெளிப்படத்
௧௪	௧௮	வொரிவொடு	வொரிவொடு
௧௮௧	௧௧	தெந்தையும்	தெந்தையும்
௧௮௩	௨௪	வரையரை	வரையரை
௧௮௮	௧௨	துறைவகைகள்	துறைவகைகள்
௧௯௦	௧௭	ரரலார்	ரரலார்
”	௨௧	யொரோவெழுத்து	யொரோவெழுத்து
௨௦௭	௧	எழுத்து	எழுத்து
௨௦௮	௨௧	கொர்டியியனல்லார்	கொர்டியியனல்லார்
௨௧௩	௧௨	வீடற்குந்	வீடற்குந்